

В.С.
ЕНДРЮС

Необикновената история
на рода ДОЛАНГЕНГЪР
продължава с

РАЗПЦЛЕНИ ОТ ВЯТЪРА

БЕСТСЕЛЪРЪТ,
пленил
милиони читатели
по света

ЗЛАТОРОГЪ

В. С. ЕНДРЮС

РАЗПИЛЕНИ ОТ ВЯТЪРА

Превод: Вяра Стефанова

chitanka.info

След бягството си от замъка Фоксуърт Кати, Крис и Кари започват нов живот. Ала те не могат да забравят ужаса и страданията, преживени на тавана на зловещото имение. Нима те наистина са деца на греха, дяволски изчадия? Нима вината е тяхна?

Кати знае какво трябва да направи. Знае, че е време да потърси справедливо възмездие, да накаже виновниците за болката и мъката, запечатали се завинаги в съзнанието ѝ.

„Разпилени от вятъра“ е вторият от петте романа на В. С. Ендрюс, в който се разказва за възхода и падението на рода Долангенгър.

БЕЛИ ПЕРЛИ...

ЧЕРНИ ОБЕЩАНИЯ...

Изведнъж ми се стори, че забелязах една жена, облечена в черно, с черен воал на главата, да се крие зад едно дърво, докато се приближавахме до паркираната кола. Криеше се, за да не я забележим. Но аз я видях и зърнах лъскавите перли, с които по стар навик ръката ѝ нервно си играеше.

Една-единствена жена правеше това... жена, на която черното прилягаше съвършено и която все се криеше! Винаги трябваше да се крие!

Щях да се погрижа да си спомня, че земните ѝ дни са черни. По-черни от катрана. По-черни от всичко, което ни бе предложено на тавана, когато бяхме млади и невинни и се нуждаехме от много любов. По-черни и от най-тъмната бездна на ада.

Дълго чаках да направя онова, което трябваше. Прекалено дълго! И дори Крис да се опитах да ме спре... нямаше да успее да ми попречи.

ПЪРВА ЧАСТ

НАЙ-СЕТНЕ НА СВОБОДА

Толкова млади бяхме, когато избягахме! Толкова жизнени би трябвало да се чувстваме, след като изоставихме онова мрачно, самотно и потискащо място! Толкова въодушевени трябва да сме били в автобуса, който бавно пъплеше на юг. Дори и да сме изпитвали радост, не я показвахме. Седяхме бледи, смълчани и гледахме през прозорците, изплашени от всичко около нас.

Свободни. Има ли по-прекрасна дума от тази? Няма! Въпреки че костеливите и хладни ръце на смъртта можеха да ни достигнат и да ни върнат обратно, ако Господ не бе някъде там горе или тук, в автобуса, и не бдеше над нас. Все някога трябваше да повярваме в някого.

Часовете отминаваха заедно с изминатото разстояние. Изнервихме се, защото автобусът спираше често, за да взема и оставя пътници. Първо спря за почивка, след това — за закуска, после — за да качи една едра негърка. Мина цяла вечност, докато влезе в автобуса заедно с багажа си.

О! Какво облекчение изпитахме, че напускаме щата, където беше нашият затвор. За първи път от години насам успях да се поотпусна.

Ние бяхме най-младите пътници в автобуса. Крис беше на седемнайсет — поразително красив, с дълга начупена руса коса, която стигаше до раменете му. Тъмносините му очи съперничеха по цвят на лятното небе, а характерът му беше като топъл слънчев ден; лицето му излъчваше увереност, въпреки трудното положение, в което се намирахме. Правият му и добре оформен нос изразяваше сила и зрялост. Щеше да стане като татко — от онзи тип мъже, които разтупкват женските сърца. Гледаше приветливо, почти весело.

Може би наистина щеше да бъде весел, ако не бе забелязал Кари. Щом зърна болнавото й, бледо лице, той се намръщи, а очите му помръкнаха. Дръпна струните на китарата и запя „О, Сузана“ с мек, меланхоличен глас, който галеше сърцето ми. Спогледахме се, натъжени от спомените. Не издържах на продължителния му поглед, защото се страхувах да не се разплача.

Свита в скута ми седеше по-малката ми сестра. Не изглеждаше на повече от три години, а беше на осем — мъничка и слаба. В замъглените ѝ сини очи се бяха затаили повече мрачни тайни и страдания, отколкото едно дете на нейната възраст можеше да разбере. Очите на Кари бяха като на старица. Тя не очакваше нищо: нито любов, нито щастие, нищо — бяха отнели всичко прекрасно в живота ѝ. Изглеждаше толкова крехка и апатична, сякаш бе готова да посрещне смъртта. Чувстваше се ужасно самотна, след като Кори вече не беше между живите.

Беше ноември 1960 година. Аз бях на петнайсет години и исках да получа всичко от живота, за да компенсирам загубеното време. Седях като на тръни, готова да изкрещя, ако се случи още нещо лошо. Като фитил на бомба със закъснител, знаех, че рано или късно ще експлодирам и ще погубя всички, които живеяха във Фоксуърт Хол!...

Крис сложи ръка върху моята, сякаш прочете мислите ми: бих изпратила на оня свят всички, които се опитаха да ни унищожат.

— Не гледай така, Кати — каза тихо. — Ще се оправим.

Продължаваше да бъде заклет оптимист. Независимо от всичко вярваше, че каквото и да се е случило, било е за добро. Боже, как можеше да мисли така и след смъртта на Кори? Как бе възможно това да е за добро?

— Кати — прошепна той, — трябва да се задоволим с онова, което ни остана — със самите нас. Нека приемем случилото се и да продължим напред. Трябва да вярваме в себе си, в способностите си. Ако успеем, ще постигнем онова, което искаме.

Крис искаше да стане строг, безчувствен лекар и да прекарва времето си в малки кабинети, заобиколен от човешкото нещастие. Аз обаче исках нещо по-интересно. Исках всичките ми приказни сънища, изпълнени с любов и романтика, да се сбъднат на сцената, където щях да бъда най-известната примабалерина... Нямаше да се задоволя с по-малко.

Върви по дяволите, мамо! Бих искала Фоксуърт Хол да изгори до основи. Бих искала всяка нощ да сънуваш кошмари и да изгубиш спокойния си сън. Бих желала младият ти съпруг да си намери любовница, много по-млада и по-красива от теб, и да превърне живота ти в ад, както заслужаваш!...

Изведнъж Кари се размърда и прошепна:

— Кати, зле ми е, нещо става със стомаха ми...

Вцепених се от уплаха. Малкото ѝ личице изглеждаше неестествено бледо. Косата ѝ, обикновено светла и бляскава, сега беше като повехнала. Гласът ѝ се бе превърнал в тих шепот.

— Мила, миличка — опитах се да я успокоя и я целунах, — дръж се! Скоро ще те заведем на лекар. До Флорида остава още малко, а там не могат да ни затворят.

Кари се отпусна в ръцете ми, а аз погледнах навън. Забелязах испанския мъх, който се стелеше покрай пътя, подсказвайки, че вече се намираме в Южна Каролина. Оставаше ни да пресечем Джорджия. Очакваше ни дълго пътуване, преди да пристигнем в Сарасота. Изведнъж Кари се изпъна и, почти задушавайки се, започна да повръща.

По време на последния престой бях натъпкала джобовите си с хартиени кърпички, така че бързо я избърсах. След това я прехвърлих на Крис, за да почистя пода. Крис се приближи до прозореца и се опита да изхвърли изцапаните кърпички. Но прозорецът не помръдна, а в това време Кари се разплака.

— Сложи салфетките в цепнатината между седалките! — прошепна Крис, но шофьорът на автобуса се обърна и изкрещя:

— Деца, махайте се веднага оттам и намерете друг начин да се отървете от този смърдящ боклук!

Опразнихме външния джоб на калъфката от камерата на Крис и натъпкахме вътре вонящите кърпички.

— Съжалявам — промълви през сълзи Кари и се притисна изплашена към Крис. — Не исках да го направя. Сега ще ни хвърлят ли в затвора?

— Не! Разбира се, че няма! — успокои я Крис. — След около два часа ще бъдем във Флорида. Опитай се да издържиш дотогава. Ако слезем сега, ще изгубим парите, които сме платили за билетите, а нямаме излишни средства.

Кари взе да трепери. Челото ѝ беше влажно, а лицето ѝ — направо бяло. Също като на Кори, преди да умре.

Молах се поне веднъж Бог да се смили над нас. Не изтърпяхме ли достатъчно?... Докато се мъчех да потисна усещането за гадене, Кари повърна отново. Не можех да повярвам, че беше останало нещо в

стомаха ѝ. Наведох се към Крис. Кари се бе отпуснала в ръцете му с празен поглед и почти в безсъзнание.

— Мисля, че изпада в шок — прошепна Крис. Лицето му беше почти толкова бледо, колкото и на Кари.

Точно тогава един от пътниците започна да се оплаква на висок глас. Очите на Крис срещнаха моите и сякаш ме запитаха: „Какво ще правим сега?“

Започнах да се паникьосвам. Тогава по пътеката към нас се заклатушка огромната негърка. Усмихна ни се успокоително. Носеше хартиени торби, които ми подаде, за да сложа мръсните кърпички в тях. Безмълвно ме потупа по рамото, погъделичка Кари по брадичката и ми подаде шепа парцали, които беше извадила от багажа си.

— Благодаря — прошепнах аз. След това почистих и тримата. Тя взе парцалите, натъпка ги в торбата и застана зад нас, сякаш да ни закриля.

— Кати — каза Крис разтревожено, — трябва да заведем Кари на лекар и то скоро!

— Но нали сме си платили пътя до Сарасота!

— Знам, но се налага.

Нашата благодетелка се усмихна окуражително, наведе се и погледна лицето на Кари. Сложи голямата си черна ръка върху влажното ѝ чело и после премери пулса. След това направи няколко жеста с ръцете си, които ме озадачиха, но Крис каза:

— Вероятно не може да говори, Кати. Това са знаци, които немите хора използват.

Свих рамене, за да ѝ покажа, че не разбираме жестовете ѝ. Тя се намръщи и измъкна от джоба си тефтер с разноцветни листчета. Бързо написа нещо и ми подаде листчето.

„Казвам се Хенриета Бийч — беше написала тя — Мога да чувам, но не мога да говоря. Малкото момиче е много, много болно и се нуждае от лекар.“

Погледнах я с надежда, че ще ни даде повече информация.

— Знаете ли къде можем да намерим добър лекар? — попитах аз.

Тя кимна енергично и бързо написа още една бележка:

„Имате късмет, че съм в този автобус и мога да ви заведа при моя син, който е много добър лекар.“

— О, Боже! — промърмори Крис, след като му подадох бележката. — Да благодарим на звездите, че намерихме човек да ни упъти.

— Хей, шофьор! — изкрещя негодуващият мъж. — Закарайте това болно дете на лекар! Не съм си платил, за да се возя в такава смрад!

Останалите пътници го изгледаха неодобрително. В огледалото успях да видя, че лицето на шофьора почервения от яд, а може би беше присмех. Очите ни се срещнаха.

— Съжалявам — провикна се неуверено той, — но имам жена и пет деца, а ако не спазвам графика, ще ме изхвърлят от работа. — Примолих му се с поглед. — Дяволски недели! — промърмори той под носа си. — Дори седмицата да мине както трябва, идва неделя! Проклети недели!

В този момент Хенриета Бийч реши да се намеси. Извади химикалката си и започна да пише. След това ми показва написаното.

„Добре, господине, ненавиждащ неделите! Продължавай да не обръщаш внимание на малкото болно момиченце и неговите родители ще осъдят едрите собственици на автобуси за два милиона!“

Крис едва успя да зърне бележката, преди жената да я занесе на шофьора. Той я бутна настрана, но после се опита да я прочете, като поглеждаше ту нея, ту пътя.

— О, Боже! — изохка шофьорът. — Най-близката болница е на двайсет километра встрани от моя курс.

Хенриета Бийч застана до шофьора и взе да го упътва. Скоро се движехме по широки, тихи улици, които дърветата отстрани покриваха като арки. Къщите бяха огромни, богаташки, с тераси и високи куполи. Въпреки че в планините на Вирджиния няколко пъти бе валило сняг, есента все още не беше докоснала с хладната си ръка това място. Листата на кленовете, буките, дъбовете и магнолиите бяха все още зелени, а имаше и цъфнали цветя.

Шофьорът на автобуса сякаш не вярваше, че Хенриета Бийч му показва правилния път, а не съм сигурна дали и самата тя бе убедена. Наистина, болнични заведения не се строяха по такива улици. Тъкмо започвах да се безпокоя, когато автобусът зави и рязко спря пред голяма бяла къща, заобиколена от обширен парк.

— Хей, деца — викна шофьорът, — взимайте си багажа! Върнете билетите, за да ви ги осребрят, или ги използвайте, преди да им е изтекъл срокът. — След това много бързо слезе от автобуса, отвори багажното отделение и извади около четирийсет куфара, преди да стигне до нашите два. Метнах през рамо китарата и банджото на Кори на раменете си, а Крис вдигна Кари на ръце много внимателно.

Хенриета Бийч ни поведе по дългата пътека към предната тераса. Поколебах се, загледана в огромната къща с двукрила черна врата. На малка табелка вдясно прочетох „Само за пациенти“. Тук очевидно живееше лекар. Оставихме двата куфара до пътеката, а аз се огледах и забелязах един мъж, задрямал в бял плетен стол. Нашата добра самарянка го докосна леко по ръката. Той обаче не се събуди, а тя ни направи знак да се приближим и да го заговорим. После посочи къщата и обясни със знаци, че трябва да влезе вътре, за да ни приготви нещо за ядене.

Исках да остане и да ни представи, да обясни защо сме на терасата му в неделя. Докато двамата с Крис се приближавахме тихо и предпазливо към него, вече бях достатъчно изплашена. Усещах въздуха, изпълнен с аромат на рози, и имах чувството, че вече съм била тук.

— Неделя е, дяволска неделя — прошепнах на Крис. — На доктора може да не му е приятно нашето присъствие.

— Той е лекар — отвърна Крис — и е длъжен да изпълнява задълженията си по всяко време... Все пак можеш да го събудиш.

Приблжих бавно. Беше едър мъж, облечен в бледосив костюм с бял карамфил в бутониерата. Бе качил дългите си крака на парапета. Изглеждаше доста елегантен. Бе се разположил удобно и се почувствах неловко, че трябва да го събудя.

— Вие ли сте доктор Пол Шефийлд? — попита Крис, прочел табелката с името му. Кари лежеше в ръцете му с отпусната глава. Очите ѝ бяха затворени, а топлият вятър полюшваше златистата ѝ коса.

Докторът се пробуди без желание. Дълго време ни гледа втренчено, сякаш не вярваше на очите си. Знаех, че изглеждаме странно бяхме облечени с прекалено много дрехи. Той разтърси глава, сякаш се опитваше да фокусира погледа си. А какви красиви очи имаше! Бяха с цвят на лешник, с петънца от синьо, зелено и златисто. Тези удивителни очи жадно ме поглъщаха. Изглеждаше объркан, леко

пиян и прекалено сънен и не бе в състояние да промени начина, по който ме оглеждаше — първо лицето и гърдите, после краката ми и след това отново бавно нагоре. Лицето, косата ми — направо го хипнотизираха. Знаех, че е прекалено дълга и несръчно подстригана.

— Вие сте лекарят, нали? — пак попита Крис.

— Да, разбира се. Аз съм доктор Шефийлд — отговори най-после той, като се обърна към Крис и Кари. Удивително бързо и елегантно свали краката си от парапета и се изправи. Прекара дългите си пръсти през черната коса, приближи се до нас и се вгледа в малкото бледо лице на Кари.

— От колко време е в безсъзнание?

— От няколко минути — отвърна Крис. Самият той беше почти лекар, учеше толкова много, докато бяхме затворени на тавана. — Кари повърна три пъти в автобуса, след това започна да се тресе и се изпоти. Една жена на име Хенриета Бийч ни доведе тук, при вас.

Докторът кимна и обясни, че госпожа Бийч е неговата икономка. Поведе ни към входа за пациенти и ни покани да влезем, като през цялото време се извиняваше, че медицинската сестра не е тук. В тази част от къщата имаше две стаи за прегледи и един кабинет.

— Махни всички дрехи на Кари без бельото! — нареди ми той, а докато аз правех това, Крис се върна, за да вземе багажа ни.

Изпълнени с безпокойство, двамата с Крис наблюдавахме как докторът измери кръвното налягане, пулса, температурата на Кари, а сетне преслуша сърцето ѝ. Тя започна да идва в съзнание и той я накара да кашля. Питах се защо лошите неща винаги се случват на нас? Защо съдбата е против нас? Дали наистина сме „дяволски изчадия“, както беше казала баба ни? Дали и Кари щеше да умре?

— Кари — каза нежно доктор Шефийлд, след като я облякох отново, — ще те оставим в тази стая малко да си починеш. — Той я покри с тънко одеяло. — Не се страхувай! Ние ще слезем долу в кабинета ми. Зная, че тази маса не е много мека, но опитай да поспиш, докато поговоря с брат ти и сестра ти.

Тя се втренчи в него с широки, тъжни очи. Всъщност не се интересуваше дали масата е твърда или мека.

След няколко минути доктор Шефийлд седеше зад внушителното си бюро.

— И двамата сте объркани и разтревожени — заговори сериозно и загрижено той. — Не се притеснявайте, че ме лишите от неделните забавления, защото аз съм вдовец и неделята за мен не е по-различна от другите дни...

О, да. Каза го, но изглеждаше уморен, сякаш беше работил прекалено много. Настаних се смутено на мекия кафяв кожен диван, близо до Крис. Слънчевата светлина преминаваше през прозорците и падаше върху лицата ни, а докторът стоеше в сянка. Чувствах, че дрехите ми са влажни и отвратителни, и изведнъж си сетих защо. Много бързо станах и махнах мръсната горна пола. Стана ми приятно, че лекарят се изненада. Не би могъл да предположи, че съм облечена с още две рокли. Когато седнах отново до Крис, бях само с една синя рокля — хубава и чиста.

— Винаги ли обличаш много дрехи в неделя?

— Само когато бягам. Имахме два куфара, а ни трябваше място за ценностите, които можем да заложим.

Крис ме смушка остро, предупреждавайки ме, че говоря прекалено много. Но аз знаех какви са лекарите — самият той ми беше разказвал. Можеше да се доверим на човека зад бюрото — виждаше се по очите му. Можехме да му кажем абсолютно всичко.

— Такааа — каза провлачено той, — вие тримата бягате. И от какво толкова бягате? От родители, които ви лишават от някои привилегии?

Ох, само да знаеше!

— Това е дълга история, докторе — отвърна Крис, — а сега се интересуваме единствено как е Кари.

— Да — съгласи се той, — прав си. Значи ще говорим само за Кари. Не зная кои сте, откъде идвате и защо бягате, но това малко момиче е много, много болно. Ако не беше неделя, щях да я заведа в болницата за пълни изследвания, които не мога да направя тук. Съветвам ви веднага да се свържете с родителите си.

Тези думите бяха достатъчни, за да се разтревожа.

— Ние сме сираци — каза Крис. — Но не се притеснявайте за парите. Ще си платим.

— Хубаво е, че имате пари — отвърна докторът. — Ще имате нужда от тях. — Той ни хвърли продължителен преценяващ поглед. — Ще са необходими около две седмици, за да се открие причината за

заболяването на сестра ви. — Каза ни горе-долу колко ще струва всичко, а ние дишахме тежко, смаяни, че Кари е толкова болна. О, Боже! Наличните ни средства нямаше да стигнат и за една седмица, да не говорим за две.

Очите ми се сблъскаха с ужасения поглед на Крис. Какво щяхме да правим сега? Нямахме толкова пари.

— Все още ли сте сираци? — попита тихо той.

— Да, все още сме сираци — заяви предизвикателно Крис, след това ме погледна сурово, давайки ми да разбера, че трябва да си държа устата затворена. — Сиракът си остава сирак цял живот. Сега ни кажете според вас от какво е болна и може ли с нещо да ѝ се помогне.

— Почакай малко, млади момко. Първо трябва да отговорите на няколко въпроса. — Гласът му беше тих, но достатъчно твърд, за да ни покаже, че той командва тук. — Първо, как е цялото ти име?

— Аз съм Кристофър Долангенгър, а това е сестра ми — Катрин Лей Долангенгър. Кари е на осем години, независимо дали вярвате или не.

— Защо да не вярвам? — попита кротко той, въпреки че преди няколко минути беше страшно изненадан от възрастта ѝ.

— Смятаме, че Кари е прекалено дребна за възрастта си.

— Наистина е дребна. — Той погледна мен, после брат ми и се облегна на скръстените си върху бюрото ръце с приятелски, доверителен жест, от който станах още по-напрегната. — Вижте сега. Хайде да престанем да се съмняваме един в друг. Аз съм лекар и каквото и да ми доверите, ще остане между нас. Ако наистина искате да помогнете на сестра си, не може да седите тук и да ме лъжете. Трябва да ми кажете истината, или ще ми загубите времето, рискувайки живота на Кари.

И двамата седяхме умълчани, хванали ръцете си, притиснали раменете си. Усетих, че Крис потрепери, затова потреперих и аз. Страхувахме се, ужасно се страхувахме да кажем цялата истина — а и кой ли би ни повярвал? Бяхме се доверили на хората, за които предполагахме, че са почтени, а сега как бихме могли да повярваме отново? Но този мъж зад бюрото... той ми изглеждаше много познат, сякаш го бях виждала преди.

— Добре — каза той, — ако ви е трудно, позволете ми да ви задам още няколко въпроса. Кажете ми какво сте яли за последен път.

— Последното ни ядене беше закуска много рано тази сутрин. — Крис въздъхна облекчено. — Всички ядохме едни и същи неща — хотдог, пържени картофи и кетчуп, а накрая шоколадов шейк. Кари хапна съвсем малко. Тя е много капризна по отношение на храната. Мога да кажа, че никога не е имала добър апетит.

Докторът се намръщи и си отбеляза.

— Значи и тримата сте яли съвсем еднакви неща за закуска? И само Кари е повръщала?

— Точно така. Само Кари.

— Често ли повръща Кари?

— Понякога, не много често.

— Колко често?

— Ами... — бавно започна Крис — Кари повърна два пъти миналата седмица и около пет пъти през последния месец. Това много ме притеснява. Пристъпите ѝ сякаш започват да стават все по-силни и ги получава все по-често.

Уклончивият начин, по който Крис говореше за Кари, наистина ме ядоса. Продължаваше да защитава майка ни след всичко, което беше направила. Вероятно изражението ми издаде Крис и накара доктора да се наведе към мен, сякаш знаеше, че би научил повече подробности.

— Вижте, дошли сте при мен за помощ. Готов съм да направя каквото мога, но ако не ми кажете всички факти, не ми давате никакъв шанс. Необходима ми е информация, за да работя — пълна информация. Вече знам, че Кари е недохранена и недоразвита за възрастта си. Виждам, че и тримата имате разширени зеници и сте бледи, изпити и слаби. Но не мога да разбера защо се притеснявате за парите, след като носите часовници, които изглеждат доста скъпи, а дрехите ви са избрани с вкус и са с високо качество — въпреки че не мога да си обясня защо ви стоят толкова зле. Седите тук със златни и диамантени часовници, облечени в скъпи дрехи и ми говорите полуистини. Така че сега ще ви кажа няколко *истини*. — Гласът му ставаше все по-силен и по-твърд. — Опасявам се, че малката ви сестра има анемия. Поради това е податлива към инфекции. Кръвното ѝ налягане е опасно ниско. Но има някакъв загадъчен фактор, който не мога да определя. И така, утре Кари ще бъде приета в болница, независимо дали ще съобщите на родителите си. Може да заложите

часовниците си, за да платите за живота ѝ. Ако я приемем в болницата тази вечер, изследванията ще започнат утре рано сутринта.

— Правете каквото смятате, че е необходимо — вяло каза Крис.

— Почакайте малко — извиках аз, скочих и бързо отидох до бюрото на доктора. — Брат ми не ви каза всичко. — Хвърлих на Крис бърз строг поглед през рамо, докато той ме стрелна гневно, за да ми забрани да разкрия цялата истина. Помислих с горчивина: „Не се притеснявай, доколкото мога, ще защита скъпоценната ни майка.“ Мисля, че Крис разбра и в очите му се появиха сълзи. Колко силно го беше наранила тази жена, както и всички нас, а той все още можеше да плаче заради нея! Сълзите му ме накараха да заплача, но не заради нея, а заради него, който я обичаше толкова много, и заради мен, която го обичах толкова много. Сълзи за всичко, което бяхме изтърпели и изстрадали.

Той кимна в знак на съгласие, извърна глава и аз започнах да разказвам нашата невероятна история. От начало усетих, че докторът смята, че лъжа или поне, че преувеличавам. Но защо? Та нали всеки ден вестниците разказваха ужасни истории, причинени на децата от техните любвеобилни и грижовни родители.

— И така, след фаталната злополука с татко, мама ни обясни, че имаме големи дългове, а тя не е в състояние да изкарва прехраната на пет човека. Започна да пише писма на родителите си във Вирджиния. Отначало те не отговаряха, но един ден дойде писмо. Каза ни, че родителите ѝ живеят в хубава скъпа къща и са изключително богати, но заради брака ѝ с нейния получичо е била лишена от наследство. Щяхме да изгубим всичко. Трябваше да оставим колелата си в гаража, а тя дори не ни даде възможност да се сбогуваме с приятелите си. Същата вечер се качихме на един влак за Блу Ридж. Чувствахме се радостни, че ще отидем в хубава скъпа къща, но се притеснявахме от срещата с нашия дядо, който изглеждаше жесток човек. Мама ни предупреди, че трябва да се скрием, докато тя спечели отново неговото благоволение. Обеща ни да се крием една или най-много две-три нощи, а после щяхме да се срещнем с нейния баща. Той имаше болно сърце и не можеше да се качи по стълбите, така че се намирахме в безопасност, ако не вдигахме шум. Баба ни предостави тавана, за да играем в него. Той беше огромен, мръсен и пълен с мишки, паяци и разни други насекоми. Това беше мястото, където играехме и се

опитвахме да правим най-доброто за себе си, докато мама възвърне благоволението на баща си, за да може да слезем долу и да се наслаждаваме на живота като богати деца. Но много скоро открихме, че нашият дядо никога няма да прости на майка ни за брака ѝ с неговия доведен брат и за него щяхме да си останем „дяволско потомство“. Налагаше се да живеем горе, докато той умре.

Продължих, въпреки че докторът ме гледаше с обидна недоверчивост:

— И въпреки че бяхме заключени в една стая и си играехме на тавана, скоро разбрахме, че и баба ни мрази. Тя ни даде дълъг списък на позволените и забранените неща. Нямахме право да поглеждаме през прозорците, не ни беше разрешено дори да дърпаме тежките пердета, за да влиза малко светлина. Отначало храната, която баба ни носеше всяка сутрин в кошница за излети, беше доста добра, но постепенно ставаше все по-лоша, като накрая започна да ни дава единствено сандвичи, картофена салата и пържено пиле. Никакви десерти, за да не се развалят зъбите ни, защото не можехме да отидем на стоматолог. Разбира се, когато дойдеха рождените ни дни, мама тайно ни донасяше сладолед, сладкиш и множество подаръци. О, тя ни купуваше всичко, за да компенсира онова, което ни причинява — сякаш книгите, игрите и куклите можеха да заменят всичко, което загубихме — здравето, вярата в себе си и, най-лошото, доверието в нея. През лятото на следващата година мама изобщо не дойде при нас. Появи се едва през октомври, за да ни каже, че се е омъжила повторно и е обиколила Европа през медения си месец. Искаше ми се да я убия! Можеше да ни обясни, но тя беше заминала, без да ни каже нито дума. Донесе ни скъпи подаръци, дрехи, които не ни ставаха, като компенсация за изтърпяното. Накрая успях да убедя Крис да потърсим начин да избягаме от тази къща и да забравим за богатото наследство. Той не желаше да тръгне, защото мислеше, че някой ден дядо ще умре, а искаше да отиде в колеж, после — в медицинска академия и да стане лекар — като вас.

— Лекар като мен... — въздъхна доктор Шефийлд. Погледът му беше мек, изпълнен със съчувствие и същевременно донякъде неясен. — Това е странна история, Кати, и човек трудно би могъл да ѝ повярва.

— Почакайте малко! — извиках аз. — Не съм свършила! Не съм ви казала най-лошото. Дядо наистина умря. Беше включил майка ни в

завещанието, така че тя наследи огромно богатство, но беше поставил условие, според което никога не трябваше да има деца. Ако някога се докаже, че е родила деца от първия си съпруг, ще ѝ бъде отнето наследството.

Спрях за малко. Погледнах Крис, който седеше блед и ме гледаше с наскърбени и умоляващи очи. Но той не трябваше да се притеснява — нямаше да говоря за Кори. Обърнах се отново към доктора:

— А сега, за този мистериозен и неуловим фактор, който не можете да определите. Наистина е много просто. След като майка ни разбра, че не може да запази богатството си, ако ни задържи, тя реши да се отърве от нас. Баба започна да добавя понички в кошницата. Изяждахме ги с огромно желание, без да знаем, че са поръсени с арсеник.

И така, казах го.

— Отровни понички, които трябваше да подсладят нашия затворнически живот, а ние се измъквахме от стаята с помощта на дървения ключ, направен от Крис. В продължение на девет месеца, ден след ден, умирахме, като през цялото време се промъквахме в голямата спалня на майка ни и вземахме всички банкноти от един и пет долара, които успяхме да открием. В онази стая, докторе, прекарахме три години, четири месеца и шестнайсет дни.

Когато приключих дългата история, докторът ме гледаше мълчаливо, със съчувствие и загриженост.

— Така че, както виждате — завърших, — не можем да отидем в полицията и да разкажем историята си. Те може би ще хвърлят баба ни и майка ни в затвора, но ние също ще пострадаме. Ще ни разделят. Ще ни настанят в детски домове или ще ни поставят под съдебна опека, а ние сме се заклели да бъдем винаги заедно.

Крис гледаше втренчено в пода. Той заговори, без да вдига глава:

— Погрижете се за сестра ни. Направете необходимото, за да оздравее, а ние двамата, Кати и аз, ще намерим начин да ви платим.

— Почакай, Крис — започна докторът с мек грижовен глас. — Ти и Кати също сте поглъщали арсеник и ще трябва да бъдете подложени на много от изследванията, които съм предписал на Кари. Погледнете се. Вие сте изпити, бледи и слаби. Нуждаете се от добра

храна, почивка, много свеж въздух и слънце. Ще се опитам да ви помогна.

— Не ви познаваме, господине — каза почтително Крис, — и не очакваме, нито се нуждаем от нечие милосърдие или съжаление. Двамата с Кати не сме толкова слаби и болни. Кари е най-зле.

Погледнах гневно Крис, изпълнена с възмущение. Щяхме да бъдем истински глупаци, ако се откажем от помощта на този човек, само за да спасим честта си, която беше сломявана толкова до сега.

— Да — продължи докторът, сякаш двамата с Крис вече се бяхме съгласили с великодушното му предложение да ни помогне, — разходите за пациент, ненастанен в болница, не са толкова високи. Слушайте сега, това е само предложение, което може спокойно да отхвърлите и да отидете, където пожелаете — между другото, къде отивате?

— В Сарасота, Флорида — тихо отвърна Крис. — Двамата с Кати се люлеехме по въжетата, които завързахме на гредите на тавана, и тя мисли, че с малко тренировки ще успеем да станем акробати. — Думите му прозвучаха глупаво. Очаквах докторът да се разсмее, но той не го направи. Натъжи се още повече.

— Честно казано, Крис, не бих желал ти и Кати да рискувате живота си по този начин и като лекар не мога да ви позволя да го направите. Цялата ми професионална и лична етика не позволява да ви пусна, без да ви излекувам. Здравият разум ми нашепва да се държа на разстояние и да не се интересувам какво става с три самотни деца. Всичко, което знам, е, че тази ужасна история може да се окаже страхотна лъжа, която цели да спечели симпатиите ми. — Той се усмихна приятелски, за да омекоти язвителността си. — Всъщност интуицията ме кара да ви вярвам. Скъпите ви дрехи, часовниците, обувките, бледата ви кожа и изплашените ви погледи потвърждават истината.

Гласът му беше хипнотизиращ, мек и мелодичен, с лек южняшки акцент.

— Елате — каза той. За Крис не зная, но аз бях омаяна. — Забравете за гордостта и милосърдието. Останете да живеете в моята къща, която има дванайсет свободни стаи. Сигурно Господ ви е срещнал с Хенриета Бийч в онзи автобус, за да ви доведе при мен. Хени върши страхотна работа и поддържа къщата ми безупречно

чиста, но непрекъснато се оплаква, че дванайсет стаи и четири бани са твърде много за една жена. Зад къщата имам четири акра градина и съм наел двама градинари, за да ми помагат, защото времето не ми стига. — Тогава той прикова своя блестящ поглед директно в Крис. — Ти можеш да платиш за престоя си, като косиш ливадите, подкастрираш храстите и подготвяш градината за зимата. Кати може да помага в къщата. — Погледна ме въпросително. — Можеш ли да готвиш?

Да готвя? Да не би да ми се подиграваше? Повече от три години бяхме затворени на тавана и нямахме дори тостер, за да си препичаме хляба сутрин, нито масло или маргарин.

— Не! — отговорих отсечено. — Не мога да готвя. Аз съм балерина. Когато стана известна, ще си наема жена, която да ми готви — точно като вас. Не искам да бъда затворена в кухнята на някой мъж, да мия чиниите и да гледам децата му! Това не е за мен.

— Разбирам — каза той.

— Не исках да прозвучи непочтително — обясних. — Ще направя всичко, което мога, за да помогна на госпожа Бийч. Дори ще се науча да готвя, заради нея или заради вас.

— Добре — отвърна той. Очите му се смееха, изпълнени с блестящи светлинки. — Ти искаш да станеш примабалерина, а Крис — известен лекар. Мислите да постигнете това, като избягате във Флорида и станете акробати? Аз, разбира се, съм от друго поколение и не мога да разбера мотивите ви. Вие наистина ли вярвате, че е реално?

Сега, когато се намирахме в истинския свят, а не бяхме заключени на тавана, мечтите ни нямаха никакъв смисъл. Звучаха като глупост, като детинщина...

— Знаете ли какво ви очаква в цирка? — попита докторът. — Ще трябва да се конкурирате с професионалисти, тренирали още от ранно детство, с хора от известни циркови фамилии. Няма да е никак лесно. И все пак, признавам, че има нещо в сините ви очи, което ми подсказва, че сте много решителни млади хора и без съмнение ще постигнете това, което искате, ако го желаете достатъчно силно. А какво ще кажете за училището? Ами Кари? Какво ще прави тя, докато вие двамата висите по въжетата? Не се мъчете да ми отговорите сега — каза той бързо, когато си отворих устата. — Сигурен съм, че ще измислите нещо, за да ме убедите, но аз съм длъжен да ви вразумя. Първо, трябва да се погрижите за здравето си, защото и вие може да се

разболеете така внезапно, както Кари, и ще бъдете също толкова зле. Все пак, нали и тримата сте живели в едни и същи отвратителни условия?

Четиримата, не тримата, изкънтя в ушите ми, но не споменах за Кори.

— Ако ни предлагате да останем тук, докато Кари се оправи — каза предпазливо Крис с блеснали очи, — ще ви бъдем безкрайно благодарни. Ще работим много и ще ви изплатим всеки цент, който сте изхарчили за нас.

— Правилно ме разбрахте, но не искам да ми плащате, а да помагате в къщата и в градината. Това не е нито съжаление, нито милосърдие, а просто едно делово споразумение, от което ще имат полза всички.

НАШИЯТ НОВ ДОМ

Ето така започна всичко. Тихичко влязохме в дома и в живота на доктора. Станахме част от него. Сега вече знам това. Той държеше на нас. Преди да се появим, той като че ли не бе водил никакъв живот. И това също вече го знам. Накара ни да мислим, че му правим услуга, като с младостта си освежаваме неговия нерадостен и самотен живот. Накара ни да се почувстваме великодушни, но ние не можехме да повярваме на никого.

На мен и на Кари предостави голяма спалня с две легла, с четири прозореца с южно изложение и два — с източно. С Крис се спогледахме със свити сърца. За първи път щяхме да спим в отделни стаи. Не желяех да се отделям от него и да прекарам нощта само с Кари, която не можеше да ме защити както него. Мисля, че докторът усети нещо и реши да ни остави насаме, извини се и отиде в края на коридора.

— Трябва да внимаваме, Кати — започна Крис. — Не бива той да се усъмни...

— Няма в какво да се усъмни. Всичко свърши — отговорих аз, но не го погледнах в очите, защото още тогава предполагах, че връзката ни никога няма да приключи. О, мамо, виж какво направи, като ни заключи и четиримата в една стая и ни остави да пораснем там, знаейки какво ще ни се случи! От всички хора на света ти би трябвало да знаеш най-добре!

— Целуни ме за лека нощ — прошепна Крис — и „буболечките няма да те притесняват“.

Той ме целуна, аз — също, пожелахме си „лека нощ“ — и това беше всичко. Със сълзи на очи проследих брат си, който се отдалечаваеше по коридора, като не откъсваше поглед от мен.

В стаята Кари нададе страшен рев.

— Не мога да спя в малко единично легло — изрида тя. — Ще падна! Кати, защо това легло е толкова малко?

Спря да плаче, когато се появиха Крис и докторът, които махнаха нощното шкафче, отделящо двете легла. След това ги долепиха, така че

се образува едно широко легло. Това задоволи Кари, но през нощта процепът между двете легла се беше разширил и тъй като не мога да спя спокойно, се събудих с един крак и една ръка в него, а Кари беше паднала на пода.

Харесваше ми стаята, която Пол ни даде. Беше толкова красива с бледосините тапети и подходящите завеси. Килимът също беше син. Всяка от нас имаше стол с лимоненожълти възглавници, а мебелите бяха антично бели. Това беше типът стая, която всяко момиче трябва да има. Светла стая, без рисунки със сцени от ада по стените. Всъщност целият ад беше в главата ми и аз си го представях, защото много често мислех за миналото. Ако искаше, мама можеше да намери и по-добро решение на проблема.

Не трябваше да ни затваря! Ръководеха я обаче алчността и завистта. Кори умря заради нея.

— Забрави миналото, Кати — каза Крис, когато отново си пожелахме „лека нощ“.

Ужасно се страхувах да му кажа за своите съмнения. Наведох главата си към гърдите му:

— Крис, извършихме ужасен грях, нали?

— Това няма да се повтори — заяви решително той, сетне се затича по коридора, сякаш го гонех. Искях да водя хубав живот и да не наранявам никого, особено Крис. Около полунощ обаче отидох в стаята му. Свих се до него. Той се събуди, когато чу скърцането от пружината.

— Кати, какво, за Бога, правиш тук?

— Вън вали — прошепнах аз, — само ми позволи да полегна за малко до теб и после ще си отида. — Не помръдвахме, дори не дишахме. Без дори да усетим обаче, се озовахме в прегръдките си и той ме целуна. Целуваше ме със страст и аз му отвърнах, въпреки че не исках. Беше греховно, но всъщност не исках да го спра.

— Какво правиш? Доколкото си спомням, обеща, че няма да се повтори.

— Ти дойде... — отвърна той.

— Не за това!

— А ти какво мислиш, аз да не съм от стомана? Кати, не го прави отново.

Върнах се в леглото си и заплаках, че той е чак в другия край на коридора и няма да ме събуди, ако сънувам кошмари. Нямах кой да ме успокои, да ми вдъхне увереност. Думите на майка ми ме преследваха... Наистина ли приличах на нея? Наистина ли щях ли да се превърна в онзи тип слаби жени, които непрекъснато се нуждаят от закрила и се увиват около мъжа като пълзящо растение? Не! Аз не бях такава!

На другия ден доктор Пол ми купи четири картини. Балерини в различни пози. На Кари подари бяла стъклена ваза, пълна с изящни изкуствени виолетки. Вече знаеше за слабостта на Кари към всичко червено и виолетово.

— Можете да правите каквото искате със стаята. Ако не харесвате цвета, напролет ще го сменим.

Погледнах го втренчено. Нямах да сме тук, когато настъпи пролетта.

Кари седна, стиснала вазата с изкуствени цветя, докато аз се убеждавах, че трябва да кажа това, което мислех.

— Доктор Пол, през пролетта няма да сме тук, така че не можем да си позволим да се привържем към стаите, които ни предоставихте. — Той беше на вратата и си тръгваше, но се спря, обърна се и ме погледна. Беше висок повече от шест фута, а раменете му бяха толкова широки, че почти изпълваше вратата.

— Мислех, че тук ви харесва — каза тъжно той, а лешниковите му очи потъмняха.

— Наистина ми харесва — отговорих бързо аз. — На всички ни харесва тук, но не можем вечно да се възползваме от вашето благородство. — Той кимна мълчаливо и си тръгна, а аз се обърнах към Кари, в чийто поглед като че ли имаше омраза.

През деня докторът взе Кари със себе си в болницата. Първоначално тя се дърпаше и не искаше да тръгне, ако не я придружа. Измисляше си фантастични истории за нещата, които са й причинявали в болницата и се оплакваше от въпросите, които й бяха задавали.

— Кари, знаеш, че не лъжем. Но не бива да разказваме на всички за нашето минало, разбра ли?

Тя ме гледаше с огромните си тъжни очи.

— На никого не съм казвала, че Кори отиде в рая и ме напусна. На никого, освен на доктор Пол.

— Ти си му казала?!

— Не можах да се въздържа, Кати. — Тя зарови глава във възглавницата и заплака.

Значи докторът вече знаеше за Кори. Бе разбрал, че ни излъгаха, че е починал в болница. Колко тъжни бяха очите му вечерта, когато разпита мен и Крис за подробности около заболяването на Кори, довело до смъртта му.

Ние се бяхме сгушили един до друг на дивана в хола, когато Пол каза:

— Много съм щастлив да ви съобщя, че арсеникът не е повредил сериозно нито един от органите на Кари, от което всички се страхувахме. Не ме гледайте така. Не съм издал тайната ви на никого, но трябваше да кажа на лаборантите какво да търсят. Измислих някаква история, че случайно сте поели отровата, че родителите ви са били мои близки приятели и смятам да стана ваш попечител.

— Кари ще живее ли? — прошепнах с облекчение.

— Да, ще живее, ако не ходи по въжета. — Той се усмихна отново. — Уговорил съм утре да прегледам и вас. Ще го направя, освен ако имате някакви възражения.

О, аз имах възражения! Не изгарях от желание да лежа гола, а той да стои прав над мен, дори и медицинската сестра да е там. Крис ми обясни, че е глупаво да си въобразявам, че доктор около четирийсетте може да изпитва някакви еротични желания, преглеждайки момиче на моята възраст. Но докато говореше, гледаше на другата страна, така че не успях да разбера какво точно мисли. Вероятно Крис беше прав, защото, когато ме преглеждаше, доктор Пол не изглеждаше същият мъж, чиито очи ме следяха навсякъде из къщата. Прегледа ме по начина, по който бе прегледал и Кари, но ми задаваше повече въпроси. Неудобни въпроси.

— Повече от два месеца не си имала менструация?

— В интерес на истината, никога не съм имала редовен цикъл. Притеснявах се, но Крис прочете в една книга, която мама му донесе, че стресът и притесненията могат да доведат до нарушаване на месечния цикъл. Нали ми няма нищо?

— Не мога да кажа. Изглеждаш доста добре. Но си слаба, бледа и леко анемична. Крис също, но понеже е мъж, е в по-добро състояние. Ще ти предпиша витамини.

Когато всичко свърши, бях щастлива, че можех отново да се облека и да се махна от онзи кабинет. А и сестрата, с която работеше доктор Пол, ме гледаше с насмешка.

Изтичах бързо в кухнята. Госпожа Бийч приготвяше обяда. Широката ѝ усмивка засия, когато влязох, осветявайки гладкото ѝ кръгло лице. Зъбите, които се показаха, бяха най-белите, най-съвършените зъби, които бях виждала.

— Боже, радвам се, че всичко приключи! — казах аз, отпуснах се на стола и извадих ножа, за да обеля картофите. — Не обичам лекарите да ме оглеждат. Харесвам доктор Пол много повече, когато се държи като мъж. Сложи ли си онази бяла престилка, сякаш си слага маска и не мога разбера какво мисли. А аз много добре разбирам погледите, госпожо Бийч.

Тя ми се усмихна дяволито, след това измъкна розов бележник от широкия квадратен джоб на мазната си престилка. С престилката, препасана около кръста ѝ, приличаше на гъсок, който се поклаща мълчаливо. Въпреки че се опитваше да научи Крис, Кари и мен да разбираме нейния език със знаци, все още не можехме да разговаряме достатъчно добре. Страшно ми допадаха бележките ѝ, които пишеше светкавично бързо в лаконичен стил.

„Докторът каза — беше написала тя, — че младите хора се нуждаят от хубави свежи плодове и зеленчуци и от голямо количество крехко месо, но да внимават със скорбялата и десертите. Искат да заякнете, а не да надебелеете.“

През изминалите две седмици вече бяхме наддали няколко килограма благодарение на госпожа Бийч. Дори Кари, която беше така придиричива, сега се хранеше с апетит. Докато белех червените картофи, госпожа Бийч написа още една бележка, тъй като не разбрах знаците ѝ.

„Мило дете, отсега нататък ме наричай само Хени. Не госпожо Бийч.“

Тя беше първата негърка, с която се запознах, и въпреки че първоначално се чувствах неловко и се страхувах от нея, през двете

седмици научих много неща. Тя просто беше човек от друга раса, с друг цвят, но със същите чувства, надежди и страхове като всички нас.

Обичах Хени, широката ѝ усмивка, надиплените ѝ рокли с разцъфнали смешни цветя, а най-много от всичко харесвах мъдростта на малките цветни бележки. Все пак аз научих нейния език, но никога не станах толкова добра, колкото нейния „доктор — син“.

Пол Скот Шефийлд беше странен човек. Толкова често гледаше тъжно, без да има видима причина за това. После се усмихваше и казваше:

— Да, Бог е бил благосклонен към Хени и към мен в деня, когато ви е качил в онзи автобус. Загубих едно семейство и скърбях, но съдбата беше достатъчно добра и ми изпрати друго.

— Крис — казах аз вечерта, когато въпреки желанието ни трябваше да се разделим, — когато живеехме на тавана, ти беше мъжът, главата на семейството... Понякога ми се струва странно, че доктор Пол е около нас, гледа какво правим и слуша разговорите ни.

— Знам — изчерви се Крис. — Той заема моето място. Но, честно казано — той направи пауза и почервения още повече, — не ми харесва, че ме измества от мястото ми в твоя живот. Ала съм му много благодарен за това, което направи за Кари.

Всичко, което доктор Пол направи за нас, ни караше да мислим, че мама е хиляди пъти по-лоша от него. Десет хиляди пъти по-лоша!

Следващият ден беше осемнайсетият рожден ден на Крис и въпреки че никога не го забравях, бях изненадана, че доктор Пол беше организиран тържество с много хубави подаръци, от които очите на Крис заблестяха, но после се натъжиха заради вината, която изпитвахме и двамата. Вече правехме планове да си тръгнем. Не можехме просто да останем и да се възползваме от добрината на доктор Пол сега, когато Кари беше достатъчно добре, за да пътува.

След тържеството Крис и аз седяхме на задната тераса и обсъждахме как да постъпим. Разбрах, че не му се иска да напусне единствения човек, който би му помогнал да стане лекар.

— Наистина не ми харесва начинът, по който те гледа, Кати. Очите му те следват непрекъснато. Ти си му на разположение, а мъжете на неговата възраст не могат да устоят на момичетата на твоите години.

Така ли? Прекрасно е да научиш това.

— Но лекарите имат подръка много медицински сестри — казах аз, знаейки, че бих извършила абсолютно всичко, дори убийство, за да видя Крис лекар. — Помниш ли деня, в който дойдохме? Той ни обясни с какво ще се сблъскаме, ако отидем в цирка. Крис, той е прав. Това е само глупава мечта.

Крис гледаше пред себе си със свити вежди.

— Зная.

— Крис, той просто е самотен. Може би ме гледа, защото наоколо няма нищо по-интересно. — Но колко прекрасно беше да узная, че един мъж на четирийсет е впечатлен от едно момиче на петнайсет. Колко чудесно бе, че и аз притежавам силата на майка си.

— Крис, ако доктор Пол казва истината, ако наистина иска, би ли останал?

Той се намръщи и огледа подрязания от него плет.

— Нека да го подложим на изпитание — отвърна бавно след дълго обмисляне. — Ако му кажем, че напускаме и той не се опита да ни спре, това ще ни покаже, че всъщност не го е грижа за нас.

— Дали е справедливо да го подлагаме на такава проверка?

— Да. По този начин ще му предоставим шанс да се отърве от нас, без да се чувства виновен. Знаеш ли, хора като него постъпват така, защото смятат, че са длъжни да го направят, а не защото искат.

— О!

На следващия ден след вечеря Пол се присъедини към нас на задната тераса. Пол. Така го наричах в мислите си, привързвах се към него, харесвах го все повече и повече, защото винаги изглеждаше естествен, елегантен, чист и мил, отпуснат в любимия си бял плетен люлеещ се стол. Крис се настани до мен на парапета, а Кари се сви на най-горното стъпало. Пол имаше страхотна градина. Ниските мраморни стъпала отвеждаха до мостче в японски стил, лакирано в червено, извито над малко поточе. Артистично разположените статуи на голи мъже и жени придаваха на градината му привлекателността на земните страсти.

Докато вятърът ставаше по-студен и разпръскваше листата навсякъде, докторът ни обясняваше, че всяка година обикаля и търси красиви мраморни статуи за колекцията си. Последния път бе извадил късмет, откривайки точно копие на „Целувката“ на Роден.

Въздъгнах заедно с вятъра. Не исках да си тръгвам. Толкова ми харесваше тук, с него, с Хени, с градината, която ме караше да се чувствам красива и желана.

— Розите ми нямат силен аромат — започна доктор Пол. — За какво са ми рози без аромат?

На слабата морава светлина на отиващия си ден блестящият му поглед се срещна с моя. Пулсът ми се ускори и отново въздъгнах. Чудех се каква ли е била жена му и какво изпитваш, когато си обичана от човек като него. Очите ми виновно се отдръпнаха от настойчивия му, търсец поглед. Страхувах се, че чете мислите ми.

— Изглеждаш притеснена, Кати. Защо?

Въпросът му ме раздразни, сякаш вече знаеше тайните ми. Крис се обърна към мен и ме погледна строго, за да ме предупреди да внимавам.

— Чудя се на червения ви пуловер — отвърнах глупаво. — Хени ли го изплете?

Той се усмихна и след това погледна хубавия си пуловер.

— Не, не е Хени. По-голямата ми сестра го оплете за рождения ми ден и ми го изпрати с колет. Тя живее в другата част на града.

— Защо сестра ви е изпратила подаръка по пощата, а не ви го е дала лично?

— Такааа... — започна той, като се настани по-удобно и кръстоса краката си, — рожденият ден дойде и отмина тихо, преди вие да се появите. Аз съм на четирийсет, ако Хени не ви е казала. Вдовец съм от тринайсет години, а сестра ми Аманда не говори с мен от деня, в който жена ми и малкият ми син загинаха при нещастен случай. — Гласът му се изгуби, той се бе втренчил в небето — потиснат, сериозен, студен.

Паднали листа се издигнаха над тревата, долетяха на терасата и се настаниха до краката ми като кафяви, изсъхнали патенца. Всичко това ме върна в онази незабравима нощ, когато Крис и аз отчаяно се молахме, сгущени на покрива, под луната, наподобяваща намръщено Божие око. Каква ли е цената на единствения ни ужасен грях? Има ли такава? Баба би отсякла: „Да! Вие заслужавате най-суровото наказание! Дяволско поколение, добре ви познавам!“

И докато седях объркана, Крис проговори:

— Докторе, Кати и аз решихме, че Кари вече е добре и бихме могли да си тръгнем. Високо ценим направеното от вас и възнамеряваме да ви изплатим всеки цент, въпреки че може да ни отнеме няколко години... — Той притискаше здраво пръстите си към моите, предупреждавайки ме да не казвам нищо друго.

— Чакай малко, Крис — прекъсна го докторът, като рязко се надигна от стола си. Беше сериозен. — Не си мислете, че не съм очаквал това да се случи. Всяка сутрин се страхувах да не открия, че сте си отишли. Консултирах се как мога да стана ваш настойник и разбрах, че не е толкова сложно. Ще ми трябва доказателство, че баща ви наистина е мъртъв. Ако още е жив, ще имам нужда от съгласието му, както и от това на майка ви.

Дъхът ми секна! Съгласието на майка ми? Тоест, трябваше да я видим отново. Аз не исках никога повече да я виждам!

Той продължи с мек глас, сякаш разбра ужаса ми.

— Съдът ще призове майка ви да се яви при разглеждане на делото. Ако живее в този щат, трябва да се яви до три дни, но след като е във Вирджиния, срокът се удължава до три седмици. В случай че не дойде, ще получа постоянно, а не временно попечителство, ако вие кажете, че съм бил добър настойник.

— Вие сте удивителен! — изкрещях аз. — Тя няма да дойде! Иска да запази съществуването ни в тайна. Ако светът разбере за нас, ще загуби всичките си пари. Съпругът ѝ също може да се обърне срещу нея, ако узнае, че ни е криела. Вие ще получите постоянно попечителство, но после може да съжалявате!

Крис стискаше все по-силно ръката ми, а Кари гледаше с широко отворени изплашени очи.

— След няколко седмици е Коледа. Нима искате да прекарам още един самотен празник? Тук сте повече от три седмици и обясних на всички, които ме попитаха, че сте деца на мои наскоро починали близки. Хени и аз дълго мислихме. И двамата смятаме, че вие тримата сте много подходящи за нас. Когато в къщата има млади хора, тя прилича повече на дом. От години не съм се чувствал толкова щастлив. Семейството ми липсва след смъртта на съпругата и сина ми. Така и не успях да свикна отново да живея като ерген. — Убедителният му глас ставаше все по-тъжен. — Чувствам, че съдбата иска да ви стана настойник, че Господ е предопределил Хени да бъде в автобуса, само

за да ви доведе при мен. Мога ли да противореча на съдбата? Бог ви изпрати, за да ми помогнете да поправа грешките, които съм направил в миналото.

Ооо! Пратеници на Бога! Той почти ме спечели. Знаех, че хората винаги могат да намерят начин да оправдаят желанията си. Въпреки това очите ми се напълниха със сълзи и погледнах въпросително към Крис. Той срещна погледа ми и поклати смутено глава, объркан от моето желание. Стискаше силно ръката ми, когато заговори, като продължаваше да гледа към мен, а не към доктор Пол.

— Много съжаляваме за загубата на съпругата ви и сина ви, господине. Но ние не можем да ги заместим, а и не знам дали постъпваме добре, като ви натоварваме с разходите за три чужди деца. — После добави, гледайки доктора право в очите: — Трябва да помислите и за това, че трудно ще си намерите друга съпруга, ако ни станете настойник.

— Не възнамерявам да се женя отново — отвърна той отнесено. — Жена ми се казваше Джулия, а синът ми — Скоти. Беше само на три години, когато умря.

— О! — въздъхнах аз. — Колко ужасно е да загубиш сина си толкова малък, а също и жена си. — Видимата му скръб и разкаяние достигнаха до мен и ме докоснаха — винаги съчувствах на тези, които тъгуват. — При автомобилна злополука ли са загинали, както баща ни?

— Злополука — отвърна рязко той, — но не автомобилна.

— Баща ни бе само на трийсет и шест, когато загина, а ние бяхме приготвили изненада за рождения му ден с торта, подаръци... той не се появи, само двама полицаи...

— Да, Кати — прекъсна ме нежно Пол, — вече ми разказа. Младежките години не са лесни за никого, а да си млад — без основно образование, без много пари, без семейство, без приятели...

— Ние си принадлежим! — заяви твърдо Крис, сякаш за да го провери още по-добре. — Така че никога няма да бъдем сами.

— Ако не ме искате и ако това, което ви давам, не е достатъчно — продължи Пол, — заминете за Флорида с благословията ми. Само че ще бъде жалко за всичко, което си научил досега, Крис. А ти, Кати, можеш да забравиш мечтите си да станеш примабалерина. А не ви ли е дошло на ум, че това ще бъде един здравословен, щастлив живот за Кари. Не ви насилвам да останете, защото вие ще постъпите така,

както искате. Трябва да изберете — мен и възможността да достигнете вашите цели, или трудния, непознат свят?

Южният вятър продължаваше да духа, галеше бузите ми и ми нашепваше, че всичко ще се оправи. Чувах как Хени меси курабийките, с които щяхме да закусим.

Всичко ме омагьосваше — въздухът, мекият блясък в очите на доктора. Дори и подрънкването на тенджерите и тиганите на Хени усещах като магия и не след дълго свитото ми сърце започна да се отпуска.

Но не думите на доктора или блясъкът на очите му ме караха да се чувствам като омагьосана, а ароматът на разцъфналите рози, въпреки че беше зима.

Решението не го взехме аз и Крис. Взе го Кари. Изведнъж тя скочи от най-горното стъпало и се хвърли в отворените обятия на доктора. Притисна се до него и обви ръце около врата му.

— Не искам да тръгвам! Обичам те, доктор Пол! — изкрещя тя. — Не искам нито Флорида, нито цирка! Не искам да ходя никъде! — После се разрида, изливайки цялата си мъка по Кори, стаявана толкова дълго в душата ѝ. Той я вдигна, сложи я на коленете си и започна да целува мокрите ѝ бузи, сетне изтри сълзите ѝ с кърпата си.

— И аз те обичам, Кари. Винаги съм искал малко момиченце с руси къдрици и огромни сини очи, точно като твоите. — Но той не гледаше Кари. Гледаше мен.

— Искам да бъда тук за коледните празници — изхленчи Кари. — Никога не съм виждала Дядо Коледа, нито веднъж. — Разбира се, че го беше виждала, преди много години, когато родителите ни заведоха близнаците в магазина и татко им направи снимка в скута на Дядо Коледа, но вероятно беше забравила.

Как е възможно един непознат да влезе толкова лесно в живота ни и да ни предложи любовта си, след като собствените ни кръвни роднини се опитаха да ни убият?

ВТОРИ ШАНС В ЖИВОТА

Кари реши. Останахме. Дори и да не бе решила тя, пак щяхме да го направим. Как бихме могли да си тръгнем?

Опитахме да дадем на доктор Пол парите, които ни бяха останали, но той отказа.

— Запазете ги за себе си. А аз искам да ви съобщя, че се видях с моя адвокат и той ще изпрати призовка на майка ви да дойде в Клеърмонт. Не можем да бъдем сигурни, че няма да дойде. Ако извадя късмет и получа постоянно попечителство, ще ви давам седмична издръжка. Човек не може да се чувства щастлив и свободен без малко пари в джоба си. Повечето от колегите ми дават на децата си по пет долара на седмица. Три долара би трябвало да са достатъчни за момиче на възрастта на Кари. — Възнамеряваше да ни купи всички дрехи и вещи, от които се нуждаехме за училище. Ние го слушахме, удивени от щедростта му.

Няколко дни преди Коледа ни заведе в универсалния магазин със стъклен купол — имаше много хора, звучаха коледни песни. Беше като в приказна страна! Пол бе хванал ръката на Кари, а Крис държеше моята. Видях, че ни наблюдава и се радва на учудените ни погледи. Бяхме очаровани.

Зави ми се свят, когато стигнахме до щанда за девойки. Бях объркана и смутена, оглеждах всяко нещо и не можех да реша кое искам, след като всичко беше прекрасно, а аз досега не бях имала възможност да пазарувам за себе си. Крис се смееше на моята нерешителност.

— Давай — подкани ме той, — имаш шанс да пробваш това, което ти харесва.

Знаех какво има предвид, защото винаги се оплаквах, че дрехите, които мама ми купува, не ми стават.

Много внимателно и икономично избрах дрехите, които мислех, че ще са ми необходими за училище. Имах нужда от палто, истински обувки, дъждобран, шапка и чадър. Нещата, които добросърдечният

щедър мъж ми позволи да купя, ме накараха да се чувствам виновна, че се възползваме от него.

За да ме награди за сдържаността, Пол каза нетърпеливо:

— За Бога, Кати, не си мисли, че ще пазаруваме така всяка седмица. Искам да си купиш всичко, необходимо за зимата. Крис, докато ние свършим тук, иди на щанда за юношеско облекло, за да пробваш онова, което искаш. Междувременно ние с Кати ще изберем дрехи за Кари.

Забелязах, че всички момичета проследиха с поглед брат ми, докато се отправяше към щанда за юношеско облекло.

Най-после щяхме да растем като нормални деца. Вече се бях успокоила, но внезапно Кари нададе вик, сякаш искаше да строши кристалните дворци в Лондон! Нейните писъци изненадаха продавачите, стреснаха клиентите, а една жена блъсна бебешката си количка в манекен, който падна и се счупи. Бебето ѝ започна да приглася на Кари.

Крис пристигна тичешком, за да види кой убива по-малката му сестра. Тя стоеше разкрячена, с отметната назад глава. Сълзи на безсилие се стичаха по бузите ѝ.

— Боже Господи, какво стана сега? — попита Крис, докато нашият доктор гледаше смаян.

Мъже — какво разбираха те? Очевидно Кари беше обидена от хубавите малки дрешки в пастелни цветове, които ѝ предлагаха. Бебешки дрешки — това беше всичко. Всички бяха прекалено широки, а и нито една не беше червена или виолетова. Не бяха в стила на Кари.

— Опитайте на щанда за бебешки дрехи — предложи една коравосърдечна, надута блондинка, чиято коса имаше формата на кошер. Тя се усмихна мило на нашия доктор, който изглеждаше смутен.

Кари беше на осем! Дори споменаването на „бебешки дрехи“ беше обидно! Тя се намръщи.

— Не мога да облека бебешки дрехи в училище! — изрида тя. След това притисна лицето си в бедрото ми и обгърна краката ми. — Кати, не ме карай да обличам розови и сини дрехи! Всички ще ми се смеят! Знам, че ще го направят! Искам виолетово, червено, а не бебешки цветове!

Доктор Пол започна да я утешава:

— Миличка, аз обожавам руси момиченца със сини очи, облечени с дрехи в пастелни цветове, така че защо не изчакаш да пораснеш, за да обличаш тези брилянтни цветове?

Инат като Кари не можеше да преглътне лесно подобни излияния. Тя се ядоса, сви юмруци, приготви крака си за удар, настрои гласните си струни за вик. Тогава една пълничка жена на средна възраст спокойно предложи да направим дрехите ѝ по поръчка. Кари се поколеба, плъзна поглед от мен към доктора, към Крис и после отново към продавачката.

— Прекрасно решение! — съгласи се ентусиазирано доктор Пол. Изглеждаше облекчен. — Ще купя шевна машина. Кати ще може да ти прави виолетови, червени и синьо-зелени дрехи и ти ще бъдеш смайваща.

— Не искам да бъда смайваща, просто искам ярки цветове! — Кари се намуси, а аз зяпнах от изненада. Бях балерина, а не шивачка! (Нещо, което не убягна на Кари.) — Тя не може шие хубави дрехи — каза сестра ми. — Кати може само да танцува.

— Какво ти става, Кари? — отсече Крис. — Държиш се като бебе. Кати може да направи всичко, ако реши — запомни това!

Докторът очевидно беше съгласен. Не продумах, докато купувахме шевната машина.

— Но, между другото, нека купим малко розови, жълти и сини дрехи, съгласна ли си, Кари? — Доктор Пол се усмихна иронично. — А Кати ще ми спести много пари, като ушие и собствените си дрехи.

Независимо че ми предстоеше да се науча да шия, този ден се чувствах като в рая. Прибрахме се натоварени с пакети, разкрасени във фризьорските и козметичните салони. Всеки от нас имаше нови обувки със здрави подметки. Аз получих първия си чифт обувки на високи токчета и дузина чорапогачи! Първите ми чорапогачи, първия ми сутиен — и като капак на всичко — една торба, пълна с козметични продукти. Докато избирах грима, докторът стоеше зад мен и ме наблюдаваше със странно изражение. Крис мърмореше, че нямам нужда от руж, червило, сенки, молив и спирала.

— Ти не знаеш какво е да си момиче — отговорих малко високомерно. Това беше моето първо пазаруване и за щастие успях да купя повечето от нещата, които исках! Трябваше да имам всичко, което бях видяла на страхотната тоалетка на мама.

Щом разтоварихме колата, Крис, Кари и аз се втурнахме нагоре, за да пробваме всички нови дрехи. Интересно, много пъти бяхме получавали нови дрехи, но никога не се бяхме чувствали както сега. Тогава никой не можеше да ни види. Докато обличах една синя кадифена рокля с много мънички копчета, си мислех за мама. Каква ирония! Страдах за майката, която бяхме загубили, а бях решила вечно да я мразя. Седнах на ръба на леглото си и се замислих. Мама ни даваше нови дрехи, кукли и игри, без да се чувства виновна, че ни лишава от нормално детство. А Кори беше в гроба и за него нямаше нови дрехи.

Китарата и банджото му стояха в ъгъла, където Кари можеше да ги вижда, когато се събуди. Защо все ние страдахме, а не майка ни? Тогава изведнъж се сетих! Барт Уинслоу беше от Южна Каролина! Изтичах в кабинета на доктор Пол, взех неговия голям атлас, много бързо се върнах в спалнята и намерих картата на Южна Каролина. Открих Клеърмонт... но не можах да повярвам на очите си, когато видях, че е град — близък на Грийнглена! Не, съвпадението беше прекалено голямо! Господ е предначертал да дойдем тук и да живеем близо до мама — ако изобщо тя някога посети родния град на съпруга си. Господ искаше да ѝ причини малко страдание. Колкото може по-скоро щях да отида в Грийнглена и да прегледам цялата достъпна информация за него и за семейството му. Получавах по пет долара на седмица. Щях да се абонирам за местния вестник, изпълнен с новини за живота на всички богати хора, живеещи близо до Фоксуърт Хол.

Да, бях си тръгнала от Фоксуърт Хол, но щях да зная всяка нейна стъпка, а когато се появиеше тук, щях да разбера. Рано или късно мама щеше да научи за мен и да разбере, че никога няма да забравя и да простя. По някакъв начин щях да я нараня десет пъти повече, отколкото тя нас.

След като взех това решение, се присъединих към Кари и Крис и демонстрирахме новите си дрехи пред доктор Пол и Хени. Усмивката на Хени ни топлеше като слънце. Наблюдавах очите на нашия благодетел и забелязах, че те помръкнаха. Не прочетох в тях нито възхищение, нито одобрение. Изведнъж той се изправи, извини се, че трябва да свърши някаква работа, и излезе от стаята.

Скоро Хени ми стана наставник за всички домашни работи. Показа ми как да пека бисквити и се опита да ме научи да правя меки и

пухкави кифли.

Пуф! — и ръката на Хени влезе в тестото. После тя си избърса ръцете и написа една бележка:

„Хени има лоши очи, за да вижда малки неща като ухото на иглата. Ти имаш очи и ще зашиеш липсващите копчета на ризата на доктора, нали?“

— Разбира се! — отговорих аз без ентусиазъм. — Мога да кърпя дупки, мога да плета, да правя дантели и да бродирам с вълнени конци. Мама ме научи на всички тези работи, за да си убивам времето.

Изведнъж млъкнах. Щях да заплача. Представих си красивото лице на мама. Видях татко. Представих си как двамата с Крис се връщаме от училище, влизаме вкъщи и заварваме мама да плете дрешки за близнаците. Не можах да се въздържа, зарових глава в скута на Хени и се разридах. Хени не можеше да говори, но меката ѝ ръка, отпусната върху рамото ми, показва, че разбира. Когато погледнах нагоре, видях, че и тя плаче. Големите ѝ едри сълзи се търкаляха по бузите ѝ и мокреха яркочервената ѝ дреха.

— Недей да плачеш, Хени. Аз ще се радвам да зашия копчетата на доктор Пол. Той спаси живота ни и бих направила всичко за него.

Тя ми отправи странен поглед и после стана, за да вземе може би около дузина ризи с липсващи копчета, събирани от години.

Крис прекарваше всеки свободен миг с доктор Пол, който му помагаше за изпитите за подготвителния клас на колежа. Кари беше най-големият ни проблем. Можеше да чете и да пише, но беше много дребна.

— Намерил съм едно частно училище за Кари — каза нашият доктор. — Много добро училище, ръководено от опитен персонал. Тъй като съм сред учредителите, мисля, че на Кари ще ѝ бъде обърнато специално внимание и няма да бъде подложена на какъвто и да е стрес. — Той ме погледна многозначително. Най-много се страхувах Кари да не стане за посмешище и да се срамува, че главата ѝ е прекалено голяма, за разлика от тялото. Някога тя беше така пропорционална, така съвършена. Остана дребна заради всички онези години, в които бяхме лишени от чист въздух и слънчеви лъчи.

Бях изплашена до смърт, че мама все пак иде се появи при разглеждане на делото. Всъщност бях убедена, че няма да дойде. Как би могла? Щеше да изгуби толкова много, без да спечели нищо. Не

бяхме ли само едно допълнително бреме за нея? Съществуваше и затворът, и обвинението в убийство...

Седяхме мълчаливо с доктор Пол, облечени в най-красивите си дрехи, готови да се явим в съдебната зала, и чакахме, чакахме, чакахме... Тя не ни искаше! Още веднъж ни показа колко малко я интересуваме! Съдията ни гледаше с прекалено голямо състрадание, което ме накара да се ядосам още повече. О, дяволите да я вземат! Тя ни беше родила. Претендираше, че е обичала баща ни. Как може да стори подобно нещо на неговите деца... на собствените си деца! Каква майка беше тя? Държах главата си изправена и хапех езика си, за да не заплача. Реших се да погледна Крис и видях, че седи с празен поглед, въпреки че сърцето му беше разбито, както и моето в момента. Кари се беше свила като топка в скута на доктора и той шепнеше нещо в ухото ѝ. Мисля, че ѝ каза:

— Няма значение, всичко е наред. Аз ще ви бъда баща, а Хени — майка. Докато съм жив, ще изпълнявам всички твои желания.

Плаках цяла нощ. Плаках за майка си, която бях обичала толкова много. Плаках за хубавите неща, които беше направила за нас, за цялата любов, която така щедро ни даваше. Плаках най-много за Кори, защото го чувствах като собствен син. И тогава спрях да плача, започнах да кроя горчиви планове за отмъщение. Когато се изправиш срещу някого, най-добрият начин е да мислиш като него. Какво би я наранило най-много? Искаше да забрави, че съществуваме. Е, добре, нямаше да ѝ позволя. Още тази Коледа щях да ѝ изпратя картичка с надпис: „От четирите нежелани дрезденски кукли“ или „От трите живи дрезденски кукли, които не желаеше, плюс мъртвата, която отнесе и не върна обратно.“ Представих си я как гледа втренчено в картичката и си мисли: „Аз просто направих това, което трябваше.“

Бяхме свалили щитовете си и отново станяхме уязвими. Бяхме позволили вратата, надеждата и любовта да се върнат.

Вълшебните приказки можеха да се превърнат в реалност.

Така се случваше с нас. Лошата царица се бе махнала от живота ни, Снежанка щеше да царува. Нямаше да изяде отровната ябълка. Но във всяка приказка има по някой дракон, когото да измамиш, вещица, която да победиш, или препятствия, които усложняват нещата. Опитях

се да разпозная кой е драконът и кои са препятствията. През цялото време знаех коя е вещицата.

Станах и отидох на терасата, за да погледам луната. Видях Крис, застанал близо до парапета. Той също съзерцаваше луната. По отпуснатите му рамене, обикновено гордо изпъчени, разбрах, че страда като мен. На пръсти тръгнах към него, за да го изненадам, но когато приближих, той се обърна и разтвори ръцете си. Без да се замислям, се хвърлих в прегръдките му. Беше облякъл топлия халат, който мама му подари миналата Коледа, въпреки че му беше малък. Щеше да получи нов, подарък от мен, когато погледне под коледното дърво и види инициалите си К.Ф. Ш., защото не искаше да бъде наричан Фоксуърт, а Шефийлд.

Сините му очи се взираха в моите. Очи, които толкова си приличаха. Обичах го така, както обичах най-хубавата част от себе си, най-веселата, най-щастливата част.

— Кати — прошепна той със светнали очи, галейки гърба ми, — ако ти се плаче, плачи, разбирам те. Плачи и за мен. Надявах се и се молех мама да дойде и да ни даде приемливо обяснение за това, което направи.

— Приемливо извинение за убийството? — попитах аз с горчивина. — Как би могла да измисли добро обяснение? Тя не е толкова умна.

Той изглеждаше така отчаян, че аз го прегърнах още по-силно. Едната ми ръка си играеше с косата му, а другата галеше бузата му. Чувствах се изпълнена с любов, когато лицето му потъна в косата ми и той се разплака. Повтаряше името ми непрекъснато, сякаш бях единственият истински, надежден човек на този свят.

Не знаейки как устните му намериха моите и ние се целунахме, целувахме се с такава страст, че той се възбуди и се опита да ме отведе в стаята си.

— Просто искам да те прегърна, това е всичко. Нищо друго. Когато отида в училището, ще имам нужда да си спомням за нещо. Моля те, Кати, дай ми още малко!

Преди да успея да му отвърна, той отново ме прегърна и започна да ме целува с изгарящи устни, които ме ужасиха... но ме възбудиха.

— Спри! Недей! — извиках, но той продължи, като докосваше гърдите ми и се опитваше да свали роклята ми, за да ги целуне. —

Крис! — изсъсках ядосано. — Не, Крис... Когато заминеш, чувствата ти към мен ще избледнеят, сякаш никога не са съществували. Нали се стремим се да обикнем другите. За да се чувстваме пречистени. Не можем да повторим грешката на родителите ни. Не трябва да бъдем като тях!

Той ме притисна още по-силно и не каза нищо, но знаех какво мисли. Нямаше да има други. Една жена го бе наранила твърде дълбоко и го бе измамила жестоко, когато беше млад и много, много уязвим. Вярваше единствено на мен.

Отстъпи назад, а две сълзи заблестяха в ъгълчетата на очите му. Точно сега трябваше да прекъсна връзката, сега, тук. За негово собствено добро. Всички оправдавах постъпките си с някой друг.

Не можех да заспя. Продължавах да чувам как ме вика и ме желае. Станах, отправих се по коридора и легнах отново в леглото му, където той ме чакаше.

— Никога няма да се освободиш от мен, Кати, никога. Докато си жива, ще бъдем само аз и ти!

— Не!

— Да!

— Не! — но го целунах, след това скочих от леглото и много бързо се върнах в стаята си, като затръшнах и заключих вратата. Какво ставаше с мен? Не трябваше да ходя в стаята му и да лягам в леглото му. Дали наистина бях такава грешница, както казваше баба ми?

Не, не бях!

Не бих могла да бъда!

ВТОРА ЧАСТ

РОЗОВИ МЕЧТИ

Беше Коледа. Дървото докосваше дванайсетфутовия таван, а под него бяха натрупани подаръци за десет деца! И двамата с Крис вече не бяхме деца. Кари беше очарована от нещата, които Дядо Коледа ѝ донесе. Крис и аз използвахме последните ни останали пари, за да купим на доктор Пол един много красив червен халат и превъзходна рокля от яркочервено кадифе за Хени — номер петдесет и осем! Сияеща и доволна, тя я вдигна пред себе си и написа бележка за благодарност:

„Хубава рокля за църква. Всички приятели ще ми завидят.“

Пол пробва новия си пищен халат. Изглеждаше божествено в този цвят. Стоеше му идеално.

После дойде най-голямата изненада за всички. Пол се приближи към мен и се завъртя. От портфейла си извади пет големи жълти билета. Дори и цяла година да беше мислил, не би ме зарадвал повече. Там, в неговата голяма ръка, изящно оформени като разтворено ветрило, имаше билети за „Лешникотрошачката“, представена от балетната школа на Розенкоф.

— Чух, че това е много добра труппа — обясни Пол. — Не разбирам от балет, но разпитах и ми казаха, че е една от най-добрите. Имат курсове за начално, средно и напреднало ниво. Кое ниво си ти?

— Напреднало! — обяви Крис, докато гледах втренчено Пол, прекалено щастлива, за да говоря. — Кати беше начинаеща, когато отидохме да живеем на тавана. Но нещо невероятно се случи там горе — духът на Ана Павловна се всели в тялото ѝ. И Кати се научи да ходи на палци.

Тази нощ всички ние, включително и Хени, седяхме като омагьосани на третия ред. Балетистите не бяха добри, те бяха направо великолепни! И най-вече хубавият мъж на име Джулиан Маркю, който изпълняваше главната роля. В антракта като в сън последвах Пол зад кулисите, за да се срещна с балетистите.

Той ни заведе при една двойка.

— Мадам, Джордж — обърна се той към елегантна жена и не много едрият мъж до нея. — Това е моята повереница Катрин Дол, за която ви говорих. Брат ѝ Кристофър, а това малко красиво същество е Кари. С Хенриета Бийч сте се срещали преди...

— А, да, разбира се — каза дамата, която приличаше на балерина, а и прическата ѝ беше като на балерина. Косата ѝ беше прибрана на голям кок. Върху черното си трико беше облякла свободна черна роба и елек от леопардова кожа. Съпругът ѝ, Джордж, беше мълчалив човек с бледо лице и поразително черна коса. Устните му бяха толкова червени, сякаш бяха направени от заледена кръв. Явно бяха партньори, защото нейните устни също бяха аленочервени, а очите ѝ бяха като въглени в бледо тесто. И двамата се вторачиха в мен, после в Крис.

— И вие ли сте балетист? — попитаха брат ми. Боже, дали винаги говореха заедно?

— Не, не танцувам — отвърна Крис, очевидно притеснен.

— О, много жалко — въздъхна Мадам със съжаление. — Каква великолепна двойка щяхте да сте на сцената. Хората щяха да идват, за да се възхищават на вашата красота.

Тя погледна към малката Кари, която страхливо се притискаше към ръката ми, и я пренебрегна.

— Крис иска да стане лекар — обясни доктор Пол.

— А! — възкликна мадам Розенкоф с насмешка, сякаш Крис си бе загубил ума. Тя и съпругът ѝ обърнаха черните си абаносови очи към мен и ме огледаха така настоятелно, че усетих как се затоплям и изпотявам.

— Ти си се учила да танцуваш, нали? — Винаги изговаряше думата „танцувам“, сякаш имаше едно допълнително „у“.

— Да — отвърнах тихо.

— Кога си започнала?

— Бях четиригодишна.

— А сега си на...

— През април ще навърша шестнайсет.

— Добре, много, много добре. — Тя потри дланите на дългите си кокалести ръце. — Единайсет години, дори повече, професионално обучение. И на каква, възраст си стигнала до палците?

— На дванайсет.

— Прекрасно — извика тя. — Досега не съм учила момичетата да танцуват на палци, преди да са навършили тринайсет, освен ако не са много добри. — След това се намръщи подозрително. — Ти много добра ли си или си посредствена?

— Не зная.

— Искаш да кажеш, че никога никой не ти е казвал?

— Не.

— Тогава би трябвало да си посредствена — подметна саркастично, след което се обърна към мъжа си, размахвайки ръката си арогантно, за да ни отпрати.

— Ей, почакайте малко! — пламна Крис, който беше почервенял и изглеждаше много ядосан. — Тази вечер нямаше нито една балерина по-добра от Кати! Нито една! Това момиче, което изпълнява ролята на Клара... то дори не танцува в такт с музиката... Кати никога не го прави. Нейното изпълнение е перфектно. Слухът ѝ е перфектен. Дори когато танцува на една и съща мелодия, всеки път тя импровизира, за да го направи по-добре, по-красиво и по-прочувствено. Би трябвало да сте щастлива да имате балерина като Кати в трупата си.

Искрящите очи го погледнаха.

— Вие сте специалист в областта на балета, така ли? — попита тя с презрение. — Знаете как да разпознавате надарените от уличните танцьори?

— Зная единствено това, което виждам и което чувствам, когато Кати танцува. Зная, че щом музиката засвири и Кати започне да се движи, затаявам дъх, а когато танцът свърши, страдам, защото красотата си е отишла. Тя не просто изпълнява ролята, кара те да ѝ повярваш, защото и самата тя вярва. Няма момиче във вашата трупа, което така да докосва и да разтърсва сърцето ми. Така че, ако искате, я отпратете и позволете на някоя друга трупа да се възползва от глупостта ви.

Искрящите очи на дамата се втренчиха в Крис дълго и изпитателно, както и в очите на доктора. След това мадам Розенкоф се обърна към мен и ме огледа от главата до петите.

— Утре, точно в един часа.

Това не беше молба, а заповед, която не можеше да не бъде изпълнена, но поради някаква причина се ядосах, когато трябваше да бъда щастлива.

— Утре е прекалено рано — казах аз. — Нямам нито костюми, нито трика, нито палци. — Те останаха на тавана във Фоксуърт Хол.

— Дреболии. — Освободи ни е арогантен жест на елегантната си ръка. — Ще ти осигурим всичко, от което се нуждаеш... просто бъди там и не закъснявай, защото изискваме от нашите танцьори дисциплина и точност.

С царствен жест тя ни освободи и грациозно се отдалечи със съпруга си, оставайки ме слисана. Със зяпнала уста, неспособна да говоря, усетих изучаващия поглед на Джулиан Маркю, който явно беше чул всяка дума. Тъмните му очи блестяха с интерес и възхищение.

— Чувствай се поласкана, Катрин — ми каза той. — Обикновено тя и Джордж карат кандидатите да чакат с месеци, а понякога — с години.

Тази нощ се разплаках в прегръдката на Крис.

— Не съм във форма — изхлипах аз. — Зная, че утре ще изглеждам като глупачка. Не е честно, че тя не ми даде повече време за подготовка! Имам нужда да се пораздвижа. Ще бъда вдървена, тромава и няма да ме харесат, зная, че няма!

— Хайде, стегни се, Кати — каза той и ме притисна. — Ти си във форма, но просто си изплашена. Имаш сценична треска. Не би трябвало да се притесняваш, защото си страхотна. Знаеш го толкова добре, колкото и аз.

Той леко докосна устните ми за лека нощ и тръгна към вратата.

— Тази вечер ще се моля за теб. Ще моля Бога утре да ги побъркаш. Аз ще съм там и ще наблюдавам изненаданите им погледи... защото никой няма да повярва какъв невероятен талант притежаваш.

След това си отиде. Аз останах, изпълнена с желание и мъка. Свих се под завивките си развълнувана.

Утре щеше да е голям ден, денят, в който ще покажа какво представлявам, щях да разбера притежавам ли онова специално нещо, което хората, устремени към върха, имат. Трябваше да съм най-добрата. Да докажа на мама, на баба, на Пол, на Крис, на всички! Не бях грешна, порочна или „изчадие на дявола“. Бях просто най-добрата балерина на света.

Мъчеха ме кошмари, а Кари спеше спокойно. В съня си обърках всичко по време на прослушването, а най-лошото беше, че обърках целия си живот! Завърших живота си като съсухрена бабичка, просейки по улиците на някакъв огромен град. В тъмнината минах покрай майка ми, молейки за пари, дрехи и храна. Тя все още беше млада и красива, добре облечена, с накити и кожи, придружена от неостаряващия и верен Барт Уинслоу.

Събудих се. Все още беше нощ. Каква дълга нощ! Прокрадناх се надолу по стълбите и видях светлините на коледното дърво. Крис лежеше на пода и гледаше клончетата на дървото. Така правехме, когато бяхме деца. Легнах до него. Втренчих поглед в блестящите играчки.

— Мислех, че си забравила — промърмори Крис, без да ме поглежда. — Спомняш ли си, когато бяхме във Фоксуърт Хол, дървото беше малко. Беше поставено на масата и не можехме да легнем по същия начин... и видях ли какво се случи? Нека никога да не забравяме. Дори и бъдещите дървета да са високи само един фут, ще ги сложим така, че да можем да лежим под тях.

Разтревожи ме начинът, по който изрече това. Бавно обърнах главата си, за да видя профила му. Беше толкова красив, легнал на пода, с вълшебната коса, променяща цвета си. Сякаш всеки кичур имаше различен оттенък. Очите му блестяха, когато извърна глава и ме погледна.

— Изглеждаш... божествено — казах тихо аз. — Виждам кристалчета в очите ти. Приличат на скъпоценни камъни.

— Не... аз виждам това в твоите очи, Кати. Толкова си красива в тази бяла нощница. Обожавам те в бели нощници със сини сатенени панделки. — Той се приближи до мен, така че главата му опря в косата ми. Продължи да я навежда към мен, докато челата ни се опряха. Усещах топлия му дъх върху лицето си. Извих шията си назад. Когато топлите му устни докоснаха шията ми и останаха там, дъхът ми секна. Искях да се отдръпна от него, но просто не можех. Сладка тръпка разтърси тялото ми.

— Не ме целувай — прошепнах аз, прегръщайки го по-силно и притискайки главата му към шията си.

— Обичам те — промълви той. — За мен никога няма да има друга, освен теб. Когато остарея, ще си спомням за тази нощ под

коледното дръвче и колко мило беше от твоя страна да ми позволиш да те прегръщам.

— Крис, наистина ли трябва да заминеш, за да станеш лекар? Не би ли могъл да останеш тук и да учиш нещо друго?

Той повдигна главата си и ме погледна в очите.

— Кати, нима трябва да питаш? През целия си живот съм искал едно-единствено нещо, а ти...

Отново заплаках. Не исках той да заминава. Започнах да гъделичкам лицето му с кичур от косата си, докато той не извика и не ме целуна по устните. Започна да говори някакви налудничави работи — за това колко много съм приличала на ангел.

— Кати, погледни ме! Не извърщай главата си, сякаш не разбираш какво правя или какво говоря. Не осъзнаваш ли колко много ме измъчваш? Как бих могъл да намеря някоя друга, след като ти си кръв от кръвта ми и плът от плътта ми. Кръвта ти тече така, както и моята. Очите ти горят както моите — не го отричай! — Трепещите му ръце започнаха да откопчават копчетата на нощницата ми до кръста. Затворих очите си и отново се пренесох на тавана, когато той, без да иска, ме прободде с ножицата. Изпитвах болка, кървях, жадувах за целувката му, която щеше да премахне болката.

— Колко са красиви гърдите ти — въздъхна той и опря главата си в тях. — Спомням си кога започнаха да растат. Толкова се срамуваше от тях, опитваше се да ги скриеш, като носеше само широки пуловери, така че да не мога да ги виждам. Защо всъщност се срамуваше?

Реех се някъде във висините, наблюдавах как ме целува и вътре в мен нещо потръпваше. Защо му позволявах да прави това? Ръцете ми придърпаха тялото му към мен и устните ми отново се срещнаха с неговите. Вероятно пръстите ми бяха разкопчали пижамата мустака, така че голите му гърди се опираха до моите. Прегърнахме се силно, отдадени на незадоволените си чувства... тогава изведнъж извиках:

— Не, това е грях!

— Нека бъдем грешници!

— Тогава недей да ме изоставяш! Забрави, че искаш да станеш лекар! Остани при мен! Не си тръгвай! Не ме напускай! Страхувам се без теб. Понякога върша необмислени неща. Крис, моля те, не ме оставяй сама! Никога не съм била сама, моля те, остани!

— Трябва да стана лекар! — заяви той и простена. — Каквото и да ме помолиш, ще се съглася. Но не ме карай да се отказвам от единственото нещо, което ми помогна да издържа! Ти не би се отказала от балета, нали?

Продължих да отговарям на настоятелните му целувки, а огънят между нас се разгоря по-силно, завладя ни и ни отнесе до ръба на ада.

— Толкова много те обичам, че понякога се чудя как издържам — каза той. — Ако можех да те имам поне още веднъж! Ще ти бъде приятно, няма да те боли!

Неочакваното разтваряне на устните му и нахлуването на езика в устата ми ме разтърси като токов удар.

— Обичам те, о, колко те обичам! По цял ден си в мислите ми!

Той не спираше, дишането му се ускори, и аз усетих, че страстта ме, обзема, а тялото ми желае да бъде задоволено. Въпреки че разумът ми се опитваше да го отрече, аз го желяех! Задъхах се от срам.

— Не тук — каза той между целувките, — горе, в моята стая.

— Не! Аз съм ти сестра, а стаята ти е много близо до тази на Пол — ще ни чуе.

— Тогава ще използваме твоята стая. Кари не би се събудила дори от топовен гръм.

Преди да осъзная какво става, той ме вдигна на ръце, затича се по стълбите към стаята ми и ме положи върху кревата ми. Съблече нощницата ми и пижамата си, и легна до мен. Но аз не исках това да се случва отново.

— Спри! — извиках и се отдръпнах от него. Паднах на пода. В следващия миг той се озова до мен. Голите ни тела се търкаляха по пода, но изведнъж се ударихме в нещо твърдо.

Това го спря. Втренчи се в купчината от сладкиши, франзела, ябълки, портокали, килограм сирене, пакетче масло, няколко консерви с риба тон, боб и доматен сок. Имаше отварачка за консерви, чинии, чаши и няколко сребърни прибора.

— Кати, защо крадеш от храната на Пол и я криеш тук под леглото си?

Аз разтърсих глава. Не бях наясно защо вземах от храната на Пол и я криех. След това седнах, хванала нощницата си, и срамежливо я задържах пред мен.

— Отивай си, остави ме на мира! Обичам те само като брат, Кристофър!

Той дойде до мен, прегърна ме и сложи главата си върху раменете ми.

— Скъпа, съжалявам, зная защо си взела храната. Чувстваш, че трябва да имаш храна подръка, защото се страхуваш някой ден да не ни накажат отново. Не знаеш ли, че аз съм единственият, който може да те разбере? Позволи ми да те любя, само още веднъж. Позволи ми да ти доставя удоволствието, което преди не успях да почувствам. Един-единствен път, който ще ни стигне за цял живот.

В този момент го ударих през лицето.

— Не! — изсъсках аз. — Никога повече! Ти ми обеща и мислех, че ще спазиш обещанието си! Щом искаш да станеш лекар, да заминеш и да ме оставиш сама — тогава отговорът винаги ще е „не“! — Спрях ужасена. Не исках да кажа това. — Крис... не ме гледай така, моля те!

Той бавно си облече пижамата. Погледна ме обидено:

— Няма да мога да живея, ако не стана лекар, Кати.

Запуших устата си с ръце, за да не изкрещя. Какво, по дяволите, ми ставаше? Не можех да искам от него да зареже мечтата си. Не бях като майка си, заради която всеки трябваше да страда, за да се изпълнят желанията ѝ. Разридах се в ръцете му. В лицето на брат си бях открила моята безкрайна вечнозелена, пролетна любов, която никога нямаше да разцъфне. По-късно, когато лежах будна в леглото, осъзнах безнадеждния начин, по който се чувствах, и разбрах, че ветровете могат да духат дори в долина без планини.

ПРОСЛУШВАНЕТО

Беше денят след Коледа. В един часа трябваше да бъда в Грийнглена, родното място на Барт Уинслоу, където се намираше балетната школа на Розенкоф.

Наблъскахме се в колата на доктор Пол и пристигнахме пет минути по-рано.

Мадам Розенкоф ми каза да я наричам мадам Мариша, ако ме приемат. Беше облечена само с черно трико, което подчертаваше всяка извивка на прекрасното ѝ тяло — запазено, стегнато и слабо, въпреки че би трябвало да е около петдесетте. Зърната на гърдите ѝ се очертаваха през черната материя, твърди като метал. Съпругът ѝ Джордж също беше облечен в черно, което подчертаваше мускулестото му тяло. Годиците му личаха по леко отпуснатото коремче. На прослушването се явиха двацет момичета и три момчета.

— Каква музика си избираш? — попита тя (изглежда, съпругът ѝ никога не говореше, въпреки че продължаваше да ме гледа втренчено с блестящите си птичи очи).

— „Спящата красавица“ — отвърнах кротко аз, убедена, че ролята на принцеса Аврора е най-великата от всички роли... така че защо да избирам по-лесна.

— Прекрасно — отвърна саркастично тя и добави с насмешка: — Само по вида ти предположих, че ще пожелаеш „Спящата красавица“.

Искаше ми се да съм си избрала нещо по-лесно.

— Какъв цвят трико искаш?

— Розово.

— Така си и помислих.

Тя ми подхвърли избелели розови трика и небрежно ми избра палци. Хвърли ми ги — ставаха ми идеално, колкото и невероятно да звучи. Когато се съблякох и си сложих трикото, седнах пред огледалото на една дълга тоалетка и започнах да си връзвам косата. Не бе необходимо да ми казват, че Мадам иска да види жилите на врата ми и щеше да се ядоса, ако ги скриех. Бях убедена в това.

Едва бях приключила с обличането и връзването на косата си, заобиколена от група смеещи се момичета, когато мадам Мариша надникна през отворената врата, за да види дали съм готова. Искрящите ѝ черни очи ме огледаха критично.

— Не е зле. Последвай ме! — заповяда тя и пристъпи трмаво напред със здравите си мускулести крака. Как бе могла да допусне това? Аз никога не бих ходила толкова дълго на палци, че краката ми да изглеждат трмави като нейните, никога!

Отведе ме до голяма сцена с полиран под, който всъщност не беше толкова гладък, колкото изглеждаше. Около стените бяха наредени столове за публиката и забелязах Крис, Кари, Хени и доктор Пол. Защо ли ги поканих? Ако се проваля, щяха да бъдат свидетели на моето унижение. Присъстваха още около десетина души, но не им обърнах много внимание. Останалите момичета и момчета от трупата се бяха събрали зад кулисите, за да гледат. Бях уплашена повече, отколкото си мислех, че ще бъда. Разбира се, бях се упражнявала и след бягството ни от Фоксуърт Хол, но не със същата всеотдайност, както на тавана.

Пожелах да танцувам последна. Исках да гледам останалите, да видя грешките им и да се поуча от тях, да преценя и да се възползвам от постиженията им.

Самият Джордж седна на пианото. Преглътнах бучката, заседнала в гърлото ми; устата ми пресъхна и усетих как нещо притиска гърдите ми, а очите ми започнаха да търсят Крис. Както винаги, той ми се усмихваше, сякаш ми изпращаше гордостта, увереността и вечното си възхищение. Скъпият ми, обичан Кристофър Дол, винаги беше до мен, когато имах нужда от него, винаги ме караше да се чувствам по-добре, отколкото бих се чувствала без него. Господи, молах се аз, нека бъда добра. Нека не го разочаровам.

Не можех да погледна Пол. Искаше да ми бъде баща. Ако се провалях и го изложех, със сигурност щеше да ме гледа по различен начин. Щях да загубя чара си за него.

Докосване по ръката ме накара да подскоча. Обърнах се и видях Джулиан Маркю.

— Раздвижи крак — прошепна той и се усмихна, демонстрирайки перфектните си бели зъби. Тъмните му очи просветваха порочно. Беше по-висок от повечето балетисти, почти

шест фута, а скоро щях да науча, че е на деветнайсет години. Кожата му беше нежна като моята, въпреки че контрастът с тъмната му коса го правеше да изглежда прекалено блед. Имаше заострена дяволска брадичка и трапчинка на дясната си буза. Благодарих му за пожеланието за добър късмет, привлечена от красотата му.

— Ооо! — каза той с дрезгав глас, когато аз се усмихнах. — Ти определено си хубаво момиче. Жалко, че още си дете.

— Не съм дете!

— Какво си тогава — стара дама на осемнайсет?

Аз се усмихнах, доволна, че изглеждам толкова голяма.

Той се засмя, сякаш знаеше всички отговори. По начина, по който се хвалеше, че е един от най-добрите танцьори в нюйоркската трупа, вероятно наистина знаеше всички отговори.

— Тук съм само за празниците, за да направя услуга на мадам. Скоро се връщам в Ню Йорк.

Огледа се наоколо, сякаш провинцията го отегчаваше, а моето сърце туптеше силно. Надявах се, че ще е сред балетистите, с които ще работя.

Разменихме си още няколко думи, след което зазвуча моята музика. Изведнъж отново се пренесох на тавана с оцветените хартиени цветя, които се люлееха на дълги въжета. Нямаше никой, освен мен и онзи таен любовник, който винаги танцуваше пред мен и не ми позволяваше да се доближа и да зърна лицето му. Отначало танцувах плахо, но изпълнявах правилно скоковете, движенията с ръцете, пируетите. Държах очите си отворени, а лицето ми бе насочено към зрителите, които не виждах. След това магията ме завладя. Не беше нужно да тактувам и да броя, музиката ми показваше какво да правя и как да го правя, защото аз бях нейният глас и не можех да сбъркам. И както винаги, този мъж се появи и затанцува с мен — но този път видях лицето му! Красивото му бледо лице с тъмни блестящи очи, гарвановочерна коса и рубиненочервени устни. Джулиан!

Като насън видях как опира коляно в земята и разтваря силните си ръце, докато другият му крак грациозно се извива назад. С очите си ми направи знак да се затичам и да скоча в ръцете му, които ме очакваха. Възхитих се от появата на един професионалист. Почти бях стигнала до него, когато остра болка проряза корема ми. Сгърчих се на две и извиках. До мен имаше голяма локва кръв. Тя се стичаше по

краката ми; изцапа розовите обувки и трикото: Подхлъзнах се и паднах на пода. Почувствах се толкова слаба, че единственото, което можех да правя, бе да лежа там и да слушам виковете. Не моите, а тези на Кари. Затворих очите си. В далечината чух гласовете на Пол и на Крис. Загриженото лице на Крис се надвеси над мен и любовта му ясно пролича. Тя ме успокояваше и плашеше, защото не исках Пол да разбере. Крис ми спомена да не се страхувам, но тъмнината дойде и ме пренесе на едно далечно място, където никой не ме искаше.

И така, кариерата ми като балерина приключи, преди да е започнала. След като излязох от кошмарния си сън, видях Крис да седи на болничното легло и да държи отпуснатата ми ръка... и тези сини очи, о, Господи, тези очи...

— Здравей! — каза нежно и стисна пръстите ми. — Чаках да се събудиш.

— Здравсти!

Той се усмихна и се наведе да ме целуне по бузата.

— Ще ти кажа нещо, Катрин Дол, със сигурност знаеш как да завършиш танца си драматично.

— О, да, това се нарича истински талант. Предполагам, че е по-добре да опитам като актриса.

Той сви рамене равнодушно.

— Ще успееш, но се съмнявам, че ще го направиш.

— О, Крис — едва промълвих аз, — знаеш, че се провалих! Защо кървах така? — Очите ми бяха изпълнени със страх. Той го видя и разбра причината. Протегна се да ме повдигне и бързо ме прегърна.

— Знаеш, че животът предлага повече от един шанс, Кати. Имаше нужда от кюртаж. Ще се оправиш и още утре ще си на крака.

— Какво е кюртаж?

Той се усмихна и погали нежно бузата ми, защото винаги забравяше, че не съм толкова компетентна по медицинските въпроси.

— Това е кратка процедура, при която с помощта на инструмент, наречен кюрета, се остъргва матката. По време на пропуснатите месечни цикли кръвта ти се е съсирила и сега си я изхвърлила.

Очите ни се срещнаха.

— Това беше всичко, Кати, няма нищо друго.

— Кой извърши остъргването? — прошепнах, уплашена, да не би да е Пол.

— Един гинеколог, доктор Джарвис — приятел на нашия доктор. Пол каза, че е най-добрият гинеколог в района.

Отпуснах се отново на възглавницата и не знаех какво да мисля. Как можа да се случи точно сега, пред хората, които се опитвах да впечатля? Боже Господи, защо животът беше така несправедлив към мен!

— Отвори очите си, моя лейди Катрин — каза Крис. — Правиш от мухата слон, а няма никакъв смисъл. Погледни на шкафчето и виж красивите цветя, истински цветя, а не книжни. Надявам се, че нямаш нищо против да надзърна в картичките.

Разбира се, че няхах нищо против, каквото и да направеше. Той донесе от шкафчето малък бял плик и го сложи в отпуснатата ми ръка. Втренчих се в огромния букет, мислейки си, че е от Пол. Едва след това погледнах бележката в ръката си:

„Надявам се, че скоро ще се възстановиш. Очаквам да те видя следващия понеделник точно в три часа.

Мадам Мариша“

Мариша! Бях приета!?

— Крис, одобрена съм!

— Разбира се — отвърна кротко той. — Щяха да са прекалено глупави да не го направят, но тази жена ужасно ме плаши. Не бих желал да контролира живота ми, независимо от ниския ѝ ръст. Но предполагам, че ти ще се справиш с нея.

Надигнах се и го прегърнах.

— Ще успеем, Крис! Смяташ ли, че наистина ще успеем? Може ли да сме такива късметлии?

Усмихвайки се, той кимна с глава и ми посочи още един букет — от Джулиан Маркю, с друга кратка бележка.

„Ще се видим отново, когато се върна от Ню Йорк, Катрин Дол, така че не ме забравяй“

Зад рамото на Крис, докато ръцете му здраво ме прегръщаха, Пол влезе в стаята, поколеба се на прага, намръщи се, като ни видя, после се усмихна и пристъпи. Крис и аз бързо се отдръпнахме един от друг.

ОТНОВО НА УЧИЛИЩЕ

Един януарски ден трябваше да се разделим. Бяхме държали изпити и за всеобща изненада се бяхме справили добре. Бях взела изпитите за десети клас, Кари — за трети, Крис — за подготвителния клас за колежа. Въпреки това нямаше и следа от щастие по лицето на Кари, когато извика: „Не! Не!“ Сви юмруците си и пригответи крака си, готова да се сбие с всеки, който се опита да я принуди.

— Не искам да ходя в частно училище за смешно изглеждащи момиченца. Няма да отида! Не можете да ме накарате! Ще кажа на доктор Пол!

Лицето ѝ почервения от ярост, а гласът ѝ издаваше вопли като на сирена.

Не бях много щастлива от идеята да настаним Кари в частно училище на десет мили извън града. Крис щеше да напусне един ден след нея. Щях да остана сама и да посещавам гимназия, а се бяхме заклели никога да не се разделяме. Върнах храната обратно. Никой не знаеше за скривалището, освен Крис. Взех Кари в скута си, за да ѝ обясня как доктор Пол е избрал това специално училище и как вече е платил огромната училищна такса. Тя стисна очи и се опита да не ме слуша.

— Това не е училище за смешни малки момиченца, Кари — утеших я аз и я целунах по челото. — Това е училище за богати момичета, чиито родители могат да си позволят най-доброто. Трябва да си горда и щастлива, че доктор Пол ни е законният настойник.

Дали успях да я убедя? Дали изобщо съм успяла да я убедя в нещо?

— Въпреки всичко не искам да отида — заинати се тя. — Защо не мога да посещавам твоето училище, Кати? Защо трябва да ходя там сама?

— Сама ли? — усмихнах се аз, опитвайки се да скрия чувствата си. — Няма да си сама, скъпа. Ще има още стотици други момичета на твоята възраст. Ти трябва да посещаваш основно училище, а аз — гимназия.

Полюлях я напред-назад и разроших дългия бляскав водопад от коси, след което обърнах кукленското ѝ лице към моето. О, тя беше прекрасно малко същество. Щеше да се превърне в невероятна красавица, ако тялото ѝ растеше пропорционално на главата.

— Кари, има четирима души, които много те обичат — доктор Пол, Хени, Крис и аз. Ние всички ти желаем най-доброто и въпреки че ще бъдем разделени, ти ще си в сърцата и в мислите ни, а освен това всеки уикенд ще можеш да си идваш вкъщи. Независимо дали ми вярваш, училището не е отегчително място, всъщност е доста забавно. Ще имаш прекрасна стая и съквартирантка на твоята възраст. Учителите са добри, а момичетата около теб ще смятат, че си най-красивото същество, което са виждали. Сигурно искаш да имаш приятели. Ще играете, ще образувате тайни групички, ще се веселите, ще си шепнете и ще се смеете цяла нощ. Наистина ще ти хареса!

Да, със сигурност щеше да ѝ хареса!

Кари мълчаливо се съгласи едва след като изплака водопад от сълзи. Умоляващите ѝ очи ми казваха, че приема само заради мен и заради благодетеля, когото обичаше. Би легнала върху пирони, за да му достави удоволствие. А за нея това училище представляваше легло с пирони, което трябваше да изтърпи. Пол и Крис влязоха точно навреме в стаята, за да чуят:

— Много дълго ли ще остана там?

Двамата се усамотяваха в кабинета на доктора с пасове, където Пол преподаваше на брат ми някои неща в областта на химията, които Крис беше пренебрегнал, докато учеше сам. Само с един поглед Пол разбра страданието на Кари и се запъти към малкия шкаф. Върна се с голяма кутия, увита с пурпурночервена хартия, завързана с червена сатенена панделка, широка три инча.

— Подарък за любимата ми блондинка.

Преди да се усмихне, Кари го погледна с големите си тъжни очи.

— О! — извика тя и трескаво отвори пакета. Видя светлочервената чантичка с козметични принадлежности — златен гребен, четка, огледалце, малки пластмасови бурканчета и шишенца, както и кожен комплект за писане на писма. — Колко е красиво! — възкликна тя, моментално запленена от всички червени и изящни неща.

Погледнах Пол, който със сигурност не мислеше, че едно малко момиче има нужда от грим. Сякаш прочитайки мислите ми, той каза:

— Зная, че е за възрастни, но исках да ѝ подаря нещо, което може да използва години наред. Когато го погледне, винаги ще се сеща за мен.

— Това е най-хубавият комплект, който съм виждала — казах усмихнато. — Можеш да си сложиш четката за зъби, пудрата и тоалетната си вода.

— Няма да си слагам никаква гадна тоалетна вода!

Това ни накара да се засмеем. После станах и се затичах по стълбите, бързайки към стаята си, за да взема една малка кутия. Втурнах се обратно. Внимателно държах кутията в ръцете си, чудейки се дали да ѝ я дам ѝ да събудя спомените ѝ.

— Вътре в тази кутия се намират някои от старите ти приятели, Кари. Когато отидеш в училището на госпожа Емили Дийн и се почувстваш малко самотна, просто отвори кутията и виж какво има вътре. Не показвай съдържанието ѝ никому, освен на най-добрите си приятели.

Очите ѝ се разшириха, когато видя изящните порцеланови кукли и бебето, което обичаше толкова много. Бях ги откраднала от огромната куклена къща, с която тя си играеше на тавана. Бях взела дори и креватчето.

— Господин и госпожа Паркинс — въздъхна Кари, а сълзи на щастие заблестяха в огромните ѝ сини очи, — и малкото бебе Клара! Откъде дойдоха, Кати?

— Знаеш откъде. — Тя ме погледна, стиснала кутията с памук, предпазващ чупливите кукли и ръчно направеното дървено креватче — безценните наследствени антики.

— Кати, къде е мама?

О, Господи! Точно от този въпрос се страхувах.

— Кари, знаеш, че трябва да казваме на всички, че родителите ни са мъртви.

— А мама мъртва ли е?

— Не... но трябва да си представяме, че е.

— Защо?

Още веднъж трябваше да обясня на Кари защо не можеше да кажем кои всъщност сме и че майка ни е все още жива, в противен

случай отново трябваше да се върнем в онази мрачна северна стая. Тя седна на пода близо до новия бляскав червен пакет, сложи кутията с куклите в скута си и се втренчи в мен с питащите си очи, в които липсваше разбиране.

— Запомни, Кари! Никога не трябва да споменаваш друго семейство, освен Крис и мен, доктор Пол и Хени. Разбра ли?

Тя кимна, но не ме беше разбрала. По треперещите ѝ устни усетих, че все още търси мама в Клеърмонт.

Настъпи ужасният ден, когато закарахме Кари на десет мили извън града, за да я запишем във фантастичното частно училище за богати момичета. Сградата беше широка, боядисана в бяло, с голям портал и с обичайните бели колони. На месинговата гравирани плоча имаше надпис: „Основано през 1824“.

Потомката на основателя на училището госпожица Емили Дийн Дюхърст ни прие в един топъл уютен кабинет. Тя беше силна жена с изумително бяла коса, без нито една бръчка, която да издава възрастта ѝ.

— Тя е прекрасно дете, доктор Шефийлд. Разбира се, ще направим всичко възможно да се чувства добре сред нас.

Наведох се да прегърна Кари, която трепереше, и прошепнах:

— Отпусни се и се опитай да се забавляваш. Не се чувствай изоставена. Всяка седмица ще те връщаме вкъщи. Не е чак толкова зле, нали?

Тя се опита да се усмихне.

— Да, мога да го направя — промърмори тихо.

Не беше лесно да си тръгнем и да оставим Кари в тази красива бяла сграда.

Крис трябваше да замине на следващия ден за своето училище. Разстроих се, докато го наблюдавах как събира нещата си. Не можех да говоря. Дори не можехме да се погледнем.

Училището му беше още по-далече. Пол кара трийсет мили, преди да стигнем до комплекса от тухлени сгради и задължителните бели колони. Усещайки, че трябва да ни остави сами, Пол се извини неубедително, че иска да разгледа градината. Двамата с Крис не останахме сами. Намирахме се в ниша с широки прозорци. Покрай нас непрекъснато минаваха млади мъже и ни хвърляха погледи. Искях да го прегърна и да опра буза до неговата. Желаех да се сбогуваме

напълно с любовта, да знаем със сигурност, че тя си е отишла, или поне грехът, който извършихме.

— Крис — заекнах аз, почти разплакана, — какво ще правя без теб?

Сините му очи сменяха цвета си, отразявайки вълнението му.

— Кати, нищо няма да се промени — прошепна пресипнало и стисна ръцете ми. — Ще се чувстваме по същия начин на следващата ни среща. Обичам те. Винаги ще те обичам, независимо дали е правилно или не. Ще уча така задълбочено, че да не ми остава време да мисля за теб.

— И ще бъдеш най-младият дипломант на медицинското училище в световната практика — пошегувах се аз, въпреки че гласът ми беше пресипнал като неговия. — Запази малко любов за мен и я съхрани в сърцето си, както и аз ще запазя любовта си към теб. Не можем да повторим грешката на родителите си.

— Пази се!

— Разбира се. Ти също! Не прекалявай с ученето! Забавлявай се и ми пиши поне веднъж на ден. Мисля, че не можем да си позволим телефонни сметки.

— Кати, ужасно си красива. Дори прекалено. Като те гледам, виждам майка ни. Начинът, по който движиш ръцете си и накланяш главата си на една страна. Не омайвай доктора прекалено много. Искам да кажа, че той преди всичко е мъж. Няма съпруга, а ще живеете в една и съща къща. — Погледна ме строго. — Не предприемай нищо, само за да избягаш от чувствата си към мен.

— Обещавам да се държа прилично.

Обещанието ми прозвуча доста неубедително, защото той бе събудил в мен онези примитивни страсти, за които трябваше да съм достатъчно възрастна, за да мога да ги обузда. Единственото, от което имах нужда сега, бе да ме обикне някой и да се чувствам добре.

— Пол — започна нерешително Крис — е страхотен. Аз го обичам, Кари го обича, а ти какво изпитваш към него?

— Любов като твоята и тази на Кари. Признателност. В това няма нищо лошо.

— Не е направил нещо необичайно, нали?

— Не е. Той е честен и почтен.

— Виждам как те гледа, Кати. Ти си така млада, красива и толкова... търсеца. — Спря за миг и се изчерви. Виновно погледна надолу, преди да продължи. — Чувствам се отвратително, че говоря такива неща, след като той ни помогна толкова много, но понякога си мисля, че ни взе само заради... само заради теб. Защото те желае!

— Крис, той е с двайсет и пет години по-възрастен от мен. Как можеш да си го помислиш?

Крис сякаш се успокои.

— Права си — съгласи се той. — Болницата сигурно е пълна с красавици, които биха искали да са с него. Мисля, че си в безопасност.

Усмивайки се, той ме прегърна нежно и устните му докоснаха моите. Просто една нежна целувка за сбогом.

— Съжалявам за коледната нощ — каза той.

Сърцето ми кървеше. Как щях да живея без него? Още едно нещо, което тя ни бе причинила. Прекалено много държахме един на друг. Тя беше виновна, само тя! За всички нещастия в живота ни щеше да бъде виновна тя!

— Не се преуморявай много, Крис, или скоро ще ти дотрябват очила. — Той се усмихна, обеща и ми махна за сбогом. Никой от нас не можеше да изрече думата „довиждане“. Спуснах се надолу през големите коридори и се озовах навън под силните слънчеви лъчи. Свих се в бялата кола на Пол и започнах да хленча, точно като Кари.

Изведнъж Пол се появи отнякъде и тихо седна зад кормилото. Запали, обърна колата и се насочи към главния път. Не спомена за зачервените ми очи или за намокрената кърпичка, която стисках в ръката си, за да попивам течащите сълзи. Не попита защо съм толкова мълчалива, след като обикновено дърдорех безсмислено, само за да не чувам тишината. *Спокойствие, тишина. Звук на падащо перо и скърцането на къщата. Това беше настроението на тавана.*

Силните, добре поддържани ръце на Пол управляваха колата с лекота и небрежно умение, а той се беше отпуснал назад. Разгледах ги внимателно, защото след очите ценях най-много ръцете. После преместих поглед към краката му. Здравите, добре оформени бедра личаха през прилепналите сини вълнени панталони. Вероятно прекалено добре, защото, за моя изненада, вече не изпитвах тъга или съжаление, а поток от силни емоции.

Огромни криви, дебели вековни дървета очертаваха черния път.

— Магнолии от Бул Бей — поясни Пол. — Жалко, че в момента не цъфтят, но няма да е за дълго. Зимите тук са къси. Но трябва да запомниш едно: никога не помирисвай и не докосвай цвят на магнолия. Ако го направиш, той ще изсъхне и ще умре.

Погледна ме иронично, така че не разбрах дали говори истината.

— Преди да се появите вие, завивах по моята алея с нежелание. Винаги се чувствах самотен. Сега се връщам вкъщи щастлив. Хубаво е отново да си щастлив. Благодаря ти, Кати, за това, че сте избягали на юг, а не на север или на запад.

Веднага след като се прибрахме, Пол отиде в кабинета си, а аз се качих горе и се опитах да преодоля самотата си, като се поупражнявам. Пол не се появи на вечеря. Не се появи и след нея, затова си легнах много рано. Сама. Бях съвсем сама. Кари я нямаше. Непокколебимия Кристофър Дол също го нямаше. За първи път щяхме да спим под различни покриви. Липсваше ми Кари. Страхувах се. Нуждаех се от някого. Тишината на къщата и гъстият мрак на нощта пицяха в ушите ми. *Сама, сама, ти си сама, на никого не му пука, на никого не му пука.* Мислех за храната. Притеснявах се, че нямам достатъчно подръка. После си спомних, че ми трябва топло мляко. Топлото мляко помагаше на съня... а аз се нуждаех от здрав сън.

АЗ — ЧАРОВНИЦА?

Меката светлина на огъня осветяваше хола. Сивите цепеници в камината се превръщаха в пепел, а Пол, увит в топлия си червен халат, седеше в любимия си стол и бавно пушеше лула.

Погледнах обгърнатата му от дим глава и видях един чувствителен, тъжен и копнеещ човек, също като мен. И каквато си бях глупачка, се приближих към него боса, за да не вдигам шум. Колко мило от негова страна, че беше облякъл подаръка ни толкова скоро. И аз носех неговия подарък — мек тюркоазен пенъоар от ефирна материя, който покриваше нощница със същия цвят.

Видя ме, когато бях много близо до неговия стол. Не продума, за да не развали магията на нощта, която ни обвързваше.

Съществуваха много неща, които не разбирах, дери не знаех какво ме накара да погалья бузата му. Кожата му беше груба, сякаш се нуждаеше от бръснене. Той отпусна главата си назад и извърна лицето си към моето.

— Защо ме докосна, Катрин?

Въпросът беше зададен със студен и груб глас и аз трябваше да се почувствам обидена и огорчена, но очите му бяха меки и изпълнени със страст. Вече бях виждала същата страст не само в неговите очи.

— Не обичаш ли да те докосват?

— Не, ако го правят привлекателни момичета, двайсет и пет години по-млади от мен, облечени във феерични дрехи.

— Двайсет и четири години и седем месеца — поправих го аз. — А моята прабаба по майчина линия се е омъжила за петдесет и пет годишен мъж, когато е била само на шестнайсет.

— И двамата са постъпили глупаво.

— Майка ми каза, че е била добра съпруга — добавих убедително.

— Защо не спиш? — сопна ми се той.

— Не мога да заспя. Притеснявам се за училището.

— Тогава е по-добре да си легнеш, за да покажеш най-доброто от себе си.

Аз наистина се запътих към стаята си, но мисълта за топлото мляко беше още в главата ми, заедно с други... по-прелъстителни.

— Доктор Пол...

— Мразя да ме наричаш така! — прекъсна ме той. — Използвай първото ми име или изобщо не ми говори!

— Мисля, че трябва да ти засвидетелствам уважение.

— Не ме интересува уважението! Аз не съм по-различен от останалите мъже. Лекарите не са безгрешни, Катрин.

— Защо ме наричаш Катрин?

— А защо не? Това е твоето име. Звучи като име на възрастна жена, а не на дете.

— Преди малко, когато докоснах бузата ти, ме прониза с поглед, сякаш не искаше да съм възрастна.

— Ти си вещица! За секунда се промени от наивно момиче в съблазнителна, предизвикателна жена — жена, която знае точно какво прави, когато сложи ръката си върху лицето ми.

Сведох очи под яростния му поглед. Чувствах топлина и неудобство и съжалявах, че не отидох направо в кухнята. Съзерцавах книгите по рафтовете и малките предмети на изкуството, на които, изглежда, той много държеше. Където и да погледнех, имаше нещо, което ми напомняше, че той повече от всичко се нуждае от красота.

— Катрин, искам да ми отговориш на един въпрос. Не е моя работа, но трябва да те попитам. Какво точно има между теб и брат ти?

Краката ми се разтрепериха. *О, Господи, дали си личеше по лицата ни?* Защо му трябваше да пита? Това не беше негова работа. Нямахме право да задава такива въпроси! Здравият разум би трябвало да ме предпази да не признавам нещата, които споделих с него засрамено:

— Ще бъдеш ли потресен да научиш, че докато четиримата бяхме заключени в една стая толкова дълго време и смятахме всеки изминал ден за цяла вечност, двамата с Крис невинаги се отнасяхме един към друг като брат и сестра. Той ми направи станак на тавана, за да поддържам формата си, и вярвах, че някой ден ще стана балерина. А докато аз танцувах по нестабилния изгнил дървен под, той учеше в класната стая на тавана и прекарваше часове над енциклопедиите. Когато чуваше музиката, идваше и ме наблюдаваше, прикрит в сенките.

— Продължавай — настоя той, когато спрях. Стоях с наведена глава, вгълбена в спомените си, и изобщо бях забравила за него. Изведнъж той се наведе напред и ме сграбчи в прегръдките си. — Разкажи ми и останалото.

Не исках, но очите му бяха настоятелни, питащи и той изглеждаше различен.

Преглътнах и продължих с нежелание:

— Музиката ми влияе странно още от ранна детска възраст. Изпълва ме, понася ме в друг свят и ме кара да танцувам. А когато танцувам, няма начин да се върна на земята, ако не изпитвам любов към някого. Когато се върнеш обратно на земята, а там няма никой, когото да обичаш, се чувстваш празен и изгубен. А аз не обичам да се чувствам така.

— Значи ти танцуваше на тавана, пренасяше се в приказния свят и когато стъпваше отново на пода, осъзнаваше, че единственият, когото можеш да обичаш, е твоят брат — каза хладно той, а горящите му очи се впиха в моите. — Така ли е? Ти си обичала по друг начин твоите малки близнаци, нали? Била си им като майка? Зная това. Забелязвам го всеки път, когато погледнеш Кари или споменеш името на Кори. Но какво изпитваш към Кристофър? Майчина любов, сестринска или... каква? — Той ме погледна и ме разтърси. — Какво сте правили с брат ти, когато сте били заключени там сами?

Обхваната от паника, поклатих глава и отблъснах ръцете му от рамената си.

— Държахме се почтено, по най-добрия начин, по който можехме.

— Най-добрия ли? — избухна той, поглеждайки ме твърдо и агресивно, сякаш милият внимателен човек, когото аз познавах, бе изчезнал. — Какво, по дяволите, обяснява това?

— Не е необходимо да знаеш повече — пламнах аз, стрелнах го с очите си, напрегнати и зачервени като неговите. — Обвиняваш ме, че те прелъстявам. Но всъщност ти постъпваш така: седиш и следиш всяко мое движение. Разсъбличаш ме с поглед, завеждаш ме до леглото с очите си, говориш за уроците ми, изпращаш брат ми в колеж, като през цялото време показваш, че рано или късно ще поискаш възнаграждението си, а аз много добре знам какво ще бъде то.

Рязко откопчах пенъоара си, така че прозрачната нощница разкри тялото ми.

— Погледни какъв подарък си ми направил. Такава нощница ли трябва да има момиче на петнайсет години? Не! Това е нощница, която булката носи по време на първата си брачна нощ. Ти ми я подари, видя как Крис се намръщи, но не се изчерви дори от благоприличие!

Той се разсмя подигравателно. Долових миризмата на червено вино, което обичаше да пие преди сън. Дъхът му затопляше лицето ми. Бях близо до него и виждах малките наболи косми на брадата му. Помислих, че виното го кара да се държи така. Само виното. Всяка жена, седнала в скута му, би могла да го обслужи. Той започна да докосва зърната на гърдите ми, ту едното, ту другото, а после си позволи да вмъкне ръката си под нощницата ми, така че можеше да гали младите гърди, възбудени от неочакваните му ласки. После зърната на гърдите ми се втвърдиха и започнах да дишам толкова тежко и бързо, колкото и той.

— Би ли се съблякла за мен, Катрин? — прошепна той иронично. — Ще седнеш ли в скута ми и ще ми позволиш ли да получа желаното? Или ще вдигнеш този стъклен венециански пепелник и ще го счупиш в главата ми?

Тогава ме погледна втренчено, сякаш бе шокиран, че ръката му е върху лявата ми гърда. Отдръпна я, сякаш плътта ми го изгори. Закопча тънкия ми пенъоар и прикри тялото ми, което жадните му очи изпиваха преди малко. Погледна устните ми, леко разтворени в очакване да бъдат целунати. Мислех, че ще ме целуне, но възвърна самообладанието си и ме отблъсна. В този момент се разнесе гръм и една светкавица проблесна. Аз подскочих! Извиках!

Толкова бързо, колкото отдръпна ръката си, Пол излезе от мъглявината и възвърна обичайното си поведение. Равнодушен, самотен мъж, решен винаги да се държи сдържано и резервирано. Колко мъдра бях в невинността си!

— Какво, по дяволите, правиш, седейки в мен полугола? Защо ми позволи да се държа така? — тросна се той.

Не отвърнах. Той се засрами. Виждах го в светлината на заглъхващия огън и в проблясъците на светкавиците. Самообвиняваше се и се самобичуваше. Знаех, че съм виновна — както винаги.

— Съжалявам, Катрин. Не зная какво ме накара да го направя.

— Прощавам ти.

— А защо?

— Защото те обичам.

Той отново рязко извърна глава, така че не можех да видя очите му.

— Не ме обичаш — каза внимателно. — Благодарна си ми за нещата, които правя.

— Обичам те и когато ме пожелаеш, ще съм твоя. Можеш да твърдиш, че не ме обичаш, но ще лъжеш, защото го виждам в очите ти при всеки твой поглед. — Притиснах се до него и извърнах лицето му към своето. — Когато майка ми ме изостави, се заклех, че щом любовта почука на вратата ми, ще ѝ отворя и ще я пусна. Първия ден, когато дойдох, открих любовта в очите ти. Не е необходимо да се жениш за мен, просто ме обичай, когато имаш нужда от мен.

Той ме прегърна и ние се загледахме в бурята. Зимата се бореше с пролетта и накрая победи. Сега валеше само град, светкавиците и гръмотевиците бяха изчезнали. Изпитах такова щастие. Страшно много си приличахме.

— Защо не се страхуваш от мен? — попита нежно той, като големите му внимателни ръце галеха гърба и косата ми. — Знаеш, че не трябва да си тук и да ми позволяваш да те държа в ръцете си и да те докосвам.

— Пол — започнах колебливо, — нито аз, нито Крис сме лоши. Когато бяхме заключени, наистина се сдържахме. Но ние растяхме в тази стая. Баба ни имаше списък с правила, които ни забраняваха дори да се поглеждаме, и мисля, че сега разбирам защо. Очите ни толкова често се срещаха и той ме успокояваше. Призна ми, че моите очи имат същия ефект върху него. Това не е лошо, нали?

— Не трябваше да те питам. Разбира се, че е трябвало да се гледате. Нали затова имаме очи.

— Живяхме така много дълго време. Не знам нищо за момичетата на моята възраст, но още когато минавах права под масата, всяка красота ме очароваше. Всичко ме караше да се чувствам красива — слънцето, галещо листенцата на розите, лъчите, минаващи през листата на дърветата и показващи жилките им, дъждът, превърнал се в палитра от цветове върху улицата. Но най-вече музиката, особено симфоничната музика. Тогава не се нуждаех нито от слънце, нито от

цветя или свеж въздух. Опиянявах се и независимо къде се намирах, се пренасях в един мраморен дворец или в дивите гори. Така правех и на тавана с един чернокос мъж, който винаги танцуваше с мен. Никога не се докосвахме, въпреки че се опитвахме. Независимо че исках, не успях да зърна лицето му. Веднъж дори споменах името му, но когато излязох от унеса, не можах да си го спомня. Мисля, че наистина съм влюбена в него, който и да е той. Всеки път, когато видя мъж с черна коса, който се движи грациозно, подозирам, че е същият човек.

Той обхвана разпуснатите ми коси с дългите си пръсти.

— Боже, колко си романтична.

— Ти подиграваш ли ми се? Смяташ, че още съм дете. Мислиш, че целувката ни няма да е вълнуваща.

Той се подсмихна, прие предизвикателството и бавно, много бавно наклони главата си, докато устните ни се срещнаха. О! Това беше точно като целувка от непознат. Тръпки преминаха по цялото ми тяло и изпитах усещания, които „дете“ на моята възраст не би трябвало да има. Изплашена, се отдръпнах. Бях нечестива, грешна, истинско дяволско изчадие.

Крис би бил шокиран.

— Какво, по дяволите, правим? — внезапно извика той, като се освободи от магията. — Що за малък дявол си, че ми позволяваш да те прегръщам и да те целувам? Много си красива, Катрин, но си все още дете. — Сякаш осмисли думите си и очите му помръкнаха, проумяли мотивите ми.

— Избий това от хубавата си глава... ти не ми дължиш абсолютно нищо! Каквото правя за теб, за брат ти или за сестра ти, го правя по собствено желание и не очаквам никаква отплата, разбираш ли?

— Но... но... — запънах се аз. — Винаги съм мразила силния дъжд и нощния вятър. За първи път се чувствам в безопасност.

— В безопасност... — пошегува се той. — Мислиш, че се намираш в безопасност, седнала в скута ми, целувайки ме така? От какво смяташ, че съм направен?

— От същото като другите мъже, но си по-добър.

— Катрин — започна Пол. Гласът му беше станал по-нежен и помил. — Правил съм много грешки в живота си, а вие тримата ми давате възможност да ги поправам. Ако само още веднъж те докосна с

пръст, искам да крещиш за помощ. Ако тук няма никой, изтичай в стаята си, грабни нещо и ме удари по главата.

— О — прошепнах аз, — а пък аз си мислех, че ме обичаш! — Сълзи се затъркаляха по бузите ми. Отново се почувствах като дете, наказано за прекалената си самонадеяност. Колко глупаво бе да си мисля, че любовта вече чука на вратата ми! Намръщих се, когато ме отстрани от себе си. После внимателно ме изправи на крака, но задържа ръцете си около талията ми и ме погледна в очите.

— Боже Господи, ти си наистина красива — въздъхна той. — Не ме изкушавай прекалено много, Катрин, за твое добро е.

— Не е нужно да ме обичаш. — Наведох глава, за да скрия лицето си, когато безсрамно заявих: — Просто ме използвай, когато имаш нужда от мен, и това ще бъде достатъчно.

Той отново се облегна на стола, като свали ръцете си от кръста ми.

— Катрин, не искам никога да чувам подобни предложения. Ти живееш в приказките, а не в действителността. Когато малките момичета играят игрите на големите, страдат. Запази се за съпруга си — но, за Бога, изчакай да пораснеш! Не се впускай в сексуални отношения с първия мъж, който те пожелае.

Отдръпнах се, изплашена от него, а той се изправи и се приближи.

— Красиво дете, очите на Клеърмонт ни наблюдават, следят, подозират. Аз имам добра репутация, така че за доброто на медицинската ми практика и за чистата ми съвест, стой надалеч от мен. Аз съм просто мъж, а не светец.

Отново отстъпих уплашена. Изкачих се по стълбите като подгонена. Всъщност той не беше мой тип мъж.

Училището, в което ме изпрати Пол, беше голямо, модерно, с покрит басейн. Съучениците ми смятаха, че изглеждам добре и говоря смешно като янки. Смееха се на начина, по който казвах „вода“, „баща“, „надалеч“, изобщо всички думи, които имаха „а“. Не исках да ми се подиграват. Не желях да се различавам от тях. Исках да съм като другите, но въпреки опитите си открих, че все пак съм различна. Как можеше да бъде другояче? Тя ме беше направила различна. Знаех,

че Крис е самотен в училището си, защото се чувства чужд в заобикалящата го действителност. Страхувах се също за Кари и училището ѝ. Проклета да е майка ни, че се опита да ни унищожи. Аз бях аутсайдер и съучениците ми го показваха по всички възможни начини.

Едно-единствено място ме караше да се чувствам добре. Веднага след училище хвацах автобуса и отивах в балетната школа. В съблекалнята момичетата споделяха тайните си. Разказваха си смешни вицове, любовни истории, някои от тях дори нецензурни. Сексът витаеше във въздуха, заобикаляше ни и дишаше тежко и похотливо във вратовете ни. Глупаво, по детски, те спореха дали трябва да запазят девствеността си, дали трябва да събличат дрехите си... да продължават ли до края, да спират ли момчетата, след като невинно са ги възбудили.

Чувствах се много по-зряла от другите и не участвах в разговорите им. Ако съберях смелост да заговоря за годините, прекарани на тавана, и за любовта, разцъфнала на неплодородна почва, можех да си представя как щяха да се изцъклят очите им. Не бих могла да ги виня! Не бих могла да обвиня никого, освен човека, причинил всичко това. Майка ми!

Един ден се прибрах от автобусната спирка и написах дълго жлъчно писмо до майка ми, но не знаех къде да го изпратя. Прибрах го, докато не науча адреса в Грийнглена. Със сигурност не исках тя да разбере къде живеем. Въпреки че беше получила призовката, на нея не бяха написани името и адресът на Пол, а само адресът на съдията. Рано или късно обаче щеше да научи за мен и тогава щеше да съжалява.

Всеки ден навличахме тежки вълнени клинове и загривахме на станака, докато кръвта ни кипваше, така че когато започвахме да се потим, захвърляхме дрехите. Косите ни, вързани като на чистачките, също се мокреха. Когато в неделя работехме по осем или десет часа, се къпехме по два или три пъти дневно. Станака не беше направен да се държим здраво за нея, а само за да балансираме, да се научим да се контролираме, да придобием грация. Понякога изпитвах болка, която ме караше да закрещя. После се събирахме в средата на залата, където повтаряхме всички упражнения без станака. Това беше лесната част.

Работата ни ставаше все по-трудна и изискваше технически умения, причиняващи страхотна болка.

Похвалите, че съм добра, дори отлична, ме караха да се чувствам прекрасно. Следователно имаше полза от упражненията на тавана, където танцувах дори когато умирах. Мислех си така, докато Джордж свиреше на пианото. А после се появяваше Джулиан.

Нещо го караше да се връща в Клеърмонт. Въобразявах си, че посещенията му са свързани със самочувствието му, за да можем да наблюдаваме невероятната му виртуозност. Скоковете му бяха страхотни и се приземяваше леко. Притисна ме в ъгъла и заяви, че неговата интерпретация увеличава силата на постановката.

— Наистина, Кати, все едно не си била на балет, докато не видиш как танцуват в Ню Йорк. — Той се прозя с отегчение и насочи дръзкия си искрящ поглед към Норма Бел, облечена в прилепнало прозрачно бяло трико. Бързо попитах защо се връща толкова често в Клеърмонт, след като Ню Йорк е най-хубавото място.

— За да видя родителите си — отвърна с безразличие. — Мадам ми е майка.

— О, не знаех!

— Разбира се, че не знаеш. Не обичам да се хваля с това. — Той се усмихна порочно. — Все още ли си девствена?

Отвърнах му, че не е негова работа, и това отново предизвика смеха му.

— Прекалено добра си за това провинциално място. Ти си различна. Правиш така, че останалите момичета изглеждат сковани и тромави в сравнение с тебе. Каква е тайната ти?

— А своята?

Той се усмихна и сложи ръката си върху гърдите ми.

— Аз съм велик. Много скоро целият свят ще го разбере.

Ядосано отблъснах ръката му.

— Престани!

Изведнъж изгуби интерес и си тръгна, оставяйки ме да гледам вторачено след него.

Обикновено след училище се прибирах направо вкъщи, където прекарвах вечерите с Пол. Когато не беше изморен, ставаше много забавно. Разказваше ми за пациентите си, без да споменава имената им. Описваше ми случки от детството си и как винаги искал да стане

лекар, точно като Крис. След вечеря той тръгваше на посещения в трите местни болници, включително и в Грийнглена. Помагах на Хени и чаках Пол да се върне. Понякога гледахме телевизия, понякога ме водеше на кино.

— Преди да се появиш, никога не съм ходил на кино.

— Наистина ли?

— Е, почти никога — отвърна той. — Ходих на няколко срещи преди вашето появяване, но откакто сте тук, времето ми сякаш изтича, без да знам къде.

— В разговори с мен — пошегувах се, като прокарах пръст по добре обръснатата му буза. — Мисля, че зная повече за теб, отколкото за всеки друг на този свят, освен за Крис и Кари.

— Не — отвърна той. — Не съм ти казал всичко.

— Защо?

— Няма нужда да знаеш всичките ми тъмни страни.

— Аз ти казах всички мои тайни и ти не се отдръпна от мен.

— Лягай си, Катрин!

Скочих, втурнах се към него и го целунах по ужасно зачервената му буза. След това се спуснах към стълбите. Когато стигнах най-горе, се обърнах, за да го видя. Беше се облегнал на колоната и гледаше нагоре, сякаш краката ми под късата розова детска нощница го омагьосваха.

— И недей да се разхождаш из къщата с такива дрехи — извика той. — Обличай пенъоар!

— Докторе, ти ми купи това. Мислех, че ще искаш да видиш как ми стои.

— Мислиш прекалено много.

Сутрин ставах много рано, преди шест, така че можех да закусвам с него. Харесваше му, въпреки че не го споделяше. Мога да кажа, че го омайвах и пленявах. Бързо се научавах как да действам като майка си.

Мисля, че се опитваше да ме избягва, но не му позволявах. Той беше единственият, който можеше да ме научи на нещата, които исках да знам.

Стаята му беше точно под моята, но не се осмелих да отида при него през нощта, както ходех при Крис. Копнеех за Крис и Кари. Когато се будех, страдах, че не са в стаята до моята, болеше ме, че ги

няма на закуска, и ако Пол не беше тук, мисля, че щях да започвам деня със сълзи, вместо с усмивка.

— Усмихни ми се, Катрин — каза една сутрин Пол, докато седях, втрещена в бърканите яйца и бекона. Погледнах го, привлечена от нещо в гласа му, изпълнено с копнеж, сякаш ме желаше.

— Никога не произнасяй името ми така — казах пресипнало. — Крис ме наричаше неговата лейди Катрин и не бих искала някой друг да ме нарича така.

Той не продума, остави вестника настрана, изправи се и отиде в гаража. Оттам тръгваше за болницата, след това се връщаше и до вечеря нямаше да го видя. Никога не прекарвах достатъчно дълго време с хората, които обичах.

Само през уикендите, когато Крис и Кари бяха въщи, той наистина изглеждаше спокоен. И веднага след като Крис и Кари отиваха в училищата си, нещо заставаше между нас, някаква незабележима искра, която ми показваше, че го привличам така, както и той мене. Чудех се дали мотивите му са същите като моите. Дали се опитваше да избяга от спомените за Джулия, като ме допускаше до сърцето си? Също както аз се опитвах да избягам от Крис?

Но аз се срамувах повече от него, или поне така си мислех тогава. Въобразявах си, че съм единствената с черно и грозно минало. Не можех да си представя, че добър и прекрасен човек като Пол може да има нещо грозно в живота си.

Минаха две седмици и Джулиан отново долетя от Ню Йорк. Този път показва, че е дошъл само за да ме види. Почувствах се поласкана и ми беше неудобно, защото вече беше постигнал успех, а аз все още се надявах. Джулиан караше една изпотрошена кола, за която каза, че не му е струвала нищо, освен времето, загубено при комплектуването ѝ в гробището за коли.

— След балета най-много обичам да се занимавам с коли — обясни той, докато ме караше към къщи. — Някой ден, когато забогатее, ще имам три или четири луксозни коли, а може и седем, по една за всеки ден от седмицата.

Засмях се. Звучеше невероятно.

— Толкова много ли получава един балетист?

— Да, когато стигне до големите пари — отвърна уверено. Извърнах глава и погледнах красивия му профил. Носът му можеше да

бъде по-хубав, кожата му се нуждаеше от повече тен, а устните му бяха прекалено дебели, червени и страстни. Но, взети заедно, изглеждаха сензационно.

— Кати — започна той и ми отправи продължителен поглед, докато таратайката му пухтеше и бръмчеше. — Нью Йорк ще ти хареса. Докторът, с когото живееш, не е истинският ти баща, така че не трябва да стоиш тук само за да му угодиш. Помисли за възможността да се преместиш в Нью Йорк, колкото е възможно по-скоро. — Сложи ръка на раменете ми и ме придърпа към себе си. — Каква двойка ще бъдем, ти и аз — каза нежно и ласкаво той и започна да ми рисува картини от бъдещия ни живот. Съвсем ясно ми показва, че ще бъда под неговата закрила и в неговото легло.

— Не те познавам добре — отговорих и се отдръпнах на по-голямо разстояние от него. — Не зная миналото ти и ти не знаеш моето. Не си приличаме. Въпреки че вниманието ти ме ласкае, все пак ме плашиш.

— Защо? Няма да те изнася.

Намразих го заради думите му. Не се страхувах от изнасилване. Всъщност не знаех какво в него ме плашеше. Вероятно собственото ми поведение, когато бях с него.

— Кой си ти, Джулиан Маркю? Разкажи ми за детството си, за родителите си. Каж ми, защо мислиш, че си подарък Божи за света на балетното изкуство и за всяка жена, която срещнеш?

Той спокойно запали цигара, въпреки че не трябваше да го прави.

— Излез с мен тази вечер и ще отговоря на всичките ти въпроси.

Стигнахме до голямата къща на Белфеър Драйв. Той паркира, а аз гледах към прозорците, леко осветени от мъглива розова светлина. Успях да различа тъмната сянка на Хени, която надникна да види кой паркира пред къщата ѝ. Мислех за Пол, но повече от всеки друг мислех за Крис, моята добра половинка. Дали Крис ще одобри Джулиан? Не вярвах, но въпреки всичко се съгласих да излезем вечерта. А каква вечер се оказа!

ПЪРВАТА МИ СРЕЩА

Колебаех се дали да кажа на Пол за Джулиан. Беше събота вечер; Крис и Кари си бяха вкъщи и предпочитах да отида на кино с тях и с Пол. С огромно нежелание съобщих, че имам среща с Джулиан Маркю.

— Довечера е, Пол, нали нямаш нищо против?

Умореният му поглед ме стрелна и той леко се усмихна:

— Мисля, че вече е време да ходиш на срещи. Не е много по-възрастен от теб, нали?

— Не е — прошепнах аз, леко разочарована, че той изобщо не се възпротиви.

Джулиан пристигна точно в осем часа. Беше се облякъл в нов костюм, с излъскани обувки. Буйната му коса беше идеално сресана, поведението му — толкова безупречно, че не приличаше на себе си. Здрависа се с Пол и се наведе да целуне Кари по бузата. Крис го наблюдаваше през цялото време. Двамата, Кари и Крис, караха колела, когато съобщих на Пол за първата ми среща, но докато Джулиан ми придържаше новото пролетно палто, усетих неодобрението на Крис.

Джулиан ме заведе в един много изискан ресторант с цветни светлини и рок музика. С изненадваща увереност той прочете менюто, опита виното, което келнерът донесе, и го одобри. Бях се изнервила до крайност, защото всичко беше ново за мен и се безпокоях да не направя грешка. Джулиан ми подаде менюто. Ръцете ми трепереха прекалено много, затова му го върнах и го помолих той да избере. Не можех да чета на френски, а той, изглежда, можеше, като се има предвид скоростния начин, по който поръча храната ни. Салатата и основното ядене пристигнаха. Бяха толкова вкусни, колкото беше обещал.

Бях облечена с нова рокля, доста къса и прекалено женствена за момиче на моята възраст. Искях да изглеждам изтънчена, въпреки че не бях.

— Красива си — каза той, а аз си мислех същото за него. Почувствах се като предателка. — Прекалено красива, за да останеш затворена в Хиктаун, а майка ми да експлоатира таланта ти. Не съм водещ балетмайстор, Кати, както ти бях казал. Искях да те впечатля, защото зная, че ако ми станеш партньор, двамата ще се изкачим на върха. Между нас съществува някакво магично привличане, което досега не съм изпитвал с друга балерина. Разбира се, ще трябва да започнеш в балетната група на мадам Золта, но много скоро тя ще види, че талантът ти далеч превъзхожда възрастта и опита ти. Тя е стара сврака, но не е глупава. Кати, само ако знаеш през какво съм минал, за да стигна до тук. С моя помощ обаче ще се справиш по-лесно. Бихме могли да станем сензационна двойка. Снежната ти белота ще допълва мургавия ми тен. Това е идеалният контраст.

Той не преставаше да говори и да ме убеждава, но дълбоко в мен нещо ми подсказваше, че не съм толкова сензационна и все още не съм достатъчно добра за Ню Йорк. Освен това съществуваше и Крис, когото нямаше да виждам в Ню Йорк, и Кари, която имаше нужда от мен всяка седмица. А и Пол — той също имаше свое място в живота ми.

След като се нахранихме и изпихме виното, Джулиан ме поведе към дансинга. Скоро танцувахме рок както никой друг. Всички ни гледаха и започнаха да ни аплодират. Бях замаяна от близостта му и от изпитото вино.

По пътя за вкъщи Джулиан отби колата на едно усамотено място недалеч от пътя, там, където обикновено спираха любовниците, никога не бях излизала с толкова напорист човек като Джулиан и не бях подготвена.

— Кати, Кати, Кати... — мълвеше той, докато ме целуваше по врата, зад ушите, а ръката му се плъзгаше по бедрото ми.

— Престани! — извиках аз. — Недей! Не те познавам достатъчно добре! Прекалено много бързаш!

— Държиш се толкова детински — отвърна с раздражение. — Пропътувах целия път от Ню Йорк само за да бъда с теб, а ти дори не ми позволяваш да те целуна.

— Джулиан — промълвих аз, — заведи ме вкъщи.

— Дете! — измънка ядосано той и включи стартера. — Ти си едно красиво дете, което само ме измъчва с лъжливи надежди.

Порасни, Кати! Няма вечно да се въртя около теб.

Той беше част от вълшебния свят на балетното изкуство и изведнъж се изплаших да не го загубя.

— Защо си се нарекъл Маркю, след като името на баща ти е Розенкоф? — попитах аз и посегнах да изключа мотора.

Той се усмихна, облегна се назад, след което се обърна към мен.

— Добре, щом искаш да разговаряме. Мисля, че двамата с теб много си приличаме, въпреки че не го признаваш. Мадам и Джордж са мои родители, но никога не са ме възприемали като техен син, особено баща ми. Той ме вижда като свое продължение. Ако стана велик балетист, заслугата няма да е моя, а неговата. Сложих край на тази идея, като промених името си. Всеки изпълнител може да го направи, когато поиска. Знаеш ли колко бейзболни игри съм изиграл? Нито една! Те не ми позволяваха. За футбол изобщо не можеше и да се говори. Освен това толкова се изморявах от непрекъснатите упражнения, че не можех да мисля за нищо друго. Джордж никога не ми позволяваше да го наричам татко, когато бях малък. А след време аз самият отвикнах, така че дори и на колене да ме моли, не бих го нарекъл така. Никога не успях да му угодя. Винаги ми намираше някаква грешка. Така че, ако успея, това ще се дължи единствено на собствените ми сили и никой няма да узнае, че той ми е баща, а Мариша — майка. Не разказвай на останалите момичета. Те не знаят. Смешно, нали? Заплаших го, че ако спомене, че съм негов син, няма да танцувам. Това го измъчваше, така че ми позволи да замина за Ню Йорк. Смяташе, че без неговото име няма да се справя. Но аз се справих. Мисля, че това ще го довърши. Сега ми разкажи за себе си. Защо живееш с този доктор, а не със собственото си семейство?

— Родителите ми са мъртви — казах аз, притеснена, че ме е попитал. — Доктор Пол беше приятел на баща ми, затова ни прибра. Съжали ни и не искаше да отидем в сиропиталище.

— Били сте късметлии — каза той с известна горчивина. — Никога не бих имал такъв късмет.

После се обърна, така че челото му се опря в моето, и устните ни бяха на милиметри. Усещах парещия му дъх върху лицето си.

— Кати, не искам да ме разбираш погрешно. Просто искам да се превърнеш в най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. Аз съм тринайсетият в дългата редица от балетисти, повечето женени за

балерини. Как мислиш, че се чувствам? Определено не съм щастлив. В Ню Йорк съм, откакто навърших осемнайсет, а миналия февруари станах на дваисет. Минали са две години и все още не съм звезда. Бих могъл да стана с твоя помощ. Трябва да докажа на Джордж, че съм подобър от него. Досега не съм казвал на никого, но когато бях малък, си нараних гърба, опитвайки се да вдигна една прекалено тежка машина. Боли ме през цялото време, но продължавам да танцувам. Харесвам те не само защото си лека и малка. Познавам други балерини, дори по-леки от теб, но нещо в пропорциите ти ме балансира, когато те вдигам. Или може би така нагласяш тялото си, че улесняваш ръцете ми. Каквото и да правиш, страхотно ме облекчаваш, Кати. Моля те, ела с мен в Ню Йорк.

— Ако дойда, нали няма да се възползваш от мен?

— Ще бъда твойт ангел-хранител.

— Ню Йорк е толкова голям!

— Познавам го като дланта на ръката си. Скоро и ти ще го опознаеш така.

— Да, но имам сестра и брат, които не искам да изоставям.

— Ще се наложи. Колкото по-дълго се задържиш тук, толкова по-трудно ще бъде да се откъснеш. Трябва да пораснеш, Кати, и да се изградиш като личност. А никога няма да го постигнеш, ако си седиш само вкъщи и позволяваш останалите да те ръководят.

— Може би. Нека си помисля.

Крис стоеше на балкона пред стаята ми, когато влязох да се съблека. Нещо в отпуснатите му рамене ме привлече към него.

— Как мина? — попита ме той, без да ме погледне. Ръцете ми го обгърнаха нервно.

— Добре, предполагам. Вечеряхме, пихме вино. Мисля, че Джулиан малко се напи. Аз също.

Той се обърна и се втренчи в очите ми.

— Не го харесвам, Кати! Бих искал да си стои в Ню Йорк и да те остави на мира. Според слуховете, Джулиан е обявил, че си негова, така че никой друг няма да те покани на среща. Кати, той е от Ню Йорк, а там момчетата действат бързо. Ти си само на петнайсет. — Той леко ме залюля в ръцете си.

— Ти с кого се срещаш? — попитах сподавено аз. — Не ми казвай, че не се срещаш с никого.

Бузата му се беше опряла в моята, когато той бавно ми отговори:

— Никое момиче, с което съм се срещал, не може да се сравнява с теб.

— Как върви учението? — попитах аз и се опитах да отвлека вниманието му от мен.

— Страхотно! Когато не мисля за всичко, което трябва да правя през първата година в медицинското училище — обща анатомия, микроанатомия, невроанатомия, се подготвям за колежа.

— А какво правиш през свободното си време?

— Какво свободно време? Изобщо не ми остава такова, особено когато се притеснявам за теб. Харесва ми училището, Кати. Бих му се наслаждавал изцяло, но ти не излизаш от съзнанието ми. Жадувам за уикендите, когато мога да ви видя отново — теб и Кари.

— О, Крис, трябва да се опиташ да ме забравиш и да намериш някоя друга.

От един-единствен поглед в измъчените му очи ми стана ясно, че това, което беше започнало много отдавна, не можеше да бъде спряно лесно.

Трябваше аз да се опитам да си намеря някой друг, вероятно тогава той щеше да разбере, че най-накрая всичко е свършено — завинаги. Замислих се за Джулиан, който водеше усилена борба, за да си докаже, че е по-добър балетист от баща си. Така както и аз трябваше да превъзходям майка си.

Следващия път, когато Джулиан пристигна от Ню Йорк и ме покани на среща, изобщо не се противих. В крайна сметка ние имаме една и съща цел. След киното и безалкохолното питие, което изпих в един клуб, докато той пиеше бира, отново ме откара в онази алея, намираща се отстрани на пътя. Този път му позволих малко повече от една обикновена целувка, но прекалено скоро той започна да диша тежко и да ме опипва с такова умение, че несъзнателно започнах да отговарям на ласките му. Бутна ме на седалката. Изведнъж осъзнах какво се готви да направи, сграбчих чантата си и започнах да го удриям през лицето с нея.

— Спри! И преди ти казах — по-полека!

— Изпроси си го! — яростно отвърна той. — Не може първо да ме съблазняваш, а след това да ме отблъскваш. Презирам безсмислените ти игрички!

Сетих се за Крис и се разплаках.

— Джулиан, моля те, наистина те харесвам! Но ти не ми даваш възможност да се влюбя в теб. Моля те, престани да се отнасяш с мен така и да действаш толкова прибързано.

Той грубо хвана ръката ми и започна да я извива зад гърба ми. Почти изкресях от болка. Помислих си, че ще я счупи. Тъкмо щях да изкреся, но той я отпусна.

— Кати, мисля, че съм влюбен в теб. Но никое момиче не може да се отнася с мен, сякаш съм селски дръвник. Има много момичета, готови да ми се отдадат. Така че не си въобразявай, че имам нужда от теб — за каквото и да било.

Разбира се, не му бях необходима. Никой нямаше истинска нужда от мен, освен Крис и Кари, въпреки че желанията на Крис бяха греховни. Майка ни така го беше омотала и пленила, че го беше насочила към мен. Никога нямаше да ѝ го простя. Щеше да си плати за всичко, което ни беше причинила. Ако двамата с него бяхме съгрешили, то вината беше изцяло нейна.

През цялата нощ обмислях как да я накарам да си плати, така че да я заболи най-много. С пари не можеше да се направи нищо — тя имаше прекалено много. Трябваше да бъде нещо, което цени повече. Съществуваха две възможности — безупречната ѝ репутация, която и без друго беше опетнена от брака ѝ с нейния получичо, и прекалено младият втори съпруг.

Разплаках се. Плачех за Крис, за Кари, която не можеше да порасне, и за Кори, от когото вероятно бяха останали само кости. Обърнах се, опитвайки се слепешката да намеря Кари, да я притисна до себе си, но тя беше в частното училище на десет мили извън града, а училището на Крис беше на трийсет.

Заваля силен дъжд. Барабанеше по покрива над главата ми, задряхах и се пренесох точно там, където не желяех да отивам. Бях изоставена в заключена стая, в която бяха разхвърляни кукли, игри и масивни тъмни мебели. По стените висяха картини, изобразяващи ада. Седях в полуразпаднал се люлеещ се стол, а в скута си държах призрачно малко братче, което ме наричаше „мамо“. Люлеехме се

непрестанно. Дъските скърцаха, вятърът виеше, а дъждът се сипеше около нас, докато огромната къща с безбройните си стаи чакаше да ни погълне.

Мразех шума от дъждовните капки близо до главата ми, защото ми напомняха за тавана. Промъкнах се до стаята на Пол и внимателно отворих вратата му. Будилникът върху нощното шкафче показваше два часа, а него все още го нямаше. В къщата нямаше никого, освен Хени.

Разтърсих главата си и се втрених в безупречно оправеното легло на Пол. О, Крис трябваше да е луд, за да иска да стане лекар. Никога нямаше да може да си почине добре. Все още валеше. Толкова много катастрофи ставаха през дъждовните нощи. Ами ако Пол беше убит? Какво щяхме да правим ние след това? „Пол, Пол!“ — извиках аз, затичах се към стълбите и се спуснах по тях. Спрях пред френските прозорци на хола, откъдето можех да надникна навън. Надявах се да видя паркирана бялата кола. „Господи, молах се аз, не позволявай да му се случи нещо! Не ни го отнемай, така както направи с татко!“

— Кати, защо не си легнала?

Обърнах се. Пол седеше удобно в любимия си стол и пушеше пура в тъмнината. Но имаше достатъчно светлина, за да забележа, че е облечен с червения халат, който му подарихме за Коледа. Изпитах огромно облекчение, че е жив и здрав и не се намира в моргата. Болезнени мисли.

— Притеснява ли те нещо, Катрин?

Да ме притеснява ли? Защо нощем, когато бяхме сами, ме наричаше Катрин, а през деня — Кати? Всичко ме притесняваше. Вестниците в Грийнглена и във Вирджиния, за които се бях абонирала и получавах в балетната школа, публикуваха статии как госпожа Бартолому Уинслоу ще прекара сезона във „втория си зимен дом“ в Грийнглена. Къщата на съпруга ѝ бе основно ремонтирана и изглеждаше като нова. Майка ми получаваше винаги най-доброто! По някаква незнайна причина изкарах гнева си върху Пол.

— От колко време си вкъщи? — попитах остро аз. — Безпокоях се за теб толкова много, че не можех да мигна! А ти си бил тук през цялото време! И вчера, и днес пропусна вечерята си. Снощи трябваше да ме заведеш на кино, но забрави. Бях написала домашното си, бях облякла най-хубавата си рокля и чаках да се появиш, а ти просто си

забравил! Защо пренебрегваш личния си живот и допускаш болните да отнемат по-голяма част от времето ти?

Много дълго той не отговори, но когато отворих устата си да продължа, каза тихо:

— Ти наистина си разстроена. Предполагам, че единственото ми извинение е, че съм лекар и не разполагам със собственото си време. Съжалявам, че забравих за киното. Извинявай, че не се обадох и не ти съобщих, че имам спешен случай и не мога да дойда.

— *Забравил... как си могъл да забравиш?* Вчера забрави да ми донесеш любимия шампоан, след като те чаках часове наред да се върнеш. Ти просто не го направи!

— Наистина съжалявам. Понякога трябва да мисля и за други неща, освен за кината и за козметичните средства, от които имаш нужда.

— Подиграваш ли ми се?

— Опитвам се да сдържа гнева си. Би било добре, ако и ти се опитах да го направиш.

— Не съм полудяла! — изкрещях аз. Той толкова приличаше на мама — владееше се напълно, беше уравновесен и спокоен. За разлика от мен. Не се интересувахе от мен. Затова си седеше спокойно и ме наблюдаваше по този начин. Не държеше на обещанията си — също като нея! Втурнах се към него, готова да го ударя, но той хвана юмруците ми и ме погледна учудено.

— Би ли ме ударила, Катрин? Нима един пропуснат филм означава толкова много за теб и не искаш да разбереш как съм могъл да забравя?! Извини ми се за виковете си, както аз ти се извиних, че те разочаровах.

Измъчваше ме нещо много по-силно от разочарованието. Сега осъзнах, че никога няма да открия човека, на когото мога да разчитам напълно... освен на Крис, а връзката ми с него беше забранена. Само той.

Изтръпнах. Що за човек бях? Дали като мама трябваше да получавам всичко, което искам, без да се интересувам какво причинявам на околните? Трябваше ли да карам Пол да плаща за нейната вина? Той не бе сторил нищо.

— Пол, съжалявам, че ти крещях. Разбирам те.

— Вероятно си много уморена. Прекалено сериозно гледаш на уроците си по балет. Трябва малко да се поотпуснеш.

Как бих могла да му обясня, че не мога да се отпусна? Трябваше да бъда най-добрата, а това означаваше да се трудя непрестанно. Възнамерявах да се откажа напълно от развлеченията. Не исках приятел, ако не беше балетист. Не ми трябваха приятелки, които не можеха да танцуват. Не исках нищо да застава между мен и целта ми, и все пак, все пак, все пак... Срещу мен седеше и ме наблюдаваше човек, който ми каза, че има нужда от мен, и бе наскърбен от начина, по който се държах.

— Четох за майка ми днес — казах тихо — и за къщата, която е ремонтирала и пренаредила. Тя винаги получава онова, което желае. А аз не. Затова се държах толкова лошо с теб и забравих всичко, което направи за нас. — Отстъпих няколко крачки назад, разкъсвана от срама, който изпитвах. — От колко време си вкъщи?

— От единайсет и половина — отговори той. — Изядох салатата и пържолата, която Хени ми беше оставила. Но когато съм прекалено уморен, не мога да спя добре и не обичам да слушам дъжда по покрива.

— Той те потиска и те кара да се чувстваш самотен?

— Да, нещо такова. Откъде знаеш? — усмихна се той.

Беше изписано на лицето му, мрачно като стаята. Мислеше за мъртвата си съпруга Джулия. Когато мислеше за нея, винаги беше тъжен. Приблжих се до стола му и импулсивно протегнах ръка, за да докосна бузата му.

— Защо пушиш? Как можеш да казваш на пациентите си да се откажат от този лош навик, а в същото време ти продължаваш да пушиш?

— Откъде знаеш какво казвам на пациентите си? — попита ме нежно той, така че гърбът ми изтръпна.

Засмях се нервно и му обясних, че невинаги затваря плътно вратата на кабинета си, а веднъж се случи, че бях наблизил и неволно дочух някои неща. Той ми каза да си лягам, а не да се размотавам из хола, където нямах работа, а той ще продължи да пуши, след като иска.

— Понякога се държиш като съпруга. Задаваш въпроси и се сърдиш, че не съм успял да спра в аптеката и да ти купя нещата, които са ти нужни. Убедена ли си, че този шампоан ти е необходим?

Сега той ме третираше като глупачка и отново се ядосах.

— Помолих да купиш тези неща единствено защото минаваш покрай магазина, в който всичко е много по-евтино. Просто се опитвах да спестя малко пари. От сега нататък никога няма да те моля да ми вземаш нещо, от което се нуждая. Когато ме поканиш на вечеря в ресторант или на кино, ще бъда готова да се разочаровам и по този начин няма да страдам. А също така ще свикна да очаквам най-лошото.

— Катрин, мрази ме, ако искаш, накарай ме да платя за страданията ти и вероятно тогава ще можеш да спиш спокойно през нощта, без да се въртиш и обръщаш в леглото си, без да викаш майка си като тригодишно дете.

Погледнах го слисана.

— Викам ли я?

— Да — отвърна той. — Много, много пъти съм те чувал да крещиш името ѝ. — Видях съжаление в очите му. — Не се срамувай да бъдеш човек, Катрин. Всички очакваме най-доброто от майките си.

Не исках да говоря за нея и пристъпих по-близо.

— Джулиан е отново в града. Снощи излязох с него, след като ти ми върза тенекия предишната вечер! Той смята, че съм готова за Ню Йорк. Каза ми, че инструкторката му мадам Золта ще развие способностите ми по-бързо от майка му. Мисли, че двамата с него ще сме страхотна двойка.

— А ти какво мислиш?

— Смятам, че все още не съм подготвена за Ню Йорк — прошепнах, — но понякога силната му убеденост ме кара да му вярвам.

— По-полека, Катрин! Джулиан е млад, привлекателен мъж, а арогантността му е достойна за десет мъже. Използвай собствения си здрав разум, без да се влияеш от някой, който вероятно иска да те използва.

— Всяка нощ сънувам, че съм на сцената в Ню Йорк. Представям си как майка ми е сред зрителите и не може да повярва на очите си. Искаше да ме убие. Мечтая да ме види на сцената и да осъзнае, че аз мога да дам на света много повече от нея.

Той трепна.

— Наистина ли се нуждаеш толкова много от отмъщение? Мислех, че ако приютя трима ви и направя най-доброто, което зависи

от мен, ще намерите спокойствие и ще простите. Не можеш ли да простиш и да забравиш? Ако съществува някаква възможност бедните човешки същества да се доближат до боговете, тя е, като се научат да прощават.

— На теб и на Крис ви е лесно да говорите за прошка и забрава, защото не сте били жертви, за разлика от мен. Загубих по-малкия си брат, а той ми беше като син. Обичах Кори, но тя ми го отне! Никога няма да ѝ го простя. Има хиляди причини, поради които я мразя... така че не ми говори за прошка и забрава! Тя трябва да плати за постъпките си! Излъга ни и ни предаде по най-гадния начин! Не ни каза, че дядо е умрял, и продължи да ни държи под ключ още девет месеца... а през това време ни хранеше с отровни понички! Да не си посмелял да ме убеждаваш да ѝ простя и да забравя стореното! Не зная как да го направя. Знам само да мразя! А ти не знаеш какво означава да мразиш толкова силно като мен!

— Така ли? — попита сковано той.

— Не знаеш!

Когато се разплаках и сълзите започнаха да се стичат по лицето ми, той ме придърпа в скута си. Успокои ме бащински, като леко ме целуваше и галеше по гърба.

— Катрин, и аз си имам своята история. В известен смисъл може да се сравни с ужаса, който ти си преживяла. Вероятно ако ти я разкажа, ще успееш да преосмислиш нещата.

Погледнах го в лицето. Ръцете му нежно ме прегръщаха, когато се облегнах назад.

— Ще ми разкажеш ли за Джулия и Скоти?

— Да. — Усетих твърдия тон в гласа му. Очите му бяха втренчени в мокрите прозорци, а ръцете му стискаха моите.

— Ти мислиш, че само майка ти е способна да извърши престъпление спрямо тези, които обича... е, грешиш. Подобни неща се случват всеки ден. Понякога се правят за пари, но има и други причини. — Той замълча, въздъхна и продължи: — Надявам се, че когато чуеш историята ми, спокойно ще можеш да си легнеш и ще забравиш за отмъщението си.

Не му повярвах, защото не исках. Но изгарях от желание да науча как Джулия и Скоти са починали в един и същи ден.

Когато Пол започна да говори за Джулия, се изплаших, предусещайки края. Затворих клепачите си. Не исках да слушам, защото не желаех да изпитвам отново страданието, свързано със смъртта на едно малко момче. Но той ми разказваше за мое добро, за да ме спаси, сякаш нещо би могло да ми помогне.

— Джулия беше детската ми любов. Тя нямаше друг приятел, а аз — друго момиче. Тя ми принадлежеше и го показвах на всички. Никога не позволих нито на нея, нито на себе си да научим какви са другите, а това беше ужасна грешка. Бяхме прекалено глупави и си въобразявахме, че любовта ни ще е вечна. Непрекъснато си пишехме любовни писма, въпреки че тя живееше само през няколко къщи от моята. Тя ставаше все по-красива. Мислех си, че съм най-щастливото момче в света, а тя мислеше, че съм съвършен. Тя щеше да бъде идеалната докторска съпруга, аз — най-добрият съпруг, и щяхме да имаме три деца. Джулия беше единствено дете и родителите ѝ безкрайно много държаха на нея. Тя обожаваше баща си. Често ми казваше, че приличам на него. — Гласът му стана по-дълбок, сякаш това, което щеше да каже, беше много болезнено. — Сложих ѝ годежен пръстен в деня, в който навърши осемнайсет. Аз бях на деветнайсет. В колежа непрекъснато си мислех за нея и за мъжете, които я заглеждат. Опасявах се, че мога да я загубя, ако не се оженим. Така че, когато тя навърши деветнайсет, сключихме брак. — Гласът му беше изпълнен с горчивина, а очите му бяха празни. Усетих как ръцете му силно ме прегърнаха. — Дватамата с Джулия често се целувахме и държахме ръцете си, но тя никога не ми позволяваше нищо по-интимно... трябваше да изчакам, докато ѝ сложа халката. Имах няколко сексуални връзки, но не много. Тя беше девствена и си мислеше същото за мен. Бях взел присърце сватбения ни обет и няха намерение да я разочаровам — щях да бъда съпруг, с когото да е щастлива. Много я обичах. И така, през първата ни брачна нощ ѝ бяха необходими два часа, за да се съблече в банята. Излезе оттам с дълга бяла нощница, а лицето ѝ беше бледо като платно. Разбрах, че е ужасена. Убеждавах се, че ще бъда много нежен и любвеобилен и ще се радва, че е станала моя съпруга. Тя изобщо не хареса секса, Кати. Направих всичко възможно, за да я възбудя, а тя непрестанно се свиваше. Гледаше ме като обезумяла. Дори изкрещя, когато се опитах да сваля нощницата ѝ. Спрях и си помислих, че ще опитам отново следващата нощ, а тя ме

умоляваше да ѝ дам малко време. Следващата нощ беше дори още по-кошмарна.

„Защо просто не легнеш тук до мен и не ме прегърнеш? — попита ме тя през сълзи. — Защо трябва да бъде толкова грозно?“

Аз самият бях още дете и не знаех как да справя с подобна ситуация. Обичах я и я желяех, така че най-накрая я изнасих, или поне тя твърдеше така. Въпреки това я обичах. Обичах я през целия си живот и не можех да повярвам, че съм направил грешен избор. Започнах да чета всякакви книги за любовта, опитвах какви ли не техники, за да я възбудя и да я накарам да ме пожелае, но я отблъснах още повече. След като завърших медицинското училище, започнах да пия, а когато се напивах, си намирах някоя жена, готова да ме приеме в леглото си. Годиците си минаваха, а тя все повече се отчуждаваше от мен, чистеше къщата ми, переше ми дрехите, гладеше ризите ми и зашиваше скъсаните ми копчета. Беше толкова прекрасна и така силно я желяех, че понякога я насилвах, въпреки че тя плачеше след това. След време откри, че е бременна. Страшно се зарадвах, а мисля, че и тя. Не съществуваше дете по-обичано и по-глежено от сина ми. — Гласът му стана още по-дълбок и тъжен, а аз се сгуших в него. Страхувах се от ужасния край на историята.

— След като се роди Скоти, Джулия студено ми обясни, че е изпълнила дълга си, като ми е родила син, и иска да я оставя на спокойствие. С удоволствие го направих, но вътрешно бях много наранен. Разказах на майка ѝ за проблема ни, а пък тя ми загатна за някаква тайна от миналото на Джулия, за някакъв неин братовчед, който ѝ е сторил нещо, когато е била само на четири години. Никога не научих какво точно е станало, но каквото и да е било, то завинаги провали нашите сексуални отношения. Предложих на Джулия двамата да отидем на психолог, но тя не пожела. Много щяла да се притесни и по-добре било да я оставя на мира. Е, след това аз наистина повече не я закачах — продължи Пол. — Винаги има жени, които са готови да утешат един мъж, а имах много хубава секретарка, която ми показва съвсем ясно, че е на мое разположение по всяко време, на всяко място. Връзката ни продължи няколко години. Мислех си, че и двамата сме достатъчно дискретни и никой не знае. Един ден тя дойде и ми каза, че е бременна. Не ѝ повярвах, защото ми беше казала, че взема хапчета. Не можех да приема, че детето е мое, защото знаех, че има и други

любовници. Така че ѝ казах, че няма да се разведа с жена си и да рискувам да загубя Скоти заради някакво дете, което по всяка вероятност не беше мое. Тогава тя избухна.

Същата вечер се прибрах вкъщи и се скарах с Джулия. Никога не се беше държала така. Изведнъж се нахвърли върху мен, обвинявайки ме, че съм ѝ изневерявал, а тя правела всичко, което ѝ било по силите. Освен това ме била дарила със син. А ѝ бях изменил, бях нарушил брачния си обет и бях я направил за смях пред целия град. Заплаши, че ще се самоубие. Съжалих я, когато ми изкрещя, че ще се постарее наистина да ме заболи. И преди ме бе заплашвала със самоубийство, но не бе посягала на живота си. Въобразих си, че това избухване може да разведри отношенията ни. Джулия никога повече не спомена за изневярата ми. Всъщност тя изобщо спря да ми говори, освен когато Скоти беше около нас, тъй като искаше да му осигури истински дом и привидно щастливи родители. Бях я дарил със син, когото обичаше безусловно. След това дойде юни, когато Скоти ставаше на три години. Тя организира тържество в негова чест и покани шест негови приятелчета, които трябваше да дойдат с майките си. Беше събота. Аз бях вкъщи и за да помогна на милия Скоти, който беше доста развълнуван заради празненството си, му подарих лодка в тон с моряшкото костюмче, с което беше облечен. Джулия слезе по стълбите с него, облечена в син муселин. Прекрасната ѝ тъмна коса беше вързана със сатенена панделка. Скоти се беше притиснал до майка си, а в свободната си ръка носеше лодката. Джулия ми каза, че се опасява, че не е купила достатъчно сладки за тържеството, така че двамата със Скоти щели да се поразходят до близкия сладкарски магазин. Предложих да ги откарам до там. Тя отказа. Предложих да ги придружа. Тя каза, че не иска. Предпочитала да си остана вкъщи в случай, че някои от гостите пристигнат по-рано. Седнах на предната тераса и зачаках. Масата беше наредена. Балоните висяха на полилея. Навсякъде бяха разпръснати смешни шапки и онези играчки, които непрекъснато щракат. А Хени беше направила огромна торта. Гостите започнаха да пристигат около два часа, а Джулия и Скоти все още не бяха се върнали. Бях започнал да се притеснявам, затова се качих в колата и потеглих към сладкарницата. Очаквах да ги срещна по пътя, но не ги видях. Попитах в сладкарницата за тях, но там никой не ги беше забелязал. Тогава истински се изплаших. Започнах да обикалям

по улиците и да ги търся. Питам случайни минувачи дали са виждали жена, облечена в синьо, и малко дете с моряшко костюмче. Предполагам, че бях разпитал четири или пет човека, когато едно момче с колело ми каза, че ги е видяло. Той ми посочи накъде са тръгнали. Бяха се запътили към реката! Карах като луд и като пристигнах, изскочих от колата и се затичах по мръсната пътека, изплашен, че ще пристигна прекалено късно. Не можех да повярвам, че тя наистина е способна да го направи! Продължавах да се успокоявам, че Скоти е искал само да пусне лодката си във водата, така както правех и аз. Сърцето ме заболя от тичане, но най-накрая стигнах до тревистия речен бряг. А те бяха там, и двамата — във водата. Джулия беше обвила ръцете си около Скоти, който явно се бе опитвал да се освободи от прегръдката ѝ. Малката му лодка се носеше по течението на реката. Сатенената панделка се беше отвързала от косата ѝ, която се беше разпиляла около нея. Водата едва стигаше до коляно.

Усетих как издавам някакъв звук, който задуши гърлото ми, съзнавайки силната болка на Пол, но той не ме чу и продължи.

— Моментално ги вдигнах и ги отнесох на брега. Джулия едва дишаше, но Скоти изглеждаше мъртъв. Именно затова се опитах да спася първо него. Направих всичко възможно да изпомпам водата от дробовите му, но той беше мъртъв. После направих същото на Джулия. Тя се закашля и изплю малко вода. Не си отвори очите, но поне дишаше. Сложих ги в колата и ги закарах до най-близката болница, където направиха всичко възможно, за да върнат Джулия към живота, но не успяха. Както аз не успях да спася Скоти. — Пол спря и се вгледа в очите ми. — Това е моята история, предназначена за едно момиче, убедено, че е единственото на света, което страда и скърби. И аз страдам колкото теб, но освен това понасям и вината си. Трябваше да забележа колко нестабилна беше станала Джулия. Държах се глупаво и изобщо не се усъмних, че крои планове. Но въпреки всичко и сега не мога да проумея как можа да убие детето си. Можеше да се разведе и да го отведе, но това отмъщение не беше достатъчно за нея. Трябваше да убие човека, когото обичах най-много — сина ми.

Не можех да говоря. Що за човек е била тази Джулия? Вероятно като майка ми. Но майка ми беше убила, за да спечели богатство, а Джулия — за отмъщение. И аз ли исках да направя същото? Не, не,

разбира се! Моят начин щеше да бъде далеч по-добър. Защото тя щеше да живее и да страда непрекъснато.

— Съжалявам — казах аз и го целунах по бузата. — Но ти можеш да имаш и други деца. Отново можеш да се ожениш. — Прегърнах го, а той поклати глава.

— Забрави за Джулия! — извиках аз, обгърнах врата му с ръце и се притиснах силно към него. — Не ми ли повтаряше през цялото време да простя и да забравя? Прости на себе си и забрави случилото се с Джулия. Спомням си майка ми и баща ми — те винаги се обичаха и целуваха. Още от малка знаех, че мъжът се нуждае от любов и от ласки. Виждах как майка ми успокояваше татко, когато той беше ядосан. Правеше го с целувки, нежни погледи и леки докосвания. — Наведох главата си назад и му се усмихнах, както бях виждала майка ми да се усмихва на баща ми. — Разкажи ми как трябва да се държи съпругата през сватбената нощ. Не бих искала да разочаровам съпруга си.

— Няма да ти говоря такива неща.

— Тогава аз ще си представя, че ти си моят младоженец, а аз тъкмо съм излязла от банята. Или искаш да се съблека пред теб. Как мислиш?

Той се закашля и се опита да ме отблъсне, но аз се бях вкопчила в него.

— Мисля, че би трябвало да си легнеш и да забравиш за тези игри.

Не помръднах от мястото си. Продължих да го целувам и скоро той започна да ми отговаря. Усетих как плътта ми се затопля, но в този момент той ме вдигна ме и ме понесе. Помислих, че ще ме занесе в стаята си и ще ме люби. Изплаших се и се засрамах, но същевременно се развълнувах и тръпнех от желание. Той се отправи към моята стая и се поколеба пред тясното ми легло. Задържа ме близо до гърдите си мъчително дълго време, а дъждът се сипеше като из ведро и удряше по стъклата на прозорците. Пол изглежда бе забравил коя съм аз, когато бузата му се отърка в моята. И отново, както винаги, се обадох и развалих всичко.

— Пол — свенливият ми глас го извади от дълбокия унес, който, ако не бях нарушила, скоро щеше да ме отведе до екстаза, който тялото ми така желаше, — когато бяхме заключени, нашата баба винаги ни

наричаше дяволски изчадия. Каза ни, че сме семена на злото, хвърлени в неподходяща почва и от нас няма да излезе нищо добро. Винаги ни караше да се чувстваме несигурни и да си мислим дали изобщо заслужаваме да живеем. Толкова ли е ужасно извършеното от майка ни — брак с нейния получичо, който е бил само три години по-възрастен от нея. Никоя жена не би могла да му устои. Признавам, че и аз не бих могла. Той беше точно като теб. Баба и дядо вярваха, че родителите ни са извършили безбожен грях и ни презираха, независимо че близнаците бяха толкова малки и сладки. Наричаха ни нечестивци. Бяха ли прави? Имаха ли право да се опитват да ни убият?

Мисля, че думите ми го върнаха към действителността. Той бързо ме пусна. Обърна главата си така, че да не виждам очите му. Мразех хората, които в старанието си да прикрият истината извърщат очи.

— Мисля, че родителите ти са били млади и много влюбени — каза той със странен, скован глас. — Толкова влюбени, че изобщо не са се замислили за бъдещето и последствията.

— О! — извиках възмутено. — Ти мислиш, че баба и дядо са прави... ние сме злото.

Той се обърна и ме погледна вбесено.

— Не преиначавай думите ми, така че да отговарят на желанието ти за отмъщение. За убийството няма оправдание, освен ако не е извършено при самозащита. Ти не си злото. Баба ти и дядо ти са били фанатични глупаци, които е трябвало да приемат случилото се. Би трябвало да се гордеят, че родителите ви са ги дарили с внуци. Ако родителите ви са преценили риска, който поемат, като са решили да имат деца, аз ти казвам, че са спечелили. Господ е бил на ваша страна и ви е дарил с голяма красота и много талант. Определено тук стои едно младо момиче, което прекалено много се занимава с емоциите на възрастните.

— Пол...

— Не ме гледай така, Катрин!

— Не зная как гледам.

— Време е да спиш, Катрин Шефийлд.

— Как ме нарече? — попитах аз, докато той отиваше към вратата.

— Не смятай, че съм го казал неволно, както би помислил Фройд — усмихна се той. — Долангенгър е прекалено дълго име. Шефийлд звучи много по-добре. Юридически лесно ще уредим смяната на фамилията.

— О! — призля ми от разочарование.

— Виж, Катрин — каза той от прага на вратата. Беше толкова едър, че скриваше светлината от хола. — Захванала си опасна игра. Опитваш се да ме съблазниш. Много си хубава и трудно може да ти се устои. Но за мен ти си само дъщеря, нищо повече.

— Валеше ли онзи юнски ден, когато погребва Джулия и Скоти?

— Какво значение има? Когато погребваш любим човек, винаги вали!

И той си тръгна бързо, а после силно затръшна вратата на стаята си.

И така, два пъти опитвах, а той ме отблъскваше. Вече бях свободна да вървя по пътя на самоунищожението и да танцувам. Майка ми щеше да разбере, че може сам да спечелиш богатството си, без да продаваш тялото си или да прибегваш до престъпление, за да го получиш.

Целият свят щеше да узнае за мен! Щяха да ме сравняват с Ана Павловна и да казват, че съм по-добра. Майка ми щеше да дойде на празненството в моя чест заедно със съпруга си. Щеше да изглежда стара, преуморена, измъчена, докато аз щях да съм свежа и млада, и скъпият й Барт щеше да дойде при мен и да целуне ръката ми със смаян поглед.

— Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал — щеше да каже той, — и най-талантливата.

И по очите му щях да разбера, че е влюбен в мен и ме обича десет пъти повече от нея. И когато станеше мой, а тя останеше сама, щях да му обясня коя съм. В началото нямаше да ми повярва, но после... после щеше да я намрази! Ще вземе всичките й пари. А къде биха отишли тези пари? Бях озадачена. Може би при баба ми? Не биха дошли при нас, просто защото ние не съществувахме. След това се усмихнах и се сетих за четирите свидетелства за раждане, зашити в подплатата на един от четирите ни стари куфара. Започнах да се смея. О, майко, какви глупави неща вършиш! Да скриеш свидетелствата за раждане, с чиято помощ бих могла да докажа, че Кори е съществувал.

Ако ги нямаше, полицията можеше да издири лекаря от Гладстоун, изродил близнаците. Ами старата ни гувернантка госпожа Симпсън... ами Джим Джонсън? О, надявах се, че никой не се е преместил и все още си спомнят за четирите дрезденски кукли.

Знаех, че съм зла, точно както баба ми твърдеше. Наказваха ме още преди да съм извършила нещо лошо, така че защо да не оправдая мнението им. Нямаше причина, поради която трябваше да бъда преследвана и съсипана, само защото веднъж в безизходица бях потърсила утеха в прегръдките на брат ми. Бих помогнала на човека, който има нужда от мен. Ако желанието можеше да се нарече злина, то тогава нека бъде наречено така!

Заспивайки, започнах да кроя планове. Не можеше да се откаже от мен и да ме отблъсне, защото нямаше да му позволя. Не би посмял да ме отблъсне. Когато бъда негова, ще реши, че не е имал друг избор и нямаше да се чувства виновен.

Цялата вина ще поема аз. Крис щеше да ме намрази и да потърси друга, което отдавна трябваше да направи.

ПО-СЛАДКА И ОТ РОЗИТЕ

През април 1961 година навършвах шестнайсет години. Разцъфвах и узрявах, и всички мъже — стари и млади, но най-вече надхвърлилите четирийсетте, се обръщаха след мен по улиците. Когато чаках автобуса на някоя спирка, колите, минаващи покрай мен, намаляваха скоростта си и шофьорите ме заглеждаха с отворена уста.

И ако те бяха очаровани, то аз бях омаяна. Често се въртах пред огледалата в къщата на Пол и с изненада съзирах едно хубаво, дори учудващо красиво момиче, и тогава настъпваше смайващото откритие, че това всъщност съм аз. Бях ослепителна и го знаех. Джулиан често отскачаше до града, а изгарящите му от желание очи ме поглъщаха. Не пропускаше да ми каже, че той много добре знае какво иска, дори аз да не съм наясно. Виждах Крис само през уикендите. Той все още ме желаше и обичаше и не бе в състояние да обикне никого по същия начин.

Крис и Кари пристигнаха вкъщи в края на седмицата за рождения ми ден и ние се смеехме и прегръщахме, сякаш никога не ни оставаше достатъчно време да си кажем всичко, особено Крис и аз. Искях да споделя с Крис, че майка ни скоро ще заживее в Грийнглена, но се опасявах, че той ще опита да провали плановете ми, затова си замълчах. Скоро Кари седна встрани и се загледа с тъжните си големи очи в благодетеля ни — едрият красив мъж, който ми поръча да облека най-хубавата си рокля.

— Защо не облечеш роклята, която пазиш за специални случаи? По случай рождения ти ден мисля да устроя едно чревоугодническо пиршество в любимия си ресторант „Плантейшън“.

Моментално се втурнах по стълбите и започнах да се обличам. Трябваше да се възползвам възможно най-добре от рождения си ден. Лицето ми не се нуждеше от грим, но си сложих от всичко, включително и черна спирала, с чиято помощ си извих миглите нагоре. Ноктите ми блестяха като лъскави перли, а роклята ми бе розова. О, дали изглеждах толкова красива, колкото ми се струваше, докато се въртах пред огледалото, купено за задоволяване на суетността ми.

— Скъпа лейди Катрин — каза Крис от прага на вратата, — изглеждаш великолепно, но е проява на изключително лош вкус да се възхищаваш толкова много от себе си, че да целуваш собственото си отражение. Кати, трябва да очакваш комплиментите от другите, а не да си ги поднасяш сама.

— Опасявам се, че никой няма да ми каже нищо — защитих се аз. — Просто си вдъхвам увереност. Красива ли съм, Крис, или просто изглеждам добре?

— Да — отвърна сковано. — Съмнявам се, че някога ще срещна момиче толкова красиво, колкото си ти сега.

— Би ли казал, че се разхубавявам с възрастта?

— Не си мисли, че ще получиш още един комплимент от мен! Не се учудвам, че баба счупи всички огледала. И аз смятам да направя това. Каква суета!

Намръщих се, защото не обичах да си спомням за тази стара жена.

— Изглеждаш фантастично, Крис — усмигнах се аз. — Не пестя комплиментите, особено когато са заслужени. Красив си като татко.

Всеки път, когато се връщаше от училището, го намирах по-красив и по-мъжествен. Но когато се вглеждах в очите му, откривах, че мъдростта го кара да изглежда много по-възрастен от мен. Изглеждаше и по-тъжен, по-уязвим, а тази комбинация беше безкрайно привлекателна.

— Защо не си щастлив, Крис? — попитах аз. — Животът ли те разочарова? Не е ли това, за което мечтаеше, когато бяхме затворени на тавана? Съжаляваш ли, че реши да станеш лекар? Не ти ли се иска да танцуваш като мен?

Трябваше да се доближа до него, за да надникна в искрените му очи, но той наведе глава и се опита да обхване с ръце талията ми, ала или ръцете му не бяха толкова големи, или талията ми не беше толкова тънка. Може би просто искаше да ме докосне. Играеше си със сериозните неща. Надникнах в очите му, открих любовта, която търсех, и пожелах да не я бях виждала.

— Не ми отговори, Крис.

— Какво ме попита?

— Животът, медицината... отговориха ли на очакванията ти?

— Има ли нещо, което да отговаря на очакванията ми?

— Звучи цинично. В мой стил, а не в твой.

Той вдигна главата си и се усмихна широко. О, Господи!

— Да — каза той. — Животът около нас е такъв, какъвто си го представях. Бях реалист, за разлика от теб. Харесвам училището и приятелите си, но все още ми липсваш. Трудно ми е, когато съм далеч от теб, и винаги се чудя какво си наумила.

Погледът му се отмести и помръкна от копнеж по невъзможното.

— Честит рожден ден, моя лейди Катрин! — каза нежно той и леко целуна устните ми. Съвсем кратка целувка, която не означаваше нищо.

— Хайде да вървим! — заяви решително той и ме хвана за ръка. — Всички са готови, освен теб, суетнице такава!

Слязохме по стълбите, хванати за ръка. Пол, Кари и Хени ни чакаха облечени. Усетих странна атмосфера в къщата, сякаш затихнала в очакване — беше съвсем тъмна, всички лампи бяха загасени, освен тази в хола. Колко смешно!

След това изведнъж някъде от тъмното се чу:

— ИЗНЕНАДА!!! — извикаха много гласове, след което лампите светнаха и съучениците ми от балетната школа се струпаха около мен и Крис.

Хени донесе огромна торта. Тя гордо заяви, че сама я е направила и украсила.

„Нека винаги да постигам всичко, което си наумя — си пожелах аз със затворени очи и духнах свещите. — Приближавам се към тебе, майко, помъдрявам с всеки изминал ден, така че, когато настъпи моментът, ще съм готова да се изправя срещу теб.“

Духнах, толкова силно, че разтопеният розов восък се разля върху захаросаните червени розички, поставени върху бледозелените листа. Срещу мен стоеше Джулиан. Неговите черни като абанос очи ми задаваха безмълвно един и същ въпрос.

Когато се опитвах да срещна погледа на Крис, той си отместваше очите. Кари стоеше близо до Пол, който се беше отдалечил от веселото пиршество и се опитваше да не изглежда строг. Веднага щом отворих всички подаръци, Пол стана и вдигна Кари на ръце.

— Лека нощ, Кати! — извика Кари, очите ѝ бяха полузатворени, а малкото ѝ личице — щастливо. — Това е най-хубавият рожден ден, на който някога съм била.

Бих могла да изкрещя от болка, защото тя беше почти деветгодишна, но си спомняше само миналогодишния рожден ден на Крис, а всички останали тържества представляваха жалки опити от нищо да се направи нещо.

— Защо си толкова тъжна? — попита Джулиан и ме прегърна. — Радвай се... сега съм в краката ти, готов да възпламеня сърцето и тялото ти.

Наистина го мразех, когато се държеше по този начин. Винаги се опитваше да покаже, че му принадлежа. Подаръкът му беше кожена чанта, в която можех да нося балетните си трика, обувките и други принадлежности. Отдалечих се от него, защото тази вечер не желях да му принадлежа. Момичетата, които не бяха заплениени от Джулиан, моментално харесаха Крис, което се отрази зле на отношението на Джулиан към брат ми. Не знаех какво стана и кой хвърли клечка кибрит в сеното, но изведнъж Крис и Джулиан се озоваха в единия ъгъл, където се караха и се готвеха да се сбият.

— Изобщо не ме засяга какво мислиш! — извика Крис, а очите му наподобяваха развихрящ се вулкан. — Сестра ми е прекалено малка, за да си има любовник, и не е готова за Ню Йорк.

— Ти, ти!... — избухна Джулиан. — Какво знаеш ти за балета? Абсолютно нищо. Не можеш дори да движиш краката си, без да се настъпваш.

— Може и да си прав — отвърна ледено Крис, — но притежавам други умения. В момента говорим за сестра ми и обсъждаме факта, че все още е малка. Няма да ти позволя да я убедиш да замине за Ню Йорк, преди да е завършила средното си образование!

Погледът ми се раздвояваше. Очите ми гледаха ту единия, ту другия. Трудно беше да преценя кой от двамата е по-красив.

Почувствах се ужасно, че показвах своята враждебност пред всички, а аз толкова много исках да се харесват. Потреперих и щях да изкрещя „Престанете, стига вече!“, но не казах нищо.

— Кати! — извика Крис, без нито за секунда да изпуска от поглед Джулиан, готов да го фрасне или изрита. — Кажи честно, вярваш ли, че си готова за дебюта си в Ню Йорк?

— Не — почти прошепнах аз.

Очите на Джулиан ме изгледаха яростно, тъй като искаше да бъдем непрекъснато заедно. Желаше ме и като негова любовница, и

като балетен партньор.

— Всичките ви рождени дни да вървят по дяволите! — каза Джулиан, запъти се към външната врата и силно я затръшна след себе си. Така завърши празненството, след което всички гости си тръгнаха озадачени. Крис се прибра в стаята, без да ми пожелае „лека нощ“. Със сълзи на очи започнах да прибирам боклуците от килима. Открих дупка в зеления плюш, направена от небрежен пушач. Някой бе счупил една от ръчно изработените фигурки на Пол — прозрачна роза, изваяна от многоцветен блещукащ кристал. Вдигнах я и реших да купя лепило, за да я залепя. Чудех се и как да прикрия следите по килима.

— Не се притеснявай за розата — чух гласа на Пол зад мен. — Това е просто една дрънкулка. Винаги мога да си купя друга.

Обърнах се. Той стоеше там, под арката, и ме гледаше нежно.

— Беше красива роза — сподавено казах аз. — И зная, че беше скъпа. Ще ти купя такава, ако намеря същата, ако не, ще се опитам да намеря нещо по-добро, когато имам възможност...

— Забрави за това.

— Благодаря ти отново за красивата музикална кутия. — Ръцете ми нервно се спуснаха към предизвикателното ми деколте и се опитаха да скрият голямата цепка. — Баща ми ми подари веднъж сребърна музикална кутия, в която имаше балерина, но трябваше да я оставя...

— Крис ми разказа за музикалната кутия, която баща ти е подарил, и се опитах да ти намеря същата. Успял ли съм?

— Да — отвърнах, въпреки че не беше съвсем същата.

— Добре. Хайде сега си отивай в леглото и остави бъркотията. Хени ще я оправи. Изглеждаш уморена.

Прибрах се в стаята си, където за моя изненада ме чакаше Крис.

— Какви са отношенията ти с Джулиан? — попита ме яростно той.

— Никакви!

— Не ме лъжи, Кати! Едва ли ще пътува толкова често до тук просто за едното нищо.

— Гледай си работата, Кристофър! — отвърнах разгневена. — Не ти казвам какво да правиш и изисквам същото от теб! Ти не си светец, а аз не съм ангел. Проблемът е, че ти просто си мъж, който си въобразява, че може да прави каквото си поиска, а аз трябва като превзета стара мома да чакам някой да пожелае да се ожени за мен. Е,

не съм от този тип жени! Никой не може да ме разиграва и да ме кара да правя неща, които не искам — никога вече! Нито Пол, нито мадам, нито Джулиан, нито дори ти!

Докато ме слушаше, лицето му побеля, но не ме прекъсна.

— Не се намесвай в живота ми, Кристофър. Ще направя всичко необходимо, за да достигна върха.

Той се загледа в мен с божествените си сини очи, в които проблясваха дяволски, убийствени пламъчета.

— Значи, ако е необходимо, ще спиш с всеки мъж?

— Ще правя каквото искам! — отвърнах вбесена, въпреки че подобна мисъл изобщо не ми бе минавала.

Едва се сдържа да не ме удари и в старанието си да запази самообладание сви ръцете си в юмруци. Около стиснатите му устни се появи тясна бяла линия.

— Кати — започна той. Гласът му беше изпълнен с болка. — Какво ти става?

Погледнах го обидено. Какво си въобразяваше, че прави? Бяхме попаднали на нещастен, самотен мъж, когото използвахме, но рано или късно трябваше да си платим. Баба винаги казваше, че никой не прави нищо даром. Почувствах, че не мога да го наранявам повече, а не желях да говоря против Пол, който ни беше приютит и правеше всичко, което можеше. Достатъчно добре знаех, че не очаква никакво възнаграждение.

— Кати — промълви той, — мразя всяка дума, току-що изречена от теб. Как можеш да ми говориш по такъв начин, като знаеш колко много те обичам и уважавам? Няма ден, в който да не копнея за теб. Живея за уикендите, когато мога да ви видя с Кари. Не ме отблъсквай, Кати! Винаги ще имам нужда от теб. Мисълта, че не съм ти необходим, ме плаши до смърт.

Той хвана ръцете ми в своите и щеше да ме придърпа към себе си, но аз се изтръгнах от прегръдката му и му обърнах гръб.

— Крис — започнах, — съжалявам, че ти наговорих тези неща. За мен има голямо значение какво мислиш. Но съм толкова объркана. Мисля, че трябва веднага да получавам всичко, което си наумя, като компенсация за годините, изпълнени със страдания. Джулиан иска да замина с него в Ню Йорк. Мисля, че все още не съм готова, а и не съм толкова дисциплинирана. Мадам не пропуска да ми го припомня всеки

път, и то с право. Джулиан твърди, че ме обича и ще се грижи за мен, но аз не съм убедена, че познавам любовта. Но неговата цел е и моя. Така че кажи ми, как да разбера дали ме обича или просто иска да ме използва?

— Спала ли си с него? — попита той с мъртвешки поглед.

— Не! Разбира се, че не!

Ръцете му бързо ме обгърнаха.

— Изчакай поне още една година, Кати. Довери се на мадам Мариша, не на Джулиан. Тя знае повече от него. — Той замълча и насила вдигна главата ми. Разкъсвах се от желаниа и копнежи, които ме караха да се стремя към романтични приключения. Страхувах се от себе си. Страхувах се, че приличам на майка си. Когато се оглеждах в огледалата, все по-често виждах лицето на майка си. Харесвах се, но в същото време се мразех, защото бях нейно копие. Не, приликата ни беше само външна.

Продължавах да си повтарям това, докато целенасочено пътувах към Грийнглена. В общината промърморих някакво неясно извинение, че търся удостоверение за раждане на майка си; успях да намеря удостоверението на Барт Уинслоу. Разбрах, че е с осем години по-млад от майка ми и точния му адрес. Преходих през тиха улица със стари къщи в окаяно състояние. С изключение на дома на Барт Уинслоу! Той беше обгърнат със скеле. Около дузина работници слагаха прозорци върху боядисаните тухли на къщата.

Друг ден прекарах в библиотеката на Грийнглена, където четох за семейството на Уинслоу. За моя радост, проучвайки старите вестници, открих статиите на един журналист, които бяха посветени на Барт Уинслоу и невероятно красивата му и богата съпруга и нейния аристократичен произход. „Наследница на едно от най-големите богатства в страната“.

Изрязах тайно статията и я занесох въщи на Крис. Не исках да разбира, че майка ни ще идва да живее в Грийнглена. Когато видя статията, той се изуми.

— Кати, откъде я намери?

— О, открих я в един местен вестник — свих рамене аз.

— Отново е в Европа — каза той. — Чудя се защо продължава да обикаля Европа.

Обърна сините си очи към мен и замечтаното му изражение омекоти чертите му.

— Спомняш ли си лятото, когато замина на меден месец.

Дали помнех?! Можех ли да забравя?! Можех ли да си позволя да забравя? Някой ден, когато станех богата и известна като нея, щеше да научи за мен и тогава тя трябваше да бъде готова на всичко, защото лека-полека аз изграждах своята стратегия.

Джулиан не идваше в Грийнглена толкова често, колкото преди рождения ми ден. Предположих, че Крис доста го е стреснал. Не знаех дали се радвах или страдах. Когато посещаваше родителите си, ме пренебрегваше. Започна да обръща внимание на най-добрата ми приятелка Лорен Дювал. По някаква причина се почувствах засегната и обидена не само от него, но и от Лорен. Наблюдавах ги, скрита зад кулисите, как изпълняват па дьо дьо. Тогава реших, че ще репетирам два пъти по-усърдно, за да види Джулиан на какво съм способна. Щях да покажа на всички от какво съм направена.

От стомана, покрита с тюлена, набрана на волани балетна поличка!

БУХАЛ НА ПОКРИВА

Ще опиша едно събитие от живота на Кари, защото тази история е толкова нейна и на Крис, колкото и моя. Сега, когато си спомням как се стече животът за Кари, наистина смятам, че случилото се с нея в училището на госпожица Емили Дийн за добре възпитани млади дами е оказало голямо влияние върху поведението ѝ в бъдеще.

Почти ми се доплака, преди да започна, защото много я обичах и все още усещам болката, която тя трябваше да изтърпи.

От несвързаните разкази на Кари, госпожица Дюхърст и някои ученици от училището, това е бил кошмар, който Кари е трябвало да изтърпи. Ще го преразкажа възможно най-безпристрастно.

Кари прекарваше уикендите с нас, но отново се бе превърнала в онова тихо и апатично създание, което така страдаше, когато братчето ѝ почина. Всичко, свързано с нея, ме тревожеше, независимо че когато ѝ задавах въпроси, тя ме уверяваше, че нищо нередно не се е случило и не говореше против училището, съучениците или учителите си. Каза едно-единствено нещо, с което изрази чувствата си: „Харесва ми килимът — има цвета на тревата.“ Това бе всичко. Знаех, че нещо не беше наред, но тя не искаше да ми обясни какво.

Всеки петък около четири часа Пол отиваше да вземе Кари и Крис и да ги прибере вкъщи. Правеше всичко възможно, за да бъдат уикендите ни незабравими. Въпреки че Кари изглеждаше щастлива с нас, тя рядко се смееше.

— Какво става с Кари? — прошепна Крис.

Аз само свих рамене. Някъде във времето бях загубила доверието на Кари. Големите ѝ сини очи се взираха в Пол и го умоляваха безмълвно. Но той гледаше мен, а не Кари.

Когато приближаваше времето да се върне в училище, Кари притихваше съвсем — погледът ѝ ставаше празен и далечен. Целувахме я за довиждане и ѝ казвахме да се държи добре и да си намери приятели. „Ако се нуждаеш от нас, знаеш как да позвъниш.“

— Да — отвърщаше тя със сведен поглед.

Притисках я до мен и ѝ нашепвах колко много я обичам и ако е нещастна, трябва само да каже.

— Не съм нещастна — отговаряше тя, но гледаше Пол.

Училището наистина беше хубаво. Бих се радвала да посещавам такова училище. На всяко момиче бе позволено да си украси собствената част от стаята така, както му харесва. Госпожица Дюхърст поставяше само едно ограничение и то бе: всяко момиче да избере „порядъчни, подходящи за една дама“ неща. В Юга много се държеше на нежната, пасивна женственост.

Леглото на Кари беше двойно и беше покрито с яркочервена кувертюра. Върху него бе наредила възглавници в розово, червено, пурпурночервено, виолетово и зелено. До него имаше нощно шкафче със стъклена млечнобяла ваза, пълна е изкуствените виолетки, които Пол ѝ бе подарил. Винаги когато можеше, той ѝ носеше истински цветя. Странно, но тя обожаваше малкото букетче от виолетки повече от цветята, които скоро увяхваха и умираха.

Тъй като Кари бе най-ниското момиче в училището, за съквартирантка ѝ избраха следващото по височина момиче на име Сиси Тауърс. Сиси бе с керемиденочервена коса, смарагдовозелени издължени очи, нежна белоснежна кожа и с жесток, злобен характер. Никога не го показваше пред възрастните, но го пазеше за момичета, които знаеше как да унижава. Най-лошото от всичко бе, че независимо от ниския ѝ ръст, тя надвишаваше Кари с цели шест инча!

Седмицата, преди да започне мъчението ѝ, Кари бе отпразнувала деветия си рожден ден. Беше май и всичко започна в един четвъртък.

Учебните часове завършваха в три часа. Момичетата разполагаха с два часа за игра преди вечеря. Всички ученички носеха униформи, чиито цветове бяха различни за отделните класове. Кари бе в трети клас — униформата ѝ бе широка жълта дреха с изящна бяла муселинена престилка върху нея. Кари мразеше жълтия цвят. Както за мен и за Крис, така и за нея жълтият цвят бе символ на хубавите неща, които не можеше да получим, когато бяхме заключени, и ни караше да се чувстваме несъвършени, нежелани и необичани. Жълтият цвят бе слънцето, което не можехме да видим. Кори най-силно желаше да види слънцето и сега, когато всички жълти неща бяха така леснодостъпни, а той не бе сред нас, ние мразехме жълтия цвят.

Сиси Тауърс обожаваше жълтото. Завиждаше на дългите златни къдрици на Кари и ненавиждаше собствената си ръждива коса. Вероятно е завиждала и на красивото като кукла лице на сестра ми, и на тези големи, сини очи с дълги извити мигли, и на червените като ягода устни. О, да, нашата Кари приличаше на кукла с красиво лице, страхотна златиста къдрава коса, но за нещастие тялото ѝ беше твърде слабо и дребно, а шията — прекалено нежна, за да държи главата, която би трябвало да принадлежи на по-голям и по-висок човек. През онзи ден по необяснима причина тя започнала да обижда Кари по подъл и гаден начин.

— Кари е джудже... джудже... джудже — напявала непрекъснато Сиси.

— Мястото на Кари е в цирка... цирка... цирка — повтаряла Сиси. След това скочила върху бюрото си и закрепяла:

— Елате! Елате всички! Платете четвърт долар, за да видите живата сестра на Малечко Палечко. Елате да видите най-малката жена на света. Елате да видите едно същество с огромни, огромни очи — като на бухал! Елате да видите огромната, огромната глава върху малкия тънък врат! Платете половин долар, за да видите нашия малък идиот гол!

Момичетата се скупчили в стаята, за да гледат Кари, която се свила на пода с наведена глава, а дългата ѝ коса скривала засраменото, ужасено лице.

Сиси отворила малката си чанта и събрала парите, които момичетата пуснали.

— Сега се съблечи, малко джудже — идиот! — наредила Сиси. — Покажи на посетителите онова, заради което си платиха.

Кари се разтреперила и започнала да плаче. Свила се на още по-малка топка, обхванала коленете си с ръце и се помолила земята под нея да се разтвори. Но когато трябва, земята никога не се разтваря и не те поглъща. Сиси продължавала да крещи.

— Погледнете я как трепери... погледнете я как се тресе... ще предизвика... цяло земетресение!

Всички се засмели, с изключение на едно десетгодишно момиче, което гледало Кари със съжаление и разбиране.

— Мисля, че е много мила — казала Ласи Джон. — Остави я на мира, Сиси. Това, което правиш, е гадно.

— Гадно е, разбира се! — отвърнала през смях Сиси. — Но е толкова забавно! Тя е една малка свита мишка. Знаете ли, никога не говори. Мисля, че не може да говори! — Сиси скочила от стола си, изтичала до Кари и я ритнала с крак.

— Имаш ли език, малка глупачко? Хайде, „Големи очи“, разкажи ни защо изглеждаш толкова смешно? Да не би котката да е отхапала езика ти? Имаш ли език? Изплези го!

Кари навела главата си още по-ниско.

— Тя няма език! — обявила Сиси, подскачайки. — Вижте моята съквартирантка — бухал без език! Какво можем да направим, за да я накараме да проговори?

Ласи се приближила покровителствено до Кари.

— Хайде, Сиси, достатъчно, остави я на мира.

Сиси се завъртяла и стъпила върху крака на Ласи.

— Млъкни! Това е моята стая! Когато се намираш в стаята ми, ще правиш каквото ти казвам! Аз съм на твоите години, Ласи Джон, а баща ми има повече пари от твоя!

— Смятам, че си подло, гадно и грозно същество и малтретираш Кари — казала Ласи.

Сиси свила юмруци като професионален боксьор и започнала да се върти около Ласи.

— Искаш да се бием? Хайде, вдигни ръце! Виж дали можеш да ми направиш нещо, преди да посиня очите ти.

И преди Ласи да успее да вдигне ръце, за да се предпази, Сиси й нанесла удар по лявото око с десния си юмрук. След това юмрукът на Сиси се стоварил върху нежния прав нос на Ласи! Навсякъде се разплискала кръв.

В този момент Кари вдигнала глава и забелязала, че единственото момиче, проявило съчувствие към нея, го пребиват от бой. Това било достатъчна причина да използва най-забележителното си оръжие — своя глас. Започнала да крещи с пълна сила. В кабинета на първия етаж госпожица Емили Дийн Дюхърст подскочила и покапала мастило по счетоводните си книги. Изтичала, за да включи алармата и да извика всички учителки.

Било около осем часът вечерта. По-голямата част от учителите били по стаите си. Облечени в халати, пенъоари, те се затичали към мястото на врявата. Нахлули в стаята на Кари и Сиси и открили

потресаваща сцена. Дванайсет момичета се биели, а останалите седели и наблюдавали. Още едно момиче пищяло като Кари, а останалите викали, удряли и тропали по пода, дърпали косите си, хапели се и късали дрехите си — и над всичко това ехтял гласът на едно ужасено човешко същество.

— Къде е мъжът... мъжът? — извикала госпожица Лонгхърст.

— Госпожице Лонгхърст, съвземете се! — наредила госпожица Дюхърст, която веднага оценила ситуацията. — Тук няма никакъв мъж! Момичета! — извикала тя. — Моментално прекратете този побой или всички ще бъдете лишени от правото да излизате през уикенда! — След това се обърнала към сексапилната госпожица Лонгхърст: — Вие се явете в кабинета ми, когато всичко се успокои.

Момичетата замръзнали по местата си. С ужасени очи се огледали и видели стаята пълна с учители, и отгоре на всичко госпожица Дюхърст, за която се знаело, че в подобни случаи не проявява милост. Всички замлъкнали. Всички, освен Кари, която продължавала да крещи със затворени очи и свити юмручета.

— Защо пици това дете? — попитала госпожица Дюхърст.

Естествено, първа се съвзела Сиси Тауърс.

— Тя започна всичко, госпожице Дюхърст. Нейна е вината. Държи се като бебе. Трябва да ми смените съквартирантката, или ще умра, като живея толкова близо до едно бебе.

— Повторете думите си, госпожице Тауърс. Кажете ми пак какво трябва да направя.

Уплашена, Сиси се усмихнала неловко.

— Искан да кажа, че бих желала да имам друга съквартирантка. Не се чувствам добре с такъв неестествено малък човек.

Госпожица Дюхърст погледнала студено Сиси.

— Госпожице Тауърс, проявявате голяма жестокост. Ще се преместите на първия етаж до моята стая, за да ви държа под око. — Тя погледнала строго наоколо. — Що се отнася до останалите, ще уведомя родителите ви, че отпуските за уикенда са отменени. Всяка една да се обади на госпожа Литълтън, за да напише забележката в досиетата ви.

Момичетата въздъхнали и едно по едно се отправили към госпожа Литълтън. Едва тогава госпожица Дюхърст се приближила до

Кари. Тя стояла на колене. Гласът ѝ бил преминал в стенание, но въртяла истерично глава.

— Госпожице Долангенгър, успокоихте ли се вече? Ще ми разкажете ли какво се случи?

Кари не можела да говори. Кръвта ѝ припомнила времето, когато веднъж бе принудена да пие кръв, или да умре от глад. Госпожица Дюхърст се разнежила и озадачила. Четирийсет години тя наблюдавала различни момичета и знаела, че могат да бъдат толкова груби и подли, колкото момчетата.

— Госпожице Долангенгър, ако не ми отговорите, няма да посетите семейството си тази седмица. Знам, че ви е било трудно и се опитвам да бъда мила с вас. Не може ли да ми обясните какво се случи?

Легнала на пода, Кари погледнала нагоре. Видяла възрастната жена да се надвесва над нея. Синята рокля, която носела, имала сивкав оттенък. А баба носеше само сиво. И вършеше ужасни неща. По някакъв начин тя бе причинила смъртта на Кори и сега бе дошла да вземе Кари.

— Мразя те! Мразя те! — започнала да вика Кари, докато накрая госпожица Дюхърст излязла от стаята и изпратила сестрата да даде успокоително на Кари.

Този петък аз отговорих на телефонното позвъняване на госпожица Дюхърст, обадила се да съобщи, че дванайсет от момичетата са нарушили реда и Кари е една от тях.

Изчаках до вечерята, за да съобщя на Пол.

— Голяма грешка е да оставим Кари там през уикенда, Пол. Обещахме ѝ, че ще може да се връща всеки уикенд. Твърде малка е, за да е причинила нещо, и не е честно да наказват и нея.

— Всъщност, Кати — каза Пол като остави вилницата си, — госпожица Дюхърст ми се обади веднага след като е говорила с теб. Тя си има определени правила и ако Кари ги е нарушила, трябва да изтърпи наказанието си заедно с останалите. Независимо от мнението ти за нея, аз я уважавам.

Крис, който се бе прибрал за уикенда, се намеси и подкрепи Пол:

— Кати, знаеш не по-зле от мен, че когато Кари реши да се намеси, тя постига своето. Може да те подлуди само с виковете си.

С отсъствието на Кари уикендът се провали. Непрестанно мислех за нея. Терзаех се, безпокоях се за нея. Сякаш я чувах да ме вика. Затварях очи и виждах малкото бледо лице и огромните очи, изпълнени със страх. Сигурно беше добре! Какво би могло да се случи на едно малко момиче в скъпо училище, управлявано от такава уважавана жена като госпожица Емили Дийн Дюхърст?

Когато Кари бе наранена и обидена, тя се приютяваше в безопасния комфорт на миналото, който ѝ осигуряваха порцелановите кукли, така прилежно скрити под дрехите ѝ. Тя била единственото момиче в училището със самостоятелна стая. Досега не беше оставала сама. Нито веднъж през деветте години на живота си Кари не бе прекарвала нощта сама. Знаела, че е сама. Всички момичета в училището се настроили срещу нея, дори и хубавата Ласи Джон.

Кари искала да извади куклите си, господин и госпожа Паркинс и скъпото бебе Клара, от святото място и да им говори, така както правеше, когато бе затворена на тавана.

— Кати — разказа ми тя след време, — мислех, че Мама е в Рая, в градината с Татко и Кори, и толкова те мразех, защото позволи на Крис и доктор Пол да ме оставят на онова място. Знаеше колко много исках да бъда с всички вас! Мразех те, Кати! Мразех всички! Мразех и Господ, защото ме бе направил толкова малка и хората се присмиваха на голямата ми глава и на дребното ми тяло!

В тесните зали и дългите коридори със зелени килими Кари чувала как си шушукат момичетата. Когато поглеждала към тях, те плахо отмествали очи.

— Казвах си, че не ме интересува — шепнеше ми отчаяно Кари, — но ме интересуваше. Смятах, че мога да съм смела както ти, Крис, и доктор Пол искахте да бъда. Опитвах се да си вдъхна увереност, но не успях. Страхувах се от тъмнината. И се надявах Господ да чуе молитвите ми и да ми помогне да порасна, защото всички порасват и остаряват. Толкова беше тъмно, Кати, а стаята изглеждаше огромна. Знаеш, че не харесвам нощта, тъмнината и изгасените лампи. Дори предпочитах Сиси да е отново при мен. Сенките се раздвижиха и въпреки че не ни е позволено, запалих лампата. Исках да взема малките кукли в леглото при мен, за да ми правят компания. Винаги оставях господин и госпожа Паркинс отляво и отдясно, а бебето Клара — по средата на дъното на чекмеджето в нощното ми шкафче. Вдигнах

памучната кърпа и напипах нещо твърдо. Но когато погледнах, нямаше никакво бебе, Кати, а само една пръчка. Развих господин и госпожа Паркинс и открих, че и те бяха заменени с пръчки, само че по-дебели! Като не ги открих, ми стана толкова мъчно, че започнах да плача. Малките ми кукли бяха изчезнали и се бяха превърнали в пръчки. Разбрах, че Господ никога няма да ми помогне да порасна, след като е превърнал хубавите ми кукли в пръчки. И тогава с мен се случи нещо странно. Сякаш и аз се превърнах в дърво. Свих се в ъгъла и зачаках да се случи нещо лошо. Баба казваше, че ще се случи нещо ужасно, ако счупя някоя кукла, нали?

Кари не каза нито дума повече, а какво се бе случило след това, научих от другите.

След полунощ дванайсетте богати малки момиченца, които госпожица Дюхърст беше наказала, се промъкнали крадешком в стаята на Кари. Ласи се претраши да ми го разкаже, но едва след като госпожица Дюхърст не можеше да чуе.

Дванайсет момичета, облечени в дълги бели памучни рокли, изпълнили стаята на Кари. Всяка държала по една свещ. На тази светлина очите им изглеждали като тъмни, хлътнали дупки и придавали на лицата им достатъчно зловещ, мистериозен вид, за да ужаси едно момиче, изпаднало в транс от преследващия го страх.

Наредили се в кръг около Кари и се втренчили в нея, като всяка надянала на главата си калъфка от възглавница с дупки за очите. След това настъпил ритуалът на сложно и неясно размахване на свещите, докато припявали като истински вещици. Искали да изгонят дявола от тялото на Кари.

Един глас се извисявал над останалите и Кари разпознала Сиси Тауърс. За сестра ми всички тези забулени момичета с дълги роби и бели качулки представлявали дяволите, излезли от самия ад! Тя започнала да стене и да трепери и била толкова изплашена, сякаш баба отново нахлула в стаята, но този път размножена дванайсет пъти!

— Не плачи, не се страхувай — нареждал незнаен глас зад качулката. — Ако преживееш тази нощ и преминеш през това изпитание, ти, Кари Долангенгър, ще станеш член на нашето отбрано общество. Ако издържиш тази нощ, ще се включиш в нашите тайни ритуали и сбирки.

— О-у-у! — простенала Кари. — Махнете се, оставете ме сама, оставете ме сама!

— Млъкни! — наредил острият глас на невидимия говорител. — Няма шанс да станеш една от нас, ако не пожертваш най-любимите и ценени от теб неща. Ако не го направиш, ще трябва да изтърпиш присъдата ни.

Свита в ъгъла, Кари наблюдавала единствено движещите се сенки на белите вещици, които я заплашвали. Отблясъците на свещите ставали все по-огромни и превръщали света ѝ в жълт и червен огън.

— Дай ни онова, което обичаш най-много, или ще страдаш, ще страдаш, ще страдаш...

— Нямам нищо — прошепнала искрено Кари.

— Куклите, красивите порцеланови кукли! Дай ни ги! — наредил грубият глас. — Дрехите ти няма да ни станат, не ги искаме. Дай ни красивите кукли — мъж, жена и дете.

— Няма ги — проплакала Кари, изплашена, че ще я подпалят. — Превърнали са се в дървени клечки.

— Ха-ха! Невероятна история! Лъжеш! Сега трябва да страдаш, за да станеш една от нас, или да умреш. Избирай!

Решението било лесно. Кари кимнала и се опитала да не подсмърча.

— Добре, тази нощ ти, Кари Долангенгър, със смешното име и смешното лице, ще станеш една от нас.

Те завързали очите на Кари, стегнали малките ѝ ръце, след което я избутали в коридора, качили я по стъпалата и се озовали навън. Кари усетила хладния нощен въздух, наклона под краката си и правилно предположила, че момичетата са я извели на покрива! От едно-единствено нещо се страхувала повече, отколкото от баба си — от покрива, от всеки един покрив. Предусещайки сърцераздирателните ѝ викове, момичетата запушили устата на Кари.

— Сега ще стоиш — наредил острият глас — върху покрива близо до комина под луната и утре сутринта ще си една от нас.

Изплашена, Кари се опитала да се пребори с ръцете, които я бутали да седне. После станало по-зле. Изведнъж ръцете изчезнали и я оставили сама в тъмнината на покрива — съвсем сама.

„Кати, Крис — викала наум тя. — Елате и ме спасете. Доктор Пол, защо ме доведе тук? Никой ли не ме иска?“ Плачейки, със

завързани очи и ръце и запушена уста, Кари се придвижвала по големия наклон на огромния, странен покрив към мястото, откъдето дошъл звукът на затварящата се врата. Инч по инч Кари се придвижвала напред и се молила да не падне. От накъсания разказ, който научих много, много по-късно, разбрах, че изглежда я е водил не само инстинктът ѝ. Независимо от приближаващата пролетна буря, тя чувала далечния и приятен глас на Кори.

— О, Кати, толкова странно се чувствах там горе. Вятърът започна да свисти, заваля дъжд, разнесоха се гръмотевици и се появяваха светкавици, така че забелязвах светлината им през превръзката — и през цялото това време чувах гласа на Кори, който пееше и ме насочваше към вратата. Повдигнах я с крака си и успях да се промъкна през нея. После паднах по стълбите. Пропаднах в тъмнината и чух пукането на кост. Болката, която усетих, ме разкъсваше и не виждах нищо. Дори не чувах дъжда. А Кори си отиде.

Настъпи неделя. Пол, Крис и аз седяхме на масата и закусвахме. Крис държеше една домашно направена кифла в ръка. Когато телефонът иззвъня, устата му беше широко отворена и той се опитваше да отхапе половината от нея наведнъж. Пол изръмжа и остави вилицата си. Аз също, защото бях направила първото си суфле със сирене и то трябваше да бъде изядено веднага.

— Кати, би ли се обадила? — попита той. — Наистина искам да изям суфлето ти. Изглежда вкусно и ухае превъзходно.

— Стой и се храни — отвърнах аз, скочих и се запътих към телефона. — Ще направя всичко възможно да те защитя от досадната госпожа Уилямсън.

Той се засмя, хвърли ми един учуден поглед и вдигна отново вилицата.

— Може и да не е самотната вдовица с някое от нейните малки заболявания.

Крис продължи да се храни.

Вдигнах телефона и заявих като възрастен човек:

— Домът на доктор Пол Шефийлд.

— Обажда се Емили Дийн Дюхърст — каза острият глас от другата страна на линията — Моля ви, извикайте веднага доктор

Шефийлд на телефона.

— Госпожице Дюхърст — започнах, вече обезпокоена. — Аз съм Кати, сестрата на Кари. Кари добре ли е?

— Двамата с доктор Шефийлд трябва незабавно да дойдете тук!

— Госпожице Дюхърст...

Тя не ме остави да довърша:

— Изглежда сестра ви е изчезнала по някакъв мистериозен начин. В неделя всички наказани момичета трябваше да посетят църковната служба. Самата аз извърших проверката и Кари не се обади при повикването. — Сърцето ми заби по-бързо, притеснено от нещата, които трябваше да чуя по-нататък, но натиснах копчето, така че се включи спикерфонът и Пол и Крис можеха да чуят съобщението на госпожица Дюхърст, докато се хранеха.

— Къде беше тя? — я попитах тихо, съвсем ужасена.

Тя отвърна спокойно:

— Странно шушукане се чу от редицата, когато извиках името на сестра ви тази сутрин и попитах къде е тя. Изпратих една учителка да провери в стаята ѝ. Нямах я там. След това наредих внимателно да се претърси цялата сграда от мазето до тавана. Въпреки това не открихме сестра ви. Нещо в атмосферата тук ми подсказва, че поне дванайсет от момичета знаят какво се е случило с Кари и отказват да говорят и да се признаят за виновни.

Очите ми се разшириха.

— Искате да кажете, че все още не знаете къде е Кари?

Пол и Крис спряха да се хранят. И двамата ме гледаха с растяща загриженост.

— Съжалявам, но трябва да ви съобщя, че никой не е виждал Кари от девет часа снощи. Дори и да е вървяла пеша, досега трябваше да е стигнала при вас. Вече е почти дванайсет часът. Ако не е при вас и я няма тук, тя или е ранена, или се е загубила, или ѝ се е случило нещо друго...

Искаше ми се да изкрещя. Как бе възможно да говори така безчувствено. Защо винаги, когато се случваше нещо ужасно, някакъв безчувствен равен глас ни съобщаваше лошите новини?

Бялата кола на Пол летеше по магистралата Оувърланд към училището на Кари. Седях на предната седалка, притисната между Пол и Крис. Брат ми си бе взел чантата, за да хване автобуса, след като

узнаехме какво се е случило с Кари. Стискаше здраво ръката ми, за да ме увери, че тя е жива.

— Не се притеснявай, Кати — каза Крис, прегърна ме и сложи главата ми на рамото си. — Знаеш каква е Кари. Сигурно се крие някъде и просто не отговаря. Спомни си как се държеше на тавана. Не искаше да стои там дори когато Кори искаше. Кари вършеше онова, което желаше. Не е избягала. Крис се някъде. Някой е наранил чувствата ѝ и сега тя ги наказва, като ги кара да се безпокоят.

— Какво искате да кажете с думите си, че не знаете къде е повереницата ми? — попита грубо Пол, докато гледаше студено госпожица Дюхърст. — Смятах, че момичетата в това училище се наблюдават по двайсет и четири часа в денонощието!

Намирахме се в кабинета на госпожица Емили Дийн Дюхърст. Тя не седеше зад огромното впечатляващо бюро, а се разхождаше напред-назад.

— Уверявам ви, господин Шефийлд, подобно нещо не се е случвало досега. Никога не сме губили момиче. Всяка вечер проверяваме стаите. Оглеждаме дали момичетата са легнали и дали лампите са загасени. Кари беше в леглото си. Аз лично я проверих. Искан да я успокоя, ако ми позволи, но тя отказа да ме погледне и да разговаряме. Разбира се, всичко започна с боя в стаята на повереницата ви и с мерките, които предприехме, като отнехме правото им да излизат през уикенда. Всички учители ми помогнаха в претърсването. Разпитахме момичетата. Те настояват, че не знаят нищо. Съмнявам се, че е така, но ако не искат да говорят, не зная какво повече да направя.

— Защо не ме уведомихте още в началото, когато сте открили, че тя отсъства? — попита Пол.

Тогава се намесих и поисках да ме заведат в стаята на Кари. Госпожица Дюхърст се обърна нетърпеливо към мен, защото желаше да избегне реакцията на доктора. Докато я следвахме по стълбите, тя сипеше извинения, че трябва да разберем колко е трудно да се справи човек с малките хитри момиченца. Когато влязохме в стаята на Кари, зад нас се промъкнаха няколко ученички. Шепнеха колко много двамата с Крис приличае на Кари, но не сме „толкова неестествено дребни“.

Крис се обърна и им се скара:

— Нищо чудно, че мрази това място, щом говорите подобни неща.

— Ще я открием — заяви Крис. — Дори да се наложи да останем цяла седмица и да измъчваме всяка една малка вещица, ще ги накараме да ни кажат къде е тя.

— Млади момко! — изкрещя госпожица Дюхърст. — Никой, освен мене, няма право да измъчва момичетата ми!

Познавах Кари по-добре от всеки друг и се опитах да разсъждавам като нея. Ако бях на възрастта на Кари, щях ли да се опитам да избягам от училището, което несправедливо ме е наказало? Да! Щях да направя точно това. Но аз не бях Кари. Нямаше да избягам само по нощница. Всичките ѝ униформи бяха там. Костюмът, ушит от Хени, малките ѝ поли и пуловери, блузите и хубавите ѝ рокли бяха там. Всичко, което бе донесла в училището, беше на мястото си. Липсваха само порцелановите кукли.

Все още на колене пред шкафчето на Кари, погледнах Пол и му показах кутия, в която имаше само опаковка и клечки.

— Няма ѝ куклите — заявих тъпо, като изобщо не обърнах внимание на клечките — и според мен единствената дреха, която липсва, е една от нощниците ѝ. Кари не би излязла само по нощница. Трябва да е тук — на някое място, където никой не е погледнал.

— Търсихме навсякъде — нетърпеливо заяви госпожица Дюхърст, сякаш няхах право на мнение по този въпрос. Тя очакваше одобрението единствено на настойника, на доктора, независимо от острия поглед, който той ѝ отправи.

По някаква причина, която не мога да обясня, се огледах и улових приличащия на котка, току-що изяла канарче, поглед върху бледото лице на червенокосото момиче, което от описанието на Кари определих като съквартирантката ѝ. Може би просто очите ѝ или начинът, по който опипваше големия квадратен джоб на престилката си, ме накараха да присвия очи и да се опитам да проникна в душата ѝ. Тя премигна и отмести зелените си очи към прозореца, престъпи неспокойно от крак на крак и бързо вдигна ръката от джоба си, който бе набъбнал подозрително.

— Хей, ти — казах аз. — Ти си съквартирантката на Кари, нали?

— Бях — промърмори тя.

— Какво има в джоба ти?

Главата ѝ се наклони към мен. Очите ѝ хвърляха зелени искри, а устните ѝ потрепваха.

— Не е твоя работа!

— Госпожице Тауърс — намеси се госпожица Дюхърст, — отговорете на въпроса на госпожица Долангенгър!

— Портмонето ми — заяви Сиси Тауърс и ме погледна предизвикателно.

— Много дебело портмоне — отвърнах аз. Внезапно се протегнах напред и я хванах през коленете. Бръкнах в джоба ѝ със свободната си ръка, докато тя се извиваше и се опитваше да се освободи, и извадих един син шал. От него се подаваха господин и госпожа Паркинс и бебето Клара. Задържах куклите в ръката си и попитах:

— Какво правят куклите на сестра ми у теб?

— Те са мои! — заяви момичето, а очите ѝ се присвиха и заприличаха на цепнатини. Момичетата, насъбрани наоколо, започнаха да се побутват и да си шепнат нещо.

— Твои! Тези кукли са на сестра ми!

— Лъжеш! — отвърна тя. — Искаш да ми ги откраднеш и баща ми ще те хвърли в затвора! Госпожице Дюхърст — нареди малкият демон и протегна ръка към куклите. — Накарайте тази жена да ме остави на мира! Не я харесвам, не повече от сестра ѝ — джудже!

Изправих се и заплашително се надвесих над нея. Скрих куклите зад гърба си. Трябваше да ме убие, за да ги вземе.

— Госпожице Дюхърст! — извика дяволчето, докато ме атакуваше. — Мама и татко ми ги подариха за Коледа!

— Малка лъжкиня! — казах аз и посегнах да ударя предизвикателното ѝ лице. — Откраднала си куклите и креватчето от сестра ми. И заради това Кари сега е в голяма опасност! — Усещах го. Знаех, че Кари веднага се нуждае от помощ. — Къде е сестра ми? — ядосах се аз.

Гледах настоятелно червенокосото момиче на име Сиси. Усещах, че тя знае отговора, но никога няма да ми каже. Четях го в очите ѝ — в злобните ѝ очи. Тогава се намеси Ласи Джон и ни разказа какво са направили с Кари.

Господи! Нямах по-ужасяващо място за Кари от покрива — от който и да е покрив! Спомних си миналото, когато двамата с Крис се

опитвахме да изведем близнаците на покрива на Фоксуърт Хол и да ги подържим на слънчева светлина и свеж въздух, за да пораснат. А те пицяха и ритаха като полудели от страх.

Стиснах здраво очи и се концентрирах върху Кари. Къде беше, къде, къде? Представих си я в един тъмен ъгъл, в нещо като каньон, извисяващ се от двете ѝ страни.

— Искам да прегледам тавана — казах на госпожица Дюхърст, а тя бързо отвърна, че вече са го претърсили и са викали името на Кари. Но те не я познаваха като мен. Не знаеха, че когато изпаднаше в шок, малката ми сестра можеше да се пренесе в страна, в която речта не съществува.

Всички учителки, Крис, Пол и аз се изкачихме на тавана. Огромното, прашно и мрачно пространство ми изглеждаше до болка познато. Но не бе изпълнено със стари мебели, покрити с прашни сиви чаршафи или е останки от миналото. Беше пълно с купчини от яки дървени щайги.

Кари беше тук. Усещах го. Усещах присъствието ѝ, сякаш ме докосваше, въпреки че когато се огледах, не забелязах нищо друго, освен щайги.

— Кари! — извиках с пълен глас — Аз съм Кати. Не се крий, Кари! Недей да мълчиш, защото се страхуваш! Намерих ти куклите. Доктор Пол и Крис са с мен. Ще те отведем вкъщи и никога няма да те изпращаме в това училище! — Бутнах Пол. — Сега и ти ѝ обещай.

Той изостави мекия си тембър и извика:

— Кари, чуваш ли ме? Сестра ти казва истината. Искаме да си дойдеш с нас у дома. Съжалявам, Кари. Мислех, че тук ще ти хареса. Сега знам, че не би могла да бъдеш щастлива. Кари, моля те, излез. Нуждаем се от теб.

Тогавя долових слабо стенание. Спуснах се по посока на звука. Крис ме следваше. Знаех всичко за таваните — как да ги претърсваш, как да откриваш различни неща.

Внезапно се заковах, а Крис се блъсна в мен. Пред нас, в мрачните сенки на кули от тежки дървени щайги забелязах Кари — все още в нощница, мръсна и окървавена, със завързани очи и запушена уста. Златистата ѝ коса проблясваше на слабата светлина. Кракът ѝ бе извит под нея по странен начин.

— Господи! — прошепнаха Крис и Пол едновременно. — Кракът ѝ изглежда счупен.

— Чакай — предупреди ме тихо Пол, като постави двете си ръце върху раменете ми, когато аз се спуснах напред, за да спася Кари. — Погледни щайгите, Кати. Едно невнимателно движение от твоя страна, и те ще се изсипят върху вас.

Някъде зад мен една учителка изпъшка и започна да се моли. Трудно ми бе да повярвам, че Кари бе успяла да се промъкне по тази пътека със завързани очи и ръце. Един възрастен човек не би могъл да го направи, но аз можех — все още бях достатъчно дребна.

— Кари, прави точно каквото ти казвам. Не се накланяй наляво или надясно. Легни по корем и следвай гласа ми. Ще допълзя до теб и ще те хвана под раменете. Вдигни високо глава, за да не издереш лицето си. Доктор Пол ще хване глезените ми и ще ни издърпа.

— Кажи ѝ, че кракът ще я боли.

— Чу ли доктор Пол, Кари? Кракът ще те боли, но моля те, не се върти, ако усетиш болка. Всичко ще свърши за секунди и доктор Пол ще оправи крака ти.

Сякаш изминаха часове, докато се промъкна инч по инч през тунела от клатещи се и скърцащи щайги. Когато хванах Кари през раменете, чух гласа на Пол.

— Браво, Кати! — След това той ни дръпна — силно и бързо! Разнесе се трясък от падащите щайги. Всичко потъна в прах. За секунда бях до Кари, отпуших устата ѝ и магнах превръзката от очите ѝ, докато докторът развързваше ръцете ѝ.

После Кари ме прегърна. Все още премигваше от светлината и плачеше от болка, ужасена от вида на учителките и сгънатия си крак.

В линейката, която дойде, за да отведе Кари до болницата, двамата с Крис седяхме един до друг на скамейката и държахме ръцете на Кари. Пол ни следваше в бялата си кола. На възглавницата до главата ѝ лежаха трите кукли на Кари. Тогава се сетих. Сега липсваше леглото, също както преди години бе изчезнала люлката.

Счупеният крак на Кари попречи на дългата екскурзия, която докторът бе планирал за лятната ваканция. Отново вътрешно се ядосах на мама. Тя беше виновна: винаги ни наказваха по нейна вина! Не

беше честно, че Кари трябваше да лежи и не можехме да отпътуваме на север — докато майка ни обикаляше наляво и надясно, посещаваше приеми, сякаш изобщо не съществувахме. Сега бе на френската Ривиера. Изрязах тази информация от колоната с новини за известните личности в Грийнглена и я залепих в огромния ми албум на отмъщението. Преди да я сложа, я показах на Крис. Не му показвах всички статии. Не исках да знае, че съм се абонирила за местния вестник, който следеше всяка стъпка на семейство Фоксуърт.

— Откъде си я взела? — попита Крис и ме погледна над изрезката.

— От вестника на Грийнглена — той се занимава повече със светския живот, отколкото „Дейли Нюз“ на Клеърмонт. Не знаеш ли, че майка ни е „гореща тема“?

— За разлика от теб се опитвам да забравя! — отвърна остро той. — Сега не сме толкова зле, нали? Имаме късмет, че живеем с Пол, а кракът на Кари ще зарасне. Предстоят много лета, в които ще можем да отидем в Нова Англия.

Откъде знаеше? Никога не се предоставяше втора възможност. Може би през идните лета или ние щяхме да сме много заети, или Пол.

— След като си почти лекар, предполагам, разбираш, че докато е в гипс, кракът ѝ може да престане да расте.

Той ме погледна със странно спокойствие.

— Предполагам, че ако се развиваше като нормалните деца, би съществувал подобен риск. Но, Кати, тя не расте много, така че вероятността единият ѝ крак да е по-къс от другия е незначителна.

— О, върви и си учи „Анатомията“ на Грей! — отвърнах ядосано аз, защото той винаги извърташе думите, с които изкарвах мама виновна за всичко. Не по-зле от мен знаеше защо Кари не расте. Бе истинско чудо, че оцеля лишена от любов, от слънце и свобода! И въпреки арсеника! Проклетата да си, мамо!

Ден след ден натрупвах в колекцията си нови изрезки и размазани снимки от вестниците. За тях харчех повечето от джобните си пари. Въпреки че гледах всички снимки на мама с озлобление и омраза, наблюдавах съпруга ѝ с възхищение. Колко красив и мъжествен изглеждаше младият ѝ съпруг с тъмната си загоряла кожа. Гледах снимката, която показваше как вдига чаша шампанско и поздравява съпругата си по случай втората годишнина от брака им.

Тази нощ реших да изпратя кратка бележка на мама. Щях да я изпратя с препоръчано писмо, за да съм сигурна, че ще я получи.

„Уважаема госпожо Уинслоу,

Как ясно си спомням лятото на медения ви месец! Беше прекрасно, свежо лято в планината, особено в една заключена стая, чиито прозорци не се отварят.

Приемете поздравленията и специалните ми благопожелания, госпожо Уинслоу! Надявам се всички ваши бъдещи лета, зими, пролети и есени да бъдат преследвани от спомена за летата, зимите, пролетите и есените, които дрезденските кукли преживяха.

Вече чуждите:

Кукла доктор
Кукла балерина
Кукла, която се моли да порасне
И мъртвата кукла“

Изтичах и пуснах писмото. В момента, в който падна в пощенската кутия, исках да си го взема. Крис щеше да ме намрази, ако разбереше.

През нощта заваля и станах да наблюдавам бурята. По лицето ми се стичаха почти толкова сълзи, колкото бяха капките по прозореца. Беше събота и Крис си бе вкъщи. Стоеше на терасата. Дъждът мокреше пижамата му и я прилепяше до тялото му.

Забеляза ме в мига, когато аз го забелязах, и без да продума, влезе в стаята ми. Прегърнахме се. Аз плачех, а той се опитваше да се сдържи. Докато го прегръщах и плачех на рамото му, исках да си отиде.

— Защо, Кати? Защо са всички тези сълзи? — попита той, а аз продължавах да подсмърчам.

— Крис — отвърнах, щом се успокоих, — нали вече не я обичаш?

Той се поколеба, преди да отговори. Това накара кръвта ми да кипне!

— Обичаш я! — изплаках. — Как можеш, след всичко, което направи на Кори и Кари? Крис, какво ти става? Как можеш да я обичаш, когато би трябвало да я мразиш, като мен.

Той все още мълчеше. Мълчанието му ми даде отговора. Трябваше да продължава да я обича, за да може да обича и мен. Всеки път, когато погледнеше лицето ми, виждаше нея такава, каквато беше в младостта си. Крис бе точно като татко — много зависим от красотата. Но приликата ни беше само външна. Не бях слаба! Имах способности! Можех да измисля куп начини, по които да изкарвам прехраната си, а не да заключа четирите си деца в мизерна стая и да ги оставя на грижите на една зла жена, чиято цел бе те да изкупят чуждите грехове!

Докато кроях планове за отмъщение, Крис нежно ме целуваше. Дори не бях забелязала.

— Престани! — извиках, когато устните му се допряха до моите. — Остави ме! Ти не ме обичаш така, както искам да бъда обичана. Обичаш ме, защото лицето ми прилича на нейното! Понякога мразя лицето си!

Когато отстъпи към вратата, той изглеждаше жестоко наранен.

— Опитвах се просто да те утеша — каза приглушено Крис.

Страховете ми, че кракът на Кари ще остане по-къс, след като свалим гипса, се оказаха безпочвени. Не след дълго тя се движеше както преди.

С приближаването на есента Пол, Крис и аз и решихме, че обикновеното училище, където Кари може да ходи и да се връща вкъщи всеки следобед, е най-доброто за нея. Трябваше само да се качи на автобуса, който спираше през три къщи от нас. Същият автобус щеше да я връща следобед. Щеше да стои в голямата кухня на Пол с Хени, докато се върнех от урока по балет.

Скоро настъпи септември, а не след дълго отмина и ноември, а Кари още не се бе сприятелила с никого. Отчаяно желаше да си намери компания. Търсеше някой, когото да обича като сестра, но се сблъскваше само с подозрение, грубост и подигравки. Изглежда щеше да мине цяла вечност, преди Кари да успее да си намери приятелка.

— Кати — казваше ми тя, — никой не ме харесва.

— Ще те харесат. Рано или късно ще разберат колко си мила и прекрасна. А имаш и всички нас. Ние те обичаме и ти се възхищаваме, така че не позволявай на другите да те притесняват. Не се тревожи какво си мислят те.

Тя изтръпна, защото това я интересуваше!

Кари спеше на леглото си, приближено до моето. Всяка вечер тя клякаше до леглото си и започваше да се моли:

— Моля те, Господи, нека отново намеря мама. Истинската ми майка. И най-много те моля, Господи, помогни ми да порасна. Не искам да съм висока като мама, но поне колкото Кати, моля те, Господи, моля те...

Като лежах на леглото и я слушах, мразех мама, презирах я и я ненавиждах. Как можеше Кари да желае една толкова жестока майка? Дали двамата с Крис не сгрехихме, като скрихме от Кари, че собствената ни майка се е опитала да ни убие? И каква бе причината Кари да остане толкова дребна?

Сестра ми стоварваше цялото си нещастие и самотата си върху ниския си ръст. Знаеше, че притежава красиво лице, но това нямаше значение, защото главата ѝ бе прекалено голяма за малкото ѝ тяло. Красотата на Кари не ѝ помагаше да си намери приятели, напротив.

— Кукленско лице, ангелска коса! Хей, ти, кукличка ли си, или джудже? Защо не отидеш в някой цирк?

И тя тичаше от автобусната спирка до вкъщи, уплашена и плачеща, отново наранена от бездушните деца.

— Нищо добро няма в мене, Кати! — проплакваше тя с лице, заровено в скута ми. — Никой не ме харесва.

Опитвах се да я успокоя, но се чувствах неудобно. Знаех, че наблюдава всяко мое движение, пропорциите ми и разбира колко гротескно изглежда самата тя.

Ако можех да ѝ дам част от височината си, с удоволствие бих го направила. Вместо това ѝ отдавах молитвите си. Нощ след нощ аз също падах на колене и се молах на Бога:

— Моля те, помогни на Кари да порасне! Моля те, Господи, тя е толкова млада, така я боли, а е преживяла толкова много. Бъди милостив! Погледни надолу! Виж ни! Чувай молитвите ни!

Един следобед Кари отишла при човека, който според нея можеше всичко. Пол седял на задната тераса, пиел вино със сирене и

солени бисквити. Бях на урок по балет, така че знам единствено версията на Пол за случилото се.

— Тя дойде при мен, Кати, и попита дали имам машина за разтягане, която да я направи по-висока.

Въздъгнах, когато ми каза.

— Отвърнах ѝ, че ако имах такава машина — знаех, че го е направил с внимание нежност и обич, а не с насмешка, — процедурата ще е много болезнена. Имай търпение, мила, сега си по-висока, отколкото като дойде. С времето ще пораснеш. Виждам съм много ниски млади хора, които се издължават изведнъж, след като навлязат в пубертета. Тя ме наблюдаваше с тези големи сини очи и видях разочарованието ѝ. Не оправдах очакванията ѝ. Разбрах го по начина, по който увиснаха раменете ѝ и наведе глава.

— Няма ли някое модерно лекарство, което да ѝ помогне да порасне? — попитах Пол.

— Търся — отвърна сковано Пол. — Бих продал душата си да видя Кари толкова висока, колкото желае. Ако можех, бих ѝ дал от собствената си височина.

СЯНКАТА НА МАМА

Повече от година и половина живеехме с нашия доктор. Колко весели и объркани бяха дните ни! Смятах, че след като веднъж сме се избавили от Фоксуърт Хол и съм се превърнала почти във възрастен човек, животът ще ме отведе направо по пътеката на славата, богатството и щастието. Имах талант. Виждах го в изпълнените с възхищение очи на Мадам и Джордж. Всяка критика ми показваше, че заслужавам усилията, които полага, за да ме превърне не само в страхотна, но и в чувствителна балерина.

През лятната ваканция Крис си намери работа като сервитьор в едно кафене от седем сутринта до седем вечерта. През август отново щеше да замине за колежа „Дюк“, за да започне втората година от обучението си. Кари запълваше времето си, като играеше на люлката или с играчките си, въпреки че вече беше на десет години. Аз прекарвах по пет дни в седмицата в часовете по балет, както и половината от съботите. Когато си бях вкъщи, малката ми сестра се влачеше след мен като сянка. Когато ме нямаше — беше сянката на Хени. Трябваше ѝ приятелка на нейната възраст, но не можеше да си намери. Сега можеше да довери единствено на порцелановите си кукли, че се чувства твърде голяма, за да се държи като бебе пред мен и Крис, и изведнъж престана да се оплаква за височината си. Но очите ѝ, големите ѝ тъжни очи, ми разкриваха колко много желаше да порасне като момичетата, които срещахме по магазините.

Самотата на Кари ме измъчваше толкова силно, че отново се замислих за мама и я проклех да гори в ада! Надявах се, че ще виси над вечните огньове и стрелите на дяволите ще я пробождат.

Все по-често ѝ пишех кратки бележки, за да помрачавам безгрижния ѝ живот, където и да се намираше. Никога не се спираше на едно място достатъчно дълго, за да получи писмата ми, или пък ги получаваше, но просто не отговаряше. Чаках писмата да се върнат обратно с печат „Несъществуващ адрес“, но те не се връщаха.

Всяка вечер четях внимателно вестника на Грийнглена и се опитвах да открия какво е намислила майка ми и къде се намира.

Понякога имаше новини.

„Госпожа Бартоломю Уинслоу напусна Париж и отпътува за Рим, за да посети новия италиански моден фризьор.“ Изрязах това изречение и го прибавих към колекцията си. Рано или късно щеше да се върне в Грийнглена и да заживее в дома, който Барт Уинслоу възстановяваше, боядисваше и обновяваше. Изрязах и тази статия и дълго се вирах в странната снимка. Обикновено тя позираше с брилянтна усмивка, за да покаже на света колко щастлив и радостен е животът ѝ.

През август Крис замина в колежа, две седмици преди да започна училище. В края на януари щях да се дипломирам. С огромно нетърпение очаквах да се дипломирам, затова учех като луда.

Есенните дни отминаха бързо, за разлика от онези есени, когато времето се влачеше монотонно, докато растяхме. В Грийнглена прекарвах часове над старите книги, изпълнени с историите на семействата, основали града. Дедите на Барт бяха пристигнали около осемнайсети век почти едновременно с моите. И те бяха от Англия и се бяха установили във Вирджиния, в Северна Каролина. Вдигнах поглед и се загледах в празното пространство. Дали бе просто съвпадение, че моите и неговите предшественици бяха част от „Изгубената колония“. Някои от съпрузите отишли обратно в Англия за нови провизии и когато се върнали, намерили колонията изоставена. След Революцията семейство Уинслоу се преместило в Южна Каролина. Колко странно! Сега и Фоксуърт живееха в Южна Каролина.

Не минаваше ден, през който, докато пазарувах и вървах по оживените улици на Грийнглена, да не очаквах да срещна майка си. Заглеждах се във всяка блондинка. Влизах в скъпите магазини, за да я търся. Ала тя не висеше на закачалките за дрехи. Но се намираше в града! Светската хроника ми бе предоставила тази информация.

Една слънчева събота бързах, за да изпълня поръчка на мадам Мариша, когато изведнъж пред мен забелязах мъж и жена, така до болка познати, че дъхът ми спря! Те бяха! Изпаднах в паника, виждайки я да се разхожда свободно до него и да се забавлява. Буца заседна в гърлото ми. Престраших се да се приближа съвсем близко

зад тях. Ако тя се обърнеше, без съмнение щеше да ме забележи и какво щях да направя тогава? Ще се изплюя в лицето ѝ? Бих се радвала да го направя. Можех да я спъна, да я видя как пада и губи достойнството си. Щеше да ми стане приятно. Но не направих нищо, само се разтреперих и ми призля, докато ги слушах да си говорят.

Гласът ѝ бе приятен и мек, обигран и нежен. Възхищавах се колко запазена бе още, колко красиво беше подредена блестящата коса около лицето ѝ. Когато отново се извърна да говори с мъжа до нея, видях лицето ѝ. Въздъхнах. Господи, майка ми в този розов костюм! Красивата майка, която обичах толкова много! Майката убиец, която все още притежаваше сърцето ми и караше устата ми да пресъхва, защото някога я обичах и ѝ се доверявах толкова много... а дълбоко в мен се криеше едно малко момиче, което също като Кари търсеше любимата си майка. Защо, мамо? Защото трябваше да предпочетеш парите пред децата си?

Преглътнах хълцането, което би могла да чуе. Губех самообладание. Искях да се затичам и да изсипя обвиненията пред мъжа ѝ, да го шокирам и да я ужася! Искях и да се затичам и да я прегърна, да извикам името ѝ и да я помоля пак да ме обикне. Но всички добри чувства, които изпитвах, бяха потопени от приливната вълна на омразата и отмъщението. Не се изправих пред нея, защото все още не бях готова. Не бях нищо особено, а тя все още беше страхотна красавица. Бе една от най-богатите жени в областта и една от най-щастливите.

Този ден ги следвах дълго, но те не се обърнаха и не ме забелязаха. Майка ми не бе от типа хора, които се обръщат назад и се заглеждат по минувачите. Беше свикнала тя да привлича възхитените погледи. Движеше се като кралица сред простолюдието, сякаш на улицата нямаше други хора, освен нея и младия ѝ съпруг.

Когато ѝ се нагледах, отправих поглед към младия ѝ съпруг и се опих от неговата красота. Вече нямаше дебели мустаци. Тъмната му коса бе пригладена назад в модерна прическа. Напомняше ми за Джулиан.

Разговорът им не бе съществен. Обсъждаха в кой ресторант трябва да вечерят и дали той смята, че мебелите, които са купили следобеда, са по-лоши от тези, които биха намерили в Ню Йорк.

— Харесвам дивана, който купихме — каза тя с тон, който ме върна в детството. — Напомня ми онзи, който купих малко преди смъртта на Крис.

О, да. Струваше две хиляди и петстотин долара и бе необходим, за да запълни единия ъгъл на стаята. Когато татко загина, нещата, закупени на изплащане, ни бяха отнети.

Вървах след тях с надеждата да ме забележат. Живееха в дома на Барт Уинслоу. Бях обладана от мисълта за отмъщение, мразех нея, възхищавах се от него и планирах начина, по който да я нараня най-силно. И какво — накрая се изложих. Не направих нищо, абсолютно нищо! Вбесена от себе си, се върнах вкъщи, изправих се пред огледалото, изпълнена с ненавист към външността си, защото приличах на нея. Да върви по дяволите! Взех една тежка поставка за книги и я захвърлих по малкото френско провинциално огледало, което Пол ми беше купил. Ето ти, мамо! Сега си на парчета! Няма те, няма те! След това се разплаках, а по-късно дойде дърводелец и смени огледалото. Каква глупачка бях! Така похарчих част от парите, с които смятах да купя прекрасен подарък за четирийсет и втория рожден ден на Пол.

Някой ден щях да се променя, без да страдам. Без счупени огледала. По различен начин.

ПОДАРЪК ЗА РОЖДЕН ДЕН

Медицинските симпозиуми и пациентите съсипваха не малко от плановете ми. В този специален ден пропуснах уроците по балет и се прибрах веднага след училище. Намерих Хени в кухнята, заета с претенциозното меню, което бях планирала — все любими ястия на Пол. Джамбалая Креол със скариди, раци, ориз, зелени чушки, лук, ориз, гъби и много други неща. Веднага след като го пяхнах във фурната, започнах да приготвям нова торта. Първата бе несполучлива. Покрих я с дебела глазура и я дадох на децата на съседите. Хени се въртеше около мен и ми хвърляше критични погледи.

Тъкмо оформях последната роза, когато Крис нахлу забързано в стаята със своя подарък.

— Закъснях ли? — попита задъхано той. — Мога да остана до девет часа. Трябва да се върна в „Дюк“ преди проверката.

— Идваш точно навреме — заявих аз, притеснена и бързаща да се кача в стаята си и да се изкъпя. — Сложи масата, докато Хени довърши салатата. — Беше под достойнството му да нарежда масата, но се съгласи, без да се оплаква.

Измих косата си и я навих на широки ролки. Лакирах ноктите на ръцете и краката си в перленорозов цвят. Гримирах се. Когато свърших, никой не би могъл да предположи, че съм само на седемнайсет. Спуснах се по стълбите, съпроводжана от възхищението, което грееше в погледа на брат ми, завистта в очите на Кари и широката усмивка, изписана по лицето на Хени.

Пренаредих масата, като промених мястото на соленките и хрупкавите бисквити и смешните цветни книжни шапчици. Крис наду няколко балона и ги завърза на полилея. След това всички се настанихме и зачакахме Пол да се върне и да се зарадва на „тържеството — изненада“.

Когато часовете минаваха, а той не се появяваше, станах и започнах да се разхождам, както мама бе направила на трийсет и шестия рожден ден на татко, когато той не се прибра.

Накрая Крис си тръгна. Кари започна да се прозява и да се оплаква. Нахранихме я и я сложихме да спи. Вече спеше в собствена стая, специално боядисана в ярко и наситено червено. Двете с Хени останахме да гледаме телевизия, докато основното ястие се подгриваше и изсъхваше, а салатата вехнеше. Хени се прозя и отиде да си легне. Останах да се разхождам и да се притеснявам сама. Тържеството ми се бе провалило.

В десет часа чух колата на Пол. Влезе през задната врата, като внесе двата куфара, които носеше в Чикаго. Поздрави ме и забеляза официалното ми облекло.

— Хей... — каза той, като огледа подозрително трапезарията и видя украсата за тържеството, — дали не съм развалил плановете ти?

Държеше се така спокойно, сякаш не беше закъснял три часа. Бих го убила, ако не го обичах толкова много. Като всички, които се опитват да скрият истината, се нахвърлих върху него:

— Защо изобщо трябваше да ходиш на този медицински симпозиум? Можеше да предположиш, че ще искаме да те изненадаме за рождения ден. После ни се обаждаш, казваш ни кога да те очакваме и закъсняваш цели три часа...

— Полетът ми закъсня... — започна да обяснява той.

— Цял ден се мъча, за да ти направя торта, която да е вкусна като тортите на майка ти — прекъснах го аз, — а ти не се появяваш! — Втурнах се покрай него и извадих тавата от фурната.

— Умирам от глад — каза Пол виновно. — Ако не си вечеряла, можем да поправим нещата. Смили се над мен, Кати. Времето не ми принадлежи.

Кимнах сковано, за да покажа, че отчасти го разбирам. Той се усмихна и ме погали с опакото на ръката си.

— Изглеждаш прекрасно — въздъхна той, — така че махни гримасата от лицето си, а аз ще сляза след десет минути.

За десет минути се бе изкъпал, обръснал и преоблякъл. Седнахме на дългата маса под светлината на четири свещи. Настаних се от лявата му страна. Така бях подредила масата, че не се налагаше да ставам и да сервирам. Всичко беше поставено върху масата за сервиране.

— Шампанското е от Крис — обясних. — Изглежда е започнало да му харесва.

Пол извади бутилката с шампанско и погледна етикета.

— От добра реколта е и сигурно е скъпо. Брат ти е придобил изискан вкус.

Хранехме се бавно и винаги когато вдигнех очи — срещах погледа му. Когато се върна, изглеждаше мръсен и уморен, сега бе придобил напълно отпочинал вид. Беше отсъствал две дълги седмици. Мъртви седмици, в които остро усещах отсъствието му.

Когато завършихме с последното блюдо, се вмъкнах в кухнята и изнесох огромния кокосов сладкиш с миниатюрни зелени свещи, сложени в сметановите рози. По средата бях написала красиво, доколкото можах „Честит Рожден Ден, Пол!“

— Какво мислиш? — попита Пол, след като духна свещите.

— За кое? — попитах аз и внимателно положих тортата с двайсет и шест свещи, защото за мен той беше на толкова години. Чувствах се много възрастна, попаднала в движещите се пясъци на зрелостта. Късата ми семпла рокля бе от огнен шифон с много ленти и цепки. Но дори и опитите ми да изглеждам голяма да бяха успели, вътрешно бях много объркана, защото се опитвах да играя ролята на прелъстителка.

— За мустациите ми... положително си ги забелязала. От час и половина ги наблюдаваш.

— Хубави са — заекнах и станах червена като роклята си. — Отиват ти.

— Откакто дойде, непрекъснато намекваш колко по-красив и привлекателен ще бъде с мустаци. И след целия труд, който положих, за да си ги пусна, казваш само, че са хубави. Думата „хубави“ е много слаба, Катрин.

— Така е, защото наистина изглеждаш много красив — обърках се аз — и затова намирам само слабите думи. Страхувам се, че Телма Мюркъл би намерила подходящите думи.

— Откъде, за Бога, си разбрала за нея? — попита той и сви прекрасните си очи.

Господи, та той би трябвало да знае... клюките... така че му отговорих:

— Ходих в болницата, където Телма Мюркъл е старша сестра. Седнах точно пред стаята на сестрите и няколко часа я наблюдавах. Не смятам, че е красива, по-скоро е привлекателна и изглежда много строга. И ако не си забелязал, флиртува с всички доктори.

Накарах го да се засмее, а очите му заблестяха. Телма Мюркъл бе старша сестра в градската болница на Клеърмонт и всички знаеха, че си е наумила да стане следващата госпожа Пол Шефийлд. Но тя бе просто сестра в стерилна бяла униформа, намираща се на мили разстояние, а аз бях под носа му, напръскана с омагьосващия ми нов парфюм (както казваше рекламата, влудяващ, прелъстяващ мирис, на който нито един мъж не може да устои). Какъв бе шансът на двайсет и девет годишната Телма Мюркъл?

Бях замаяна от трите чаши вносно шампанско на Крис и почти не обърнах внимание, когато Пол отвори подаръците, които с Кари и Крис бяхме приготвили за него. Бях му избродирала прекрасна бяла къщичка. Над покрива ѝ се показваха дървета, а от едната ѝ страна се виждаше тухлена ограда с дребни цветчета. Крис ми я скицира и доста време се потрудох, за да я изработя добре.

— Същинско произведение на изкуството е! — възкликна впечатлено той. Не се сдържах и се замислих как баба отхвърляше всичките ни опити и надежди да спечелим благоразположението ѝ.

— Много ти благодаря, Катрин, че така дълго си мислила за мен. Ще я закача в кабинета си, където всичките ми пациенти ще я видят.

Очите ми се напълниха със сълзи и размазаха грима ми. Опитах се да ги изтрия, преди той да разбере, че не просто светлината на свещите ме прави толкова красива, а цели три часа старателно приготвление. Той не забеляза сълзите ми. Все още се възхищаваше на малките бодове, които внимателно бях направила. Остави подаръка настрана, погледна блестящите ми очи и се изправи, за да ми помогне.

— Вечерта е толкова прекрасна, че не ми се ляга — каза той и погледна часовника си. — Имам желание да се разходя в градината под лунната светлина. Изпитвала ли си някога такъв копнеж?

Копнежи ли? Цялата бях изтъкана от тях, половината от които бяха прекалено хубави, за да се сбъднат някога. Но докато се разхождах до него по лакирания червен мост, омагьосана от японската градина, и се спускахме по мраморните стъпала, хванати за ръце, почувствах, че ѝ двамата навлизаме в тайнствена страна. Дължеше се на мраморните статуи, изправени в цял ръст, замръзнали в голотата си.

Лекият бриз поклащаше испанския мъх и се наложи Пол да се наведе, за да го избегне, докато аз стоях изправена и се усмихвах,

защото височината създаваше някои проблеми, които можех да избегна.

— Кат-рин, не ми се смей — каза той по начина, по който Крис ме закачаше, като разделяше името ми на срички. Моята лейди Кат-рин.

Спуснах се по стъпалата. Всичко изглеждаше сребристосиньо и неземно. Луната бе голяма и ясна и сякаш се усмихваше, а дългите облаци, преминаващи през лицето ѝ, я караха на моменти да изглежда ту страховита, ту весела. Въздъхнах, защото ми напомняше вечерта, когато двамата с Крис се качихме на покрива на Фоксуърт Хол, изплашени, че ще горим във вечните огньове на ада.

— Жалко е, че се разхождаш тук с мен, а не с онзи красив младеж, с когото танцуваш — каза Пол и ме изтръгна от спомените.

— Джулиан ли? — попитах изненадано. — Сега е в Ню Йорк, но очаквам да се върне през следващата седмица.

— О — каза той, — значи следващата седмица ще е негова, а не моя.

— Зависи...

— От какво?

— Понякога го харесвам, а друг път не. Понякога изглежда като момче, а аз търся мъж. В други случаи е изискан и ме впечатлява. А когато танцуваме, се влюбвам лудо в принца, който би трябвало да представлява. Толкова е красив в костюмите.

— Да — въздъхна той, — и аз го забелязах.

— Косата му е гарвановочерна, а твоята е опушенокафява.

— Предполагам, че гарвановочерното е по-романтично от опушенокафявото.

— Зависи.

— Катрин, държиш се като истинска жена. Престани със загадъчните отговори.

— Не са загадъчни. Просто ти казвам, че любовта и романтиката не са достатъчни. Искам да придобия такива умения, че да не ми се налага да затварям децата си, за да наследя някакво богатство, което не съм спечелила. Искам да знам как да си изкарвам прехраната и да се справяме, дори и ако няма мъж, на когото да разчитам.

— Катрин, Катрин — каза нежно той, взе ръцете ми в своите и здраво ги стисна. — Колко силно те е наранила собствената ти майка.

Разсъждаваш толкова зряло. Недей да позволяваш тежките спомени да те лишат от едно от най-хубавите ти качества — нежната ти любяща душа. Мъжът обича да се грижи за любимата жена и децата си. Харесва му да разчитат на него, да го уважават. Агресивната, властна жена е едно от най-опасните създания на Бога.

Освободих се от него, втурнах се към люлката и се тръшнах на седалката ѝ. Отблъснах се силно, високо, още по-високо, бързо, по-бързо. Летях към висините, които ме отнасяха към тавана, с люлките му, където нощите бяха така дълги и задушни. Сега бях тук, на свобода и се люлеех като луда, за да мога да се върна на тавана. Срещата ми с мама и съпруга ѝ ме правеше нетърпелива, караше ме да искам онова, което трябваше да почака, докато порасна.

Люлеех се толкова бързо и високо, че полата ми се вдигна и закри лицето ми. Зашеметена се строполих на земята! Пол дойде тичешком, падна на колене и ме взе в прегръдката си.

— Удари ли се? — попита той и ме целуна, преди да успея да отговоря.

Не се бях ударила. Бях балерина, която знаеше как да пада. Той започна да мълви любовните думи, които исках да чуя. Целувките му станаха по-бавни и по-дълги, а погледът му ме опи много повече от игривото френско шампанско.

Устните ми се разтвориха под дългата му целувка. Затаих дъх, защото езикът му докосна моя. Целувките му станаха страстни, нежни, овлажниха очите, бузите, брадичката и врата ми, раменете и деколтето ми, докато ръцете му неспирно се движеха и докосваха най-интимните ми места.

— Катрин — въздъхна той, отдръпна се и ми отправи искрящ поглед. — Ти си само дете. Не можем да направим това. Заклех се, че никога няма да се случи, не и с теб. — Безполезни думи, които заглуших, като обвих ръце около врата му. Пръстите ми проникнаха в гъстата му коса и промърморих.

— Исках да ти подаря сребрист кадилак, но нямах достатъчно пари. Затова реших да ти подаря другото най-добро нещо — себе си.

— Не мога да ти позволя да го направиш — изпъшка той. — Нищо не ми дължиш. — Аз се засмях и го целунах. Безсрамно го целунах дълго и страстно.

— Пол, ти си ми длъжник. Отправяше ми твърде много погледи, изпълнени с желание, за да твърдиш сега, че не ме желаеш. Ще излъжеш, ако го кажеш. Смяташ ме за дете, но аз отдавна пораснах. Не ме интересува дали ме обичаш. Защото аз те обичам и това е достатъчно. Знам, че ще ме обичаш така, както желая да бъда обичана, защото дори и да не го признаваш, ти ме обичаш и ме желаеш.

Луната освети устните му и те заблестяха. Дори когато изричаше:

— Глупаво е да смяташ, че ще стане — очите му говореха обратното.

За мен съпротивата му беше още едно доказателство колко много ме обича. Ако ме обичаше по-малко, много отдавна щеше да се възползва, а аз не бих го отблъснала. Затова, когато се опита да се изправи и да ме остави, хванах ръката му и я поставих на мястото, където най-силно желях да я усетя. Той изпъшка. Изпъшка още по-силно, когато поставих ръката си на мястото, което би му доставило най-голямо удоволствие. Знаех, че постъпвам безсрамно. Прогоних опасенията какво би си помислил Крис, или как баба ми би ме нарекла проститутка. Дали бе късмет или проклятие, че книгата на нощното шкафче на мама ме научи какво трябва да правя, за да доставя удоволствие на един мъж, и как да отговарям на ласките му?

Мислех, че ще ме обладае на тревата под звездите, но той ме вдигна и ме отнесе обратно в къщата. Качи се тихо по стълбите. Никой от нас не продумваше, въпреки че устните ми се движеха по лицето и врата му.

Той ме постави върху леглото си. Аз потънах в очите му и нещата около мен се замъглиха, докато чувствата ме обхващаха като приливна вълна, която ни залива. Телата ни бяха прилепени едно към друго. В началото просто лежахме прегърнати и се наслаждавахме на желанието на всеки от нас да предложи нещо на другия. Всяко докосване на устните и ръцете му ме разтърсваше, докато накрая подивях от желание той да навлезе в мен, не нежно, а силно, отдавайки се на собствената си страст да достигне върховете, които аз търсех.

— Катрин, побързай, побързай, ела!

За какво говореше той? Лежах под него и правех каквото мога. Къде трябваше да отида? Той беше хлъзгав и потен. Краката ми бяха заключени около кръста му и усещах огромното му усилие да се

сдържи, докато продължаваше да ме моли да дойда. После въздъхна и се предаде.

Гореща течност затопли вътрешностите ми, после всичко свърши и той се отдръпна от мен. А аз не достигнах до висините, не чух камбанен звън, не почувствах, че експлодирам — не като него. Бе изписано по вече отпуснатото му и спокойно лице, огряно от усмивка. Колко лесно им беше на мъжете! Аз се нуждаех от повече. Бях почти на върха на фойерверките за Четвърти юли, но всичко свърши. Всичко, освен нежните му ръце, които обхождаха и изучаваха тялото ми, преди да заспи. Тежките му крака бяха прехвърлени върху моите. Останах да гледам тавана със сълзи в очите. *Довиждане, Кристофър Дол — вече си свободен!*

Слънчевата светлина ме събуди рано. Пол се бе облегнал на лакът и ме наблюдаваше замечтано.

— Толкова си красива, така млада и примамлива. Нали не съжаляваш? Надявам се не се разкайваш за постъпката си?

Притиснах се до голото му тяло.

— Моля те, обясни ми нещо. Защо ме молеше да дойда?

Той избухна в смях.

— Катрин, любов моя — успя да промълви накрая. — Почти щях да умра, опитвайки се да се сдържа, докато достигнеш кулминацията си. А сега си лежиш там с тези огромни невинни сини очи и ме питаш какво съм имал предвид! Мислех си, че партньорите ти от балета са ти обяснили всичко! Не ми казвай, че не си чела нищо по този въпрос!

— Е, имаше една книга, която открих в нощното шкафче на мама, но просто разгледах снимките. Не прочетох текста, въпреки че Крис го направи, но той се промъкваше по-често в спалнята ѝ.

— Мога да ти обясня какво имах предвид — прокашля се той, — но смятам, че ще е по-приятно да ти покажа. Наистина ли нямаш никаква представа?

— Е — защитих се аз. — Трябва да се почувствам разкъсана на парчета, почти да изпадна в безсъзнание, след което да се разпръсна на отделни атоми, и отново да се стана едно цяло, да изтръпна и да се върна в действителността със звезди в очите — като теб.

— Катрин, не ме карай да те обичам толкова много! — Звучеше сериозно, сякаш бих го наранила, ако го направя.

— Ще се опитам да те обичам така, както искаш.

— Първо ще се обръсна — каза той, вдигна завивките и се приготви да стане.

Протегнах се и го дръпнах обратно.

— Харесвам те както изглеждаш сега — тъмен и опасен.

Нетърпеливо се предадох на желанията на Пол. Измисляхме различни начини, по които да скрием връзката си от Хени. Кари сякаш живееше в друг свят, толкова бе ненаблюдателна. Но когато се прибираще Крис, трябваше да бъдем по-дискретни и дори не се поглеждахме, за да не се издадем. Чувствах се странно — сякаш бях предала Крис.

Не знаех колко дълго щеше да продължи връзката ни с Пол. Копнеех за неувяхващ екстаз и вечна страст. Но се опасявах, че чувствата, които изпитвахме един към друг, няма да продължат. Скоро щеше да се умори от мен, от детето, чиито умствени способности не можеха да се сравнят с тези на Телма Мюркъл. Може би тя го бе придружавала на онзи медицински симпозиум, но бях достатъчно мъдра да не го разпитвам с какво се занимава, когато не съм с него. Искях да му дам всичко, което Джулия му бе отнела, и му го давах с желание, без съжаление, че можем да се разделим.

Но в периода на нашето обвързване се чувствах така богата и толкова щедра, че се отдавах изцяло на нашето увлечение. И реших, че баба ми и приказките ѝ за злото и греха правят изживяването ми още по-въълнуващо, защото се държах порочно.

И отново се измъчвах, защото не исках Крис да си помисли, че съм такава. Високо ценях мнението му. *Моля те, Господи, нека Крис разбере защо го правя. Аз наистина обичам Пол.*

След Деня на благодарността Крис имаше няколко дни ваканция и докато седяхме около масата, а Хени се разхождаше наблизо, Пол ни попита какво искаме за Коледа. Това бе третата Коледа, която щяхме да празнуваме с Пол. В края на януари щях да се дипломирам. Нямах много време, защото се надявах следващата ми крачка да бъде Ню Йорк.

Казах на Пол какво искам за Коледа. Да отида до Фоксуърт Хол. Очите на Крис се разшириха, а Кари се разплака.

— Не! — заяви твърдо Крис. — Няма да отваряме заздравели рани!

— Моите рани не са заздравели! — обявих твърдо и аз. — И няма да заздравеят, докато не се възцари правдата!

ФОКСУЪРТ ХОЛ ОТВЪН

В мига, в който изрекох думите, той изкрещя:

— Не! Защо не оставиш миналото на мира?

— Защото не съм като теб, Кристофър! Ти предпочиташ да се преструваш, че Кори не умря от арсеника, а от пневмония, защото така ти е по-удобно. Но ти ме убеди, че тя го е направила! Тогава защо не отидем там и не проверим дали в някоя болница е регистрирана смъртта на Кори?

— Кори може да е умрял и от пневмония! Всички симптоми бяха налице! — Колко спокойно изрече тези думи, знаейки, че по този начин я защитава!

— Чакай малко! — намеси се Пол, който досега мълчеше и проговори едва когато видя огъня, искрящ в очите ми. — Ако Кати е решила, че иска да провери, защо да не го направи? Въпреки че ако майка ти е регистрирала Кори под фалшиво име, няма да е лесно да проверим.

— Тя ще е сложила и лъжливо име на гроба му — обади се Крис и ме погледна продължително и с омраза.

Пол се замисли, като се чудеше как бихме могли да открием гроба, ако не знаем името. Смятах, че зная отговорите. Ако бе регистрирала Кори в болницата под определено име, естествено бе да използва същото и за гроба му.

— Пол, тъй като си лекар, можеш да получиш достъп до архивите на болницата, нали?

— Наистина ли го искаш? — попита той. — Както Крис каза, ще разочовъркаш много лоши спомени и ще отвориш заздравели вече рани.

— Моите рани не са заздравели и никога няма да заздравеят! Искам да сложа цветя на гроба на Кори! Смятам, че ще е добре за Кари да разбере къде е погребан. После можем да го посещаваме от време на време. Крис, ако искаш, можеш да не идваш с нас, щом си толкова против!

Пол се опита да осъществи желанията ми въпреки съпротивата на Крис. Той все пак дойде с нас до Шарлотсвил, като пътуваше на

задната седалка с Кари. Пол влезе в няколко болници и успя да убеди сестрите да му дадат архивите, от които се нуждаеше. Двамата с него ги преглеждахме, а Крис и Кари чакаха отвън. Нямаше дете, починало от пневмония през октомври преди две години! И освен това, в гробищата не бе регистрирано погребение на дете на неговата възраст! Въпреки всичко упорито исках да проверя всички гробища, защото смятах, че майка ми може да се е излъгала и все пак да е сложила името Долангенгър на гроба му. Кари се разплака, защото смяташе, че Кори е в рая, а не под земята, затрупан от наскоро падналия сняг.

Доколкото бе известно на света, не съществуваше осемгодишно дете, починало през октомври или ноември на 1960 година! Крис настояваше да се върнем в къщата на Пол. Опитваше се да ме убеди, че не желая да видя Фоксуърт Хол.

Обърнах се и го погледнах!

— Искам да отида там! Имаме време! След като сме дошли дотук защо да се връщаме, без да видим къщата? Защо да не я погледнем веднъж и отвън на дневна светлина?

Пол убеди Крис, че се нуждае да видя къщата.

— И трябва да призная, аз също искам да я видя.

Изпълнен с мрачни предчувствия на задната седалка до Кари, Крис се предаде. Кари се разплака, когато Пол подкара по планинския път, който мама и съпругът ѝ сигурно изминаваха стотици пъти. Спря на една бензиностанция и попита за пътя към Фоксуърт Хол.

— Красива природа — отбеляза Пол, докато караше. Случайно стигнахме до огромна къща, която самотно се извисяваше на хълма.

— Ето го! — извиках развълнувано аз. Приличаше на хотел. Всички прозорци бяха с черни капаци. Черният покрив бе толкова остър, че изглеждаше страшен — как се бяхме осмелявали да излизаме на него! Преброих осем комина, четири, от които бяха на капандурите на тавана.

— Виж, Пол — казах аз и посочих двата прозореца на северното крило, където бяхме затворници дълго време, чакайки дядо ни да умре.

Докато Пол разглеждаше тези прозорци, аз се вгледах в прозорците на капандурата на тавана и видях, че падналата летва на един от черните капаци е сменена. Никъде нямаше следи от пожар. Къщата не бе изгоряла! Господ не бе изпратил вятър, който да разнесе

пламъка на свещта и да запали книжните цветя. Нямах да накаже майка ни и баба ни за делата им!

Изведнъж Кари изпищя.

— Искам мама! — викаше тя. — Кати, Крис, тук живеехме с Кори! Хайде да влезем. Искам да видя мама, истинската ми майка!

Начинът, по който викаше и се молеше, бе ужасяващ. Как позна къщата? Беше тъмно, когато пристигнахме, а на близнаците така им се спеше, че не забелязваха нищо. А сутринта, когато се измъкнахме на разсъмване, излязохме през задната врата. Как разбра Кари, че това бе нашият затвор от миналото? И тогава се сетих. По къщите на долната улица. Често надничахме през прозорците на заключената стая и разглеждахме прекрасните къщи. Беше ни забранено да гледаме през прозорците, но понякога се осмелявахме.

Какво постигнахме с дългото си пътуване? Нищо, освен че събрахме още доказателства, че майка ни е невероятна лъжкиня. Обмислях го непрекъснато, дори и докато Пол насапунисваше косата ми и внимателно я миеше. Правеше го както му бях показала, после я изсушаваше, сресваше къдриците и те се разстилаха като копринен шал около мен и закриваха голото ми тяло, както вероятно Ева е закривала своето.

— Пол — запитах с наведени очи, — нещата, които вършим, нали не са порочни? Непрекъснато си мисля за баба и думите ѝ за злото. Кажи, че любовта оправя всичко.

— Кати, отвори си очите — каза нежно той. — Какво виждаш? Един гол мъж, така както Господ го е създал. — Когато го погледнах, той повдигна нагоре главата ми, изправи ме, за да може да ме прегърне. Заговори, държейки ме здраво в прегръдката си, и всяка негова дума ме убеждаваше, че любовта ни е красива и праведна.

Не можех да говоря. Мълчаливо изплаках в себе си, защото съвсем лесно можех да завърша живота си като старата мома, която баба ми искаше да стана.

Позволих му да ме подсуши и срещне косата ми, сякаш бях малко дете. Той го направи с толкова внимание и целувки, че жарта, която тлееше в нас, се възпламени. Вдигна ме и ме отнесе в леглото си.

Когато страстта ни бе задоволена, лежах свита в прегръдката му и си мислех за всичко, което правех. Неща, които биха ме шокирали като дете. Странно бе, че хората се раждат така чувствителни, а сподавят усещанията си. Спомних си първия път, когато езикът му ме бе докоснал там, и за невероятната наслада, която изпитах.

Можех да целувам Пол навсякъде, без да изпитвам срам, защото любовта с него бе по-прекрасна от уханието на розите през слънчев летен ден, по-хубава от танца с най-добрия балетист на фона на нежна музика.

Така изглеждаше любовта ми към Пол, когато бях на седемнайсет, а той — на четирийсет и две.

Върна ме към живота, направи ме едно цяло и затворих дълбоко в себе си скръбта, която изпитвах по Кори.

За Крис съществуваше надежда, защото беше жив.

За Кари съществуваше надежда, защото можеше да порасне и да открие любовта.

И може би, ако нещата потръгнеха — и за мен съществуваше надежда.

КЪМ ВЪРХА

Джулиан не си идваше често. Когато се появеше, танцуваше по-добре от всякога, но нито веднъж не забелязах да ме гледа. Подозирах, че ме наблюдава, когато знаеше, че не мога да го видя. Ставах все по-добра, по-дисциплинирана, контролирах се все повече... и как работех, само как работех!

Още от началото бях включена в професионалната група на балетната школа „Розенкоф“, но само като член на балетния ансамбъл. Тази Коледа имахме представления на „Лешникотрошачката“ и „Пепеляшка“.

В петък следобед, дълго след като другите си бяха тръгнали, школата бе на мое разположение и аз потънах в света на Добрата фея. Изведнъж Джулиан се озова до мен. Движеше се като сянката ми, танцуваше като мен, дори правеше пируети и ми се подиграваше. Свалих палците си и се отправих към съблекалнята. Щях да ходя на вечеря с Пол.

— Кати, почакай! — извика той. — Зная, че не ме харесваш...

— Прав си!

Той се усмихна коварно, наведе се и се вгледа в очите ми. Устните му докоснаха бузата ми, докато се отдръпвах, след което той опря дланите си в стената, за да ми попречи да избягам.

— Знаеш ли, смятам, че трябва да изпълняваш ролята на Клара или на Пепеляшка. — Той погали брадичката ми, след което ме целуна по ухото. — Ако се държиш добре с мен, ще се постарая да получиш и двете главни роли.

Промуших се под ръцете му и побягнах.

— Престани, Джулиан! — извиках аз. — Услугите ти си имат цена, а ти не ме интересува.

След десет минути бях се изкъпала и преоблякла и бях готова да си тръгна, когато се появи Джулиан.

— Кати, наистина смятам, че си готова за Ню Йорк. И Мариша мисли така. — Направи гримаса, сякаш мнението на майка му не бе

ценно колкото неговото. — Без никакво обвързване. Освен ако някой ден не промениш мнението си.

Тогава не знаех какво да му отговоря, затова замълчах. Получих и двете главни роли. Предполагах, че останалите момичета ще ми завиждат, но получих само аплодисменти, когато съобщиха новината. Всички работехме заедно и прекарвахме чудесно. После дойде дебютът ми като Пепеляшка!

Джулиан дори не почука, преди да нахлуе в съблекалнята и да ме види в костюма от дрипи и парцали.

— Престани да се притесняваш! И те са хора! Не вярвам да мислиш, че бих се върнал тук, за да танцувам с някой, който не е изключителен, нали?

Докато стояхме зад кулисите, той ме прегърна през раменете и ми вдъхна увереност. Не можех да зърна Пол, Крис, Кари и Хени, тъй като публиката тънеше в тъмнина. Разтреперих се още повече, когато започна увертюрата и вдигнаха завесата. Нарастващото ми безпокойство изчезна едновременно с несигурността ми и някакъв изненадващ спомен ме обгърна и позволи на музиката да ме завладее и да ме води. Не бях нито Кати, нито Катрин, а единствено Пепеляшка!

Не усетих дали правя грешки и дали техниката ми е несъвършена. Бях влюбена в танца. Бях щастлива, че съм млада и хубава, обичах живота и всичко, което той предлагаше извън Фоксуърт Хол.

Червени, жълти и розови рози изпълниха ръцете ми. Развълнувах се, когато публиката се изправи, за да ни аплодира. Три пъти подавах на Джулиан рози в различен цвят. Всеки път очите ни се срещаха. Виждаш ли, казваше ми с поглед той, двамата заедно наистина правим магия! Ние сме идеалните партньори.

Заговори ме отново по време на коктейла.

— Сега разбра какво е усещането — започна нежно и настоятелно той с умоляващ поглед. — Можеш ли да се откажеш от аплодисментите? Можеш ли да останеш в този малък град, когато те очаква Ню Йорк? Кати, ние сме изключителна двойка! Така си подходдаме. С теб танцувам по-добре, отколкото, с която и да е балерина! О, Кати, заедно можем скоро да достигнем до върха. Заклевам се, че ще се грижа добре за теб. Ще те забавлявам и никога няма да се почувстваш самотна.

— Не зная — започнах опечалено, но вътрешно ликувах. — Първо трябва да завърша училище... но наистина ли смяташ, че съм достатъчно добра? Там горе очакват най-добрите.

— Ти си най-добрата! Довери ми се, повярвай ми. Школата на мадам Золта не е най-голямото или най-доброто, но тя ще направи каквото е нужно, веднага щом се сдобие с прекрасна двойка танцьори като нас.

Попитах го как изглежда мадам Золта. Въпросът ми по някакъв начин го увери, че вече съм се съгласила и той успя да ме целуне.

— Много ще ти хареса мадам Золта! Тя е руския и е най-сладката, най-добрата и най-милата възрастна дама, която си срещала. Ще ти бъде като майка. (Милостиви Боже!) Знае всичко за балета. Понякога е като лекар, като физиотерапевт, като всичко, от което се нуждаем. Животът в Ню Йорк прилича на живота на Марс в сравнение с тукашния. За нула време ще се влюбиш в него! Ще те водят по известните ресторанти, където ще опиташ храна, каквато не си опитвала досега. Ще те запозная с различни филмови и телевизионни звезди, актьори, актриси и автори.

Опитах се да му устоя, като фиксирах с поглед Крис, Кари и Пол, но Джулиан се премести, така че ги закри. Виждах само него.

— Това е животът, за който си родена, Кати. — В този момент изглеждаше съвсем искрен. — Защо учи и положи толкова усилия, ако не за да успееш? Тук можеш ли да постигнеш славата, която желаеш?

Не можех.

Но Пол беше тук. Кари и Крис също. Как бих могла да ги оставя?

— Кати, ела с мен в света, на който принадлежиш, ела на сцената със светлините и е рози в ръцете си. Ела с мен, Кати, и нека мечтите ни се сбъднат.

Той спечели. Бях опиянена от първия си успех и дори когато исках да кажа не, кимнах и отвърнах:

— Да... ще дойда, но само ако пътуваме заедно. Никога не съм се качвала на самолет.

Тогава Джулиан ме взе в обятията си и ме прегърна нежно, докато устните му докосваха косата ми. Над рамото му виждах как Крис и Пол ни наблюдават учудено и малко обидено.

Дипломирах се през януари 1963 година. Не бях блестяща като Крис, но се справих.

Крис беше много умен и бе съвсем ясно, че ще завърши колежа за три години, вместо за четири. Вече беше спечелил няколко стипендии, за да облекчи Пол от финансовото бреме, въпреки че той не бе споменал нито дума някой от нас да му върне парите. Но беше ясно, че Крис ще стане помощник на Пол, когато получи разрешителното си. Учудвах се, че Пол продължава да харчи пари за нас, без да се оплаква. Когато го попитах, той ми обясни:

— Приятно ми е да знам, че допринасям светът да получи такъв прекрасен лекар, какъвто ще стане Крис... и такава известна балерина, като теб. — Изглеждаше много, много тъжен, когато продължи: — Колкото до Кари, надявам се да реши да остане с мен вкъщи и да се омъжи за някое местно момче, за да мога да я виждам често.

— Когато замина, пак ще се срещаш с Телма Мюркъл, нали? — попитах го е тъга, защото исках да ми остане верен, независимо от разстоянието, което ни разделя.

— Може би.

— Кажу ми, че няма да обичаш никоя друга така, както обичаш мен!

— Няма — усмихна се той. — Как бих могъл да обикна някоя друга както обичам теб?

— Не ми се подигравай, Пол. Само една дума и няма да замина.

— Какви думи да изрека, за да те накарам да останеш, след като трябва да следваш съдбата си. Създадена си да танцуваш, а не да бъдеш съпруга на скупчен провинциален лекар.

Брак! Той каза съпруга! Преди никога не бе споменавал думата брак.

Новината за заминаването ми подейства ужасно на Кари. Писъците ѝ бяха отчаяни и тъжни.

— Не можеш да заминеш! — викаше тя със сълзи на очи.

— Обеща ми, че всички ще бъдем заедно, а сега двамата с Крис напускате и ме оставяте сама! Вземи ме с теб! Вземи ме! — Удряше ме с малките си юмручета, риташе ме, изпълнена с желание да ми причини болка за това, че двамата с Крис се отнасяхме така с нея, а аз вече страдах безумно за това, че я напусках.

— Моля те, Кари, опитай се да разбереш! Ще се връщам. Крис също — няма да те забравим.

— Мразя те! — извика тя. — Мразя ви и двамата с Крис! Надявам се да умреш в Ню Йорк! Надявам се да катастрофирате и да умрете!

Пол ми се притече на помощ.

— Нали ние с Хени сме при теб — каза той и вдигна Кари на ръце. — Ние никъде няма да ходим. И ти ще си единствената дъщеря, която ще ни остане, когато Кати заmine. Хайде, изтрий сълзите, усмихни се и се радвай за сестра си. Спомни си, че тя се е стремяла към това през всички онези години, когато сте били затворени на тавана.

Вътрешно се разкъсвах и се чудех дали наистина съм мечтала така силно за кариера в балета. Крис ми отправи продължителен тъжен поглед и се наведе да вдигне новия ми син куфар. Излезе забързано през вратата, за да не забележа сълзите в очите му. Хени тръгна с нас. Не искаше да остане вкъщи и да плаче сама. Меките ѝ кафяви очи ми пожелаваха на добър час, докато ръцете ѝ неуморно бършеха сълзите на Кари.

На летището Джулиан се движеше нервно напред-назад, като непрекъснато поглеждаше часовника си. Страхуваше се, че ще се откажа и няма да замина. Изглеждаше прекрасно в новия си костюм и очите му светнаха, когато ме видя да се приближавам.

— Благодаря ти, Боже! Вече бях решил, че напразно съм летял дотук, а втори път не бих го направил.

Предишната вечер се бях сбогувала с Пол. Думите му ме преследваха, когато се качвах на самолета:

— Знаехме, че всичко е временно, Катрин. Още в началото ти казах, че април не може да се омъжи за септември.

Крис и Пол ни помогнаха да пренесем ръчния багаж и аз още веднъж прегърнах силно Пол.

— Благодаря ти, Катрин — прошепна той, така че Крис и Джулиан да не чуят, — за всичко. Не съжалявай. Забрави ме. Концентрирай се върху балета и изчакай да се влюбиш — в някого на твоята възраст.

— А ти? — попитах, задавена в сълзи.

— Не се безпокой за мен. На мен ми остават спомените за красивата балерина и това е достатъчно.

Разплаках се. Спомени! Какво означаваха те! Просто нещо, което те измъчва! Обърнах се и се озовах в прегръдката на Крис. Моят Кристофър Дол, вече висок шест фута, моят галантен и чувствителен рицар. Ние също имавме много общи неща, дори повече, отколкото с Пол. *„Довиждане, моя говореща, ходеща, мила и жива енциклопедия, мой събрат в надеждата... Не трябва да плачеш за мен... Плачи за себе си... или изобщо не плачи. Всичко свърши. Приеми го, Крис, като мен, защото така трябва. Ти си ми само брат. Аз съм ти сестра, а светът е пълен с красиви жени, които ще те обичат повече от мен.“*

Знаех, че разбира всяка моя неизречена дума, но въпреки това чувствата му бяха изписани в погледа му и ме караха да страдам.

— Кати — каза прегракнало той, но достатъчно високо Джулиан да го чуе, — не се съмнявам, че ще успееш. Моля те, само не прави необмислени неща, за които по-късно ще съжаляваш. Обещай ми, че преди да предприемеш нещо, ще го обмислиш внимателно. Спокойно със секса и любовта. Изчакай да пораснеш и тогава направи своя избор.

Но аз вече бях избрала Пол. Погледнах Пол, а после Джулиан, който се усмихваше и ги наблюдаваше.

— Ти също внимавай със секса и любовта — пошегувах се с Крис, като се опитах гласът ми да звучи весело. Прегърнах го още веднъж, защо ме болеше, че го напускам. — Пиши ми често и идвай в Ню Йорк с Хени, Кари и Пол винаги когато можеш... или ела сам, но ми обещавай, че ще дойдеш.

Той тържествено обеща. Устните ни се докоснаха, след което заех мястото до прозореца. Махах като луда на семейството си, което дори не можех да видя от прозореца на самолета.

Джулиан, така умел и изкусен на сцената, се затрудни, когато му се наложи да се справя с едно момиче, което плачеше на рамото му и желаше да се върне още преди самолетът да е набрал хиляда фута височина.

— Нали аз съм с теб — каза нежно той. — Не обещах ли, че ще се грижа за теб? Честна дума, ще го направя. Ще направя всичко, за да си щастлива. — Наведе се и леко ме целуна. — Скъпа, страхувам се, че преувеличих качествата на мадам Золта. Тя е като малко дете и ти скоро ще го разбереш.

— Какво искаш да кажеш? — погледнах го аз.

Той се прокашля и без никакво притеснение ми разказа за първата си среща с известната някога руска балерина.

— Само те предупреждавам, че мадам Золта обича да опипва. Харесва ѝ да те почувства, да усети мускулите ти — колко твърди и здрави са те. Ще повярваш ли, че си сложи ръката направо върху ципа на панталона ми, за да разбере колко съм голям.

— Не, не вярвам.

Той се засмя щастливо и ме прегърна.

— О, Кати, какъв живот ни очаква двамата с теб! Ще бъдеш в рая, когато проумееш, че най-красивият и най-талантливият балетист в света ти принадлежи! — Придърпа ме към себе си и прошепна в ухото ми: — Да не говорим колко талантлив любовник съм!

Аз също се засмях и се отскубнах от него.

— Ти си най-арогантният и самонадеян човек, когото съм виждала. Подозирам, че си и съвсем безцеремонен, когато искаш да получиш желаното.

— Точно така! — засмя се той — Аз съм всичко това плюс още много неща, които ти скоро ще откриеш.

НЮ ЙОРК, НЮ ЙОРК

Беше истински снежен ад, когато се приземихме в Ню Йорк. Бях забравила студените зими като тази. Вятърът, който галопираше из тесните улици, сякаш искаше да обели кожата на лицето ми. Мраз проникваше в дробовете ми и ги изпълваше с нарастваща болка. Въздъгнах, засмях се и се обърнах към Джулиан, който плащаше на шофьора. Извадих от джоба си червения шал, който Хени ми бе оплела. Джулиан го хвана и ми помогна да го навия около главата и врата си, така че той почти закри лицето ми. След това го изненадах, като от другия си джоб извадих червения шал, който бях оплела за него.

— О, благодаря. Не смятах, че те интересувам. — Изглеждаше много доволен, докато увиваше шала около ушите и врата си.

От студа бузите му бяха почервенели както устните му, а гарвановочерната коса и блестящите тъмни очи му придаваха вид, от който би спрял дъхът на всеки.

— Добре — каза той. — Стегни се и се пригответи да се срещнеш с ръководителя на балета — моята сладка, нежна и деликатна инструкторка, в която ти положително ще се влюбиш.

Багажа оставихме в чакалнята на огромна сграда и докато бързах след Джулиан, не забелязах нищо, докато не се изправихме пред кабинета на ръководителката на балета мадам Золта Коровенскова. Стойката и поведението ѝ веднага ми напомниха за мадам Мариша. Но тази жена бе много по-възрастна, ако бръчките можеха да показват годините както кръговете на дърветата.

С царствена поза тя се изправи зад внушително масивното бюро. Хладно, съвсем делово се приближи до нас и ни огледа с малките си черни очи. Косата ѝ бе опъната назад и приличаше на бяла коприна. Не беше по-висока от шест фута, но с властната си фигура изглеждаше най-малко шест. Полукръглите ѝ очила бяха опрени на края на учудващо дългия ѝ фин нос. Оглеждаше ни проницателно през тези полусфери.

Малката ѝ сливообразна уста се изкриви като дръжката на чанта. Наблюдавах я и очаквах на лицето ѝ да се появи усмивка, която да разчупи кожата ѝ, напомняща пергамент. Очаквах гласът ѝ да е писклив, като на вещица.

— Така значи! — нахвърли се върху Джулиан тя. — Заминаваш, когато пожелаеш, и очакваш да кажа, че се радвам да те видя! Пфу! Ако го направиш още веднъж, ще те изхвърля оттук! Кое е това момиче?

Джулиан ѝ отправи един мил поглед и бързо я прегърна.

— Мадам Золта Коровенкова, имам удоволствието да ви запозная с госпожица Катрин Дол — прекрасната балерина, за която ви разказвах толкова месеци. Тя е причината да замина без разрешение.

Тя ме огледа с любопитство.

— И вие ли идвате от неизвестно място? — изстреля тя. — Изглеждате от друга планета, също като моя дявол тук. Той е много добър балетист, но не толкова добър, колкото смята. Мога ли да му се доверя за вас?

— Предполагам, мадам, че трябва да ме видите как танцувам и сама да прецените.

— Танцувате ли добре?

— Както вече ви казах, мадам, изчакайте и преценете сама.

— Нали ви казах, мадам! — намеси се нетърпеливо Джулиан. — Кати притежава дух, огън! Трябва да я видите как опъва крака си, за да направи пирует. Бърза е като стрела!

— Ха! — изръмжа тя, заобиколи ме и така обстойно разгледа лицето ми, че аз се изчервих. Опипа раменете, гърба и дори гърдите ми, след което костеливите ѝ ръце обходиха шията и опипа сухожилията ми. Тези проклети ръце се спускаха надолу по тялото ми, а аз исках да изкрещя, че не съм робиня за продан. Бях благодарна, че не опипа слабините ми, както бе направила с Джулиан. Стоях неподвижно и изтърпях прегледа, като през цялото време изпитвах дълбоко неудобство. Погледна ме и се усмихна иронично.

Когато свърши и бях оценена и одобрена физически, тя се втренчи в очите ми. Имах чувството, че се опитва да изпие младостта ми и да ми я отнеме. След това докосна косата ми.

— Кога смяташ да се омъжиш? — попита тя.

— Или някъде около трийсетте, или никога — отвърнах с неудобство аз. — Но със сигурност ще изчакам, докато стана известна и богата и най-добрата примабалерина в света.

— Ха! Доста илюзии храниш за себе си. Хубавите лица обикновено не принадлежат на добрите балерини. Красотата смята, че не се нуждае от талант и може да се поддържа от само себе си, затова умира. Погледни ме. Някога бях млада и много красива. Виж как изглеждам сега!

Беше ужасна. Не вярвах, че е била красива.

Сякаш забелязала съмненията ми, тя нахално посочи снимките по стените, на бюрото, на масата и на полиците за книги. Всички показваха една и съща прекрасна млада балерина.

— Това съм аз — гордо ме информира тя. Не можах да повярвам. Снимките бяха стари, добили кафяв цвят от годините. Костюмите бяха старомодни, но въпреки всичко тя беше прекрасна. Отправи ми широка, въодушевена усмивка и ме потупа по рамото с думите:

— Годините не прощават на никого. С кого си учила преди Мариша Розенкоф?

— С госпожица Денис Даниел. — Поколебах се дали да ѝ призная за годините, когато сама си бях учител.

— О! — въздъхна тя с тъжен вид. — Много пъти съм гледала Денис Даниел. Беше много талантлива, но направи грешката да се влюби. Краят на една обещаваща кариера. Сега само преподава. — Произнесе думата „влюби“ с дълго „ю“ и тя прозвуча глупаво и неестествено.

— Джулиан каза, че си страхотна балерина, но трябва да те видя, преди да повярвам. Тогава ще реша дали красотата ти е извинението му. — Въздъхна още веднъж. — Пиеш ли?

— Не.

— Защо кожата ти е толкова бледа? Не се ли показваш на слънце?

— От слънцето изгарям.

— О... двамата с любовника ти се страхувате от слънцето.

— Джулиан не ми е любовник! — процедих аз и го изгледах възмутено.

Нито едно изражение на лицата ни не убягна от погледа ѝ.

— Джулиан, не ми ли каза, че си влюбен в това момиче?

Той се изчерви, сведе поглед и поне веднъж го видях притеснен.

— Мадам, срамувам се да призная, че любовта ми е несподелена. Кати не изпитва нищо към мен... но рано или късно ще започне.

— Идеално — каза старата вещица и кимна. — Изпитваш силно влечение към нея, а тя не отвърща на чувствата ти — това ще те кара да танцуваш много чувствено. Касата ни ще се препълни. Усещам го!

Това, разбира се, бе причината да ме приеме. Знаеше за незадоволената страст на Джулиан и разбираше, че имам огромното желание да си намеря приятел. На сцената той бе красив, романтичен и нежен — моят мечтан любим. Ако можехме да танцуваме денонощно, щяхме да взривим света. Но когато не играеше, а използваше мръсния си език, аз бягах от него. Всяка вечер си лягах с мисълта за Пол. Не си позволявах да мечтая за Крис.

Скоро бях настанена в малък апартамент, през дванайсет сгради от балетната школа. Още две балерини деляха с мен трите стаи и тясната баня. Два етажа по-ниско живееше Джулиан с още двама балетисти. Стаите им не бяха по-големи от нашите. Съквартиранти му бяха Алексис Тарел и Майкъл Мишел. И двамата бяха на около двайсет години и също като Джулиан бяха решени да станат най-добрите балетисти в света. Изненадах се, като разбрах, че мадам Золта смята Алексис за най-добър, Майкъл за втори, а Джулиан трети. Скоро разбрах защо го държи на заден план — той не уважаваше властта ѝ. Искаше да прави всичко така, както реши, и заради това тя го наказваше.

Моите съквартирантки бяха различни като деня и нощта. Йоланда Ланг бе полуангличанка, полуарабка и странната комбинация я правеше една от най-екзотичните тъмнокоси красавици, които бях срещала. Бе висока за балерина — пет фута и осем инча — също като майка ми.

Гърдите ѝ целите бяха заети от тъмните зърна, но тя не се срамуваше от големината им. Обичаше да се разхожда гола и скоро открих, че гърдите ѝ — малки, твърди и коварни, бяха огледално отражение на характера ѝ. Йоланда желаше да получи всичко веднага и не се спираше пред нищо, за да го постигне. Зададе ми стотина въпроса за по-малко от час и скоро ми разказа историята на живота си. Баща ѝ беше английски дипломат, който се оженил за танцьорка. Бе

живяла навсякъде и бе опитала всичко. Веднага изпитах антипатия към Йоланда Ланг.

Ейприл Съмърс беше от Канзас Сити, Мисури. Имаше мека кестенява коса, синьо-зелени очи, и двете бяхме еднакво високи — пет фута и четири и половина инча. Беше стеснителна и рядко говореше с глас, по-силен от шепота. Когато шумната Йоланда се въртеше наоколо, Ейприл сякаш изобщо изгубваше гласа си. Йоланда обичаше шума — през цялото време телевизорът или касетофонът бяха включени. Ейприл говореше за семейството си с любов, уважение и гордост, а Йоланда изпитваше омраза към родителите си, които я бяха настанявали в пансиони и я бяха оставяли сама по празниците.

Двете с Ейприл се сприятелихме, преди да изтече първият ден. Тя бе на осемнайсет и бе достатъчно красива, за да привлеча мъжете, но по някаква странна причина момчетата от академията не ѝ обръщаха внимание. Йоланда ги караше да се горещят и да тръпнат. Скоро научих защо — тя им се отдаваше.

Що се отнася до мен, момчетата ме забелязваха, канеха ме на срещи, но Джулиан ясно показва, че не съм свободна — бях негова. Разправяше на всички, че сме любовници. Разбира се, те вярваха на него, а не на мен. Защо трябваше да приемат истината, когато лъжата бе по-вълнуваща?

Но аз бях щастлива. Приспособих се към Ню Йорк, сякаш бях родена там. Бързах като всеки нюйоркчанин. Не губех секунда. Трябваше да доказвам, че съм по-красива и по-талантлива от другите. Но да бъда първа, беше диво и омайващо, уморително и всепоглъщащо. Колко бях благодарна, че Пол продължаваше да ми изпраща чек всяка седмица, защото с онова, което печелех в школата, не можех да изплатя дори козметиката си.

И на трите ни беше необходим поне десетчасов сън. Ставахме на разсъмване, за да загреем на станака в апартамента преди закуска. Закуската трябваше да е лека, обядът също. Само след представлението можехме да задоволим глада си. За едно представление губех по пет паунда.

Джулиан бе непрекъснато с мен, следеше ме отблизо и ми пречеше да излизам с други момчета. В зависимост от настроението ми или се ядосвах, или му бях благодарна.

Един ден през юли мадам Золта каза:

— Името ти е глупаво! Промени го! Катрин Дол не е име за балерина! То е обикновено и съвсем не ти подхожда!

— Чакайте малко, мадам! — възпротивих се аз. — Избрах си това име, когато бях седемгодишна и баща ми го хареса. Той смяташе, че ми подхожда, така че глупаво или не, ще го използвам! — Изгарях от желание да ѝ кажа, че мадам Наверена Золта Коровенкова също не е име, което бих нарекла поетично!

— Недей да спориш с мен, момиче, промени го! — Тя използва бастуна си от слонова кост и почука по пода. Но ако променях името си, как щеше да разбере майка ми, че съм достигнала върха? Тя трябваше да научи! Въпреки това тази дребна вещица в старомодния си глупав костюм присви злобните си тъмни очи, вдигна бастуна си и замахна, така че бях принудена да се подчиня, защото... Джулиан се приближи и се усмихна.

Съгласих се да променя фамилното си име от Дол на Доул.

— Така е по-добре — каза тя.

Мадам З. ми ходеше по нервите и непрекъснато ме критикуваше. Оплакваше се, че не съм новаторка и в същото време, че съм. Не харесваше начина, по който връзвах косата си.

— Отрежи я! — нареди ми тя, но аз отказвах да отрежа дори и инч, защото смятах, че косата ми е голямо предимство за ролята на Спящата красавица. Тя измърмори, когато ѝ го казах. Ако не бе изключително способна, всички щяхме да я мразим. Но тя ни караше да даваме най-доброто от себе си, защото искахме да я видим усмихната. Тя бе и хореограф, но имахме и друг, който идваше и си отиваше, когато не беше в Холивуд, Европа или някъде другаде.

Един ден след часовете скочих и бясно започнах да танцувам под звуците на модерна музика. Мадам влезе, видя ме и избухна:

— Тук танцуваме класически балет, а не модерни танци! — Сухото ѝ сбръчкано лице се изкриви. — Сега, Доул, ми обясни разликата между класиката и модернизма.

Джулиан ми намигна, след което се отпусна върху лакътя си и кръстоса крака, очарован от неудобството ми.

— Накратко, мадам — започнах аз, използвайки маниера на майка ми, — модерният балет се състои главно в търкаляне по пода и позиране, докато при класическия балет стъпваш на палци и се

въртиш, правиш пируети. Той не е вулгарен или прелъстителен, а приказен.

— Правилно — съгласи се зловещо тя. — Сега си отивай в леглото и се търкаляй, ако имаш нужда да се изразяваш по този начин. Повече да не съм те видяла да танцуваш така!

Модерният и класическият балет биха могли да се обединят и да се получи нещо красиво. Консерватизмът на малката вещица ме вбеси и изкрещях:

— Мразя ви, мадам! Презирам вашите парцаливи сиви костюми, които трябваше да са изхвърлени още преди трийсет години! Мразя лицето и гласа ви, походката и речта ви! Намерете си друга балерина! Отивам си у дома! — Отправих се към съблекалнята, оставяйки всички актьори шокирани от постъпката ми.

Съблякох тренировъчния си костюм и останах по бельо. В съблекалнята нахлу намусената вещица. Очите ѝ бяха зловещи, а устните ѝ присвити здраво.

— Ако си тръгнеш, по-добре не се връщай никога!

— Не искам да се върна!

— Ще се измъчваш и ще умреш!

— Ако смятате така, сте абсолютна глупачка! — избухнах аз, без да се съобразявам с възрастта и таланта ѝ. — Мога да живея и без да танцувам, и при това доста щастливо, така че вървете по дяволите, мадам Золта!

Сякаш черупката се пропука и старата вещица мило ми се усмихна.

— О... значи притежаваш и силен дух! Чудех се дали наистина е така. Прати ме в ада! Хубаво е да го чуя. При всяко положение той е по-хубав от рая. Сега да поговорим сериозно, Катрин! — каза мило тя, с нежен глас, който не бях чувала досега. — Ти си много надарена балерина, най-добрата в групата ми, но си толкова импулсивна, че правиш каквото ти дойде на ум. Измисляй каквото искаш, но нека да е класическо, елегантно, красиво. — Сълзи проблеснаха в очите ѝ. — Знаеш ли, че ти си моето щастие? Чувствам те като дъщерята, която никога не съм имала. Връщаш ме в младостта ми, когато смятах, че животът е едно голямо романтично приключение. Така се страхувам, че годините ще отнемат омайващото ти излъчване, детското ти

въодушевление. Ако успееш да ги запазиш, съвсем скоро ще покориш целия свят.

Тя говореше за излъчването, което имах, докато живеехме на тавана. Онова омайващо излъчване, което така привличаше Крис.

— Съжалявам, мадам! — извиних се унило. — Държах се грубо. Не трябваше да викам, но вие винаги ми правите забележки и вече съм уморена и ми е мъчно за дома.

— Зная, зная — успокои ме тя, приближи се, прегърна ме и ме залюля напред-назад. — Трудно е, когато си толкова млада в един чужд град. Но помни, че трябваше да разбера от какво си направена. Балерина без плам не е никаква балерина.

Живеех в Ню Йорк от седем месеца, работех дори през почивните дни. Прибирах се и капнала от умора се строполявах върху леглото. Тогава мадам Золта реши аз да изпълнявам главната роля, заедно с Джулиан като мой партньор. Правило на Мадам бе да редува изпълнителите на главните роли, за да няма звезди в трупата ѝ и въпреки че много пъти бе намеквала, че иска да изпълнявам ролята на Клара в „Лешникотрошачката“, смятах, че го говори, за да ме насърчава. И тогава мечтата се превърна в действителност. Школата ни се състезаваше с много по-големи и по-известни компании, така че беше истински късмет, че успя да продаде балета на един телевизионен продуцент с идеята, че хората, които не могат да си купят билет, можеха да го гледат по телевизията.

Обадих се на Пол и му съобщих голямата новина.

— Пол, ще се появя по телевизията в балета „Лешникотрошачката“. Ще изпълнявам ролята на Клара.

Той се засмя и ме поздрави.

— Това, предполагам, означава, че няма да се връщаш вкъщи през лятото — каза тъжно той. — Много липсваш на Кари, Кати. Откакто замина, си се връщала само веднъж, и то за кратко.

— Съжалявам, че няма да се върна, но това е шанс за мене, Пол. Моля те, обясни на Кари. Гледай да не я нараниш. Тя при тебе ли е?

— Най-накрая си намери приятелка и остана да преспи там. Но утре вечер се обади за моя сметка и сама ѝ предай новините.

— А Крис как е?

— Добре, добре. Получава най-високите оценки и ако продължава така, ще го приемат в ускорената програма. Ще може да

завърши четвъртата си година от колежа едновременно с първата година в университета.

— Едновременно? — попитах аз, учудена, че някой, дори Крис, е достатъчно способен, за да го направи.

— Разбира се.

— Пол, а ти какво правиш? Как си? Много ли работиш?

— Благодаря, здрав съм и наистина работя много, като всеки лекар. И след като ти не можеш да си дойдеш, мисля, че за Кари ще е добре, ако ние те посетим.

Това бе най-хубавото предложение от месеци наред.

— Доведете и Крис — казах аз. — Ще се радва да се запознае с хубавите балерини, които ще му представя. Но ти, Пол, е по-добре да не поглеждаш никоя друга, освен мен.

Той издаде странен гърлен звук, преди да отговори:

— Не се безпокой, Катрин. Не минава и ден, без си представям твоето лице.

В началото на август бе записана телевизионната продукция на „Лешникотрошачката“. Трябваше да се излъчи в коледната вечер. Двамата с Джулиан седяхме и гледахме спектакъла. Когато свърши, той ме прегърна и за първи път ми каза искрено:

— Обичам те, Кати! Моля те, не приемай чувствата ми несериозно!

Едва си бях починала от „Лешникотрошачката“, когато Йоли падна и си навехна крака, а Ейприл бе на посещение при родителите си, така че имах шанса да играя Спящата красавица! Джулиан беше играл в две телевизионни продукции и Алексис и Майкъл смятаха, че е техен ред да ми партнират. Мадам Золта се усмихна, погледна Джулиан, а после и мен.

— Алексис, Майкъл, обещавам ви следващите главни роли, но нека Джулиан да танцува с Катрин. Между тях съществува особена магия, която направо опиянява хората. Бих искала да видя как ще се справят с една наистина разточителна постановка като „Спящата красавица“.

О, какви мисли препускаха през главата ми, докато лежах неподвижно на сцената върху пурпурното кадифено легло и чаках любимият ми да ме дари със събуждащата целувка. Вълшебната музика ме правеше по-истинска, отколкото бях в действителност.

Чувствах се като омагьосана, обградена от аурата на красотата, докато лежах със скръстени върху гърдите ръце, а сърцето ми туптеше в ритъма на вълшебната музика. Някъде сред публиката Пол, Крис, Кари и Хени за първи път гледаха представление на живо в Ню Йорк. Съвсем искрено чувствах, че съм онази мистична средновековна принцеса.

Видях своя мечтан принц през полузатворените си очи. Танцуваше около мен, след което коленичи и нежно се вгледа в лицето ми, преди да се реши и да ме целуне колебливо по устните. Събудих се притеснена, объркана и премигнах с очи. Предадох се на чара му и в знак на победа той ме вдигна високо върху дланта си и ме изнесе от сцената.

Това беше последното действие. Аплодисментите бяха оглушителни, а завесата се вдигаше и спускаше. Само двамата с Джулиан бяхме извикани осем пъти! Ръцете ми се напълниха с червени рози, а сцената се покри с цветя. Погледнах надолу и забелязах едно-единствено жълто лютиче. Наведох се и го вдигнах. Знаех, че е от Крис. Четирите жълти лютичета на татко... тук имаше едно, което бе съхранено във фризера, за да ми бъде поднесено като спомен за това, което бяхме.

Невиждащо се втренчих в множеството лица, като търсих тези, които обичах. Но виждах само тавана, огромния, мрачен таван с хартиените цветя и Крис, който стоеше в сенките, до покрития диван и големия сандък, а изгарящото желание бе изписано на лицето му, докато ме наблюдаваше как танцувам.

Плачех, а публиката подлудя. Изправиха се на крака и ме аплодираха. Обърнах се и подадох една червена роза на Джулиан. Отново избухнаха аплодисменти. И той ме целуна! Пред хилядите погледи... той си позволи да ме целуне... не в знак на уважение, а собственически!

— Проклет да си, че го направи! — просъсках унижено аз.

— Проклет да си, че не ме желаеш! — отвърна той.

— Не съм твоя!

— Ще станеш!

Семейството ми дойде зад кулисите да ме поздрави. Крис се бе издължил, но Кари си бе същата, може би съвсем малко по-висока. Целунах твърдата кръгла буза на Хени. Едва тогава погледнах Пол.

Очите ни се срещнаха. Дали все още ме обичаше, желаше ли ме и нуждаеше ли се от мен? Не бе отговорил на последното ми писмо. Засегната, писах само на Кари, за да ѝ съобща за бъдещото представление. Едва тогава Пол се обади и ми събщи, че ще доведе семейството ми в Ню Йорк.

След спектакъла бе даден коктейл от богатите благотворители на мадам З.

— Не се преобличайте — инструктира ни тя. — Почитателите се радват да видят актьорите отблизо в костюмите им... но махнете театралния грим, за да ги объркате. Нито за миг не позволявайте на публиката да си помисли, че не сте величествени!

Носеше се музика и Крис ме прегърна, за да танцуваме валс — танца, на който го бях научила преди години.

— Все още ли танцуваш така? — пошегувах се аз.

— Какво да направя, когато ти притежаваш целия талант за танцуване, а аз — целия умствен потенциал.

— Подобни забележки лесно биха ме накарали да помисля, че си си загубил ума.

Той се засмя отново и ме придърпа към себе си.

— Освен това, за да спечеля сърцата на момичетата, не ми се налага да танцувам. Само погледни приятелката си Йоланда. Каква красавица е, а ме гледа цяла вечер.

— Тя оглежда всеки привлекателен младеж, така че не се чувствай поласкан. Ако искаш, ще преспи с теб тази вечер, а утре ще е с някой друг.

— И ти ли правиш така? — попита той, като сведе очи.

Усмихнах му се загадъчно и си помислих, че не, аз бях като мама — сладка и хладна, и знаех как да се справя с мъжете, или поне започвах да се уча. За да го докажа, намигнах на Пол, да видя дали ще дойде и ще ни прекъсне. Пол внимателно се изправи, грациозно премина през подиума и ме пое в обятията си от Крис. Устните на брат ми се свиха и той се отправи директно към Йоланда. След минута изчезнаха.

— Предполагам, смяташ, че се движа като дърво, след като си танцувала с Джулиан — каза Пол, който се справяше по-добре от Крис. Дори когато музиката се смени с по-бърз ритъм, той следваше

такта, като ме изненада, че може да забрави достойнството си и да се весели като ученик.

— Пол, ти си прекрасен! — Той се засмя и каза, че го карам да се чувства отново млад.

Кари и Хени изглеждаха уморени и отегчени.

— Спи ми се — оплака се Кари и разтърка очи — Не може ли да си лягам вече?

Беше около дванайсет, когато оставихме Хени и Кари в хотела им, а двамата с Пол седнахме в едно тихо италианско кафене. Все още бе с дебели мустаци. Беше напълнял с няколко килограма, но това не се отразяваше на привлекателния му външен вид. Пресегна се през масата, взе ръцете ми в неговите и ги опря в бузата си. А докато го правеше, очите му задаваха парещия въпрос и ме накараха да го попитам:

— Пол, намерил ли си си някоя друга?

— А ти?

— Аз попитах първа.

— Не съм търсил.

Този отговор накара пулса ми да се ускори, защото го обичах толкова много и така силно. Погледите ни се срещнаха и едва не се затичахме от ресторанта към най-близкия хотел, където се регистрирахме като господин и госпожа Пол Шефийлд. В една стая, боядисана в тъмночервено, той свали дрехите ми прелъстително бавно, така че ме възбуди още преди да падне на колене и да обсипе с целувки цялото ми тяло. След това ме прегърна, целуваше ме и ме галеше, докато телата ни отново се сляха.

След като свършихме, прекара пръст по устните ми и нежно ме погледна.

— Катрин, искам написаното на рецепцията в хотела да стане истина — промълви той, докато ме целуваше.

Аз го погледнах недоверчиво.

— Не се шегувай, Пол.

— Не се шегувам, Катрин. Така ми липсваше, след като замина. Разбрах какъв глупак съм бил, като се противопоставям на шанса ни да открием щастието. Животът е прекалено къс, за да изпитваш съмнения. Сега печелиш успехи в Ню Йорк. Искам да ги споделя с теб. Не искам да се крием от Крис, не желая да се притеснявам от клюките

на малкия град. Искам да съм с теб, да си моя завинаги, искам да станеш моя жена.

— О, Пол — извиках аз и обвих ръце около врата му. — Винаги ще те обичам, обещавам! — Толкова бях щастлива, че ме помоли да се омъжа за него, че сълзи изпълниха очите ми. — Ще бъда най-добрата съпруга — казах аз, убедена в думите си.

Не мигнахме през тази нощ. Крояхме планове какво ще стане, като се оженим. Единствената сянка, която помрачаваше щастието ни, беше Крис. Как да му кажем? Разбрахме се да почакаме до Коледа, когато се съберем в Клеърмонт. Дотогава трябваше да пазя щастието си в тайна, да го крия от света, така че никой да не помисли, че ще стана госпожа Пол Скот Шефийлд.

ИЗВОЮВАН ШАНС

Настъпи есента на щастието, на нарастващия успех, на любовта ми към Пол. Смятах, че контролирам съдбата си. Бях почти на върха. Сега нямаше от какво да се страхувам. С нетърпение очаквах да съобщя на света за годежа ми с Пол. Но внимателно пазех тайната си. Засега Джулиан ми бе необходим като партньор, както и аз на него. А мадам Золта трябваше да ми има пълно доверие. Ако разбере, че ще се омъжвам, нещо, което не одобряваше, бе възможно да ми отнеме главните роли, да реши, че не съм перспективна и не заслужавам да си хаби времето с мен. А все още имах нужда да стана известна. Трябваше да покажа на мама колко по-добра съм от нея.

Сега, когато двамата с Джулиан придобивахме известност, мадам Золта ни повиши заплатата. Една съботна сутрин Джулиан дотича при мен много развълнуван, сграбчи ме и ме завъртя.

— Представи си само! Старата вещица каза, че мога да купя кадилака ѝ на разсрочено плащане. Той е само на две години и половина, Кати. Винаги съм се надявал първият ми кадилак да бъде съвсем нов, но госпожата е изплашена до смърт, че един изключителен балетист би могъл да се присъедини към друга балетна школа и да вземе със себе си най-добрата ѝ балерина — как би могла да откаже да продаде кадилака си?

— Изнудване? — проплаках аз. Той се засмя, сграбчи ме за ръкава и се спуснахме да разгледаме новата кола, паркирана пред сградата. Дъхът ми спря — толкова нова изглеждаше!

— О, Джулиан, прекрасна е! Не би могъл да я изнудиш, ако не е искала да ти даде някоя от играчките си — тя знае, че ще се грижиш за нея... Никога не я продавай!

— О, Кати! — В очите му проблясваха сълзи. — Не разбираш ли защо те обичам така силно? Толкова си приличаме... не можеш ли поне малко да ме обикнеш? — Той гордо отвори вратата на колата и ми оказа рядката чест да съм първото момиче, което се вози в първия му кадилак.

От там нататък денят протече диво и странно. Карахме из Сентръл Парк и улиците на Харлем, по моста Джордж Вашингтон и обратно. Валеше, но не ме беше грижа. В колата беше топло и уютно.

Джулиан отново ме погледна.

— Кати, никога ли няма да ме обикнеш? — Задаваше ми този въпрос по два пъти на ден, под различна форма. Изгарях от желание да му кажа за годежа си с Пол и веднъж завинаги да сложа край на въпросите му. Но упорито пазех тайната си.

— Държиш се така, защото все още си девствена, нали? Ще бъда много внимателен и мил, Кати... моля те, дай ми шанс!

— Мили Боже, ти само за това ли си мислиш, Джулиан?

— Да! — отвърна той — Абсолютно си права! И съм уморен от играта ти с мен! Ти си мръсница. Поощряваш ме, докато танцуваме, а когато не сме на сцената, ми нанасяш удар под кръста!

— Заведи ме вкъщи, Джулиан! Този разговор ме отвращава!

— Разбира се! Ще те отведа вкъщи! — изкрещя ми той и се наведе към вратата ми, която бе заключил. Погледна ме свирепо и настъпи здраво педала на газта! Летяхме по мокрите улици и често той поглеждаше към мен, за да види как понасям ужасяващото пътуване! Засмя се като полудял човек и спря толкова бързо, че полетях напред и ударих челото си в предното стъкло! Потече кръв. След това издърпа чантата от скута ми, наведе се да отвори вратата и ме избута навън под дъжда!

— Върви по дяволите, Катрин Доул! — извика ми той, докато стоях под дъжда и отказвах да се моля. Джобовите на палтото ми бяха празни. Нямах пари. — Това бе твоето първо и последно качване в колата ми. Надявам се, че знаеш пътя! — поздрави ме със сатанинска усмивка. — Прибери се, пуританска светицо, ако можеш!

Остави ме на ъгъла на някаква улица в Бруклин, където никога не бях стъпвала. Нямах нито пени. Не можех да телефонирам, или да използвам метрото, а дъждът се усилваше. Лекото ми палто бе подгизнало. Знаех, че се намирам в опасен квартал, където всичко можеше да се случи.

Започнах да се движа, без да различавам посоката, след което видях такси и го спрях. Нервно се наведох напред, за да наблюдавам брояча. Проклет да си, Джулиан, че ме заряза толкова далече! Накрая стигнахме до блока ми за сумата от петнайсет долара!

— Искаш да кажеш, че нямаш пари в себе си?! — възмути се шофьорът. — Ще те откарам направо в полицейския участък!

Надвиквахме се непрекъснато, докато се опитвах да му обясня, че не мога да му заплатя, ако не ме пусне да си взема парите, а броячът през цялото време се въртеше. Накрая се съгласи.

— И най-добре е до пет минути да се върнеш, миличка, защото...

Дори и лисица, преследвана от стотици хрътки, не би могла да бяга по-бързо от мен. Асансьорът започна да се издига, като през цялото време скърцаше. Всеки път, когато се качвах в него, се страхувах, че ще заседне между етажите. Накрая вратата се отвори и се втурнах към апартамента, като се молах Ейприл или Йоланда да са си вкъщи и да ми отворят. Лудият Джулиан ми бе взел чантата и ключа!

— Спокойно! — извика Йоланда — Идвам. Всъщност кой чука?

— Кати! Пусни ме! Долу ме чака един таксиметров шофьор, а броячът му се върти!

— Не се опитвай да си го изкараш на мен! — каза тя и отвори вратата. Бе по бикини, а измитата ѝ коса бе увита в червена кърпа. — Изглеждаш, сякаш те е изхвърлило морето — започна тя. Не ѝ обърнах особено внимание. Бутнах я настрани и се втурнах към мястото, където държах скритата си чантичка с парите за извънредни случаи... Замръзнах на мястото си. Малкият ключ за куфарчето ми бе в чантата, която Джулиан притежаваше, ако не я бе изхвърлил.

— Моля те, Йоли, заеми ми петнайсет долара и един за бакшиш.

Тя ме погледна коварно, докато сваляше кърпата, и започна да подсушава косата си.

— С какво ще ми заплатиш за тази малка услуга?

— Ще ти дам каквото поискаш. Просто ми заеми парите.

— Добре... само помни обещанието да ми се отплатиш. — Бавно извади една двайсетдоларова банкнота от плоското си портмоне. — Дай на шофьора пет долара бакшиш и това ще го успокои... и не забравяй — каквото поискам! — Съгласих се и се втурнах надолу.

След като подадох двайсетачката на шофьора, той се засмя и докосна фуражката си.

— До скоро, малката! — Надявах се да гори в ада.

Толкова бях премръзнала, че си напълних ваната, след като я измих.

Косата ми бе все още мокра, докато обличах дрехите си и се готвех да се кача при Джулиан и да си поискам чантата. Йоли се изправи пред мен.

— Хайде, Кати... Искам да изпълниш обещанието си... каквото и да поискам, нали?

— Да! — съгласих се ядосано аз. — Какво искаш?

Тя се усмихна и провокативно се облегна на стената.

— Брат ти... Искам да го поканиш следващия уикенд.

— Не ставай смешна! Крис е в колежа. Не може да идва, когато поиска.

— Не ме интересува, как ще го докараш тук. Кажи му, че си болна, че отчаяно се нуждаеш от него, но го накарай да дойде. После можеш да задържиш двайсетачката.

Обърнах се и я изгледах свирепо.

— Не! Могла да ти върна парите... Няма да позволя на Крис да се забърква с такива като теб!

Бе само по бикини и си сложи червило, без да използва огледало.

— Кати, мила, скъпият ти брат вече се е забъркал с такива като мен.

— Не ти вярвам! Не си негов тип!

— Глупости! — каза тя, сведе очи и започна да ме наблюдава, докато завършвах обличането си. — Нека ти обясня няколко неща, кукличке, няма мъж, който да не си пада по такива като мен. Включително брат ти и любовникът ти Джулиан!

— Лъжеш! — извиках аз — Крис не би те докоснал и с десетфутов прът, а колкото до Джулиан... не ме интересува дали ще спи с десет курви като теб.

Изведнъж лицето ѝ почервения, тя се изпъна и се спусна към мен, а дългите ѝ нокти се извиха като човки!

— Кучка! — изкрещя тя. — Не ме наричай курва! Аз не взимам пари за това, което предлагам... иди го попитай колко пъти той ме е...

— Млъкни! — прекъснах я аз. — Не вярвам на думите ти! Прекалено е умен, за да те използва за нещо друго, освен за задоволяване на физическите си нужди... За него си само един парцал!

Йоланда ме сграбчи и аз извих гърба ѝ толкова силно, че тя се строполи.

— Ти си една обикновена уличница, Йоланда Ланг! — извиках вбесена. — Не си достойна дори да бършеш обувките на брат ми! Спала си с всички балетисти в школата! Не ме интересува какво правиш... просто остави мен и брат ми на мира.

Носът ѝ кървеше. Не знаех, че съм я ударила толкова силно, а той започваше да се подува. Тя бързо скочи на крака, но по някаква причина се отдалечи от мен.

— Няма човек, който да е посмял да ме обижда така и да се отървал... Ще проклинаш този ден, Катрин Доул! Ще отнема брат ти! И Джулиан също! И когато ми принадлежи, ще разбереш, че без него си едно нищо. Една обикновена балерина, която мадам З. щеше да изхвърли, ако Джулиан не бе настоявал да останеш, защото си пада по девствениците.

Думите ѝ можеха да са верни. Вероятно бе права, че без Джулиан не съм нищо особено. Призля ми и я намразих... мразех я, че опетни Крис и представата ми за него. Започнах да хвърлям дрехите в куфарите си, решена да се върна обратно в Клеърмонт, за да не остана нито час повече при Йоланда.

— Хайде, давай! — просъска тя през зъби. — Бягай, девственице! Колко си глупава! Аз не съм курва. Просто не съм досадница като теб, а между нас двете бих избрала себе си!

Не ѝ обръщах внимание и завърших опаковането на багажа си, след което сграбчих дръжките на трите чанти, така че да ги извлека в коридора, а под мишницата носех претъпканата си кожена чанта. Обърнах се и погледнах Йоланда, която се бе опънала върху леглото като мързелива котка.

— Ужасяваш ме, Йоланда. Толкова се страхувам, че ще се разсмея. Спечквала съм се с много по-способни и по-възрастни от теб и все още съм жива... така че не се приближавай до мен, или ти ще проклинаш този ден.

Малко след това затворих вратата и се отправих към етажа на Джулиан. Заблъсках с юмруци по вратата на апартамента му.

— Джулиан! — извиках. — Отвори вратата и ми върни чантата. Отвори вратата или повече никога няма да бъда твоя партньорка!

Той бързо отвори вратата. Беше гол, около слабините си беше увил една кърпа. Преди да разбере какво става, ме дръпна в стаята и ме

хвърли върху леглото. Огледах се е надеждата да зърна Алексис или Майкъл, но за зла участ той бе сам.

— Разбира се, че ще ти върна проклетата чанта — извика той, — но след като ми отговориш на няколко въпроса.

Скочих от леглото, но той отново ме повали върху него и ме възседна, така че не можех да избягам!

— Пусни ме, звяр такъв! — извиках аз. — Вървах под дъжда и замръзнах, затова ме пусни и ми върни чантата!

— Защо не можеш да ме обикнеш? — попита ме той и ме хвана с двете си ръце, докато се опитвах да се освободя. — Защото си влюбена в някой друг ли? В кого? В онзи възрастен доктор, който те подслони, нали?

Поклатих глава, ужасена от него. Не можех да му призная истината. Той бе полудял от ревност.

— Кати, опитах всичко с теб! Изминаха почти три години, откакто сме се запознали, и не постигнах нищо. След като грешката не е в мен, трябва да е у теб. Кой е той?

— Никой — излъгах. — Единственото, което харесвам у теб, Джулиан Маркю, е начинът, по който танцуваш.

Кръвта нахлу в лицето му.

— Мислиш си, че съм глупав и сляп, нали? — попита той, толкова вбесен, сякаш щеше да експлодира. — Но не съм. Виждам те как гледаш твоя лекар... и Господ да ми е на помощ, ако не съм те забелязвал да гледаш и брат си по същия начин! Така че не се прави на голяма моралистка, защото никога не съм виждал брат и сестра така заплени един от друг.

Тогава го ударих! Той ми отвърна два пъти по-силно! Опитах се да се освободя от него, но той бе гъвкав като змиорка. Събори ме на пода и се изплаших, че ще разкъса дрехите ми и ще ме изнасили, но не го направи. Само ме притисна под себе си и задиша учестено, докато овладее чувствата си. Едва тогава проговори.

— Ти си моя, Кати... независимо дали си го разбрала или не — ти ми принадлежиш. И ако някой мъж се изправи помежду ни, ще го убия... и тебе също. Не забравяй думите ми, когато решиш да погледнеш някой друг, освен мен.

Върна ми чантата и ми каза да си преброя парите, за да се убедя, че нищо не е изчезнало. Имах четирийсет и два долара и шейсет и два

цента и те бяха там.

Изправих се на крака, треперейки, и плахо отстъпих към вратата. Отворих я, като държах здраво чантата си. Едва тогава посмях да му кажа какво мисля.

— Ти си луд, Джулиан. Не можеш да ми казваш кого да обичам и не можеш да ме заставиш да се влюбя в теб. Ако си искал да ме отблъснеш, справи се блестящо. Сега дори не ми харесваш, а колкото до това, да сме партньори, просто го забрави! — Затръшнах вратата в лицето му и избягах.

Но преди да стигна до асансьора, той отвори вратата и ме наруга толкова грубо, че не мога да го повторя. Завърши с думите:

— Върви по дяволите, Кати... Казах го вече и ще го повторя — ще пожелаеш да си в ада, преди да приключа с теб!

След ужасните сцени с Йоланда и с Джулиан потърсих мадам Золта и ѝ съобщих, че не мога да живея в един апартамент с момиче, което е решило да съсипе кариерата ми.

— Тя просто се страхува от теб, Катрин. Йоланда беше звездата, преди ти да се появиш. Сега се чувства заплашена. Сдобри се с нея...

— Не, мадам. Не я харесвам и отказвам да живея в един апартамент с нея. Ако не ми дадете повече пари, ще потърся друга школа, за да видя какво ще ми предложат те. Ако не стане, ще се върна в Клеърмонт.

Тя въздъхна и започна да мърмори. О, колко щедро руснаците изразяваха чувствата си!

— Добре, изнудваш ме. Предавам се. Ще ти повиша заплатата и ще ти кажа къде да намериш евтин апартамент, но няма да е хубав като предишния.

Ха! Нима той беше хубав? Но тя се оказа права. И двете стаи на единствения апартамент, който открих, можеха да се съберат в най-малката спалня на Пол. Но си бе само мой... първото място, което бе изцяло мое, и следващите няколко дни прекарах в опити да го подреда. След това наистина започнах да спя спокойно, като се пробуждах при всеки шум. Тъгувах за Пол и Крис. Чувах свистенето на вятъра, а в съседното легло нямаше никой, който да ме успокои с нежни думи и блестящите си сини очи.

Когато седнах зад кухненската маса да напиша послание до госпожа Уинслоу, Крис беше пред очите ми. Изпратих ѝ първите блестящи отзиви за мен и страхотна снимка от „Спящата красавица“. Отдолу написах:

„Времето приближава, госпожо Уинслоу! Помнете го вечер, преди да заспите. Не забравяйте, че все още съм жива, мисля за вас и кроя планове!“

Изпратих писмото посред нощ, преди да размисля и да го скъсам. Прибрах се вкъщи, хвърлих се върху леглото и се разплаках. Господи, никога нямаше да се освободя! Никога! И въпреки пролетите сълзи отново се събудих, обмисляйки как да я нараня, така че никога вече да не бъде същата. *Бъди щастлива, Мамо, защото няма да е за дълго!*

Купувах си по шест екземпляра от всеки брой, в който пишеше нещо за мен. За съжаление, името ми най-често се свързваше с това на Джулиан. Изпратих по един екземпляр на Пол и Крис, а останалите запазих за себе си и за мама. Представих си я как ще изглежда, когато отвори плика, въпреки че се страхувах, че ще изхвърли писмото, без да прочете написаното. Никога не я нарекох „майко“ или „мамо“, а винаги се обръщах към нея официално и хладно. Щеше да настъпи денят, когато щях да се изправя лице срещу лице с нея. Щях да я нарека „майко“ и да я наблюдавам как пребледнява и се разтреперва.

Една сутрин се събудих от силно тропане по вратата ми.

— Кати, пусни ме да вляза! Имам страхотни новини! — дочух гласа на Джулиан.

— Махай се! — отвърнах сънено аз, станах и си облякох халата, преди да се приближа до вратата. — Престани! Не съм ти простила... и никога няма да го направя... така че не се бъркай в живота ми!

— Пусни ме, или ще изкъртя вратата! — заплаши той.

Отключих и вратата се отвори. Джулиан ме вдигна в обятията си и ме целуна дълго и страстно по устните, докато аз се прозявах.

— Вчера, след като си тръгна, мадам Золта ни съобщи новините! Отиваме на турне в Лондон! За две седмици! Никога не съм ходил в Лондон, Кати, а Мадам е толкова щастлива, че са ни забелязали там!

— Сериозно? — попитах аз, завладяна от въодушевлението му. След това се запътих към миниатюрната кухня... Кафе, трябваше да изпия чаша кафе, за да мога да разсъждавам трезво.

— Господи, винаги ли си такава сутрин? — попита той, последва ме в кухнята, придърпа един стол и се подпря на лакти, за да наблюдава всяко мое движение. — Събуди се, Кати! Прости ми, целуни ме и нека отново бъдем приятели. Ако искаш, утре отново ме мрази, но днес ме обичай... защото сме родени за този ден... Кати, ще успеем! Зная го със сигурност. Преди да се появим ние, никой не забелязваше школата на мадам Золта! Този успех не е неин, а наш!

Самочувствието му заслужаваше медал.

— Закусвал ли си? — помитах с надежда, че не е гладен. Имах само две парчета бекон и исках да си ги изям сама.

— Разбира се. Хапнах, преди да дойда, но мога отново да закуся.

Разбира се, че можеше! Винаги можеше да се храни... и тогава новините достигнаха до съзнанието ми... Лондон! Отивахме в Лондон! Завъртях се и извиках:

— Джулиан, нали не се шегуваш? Всички ли отиваме там?

Той скочи.

— Да, всички! Голяма възможност, страхотен шанс! Ще накараме света да ни забележи! А двамата с теб ще станем звезди! Защото сме най-добрата двойка, и ти го знаеш не по-зле от мен!

Разделих с него закуската си и го слушах как мечтае за дългата и успешна кариера, която ни очаква. Щяхме да сме богати и когато остареем, щяхме да имаме деца и да преподавам балет. Не исках да разрушавам илюзиите му, но трябваше да му кажа:

— Джулиан, аз не те обичам, така че не можем да се оженим. Ще отидем в Лондон, ще танцуваме заедно и ще се опитам да бъда най-добрата, но си прави планове да се ожениш за друга. Вече съм сгодена. Отдавна.

— Лъжеш! — извика той. Поклатих глава и отрекох. — Върви по дяволите, че ме подведе! — побесня той и изхвърча от апартамента ми. Никога не го бях подвеждала, освен когато танцувахме, но това бе съвсем различно.

ЗИМНИ МЕЧТИ

За Коледа се прибирах у дома. Неприятностите с Джулиан останаха далече и бях щастлива, че ще видя Пол и ще му съобщя добрите новини. Добре че съществуваше Пол. Нямах да позволя на Джулиан да провали удоволствието от тази моя Коледа. Защото с Пол бяхме решили да съобщим за нашия годеж и единственият човек, който можеше да разруши щастието ми сега, бе Крис.

В два часа сутринта Пол и Крис ме посрещнаха на летището. Беше ужасно студено, дори и в Южна Каролина. Крис ме достигна първи и ме взе в обятията си. Опита се да ме целуне по устните, но аз извърнах глава и той докосна само бузата ми.

— Привет на известната балерина! — извика той, прегърна ме силно и ме погледна с гордост. — О, Кати, толкова си красива! Всеки път, когато те видя, ми се свива сърцето.

И моето сърце се свиваше, защото той ставаше по-красив дори и от татко. Измъкнах се от прегръдката на брат ми и се спуснах към Пол, който стоеше и ни наблюдаваше. Протегна ръце, за да хване моите. Внимателно, внимателно, предупреждаваше погледът му, не позволявай новините да се разберат прекалено скоро.

Това бе най-щастливата ни Коледа, от начало до край, или почти до края. Кари бе пораснала един инч. Огромните ѝ сини очи да блесяха от щастие, докато се радваше на кадифената червена рокля, която ѝ бях купила, след като обиколих почти всички магазини в Ню Йорк. Когато облече роклята, приличаше на малка принцеса. Опитах се да си представя Кори как, скръстил крака, разопакова своите подаръци. На всеки празник си спомнях за него.

Крис сложи малка кутийка в ръцете ми. В нея имаше тънко златно колие с медальон във формата на сърце, в центъра на което блестеше истински диамант, малък, но истински.

— От моята трудно изработена надница — пошегува се той, докато слагаше колието около шията ми. — Сервитьорството се заплаща добре, когато обслужването е на ниво и се усмихваш. —

После, крадешком, пхна една сгъната бележка в ръката ми. Когато след час я прочетох, сълзи бликнаха от очите ми.

„На моята лейди Катрин
Подарявам злато с едва забележим диамант.
Но камъкът щеше да е по-голям от замък, ако
изразяваше чувствата ми към теб.
Подарявам ти злато, защото е вечно, и любов колкото
цялото море.

Единствено твой брат Кристофър.“

Не бях прочела бележката, когато Пол ми даде своя подарък, опакован в златно фолио с огромна копринена червена панделка. Ръцете ми се разтрепериха, докато отворя пакета, а той ме наблюдаваше очаквателно. Палто от сива лисица!

— Такова палто ти е необходимо за нийоркските зими — каза той, а очите му блестяха от любов.

— Много е скъпо — задавих се аз, — но страшно ми харесва!
Той се усмихна успокоен и щастлив.

— Всеки път, когато го носиш, ще се сецаш за мен, а ще те топли и в студените мъгливи дни в Лондон.

Въпреки че се чувствах неудобно, му казах, че е най-хубавото палто, което съм виждала. Сетих се за мама и гардероба ѝ, изпълнен с кожи и скъпоценности — те бяха цената на нейната жестокост.

Крис извърна глава и улови нещо, което издаде любовта ми към Пол. Веждите му се сбърчиха, преди да погледне Пол. После напусна стаята. Силно затръшна вратата. Пол се престори, че не е забелязал.

— Погледни в ъгъла, Катрин... има един подарък за всички нас.

Погледнах огромния цветен телевизор, който Кари се затича да включи.

— Купи го, за да можем да гледаме как танцуваш в „Лешникотрошачката“. Сега не ми дава да го докосна.

— Защото много трудно се настройва — извини се Пол.

През останалата част от коледния ден почти не се видях с Крис, освен когато се хранехме. Носеше светлосиния пуловер, който му бях изплела (стоеше му прекрасно), а под него ризата и вратовръзката,

които също аз му бях подарила. Но нито един от моите подаръци не можеше да се сравни със златното колие с диамант и малката бележка, които нараниха сърцето ми. Мразех чувството, което продължаваше да изпитва, и въпреки това, когато се замислих по-късно, щеше да ми е много по-неприятно, ако бе престанал.

Вечерта всички се настанихме удобно пред цветния телевизор. Свих се на пода близо до крака на Пол, а Кари се разположи до мен. Крис седна по-встрани, изпаднал в настроение, което го отдалечаваше от мен. Така че не се чувствах съвсем щастлива. Записът беше направен през август, но едва сега се излъчваше по телевизията. Колко красиви изглеждаха цветните декори, а в действителност не бяха такива. Наблюдавах се в ролята на Клара... наистина ли изглеждах така? Забравила предпазливостта си, несъзнателно се облегнах върху крака на Пол и усетих пръстите му да галят косата ми. Тогава забравих къде се намирам — бях на екрана с Джулиан, който с помощта на магията се бе превърнал от грозния лешникотрошач в прекрасен принц.

Когато предаването свърши, първата ми мисъл бе за майка ми. *Господи, дано да си е вкъщи тази вечер и да ме гледа. Нека разбере какво се е опитала да убие! Нека да я боли, да плаче, да страда... моля те, моля те, Господи!*

— Нямам думи, Кати! — каза мило Пол. — Нито една балерина не би изпълнила ролята по-добре от теб. И Джулиан беше прекрасен.

— Да — каза хладно Крис, изправи се и дойде да вдигне Кари, — и двамата бяхте прекрасни, но определено не е представлението, което си спомням от дете. Кати, побързай да се отървеш от този младеж!

След тези думи той напусна стаята и заведе Кари в леглото.

— Мисля, че брат ти подозира нещо — каза умислено Пол. — Не само за Джулиан, но и за мен. През целия ден се държи с мен като с престъпник. Няма да се зарадва, когато научи новините.

Като всички нормални хора исках да избегна неприятностите и предложих да му съобщим на следващия ден. После, когато се сгуших в прегръдките на Пол, си разменихме страстните целувки, потискани досега. Копнеех за него. Загасихме лампите, качихме се по стълбите и се любихме в леглото му с огромна страст. Заспахме и като се събудихме, се любихме отново. На разсъмване го целунах още веднъж,

нахлузих един халат, за да се прибера в стаята си. За мой ужас, когато излизах от стаята на Пол в коридора, Крис отвори вратата си. Той се закова на място и ме погледна учудено и обидено. Отстъпих назад, така засрамена, че исках да заплача! Никой от нас не продума. Сетне се спусна по стълбите, но по средата се обърна и ме погледна разочаровано. Исках да умра. Влязох в стаята на Кари и я заварих да спи, прегърнала червената си рокля.

Хвърлих се върху леглото си и се опитвах да измисля какво да направя, за да се сдобрим с Крис. Защо изпитвах странното чувство, че съм го предала?

В деня след Коледа се връщаха подаръците, които не желаш, мразиш или не ти стават. Приблжих се до Крис, който ожесточено подрязваше розовите храсти в градината.

— Крис, трябва да си поговорим и да ти обясня някои неща.

— Пол няма право да ти подарява кожено палто! — избухна той. — Сякаш си му метреса! Върни му палтото, Кати! И най-вече се откажи от нещата, които правиш с него.

Първо взех ножицата от ръцете му, преди да е съсипал любимите рози на Пол.

— Крис, не е толкова лошо, колкото мислиш. Виж... Пол и аз... смятаме да се оженим през пролетта. Обичаме се и не вършим нищо лошо. Не е случайна връзка, която ще приключи утре — той се нуждае от мен и аз от него. — Приблжих се към него, а той ми обърна гръб, за да скрие изражението си. — И за мен, и за теб е по-добре така — казах мило аз. Прегърнах го през кръста и се наведох, за да видя лицето му. Изглеждаше объркан като здрав човек, който внезапно научава, че е болен от неизлечима болест... и цялата надежда го напуска.

— Много е стар за теб!

— Обичам го.

— Добре, обичаш го. А кариерата ти? Ще се откажеш ли от всички години на усилен труд и мечти? Ще нарушиш ли обещанието си? Знаеш, че се заклехме да преследваме целите си, за да наваксаме загубените години.

— Двамата с Пол го обсъдихме. Той ме разбира. Смята, че ще намерим решение...

— Смята ли? Какво знае един лекар за живота на балетиста? Никога няма да си до него. Той ще е тук, а ти — Бог знае къде, заобиколена от мъже на твоята възраст. Нищо не му дължиш, Кати, нищо! Засвидетелствахме му уважението и любовта си... но не му дължиш живота си!

— Наистина ли? — попитах шепнешком аз, разкъсвана от мъка за Крис. — Смятам, че му го дължа. Знаеш как се чувствах, когато дойдохме тук. Мислех, че не можеш да вярваш на никого. Очаквах да ни се случи най-лошото и ако него го нямаше, сигурно щеше да стане точно така. Не го обичам за това, което направи. Обичам го заради самия него.

Той се завъртя и грабна ножицата от ръцете ми.

— Ами Джулиан? Ще се омъжиш за Пол и ще танцуваш с Джулиан. Знаеш, че Джулиан е луд по теб. Изписано е по лицето му, по начина, по който те гледа и те докосва.

Отдръпнах се, поразена. Крис не говореше само за Джулиан.

— Съжалявам, че развалих празника ти — започнах, — но и ти ще си намериш някоя жена. Зная, че обичаш Пол. И като размислиш, ще разбереш, че сме подходящи един за друг, независимо от разликата в годините и останалите пречки. — Тръгнах си и го оставих в градината.

Пол ме закара в Грийнглена, а Кари остана вкъщи да гледа цветния телевизор и новите си дрехи и игри. Пол разговаряше весело за вечерята, която бе планирал в любимия си ресторант.

— Защо не съм егоист и не оставя Крис и Кари вкъщи? Но искам да присъстват, когато ти сложа пръстена на ръката.

Вперих поглед в зимния пейзаж, голите дървета, кафявата трева, красивите къщи. Вече бях участник в шоуто, а не само наблюдател, заключен на тавана... и въпреки това се чувствах толкова нещастна и потисната.

— Кати, седнала си до най-щастливия мъж в света!

А в градината бях оставила един мъж, нещастен като самата мен.

В чантата си носех пръстена, който бях купила за Кари в Ню Йорк. Нежен рубин, за малкия пръст, но дори и той беше прекалено голям за нея и ставаше само на палеца ѝ.

Докато бях в бижутерския магазин и обсъждах как да намалят пръстена, без да го развалят, изведнъж дочух познат глас! Приятен, остър глас! Като на забавен кадър внимателно извърнах глава.

Мама! Стоеше точно до мен! Ако бе сама, вероятно щеше да ме забележи, но беше заета в разговор с приятелката си, облечена елегантно като нея. Много се бях променила, откакто ме бе видяла за последен път, но... ако се загледаше, щеше да ме познае. Двете обсъждаха тържеството, което бяха посетили предишната вечер.

Тържества! Само с това ли се занимаваше — да ходи по тържества! Сърцето ми се разтуптя. Настроението ми се развали. Тържество... трябваше да се досетя! Тя никога не стоеше вкъщи и не гледаше телевизия! Не ме е гледала! Ядосах се! Обърнах се, за да я накарам да ме забележи! Малкото огледало на витрината на щанда отразяваше профила ѝ и ми показва колко красива бе все още. Изглеждаше по-възрастна, но все пак бе ослепителна. Русата ѝ коса бе прибрана назад, за да разкрие перфектната линия на носа ѝ, плътните ѝ червени устни и дългите ѝ естествено черни мигли, удебелени със спирала. На ушите ѝ блестяха златни обеци с истински диаманти. Тя заговори:

— Можете ли да ми покажете нещо, подходящо за младо момиче? — обърна се към продавачката. — Нещо изискано, не прекалено голямо, което момичето да може да запази през целия си живот и да се гордее с него.

Какво?! На кое момиче правеше подаръци? Ревнувах, докато я наблюдавах как избра златно колие, като това, което Крис ми подари! Триста долара! Сега скъпата ни майка харчеше пари за чуждо дете, напълно забравила за нас. Не се ли замисляше за нас, не се ли чудеше дали се справяме? Как успяваше да заспи вечер, когато светът можеше да бъде жесток и хладен към деца, оставени да се справят сами?

Доколкото можех да определя, не изпитваше съжаление или вина. Искях да проговоря и да видя как самочувствието ѝ се сгромолясва. Искях усмивката ѝ да изчезне и да разкрия пред приятелката ѝ какво чудовище бе тя! Убиец! Лъжец!... Но не казах нищо.

— Кати — обади се Пол, приближи се и постави ръце на раменете ми. — Върнах всичко, а ти? Готова ли си да тръгваме?

Отчаяно желяех майка ми да ме види с Пол — мъж, толкова красив, колкото милия ѝ Барт. Искях да изкреця! Виждаш ли, и аз мога да привличам интелигентни, мили, образовани и красиви мъже! Бързо се обърнах с надеждата, че майка ми е чула Пол да изговаря името ми. Но тя продължи към касата и дори да бе чула името „Кати“, то не я накара да се обърне.

По причина, която не разбрах, заплаках.

— Добре ли си, скъпа? — попита Пол. Забеляза нещо в изражението ми, което го обезпокои и озадачи. — Не изпитваш съмнения за нас, нали?

— Не, разбира се! — отрекох аз. Но изпитвах съмнения за себе си. Защо не направих нищо? Защо не я спънах? Тогавя щях да я видя как се просва на пода и самочувствието ѝ изчезва... може би. В неин стил бе да падне грациозно и всички мъже в магазина да се спуснат да ѝ помогнат... дори и Пол.

Когато Крис влезе в спалнята ми и отпрати Кари, се обличах за вечерята в ресторант „Плантейшън“.

— Иди да гледаш телевизия — каза ѝ той по-остро, отколкото бях свикнала да се обръща към нея. — Искам да говоря със сестра ти.

Кари ни погледна учудено, преди да напусне стаята.

В мига, в който Кари затвори вратата, Крис се озова до мен, хвана раменете ми и силно ме разтърси.

— Ще прекратиш ли този фарс? Ти не го обичаш! Обичаш мен! Знам, че е така. Разбирам, че се опитваш да ме освободиш, като се омъжваш за Пол, но това не е достатъчна причина да се омъжиш за един човек. — Той наведе глава, пусна раменете ми, ужасно засрамен. Гласът му стана толкова слаб, че трябваше да се напругам, за да го чуя. — Зная, че чувствата, които изпитвам към теб, са греховни. Разбирам, че трябва да си намеря някоя друга, но не мога да престана да те обичам и да те желая. Мисля за теб през цялото време. Всеки ден. Нощем те сънувам. Искам, когато се събудя, ти да си в стаята до мен. Искам да си лягам и да знам, че си много близко, там, където мога да те видя и да те докосна. — Стенание задави гърлото му, преди да продължи. — Не мога да понеса мисълта, че си с друг! По дяволите, Кати, желая те! След като не смяташ да имаш деца, *защо не избра мен?*

Бях се отдръпнала, когато пусна раменете ми. Щом думите му затихнаха, се спуснах и обвих ръцете си около него, а той се вкопчи в мен, сякаш бях единствената, която можеше да го спаси от удавяне. Но и двамата щяхме да се удавим, ако изпълнехме желанието му.

— О, Крис, какво да кажа? Мама и татко бяха направили грешка, сключвайки брак, и ние платихме за това. Не можем да рискуваме да повторим грешката им!

— Можем! — проплака упорито той. — Можем да нямаме сексуални контакти. Просто ще живеем заедно, като брат и сестра, заедно с Кари. Моля те, умолявам те да не се омъжваш за Пол!

— Млъкни! — извиках аз. — Остави ме! — Ударих го, исках да го заболи така, както всяка негова дума ме нараняваше. — Караш ме да се срамувам и да се чувствам виновна! Ти си ми само брат, Крис, и такъв искам да те запазя, което изключва леглото ми!

Тогава той ме прегърна. Не устоях и притиснах бузата си към препускащото му сърце. Едва успяваше да сдържи сълзите си. Искях да забрави, но всяка секунда, която ме държеше в обятията си, му даваше надежда и той се възбуди! А си въобразяваше, че ще се обичаме само платонически!

— Пусни ме, Крис! Ако искаш, ме обичай до края на живота си, но не го показвай! Повече не желая да чувам за това! Обичам Пол и нито една твоя дума не може да ме спре да се омъжа за него!

— Заблуждаваш се! — задави се той и ме прегърна по-силно. — Виждам те как ме наблюдаваш, преди да го погледнеш. Искаш и него, и мен! Искаш всичко и всеки! Не съсипвай живота му, Пол вече достатъчно е страдал! Прекалено е възрастен! Той ще бъде импотентен, когато ти достигнеш разцвета си! Дори Джулиан е по-добър избор!

— Голям глупак си, ако смяташ така!

— Добре, глупак съм! Винаги съм бил такъв, нали? Когато те обикнах, направих най-голямата грешка в живота си, нали? Ти искаш всеки мъж, който ти хареса, независимо от последствията, но ще те оставя да притежаваш всеки, когото пожелаеш, ако винаги се връщаш при мен!

— Кристофър, ти ревнуваш! И не ме гледай така със студените си сини очи — имал си достатъчно връзки! Разбрах, че си спал с Йоланда Ланг и Бог знае с още колко други. Какво им казваше? Че и

тях ги обичаш! Е, аз вече не те обичам! Обичам Пол и не можеш да направиш нищо, за да ни попречиш да се оженим.

Беше пребледнял, трепереше и прошепна зловещо:

— Напротив, мога. Мога да му кажа за нас... тогава няма да те иска.

— Няма да му кажеш. Това е под достойнството ти, а освен това той вече знае.

Дълго останахме загледани един в друг, след което той избяга от стаята и толкова силно затръшна вратата, че на тавана се появи пукнатина.

Само Кари ни придружи в ресторанта.

— Жалко, че Крис не се чувства добре. Надявам се да не е грип... Всички са болни от грип.

Не отвърнах нищо, просто седях и слушах как Кари обяснява колко обича коледите и как дори обикновените неща са придобили празничен вид.

Пол ми сложи двукаратовия диамантен пръстен, докато в камината пукаха дърва, а наоколо се носеше лека музика. Постарах се да създам празнично настроение, докато отпивахме шампанско и вдигахме тост за дългото ни и щастливо бъдеще. Танцувах с Пол под гигантските кристални полилеи и с притворени очи си представях Крис сам вкъщи, затворен в стаята си, изпълнен с омраза към мен.

— Ще бъдем много щастливи, Пол — прошепнах аз, изправена на пръсти. Да, такъв щеше да бъде съвместният ни живот. Лесен. Приятен. Безпроблемен. Също като старомодния валс, който танцувахме. Защото любовта не познава пречки, ако е истинска.

Аз... и моите илюзии.

АПРИЛСКА МЕЧТА

Надпревара. Себеотдаване. Желание. Убеденост. Четирите основни закона в света на балета. Ако мадам Золта се държеше строго с нас преди Коледа, сега тя ни наложи изключително тежък режим и само работехме. Говореше ни колко добър е Кралският балет, строго класически, но ние трябваше да поднесем всичко по нашия уникален американски начин — класически, но по-красив и модерен.

Джулиан бе съвсем безпощаден, дори тираничен. Наистина започнах да го презирам! И двамата бяхме мокри от пот и косите ни висяха на кичури. Трикото бе прилепнало за кожата ми. Джулиан бе само по панталони. Крецеше ми, сякаш бях глуха:

— По дяволите, направи го както трябва този път! Не искам да тренирам цяла нощ!

— Престани да крециш, Джулиан! Прекрасно те чувам!

— Тогава го направи правилно: Пристъпи три крачки, отскочи да те хвана и за Бога, този път се отпусни назад веднага! Не се сковавай. В мига, в който те хвана, се отпусни и падни назад, ако изобщо можеш да направиш нещо правилно и грациозно днес.

Проблемът беше в мен. Вече му нямах доверие. Страхувах се, че ще се опита да ме нарани.

— Джулиан, крециш ми, сякаш нарочно греша!

— Така ми изглежда! Ако имаше желание, щеше да го направиш. Единственото, което трябва да направиш, са три стъпки, отскок, за да мога да те хвана, и падане назад. Сега се постарай да го направиш поне веднъж от петдесет опита!

— Смяташ, че на мен ми харесва! Я ми погледни мишниците — казах и вдигнах ръце да му покажа. — Виж колко са зачервени! Утре ще съм цялата в синини от твоите груби ръце.

— Тогава го направи правилно. — Той крецеше като обезумял, а аз се страхувах, че търси възможност да ме изпусне нарочно, за да си отмъсти. Но се изправих и го направих отново и отново не успях да се отпусна и да му се доверя. Този път ме хвърли на пода, където останах да лежа. Дишах тежко и се чудех защо продължавам.

— Опитваш се да си поемеш въздух? — попита саркастично той, като се изправи над мен, а босите му крака притискаха моите. Голите му гърди блестяха от пот, капчици, от която падаха по мен. — Аз извършвам тежката работа, а ти лежиш долу разпусната и уморена. Какво ти се е случило? Да не би да си използвала цялата си енергия за доктора си?

— Млъквай! Уморих се от дванайсетчасовата непрекъсната тренировка, това е всичко!

— Ако ти си уморена, аз съм десет пъти по-зле от теб... така че ставай и дай да го направим отново... и по дяволите, направи го правилно!

— Не ме ругай! Намери си друг партньор! Спъна ме и паднах така, че коляното ми ме боля три дни. Как бих могла да се затичам и да се хвърля в ръцете ти — ти си достатъчно подъл, за да ме осакатиш за цял живот!

— Дори и да те мразех, нямаше да те оставя да паднеш! Освен това, Кати, аз не те мразя! Още не.

След дълги опити под звуците на пианото, броење, засичане на времето, повтаряне на същите стъпки, накрая го направих и дори Джулиан се усмихна и ме поздрави.

После дойде генералната репетиция и представлението на балета „Ромео и Жулиета“.

Странният декор и блестящите костюми, комбинирани с оркестъра, ни накараха да покажем най-доброто, на което бяхме способни. Сега можех да вложа в ролята на Жулиета онези малки нюанси, които да я накарат да изглежда истинска, а не да стоя вдървена като Йоланда. Мадам Золта се вгледа отблизо в лицето ѝ, след което я подуши.

— Господи... пушила си марихуана! Нито един мой танцьор няма да се появи на сцената и да мами публиката! Прибери се и си легни! Катрин, пригответи се да партнираш на Джулиан!

Йоланда премина покрай мен и се опита да ме удари жестоко, докато изсъска:

— Защо се върна? Защо не остана там, където ти е мястото?

Не мислех за Йоланда и заплахите ѝ, докато стоях на паянтовия балкон и замечтано гледах към бледото лице на Джулиан, вдигнато към моето. Изглеждаше толкова красив под сините светлини. Изглеждаше

като мистериозния ми любим от тавана, който никога не ми позволяваше да се приближа и да се вгледам в чертите на лицето му.

Когато завесата падна, избухнаха оглушителни аплодисменти. А Джулиан се протегна и силно ме прегърна.

— Тази вечер беше неповторима! Как успяваш да ме дразниш непрекъснато до представлението?

Завесата се вдигна за овациите и той ме целуна по устните.

— Браво! — развика се публиката, защото това бяха драмата и страстта, които очакваха от балетистите.

Беше нашата вечер, най-добрата. Опиянена от успеха, се промъкнах покрай фотографите и тълпите от ловци на автографи до гримьорната си, защото след представлението щеше да има голямо тържество, преди да отлетим за Лондон. Бързо намазах лицето си с тоалетно мляко, за да си сваля грима, след което се преоблякох със син костюм. Мадам Золта почука на вратата и извика:

— Катрин, една дама твърди, че е пропътувала пътя от родния ти град, за да те види как танцуваш. Отвори вратата, а ние ще отложим началото на тържеството, докато се приготиш.

В стаята влезе висока привлекателна жена. Беше брюнетка с тъмни очи, носеше скъпи дрехи, които подчертаваха фигурата ѝ. Имах чувството, че ми прилича на някого. Огледа ме от главата до петите и едва тогава се обърна да разгледа малката гримьорна, изпълнена с найлонови пликове за турнето в Англия. На всеки плик беше написано името ми и името на съответния спектакъл. Нетърпеливо я чаках да каже каквото има и да си отиде, за да си облека палтото.

— Не ви познавам — започнах аз, за да я подканя.

Тя се усмихна коварно и без покана седна, като скръсти красивите си крака.

— Разбира се, че не ме познаваш, скъпо дете, но аз знам много за теб.

Нещо в сладкия ѝ, мазен тон ме накара да бъда нащрек, защото разбрах, че новините, които искаше да ми съобщи, щяха да бъдат лоши. Осъзнах го от злобния поглед, скрит зад фалшивата ѝ усмивка.

— Много си хубава, дори красива.

— Благодаря.

— Танцуваш изключително добре... това ме учудва.

— Отново благодаря — отвърнах аз, като реших, че никога нямаше да стигне до същността на въпроса.

Доста време мълча, преди отново да заговори. Държеше ме под напрежение. Взех палтото си и се опитах да ѝ покажа, че трябва да тръгвам.

— Хубаво кожено палто — отбеляза тя. — Предполагам, че брат ми ти го е подарил. Чух, че харчи парите си като пиян моряк. Да използва спестяванията си за трима непознати, дошли с един автобус и обсебили живота му. — Засмя се саркастично, както само възпитаните хора знаеха да го правят. — Като те видях, разбрах защо. Въпреки че бях чувала, че си достатъчно красива, за да накараш човек да оглупее, нямаш представа, че дете като теб може да изглежда така сластолюбиво, така чувствително и невинно едновременно. Специален сорт сте, госпожице Доул. Целомъдрие и невинност. Такъв тип сигурно е страшно опияняващ за човек като брат ми — изкикоти се тя. — Единствено комбинацията от младост, руса коса, красиво лице и хубави гърди може да накара и най-добрия мъж да се държи като звяр. — Тя въздъхна, сякаш ме съжаляваше. — Да, това е проблемът, когато си млада и красива. Мъжете са най-лошите хора. Не си първата му авантюра, въпреки че преди никога не е подарявал кожено палто и диамантен пръстен. Сякаш ще се омъжва за теб.

Значи това беше Аманда — сестрата на Пол, ексцентричната жена, която му плетеше пуловери и ги изпращаше по пощата, но отказваше да разговаря с него по улиците.

Аманда се изправи и се завъртя около мен като дебнеща котка, готова за скок. Парфюмът ѝ беше тежък, ориенталски.

— Кожата ти е безупречна — каза тя и ме погали по бузата, — твърда като порцелан. Няма да можеш да запазиш кожата и косата си, когато навършиш трийсет и пет — а преди това той ще се е отегчил от теб. Харесва жените му да са млади, съвсем млади. Обича красиви, интелигентни и талантиливи жени. Поне има вкус, ако не разум. Виж, не ме интересува какво прави той — усмихна се отново тя, — щом е в границите на приличието и не засяга живота ми.

— Излезте оттук — успях да кажа аз. — Изобщо не познавате брат си. Той е почтен и щедър човек и по никакъв начин не застрашава живота ви.

Тя се усмихна съжалително.

— Скъпо дете, не разбираш ли, че съсипваш кариерата му. Не си глупачка, за да смяташ, че връзката ви е останала незабелязана. В малък град като Клеърмонт всичко се знае. Въпреки че Хени не може да говори, съседите също имат очи и уши. Чувам най-различни клюки, как харчи парите си за малки престъпници, които се възползват от добрия му характер и скоро ще бъде разорен и ще остане без пациенти! — Вече се бе разгорещила и се страхувах, че всеки момент ще одере лицето ми с дългите си нокти.

— Махайте си! — наредих ожесточено. — Знам всичко за вас, Аманда, защото и аз дочувам клюки! Проблемът ви е, че смятате, че той ви дължи живота си, защото сте работили и сте го издържали, докато е следвал. Но аз видях счетоводните му книги. Върнал ви е всичко, плюс десет процентна лихва — така че нищо не ви дължи! Вие сте лъжкиня! Обичам го и той ме обича, и нищо не може да попречи на брака ни!

Тя се засмя отново, след което лицето ѝ придоби решителен вид.

— Не ми нареждай какво да правя! Когато съм готова, ще си тръгна, а това ще стане, след като кажа каквото искам. Долятах дотук, за да видя новата му любовница, танцуващата кукла... повярвай ми, няма да си последната. Джулия ми казваше...

— Махайте се! Не казвайте и дума повече за него! Зная за Джулия. Той ми каза. Не го обвинявам, ако го е накарала да търси други. Тя не му е била истинска съпруга, просто домакиня, готвачка, но не съпруга!

Тя се засмя развеселено... Господи, как обичаше да се смее. Доставяше ѝ удоволствие, че срещу нея е изправен човек, решен да се бори, някой, когото да надвие.

— Глупаво момиче! Това е старата история, която всеки женен мъж разказва на новото си завоевание. Джулия бе една от най-милите, най-добрите и най-прекрасните жени на света. Тя правеше всичко, за да му достави удоволствие. Единственият ѝ проблем бе, че не можеше да му предложи достатъчно секс, от който той се нуждаеше, вида секс, който искаше, така че наистина той се обърна към други като теб. Признавам, че всички женени мъже се забавляват извън дома си, но не правят това, което той извърши!

Мразех гадната вещица. Наистина я презирах.

— Какво толкова лошо е направил? Джулия е удавила тригодишния му син... нищо на света не би ме накарало да отнема живота на детето си! Не ми е необходимо такова отмъщение!

— Съгласна съм. — Тя се върна към спокойния си тон. — Джулия извърши лудост. Скоти бе красиво, прекрасно момче, но Пол я принуди да го извърши. Разбирам мотивите ѝ. Пол обичаше най-много Скоти. Когато искаш емоционално да унищожиш някого, унищожаваш онова, което обича най-много.

О! Какъв ужас!

— Прави се на светец, нали? — попита тя, а очите ѝ блестяха от задоволство. — Измъчва се, обвинява се, страда за детето си, после се появяваш ти и забременяваш от него. Да не мислиш, че градът не знае за аборта ти? Знаем! Знаем всичко!

— Лъжеш! — извиках ужасена. — Не беше аборт. Направиха ми кюртаж, защото цикълът ми не бе редовен!

— Ха, записано е в болничните книги! — каза самодоволно тя. — Направила си спонтанен аборт на двуглав ембрион с три крака... близнаци, които не са се разделили правилно. Горкичката, не знаеше ли, че кюртажът и абортът са една и съща процедура?

Потъвах, давех се, тъмна вода ме задушаваше... две глави? Три крака? Господи... чудовищното бебе, от което така се страхувах. Но тогава Пол не ме бе докосвал! Не и Пол!

— Не плачи! — успокои ме тя, докато потръпвах от докосването на голямата ѝ ръка, покрита с диаманти. — Всички мъже са зверове. Предполагам, че не ти е казал. Не разбираш ли, не можеш да се омъжиш за него. Правя го за твое добро. Ти си млада, красива, надарена и да живееш в грях с женен мъж е голяма загуба. Спасявай се, докато можеш.

Сълзи замъглиха съзнанието ми. Разтърках очи като бебе, защото наистина се чувствах като дете, попаднало в лудия свят на възрастните. Вгледах се тъпо в гладкото ѝ лице.

— Пол не е женен. Той е вдовец. Джулия е мъртва. Самоубила се е в деня, когато е удавила Скоти.

Като майка тя ме потупа по рамото.

— Не, скъпо дете. Джулия не е мъртва. Тя живее в една клиника, където Пол я затвори, след като удави Скоти. Луда или не, тя все още е негова законна съпруга.

Напъха в ръката ми няколко снимки на слаба жена, легнала върху болничното легло. Всички снимки бяха в профил. Жената изглеждаше като полудяла от мъка. Очите ѝ бяха широко отворени и гледаха безизразно в пространството, а тъмната ѝ коса приличаше на конци, разхвърляни по леглото. Бях виждала прекалено много снимки на Джулия и независимо от промяната я познах.

— Между другото — каза сестрата на Пол, — представлението ми хареса. Ти си прекрасна балерина. А онзи млад мъж е забележителен. Омъжи се за него. Той очевидно е влюбен в теб. — Тя напусна стаята. Остави ме потънала в отчаяние, сред разбитите ми мечти. Щях ли да успея да се науча да плувам в морето от подлост и лъжи?

Джулиан ме заведе на голямото тържество, давано в наша чест. Орди от хора ни заобикаляха, поздравяваха, обсипваха с похвали. Те не означаваха нищо за мен. Онова, което ме занимаваше, бе, че Пол ме е лъгал. Любил ме е, докато все още е бил женен... лъжи! Мразех лъжите!

Джулиан никога не се бе държал така загрижено и нежно. Придържаше ме в един от бавните, старомодни танци, така че усещах само твърдите мускули на стегнатото му тяло и мъжествеността му.

— Обичам те, Кати! — прошепна той. — Толкова силно те желая, че нощем не мога да спя. Искам да те прегръщам, да те любя. Ще полудея, ако скоро не ми разрешиш. — Зарови лице в косите ми. — Никога не съм спал с девственици. Моля те, Кати, обичай ме!

Лицето му изплува пред моето. Изглеждаше нереален, божествен, перфектен, но...

— Джулиан, а ако ти кажа, че не съм девствена?

— Но ти си! Зная, че си!

— Откъде знаеш? — засмях се весело. — По лицето ми ли е изписано?

— Да — каза твърдо той. — В очите. Очите ти ми казват, че не знаеш какво е да си обичана.

— Джулиан, страхувам се, че не разбираш много.

— Подценяваш ме, Кати. Веднъж се държиш с мен, сякаш съм малко момче, а друг път, сякаш съм вълк, който ще те изяде. Позволи

ми да те любя и ще разбереш, че досега друг не те е докосвал.

Засмях се.

— Добре, но само за една нощ.

— Ако ме приемеш за една нощ, никога няма да искаш да си отида — предупреди ме той, а очите му блестяха като черни въглени.

— Джулиан, аз не те обичам.

— Но след тази нощ ще ме обикнеш.

— О, Джулиан — казах аз и се прозях. — Уморена съм и съм почти пияна, така че си върви, остави ме сама.

— За нищо на света, скъпа. Каза „да“ и трябва да го изпълниш. Ще бъдеш моя тази нощ... и всяка нощ до края на моя или твоя живот.

В една дъждовна съботна сутрин двамата с Джулиан стояхме в ритуалната зала. Багажът ни беше натъпкан в такситата за летището. Най-добрите ни приятели стояха до нас, а съдията изрече думите, които щяха да ни свържат завинаги — „докато смъртта ни раздели“. Когато дойде мой ред да дам обет, се поколебах. Искях да избягам и да се върна при Пол. Новината щеше да го съсипе. Съществуваше и Крис. Но той предпочиташе да се омъжа за Джулиан, а не за Пол — такива бяха думите му.

Джулиан ме притисна до себе си, а очите му бяха изпълнени с обич и гордост. Не можех да избягам. Казах това, което трябваше, и се оказах омъжена за единствения мъж, за когото се бях заклела, че няма да му позволя да ме докосне. Не само Джулиан беше горд и щастлив. Мадам Золта също се радваше за нас, благослови ни, целуна ни по бузите и пророни майчински сълзи.

— Взе правилно решение, Катрин. Толкова ще сте щастливи заедно, такава прекрасна двойка, но запомнете — никакви деца!

— Скъпа, любов моя! — прошепна Джулиан, докато летяхме над Атлантическия океан. — Не бъди тъжна! Това е денят на нашето сливане! Заклевам се, че никога няма да съжаляваш! Ще бъда прекрасен съпруг. Никога няма да обичам друга, освен теб.

Главата ми се отпусна върху рамото му и се разплаках. Плачех за всичко, което трябваше да бъде мое на сватбения ми ден. Къде бяха птичите песни и камбаненият звън? Къде останаха зелената трева и любовта, която ми принадлежеше? И къде беше майка ми, която бе

причина за всичко? Къде? Плачеше ли при спомена за нас? Или хвърляше изрезките от вестниците и бележките ми. Да, сигурно постъпваше така. Колко лесно замина на втория си меден месец и ни остави на грижите на безмилостната ни баба. Когато се върна щастлива и усмихната, ни разказа колко хубаво е прекарала. Тя никога не погледна Кори и Кари, които не растяха. Не обърна внимание на помрачените погледи и тънките им крачета и ръчички. Не забелязваше онова, което не искаше да види.

Продължаваше да вали. Времето сякаш предричаше какво ме очаква. Тази студена буря покри с мраз крилата на самолета, който ме отнасяше все по-далече от хората, които обичах. Лед бе сковал и сърцето ми. А довечера трябваше да спя с мъж, когото дори не харесвах извън сцената, когато не изпълняваше ролята на принца.

Но за да отдам на Джулиан дължимото, трябва да призная, че самочувствието му като мъж имаше покритие. Забравих кой бе той и си представих, че е някой друг, докато целувките му обсипваха тялото ми и не остана нито един неизследван инч — непогален или нецелунат. Желаех го, преди да приключи. Изгарях от желание да му се отдам... и да се опитам да изтрия натрапчивото чувство, че съм направила най-голямата грешка в живота си.

А аз направих много грешки.

ЛАБИРИНТ ОТ ЛЪЖИ

Преди да си отпочинем, започнахме репетициите с Кралския балет, като сравнявахме техния стил и нашия. Мадам З. ни беше уведомила, че балетът им е строго класически, но ние трябва да правим всичко по нашия начин и да не се плашим.

— Придържайте се към правилата, танцувайте чисто, но нека всеки танц бъде ваш собствен. Джулиан, Катрин, като младоженци всички погледи ще са насочени към вас... така че направете всяка сцена възможно най-романтична. Ако продължавате така, ще останете в историята на балета.

Тя се усмихна и в крайчетата на очите ѝ се появиха сълзи.

— Нека докажем, че Америка също може да произведе най-доброто. — Тя се разплака и се обърна, за да не видим сгърченото ѝ лице — Обичам ви толкова много! — проплака тя. — Сега си отивайте... оставете ме... и ме накарайте да се гордея с вас.

Бяхме решени да дадем всичко от себе си, за да направим мадам Золта известна отново, не като балерина, а като учител. Тренирахме, докато пребити от умора падахме в леглата си.

Кралската опера и Ковънт Гардън дележаха пространството си с балетната школа и когато ги видях за първи път, затаих дъх и стиснах силно ръката на Джулиан. Залата в червени и златни цветове събираше повече от две хиляди души. Блестящата спирала от балкони, издигаща се към високия купол с формата на слънце, ме порази със старомодното си очарование. Скоро открихме, че зад кулисите състоянието е доста по-прозаично — претъпкани гримьорни, малки офиси и най-лошото от всичко — никакви стаи за репетиция! Правех всичко възможно да намеря някакво предимство в отоплителните системи и водопроводните инсталации, но не успях. През цялото време, когато не танцувах, умирах от студ. Мразех оскъдното количество топла вода в баните, което ме принуждаваше да се изкъпя по най-бързия начин, преди да замръзна.

Джулиан не се отделяше от мен. Усамотението бе нещо, за което не бе чувал и което не уважаваше. Дори когато влизах в банята, той

трябваше да е с мен, така че се спусках да заключа вратата, а той блъскаше по нея.

— Пусни ме! Защо се криеш, след като зная какво правиш?

Освен това искаше да надникне в съзнанието ми, да научи миналото и мислите ми, да знае всичко, което правя.

— И какво се случи, след като майка ти и баща ти загинаха при автомобилна катастрофа? — попита той, докато ме държеше в желязната си прегръдка. Защо искаше да го чуе отново? Въздъхнах. Вече бях съчинила правдоподобна история как законът е искал да ни остави в приют, така че тримата с Крис и Кари сме избягали.

— Имахме малко спестени пари от рождени дни, Коледа и други. Взехме един автобус, който да ни отведе до Флорида, но Кари бе болна и повърна. Една огромна дебела жена дойде и ни заведе при нейния „син — лекар“. Предполагам, че ни е съжалил, приюти ни... и това е всичко.

— Значи това е всичко — повтори бавно той. — Има много неща, които криеш от мен. Въпреки че се досещам за останалото. Видял е златната ябълка в младото красиво момиче и затова е бил така щедър. Кати, какви всъщност бяха взаимоотношенията ти с него?

— Обичах го и смятах да се омъжа за него.

— Тогава защо не го направи? — попита той. — Защо накрая ми каза „да“.

Тактичността не бе характерна за мен. Ядосах се, защото ме караше да обяснявам, когато не исках.

— Ти ме преследваше през цялото време! — избухнах аз. — Накара ме да повярвам, че ще се науча да те обичам, но не смятам, че ще успея! Направихме грешка, Джулиан! Ужасна грешка!

— Да не си посмяла да повториш това, чуваш ли! — проплака Джулиан, сякаш го бях наранила ужасно и ми напомни за Крис. Не можех да продължавам да наранявам всички около себе си, така че гневът ми изчезна и му позволих да ме вземе в обятията си. Той наведе глава и целуна шията ми.

— Кати, толкова те обичам. Повече, отколкото бих искал да обичам някоя жена. Не е имало човек, който да ме обича заради мен самия. Благодаря ти, че се опитваш да ме обикнеш, въпреки че казваш, че не можеш.

Заболя ме, когато долових трепет в гласа му. Изглеждаше като малко момче, което се молеше невъзможното да се случи. Вероятно бях несправедлива. Обърнах се и обвих ръце около врата му.

— Наистина искам да те обикна, Джул. Омъжих се за теб и ще се опитам да бъда най-добрата съпруга. Но не ме насилвай! Не ме заплашвай... просто остави любовта да дойде, след като науча повече неща за теб. Ти си почти като непознат за мен, въпреки че се познаваме от три години.

Той направи гримаса, сякаш ако го познавах наистина, би било невъзможно да го обикна. Прекалено силно се съмняваше в себе си. Господи, какво направих? Защо се отрекох от честния, откровен, почтен мъж и се отдадох на човек, който подозирах, че е брутален.

Мама действаше импулсивно и съжаляваше, когато бе прекалено късно. Не можеше да съм като нея, не можеше! Бях много талантлива, за да приличам на жена, която не може нищо друго, освен да кара мъжете да се влюбват в нея, а това не беше проява на интелигентност. Не, исках да съм като Крис... За всичко беше виновна тя, дори за брака ми с Джулиан!

— Кати, ще трябва да се примириш с моите недостатъци — каза Джулиан. — Не ме поставяй на пиедестал, не търси в мен съвършенството. Ако се опиташ да ме превърнеш във Вълшебния принц, няма да успееш. И доктората си поставила на пиедестал. Смятам, че си от онзи тип жени, които възвеличават любимите мъже, и те са принудени да се търкалят надолу. Просто ме обичай и се опитвай да не забелязваш онова, което не ти харесва.

Не успях да се примирявам с недостатъците. Винаги забелязвах грешките на мама, докато Крис ги пропускаше. Интересно. Недостатъците на Пол изглеждаха като грешки на Джулия, докато не се появи Аманда с ужасната си история. Още една причина да мразя мама — накара ме да се съмнявам в интуицията си.

Дълго след като Джулиан се върна в леглото, седях до прозорците и размишлявах, втрещена в ледените висулки по стъклото. Пролетта бе останала в градината с Пол... причината бе в мен. Не трябваше да вярвам на Аманда. Господ да ми е на помощ, ако и по характер приличах на мама!

Седмиците в Лондон бяха вълнуващи, изморителни и изпълнени с ангажменти, но се страхувах от завръщането ни в Ню Йорк. Рано

или късно трябваше да кажа на Пол.

Малко преди настъпването на пролетта заминахме за Клеърмонт и взехме такси до къщата на Пол. Това бе мястото на нашето избавление и нищо не се бе променило. Единствено аз, защото се завръщах да разочаровам един мъж.

Загледах се в чемширите, прилежно подрязани в сфери и конуси, в глициниите, които цъфтяха, в азалиите и в огромните напъпили магнолии. Въздъхнах. Нямаше нищо по-романтично, по-вълнуващо и по-мистериозно от стария дъб, покрит с испански мъх, който щеше да го убие след няколко години. Любов, която обвързва и убива.

Помислих си дали да не поканя Джулиан вкъщи и след това да съобща на Пол, но не можах да го направя.

— Имаш ли нещо против да изчакаш на терасата, докато съобща на Пол? — попитах аз. По някаква необяснима причина той се съгласи.

Потръпвайки леко, тръгнах да отключа входната врата. Можех да телефонирам или да изпратя телеграма. Но трябваше да видя лицето му и да наблюдавам очите му — да се опитам да прочета мислите му. Трябваше да разбера дали наистина наранявам сърцето му или само гордостта и мъжкото му его.

Никой не ме чу да отворя вратата. Никой не долови стъпките ми по паркета във фоайето. Пол се бе отпуснал в любимия си стол пред телевизора и камината и придремваше. Дългите му крака бяха разположени върху табуретката. Бе свалил обувките си и кръстосал крака. Кари седеше със скръстени крака на пода до стола му, защото както винаги се нуждаеше да е близо до някой, който я обича. Бе изцяло погълната от играта с малките си порцеланови кукли. Беше облечена с бял пуловер, обточен с червена лента по врата и ръкавите, а върху него носеше червения си джемпър. Приличаше на красива малка кукла.

Пол отвори очи съвсем бавно. Прозя се и вдигна ръка, за да закрие устата си... после ме погледна объркано. Сякаш бях видение.

— Катрин — промърмори той, — това ти ли си?

Кари чу въпроса му, скочи, спусна се към мен и извика името ми, докато я поемах в прегръдката си. Обсипах мъничкото й лице с около дузина целувки и я прегърнах толкова силно, че тя изпищя:

— Ох, боли! — Изглеждаше красива, свежа и добре гледана. — О, Кати, защо отсъства толкова дълго? Всеки ден те чакахме да се върнеш. Имахме планове за сватбата, но след като не ни писа, доктор Пол каза, че трябва да изчакаме. Защо ни изпращаше само картички? Нямах ли време да пишеш дълги писма? Крис каза, че сигурно си ужасно заета. — Тя се отскубна от прегръдката ми и седна отново на пода близо до Пол, като ме погледна укорително.

— Кати, ти ни забрави, нали? Интересуваш се само от балета. Нямах нужда от семейство, когато танцуваш.

— Необходимо ми е семейство, Кари — оправдах се аз и погледнах Пол, като се опитах да прочета мислите му.

Той се изправи и се приближи към мен. Очите му не се отделяха от моите. Прегърнахме се, а Кари стоеше тихо на пода и ни наблюдаваше, сякаш изучаваше как жената трябва да се държи с мъжа, когото обича. Устните му само погалиха моите. Въпреки това докосването му ме разтърси така, както Джулиан никога не успяваше да направи.

— Променила си се — каза бавно и нежно той. — Отслабнала си. Изглеждаш уморена. Защо не се обади и не телеграфира, че си тръгнала насам? Щях да те посрещна на летището.

— Ти също си отслабнал — прошепнах. Бе отслабнал много повече от мен. Мустаците му изглеждаха по-тъмни и по-гъсти. Докоснах ги с копнеж, осъзнавайки, че вече не ми принадлежат, а той си ги бе пушал само за да ми достави удоволствие.

— Мъчно ми беше, когато спря да ми пишеш всеки ден. Защо го направи? Програмата ти ли беше много напрегната?

— Нещо такова. Уморително е да танцуваш всеки ден и едновременно с това да се опитваш да разгледаш колкото се може повече неща... толкова бях заета, че не ми оставаше никакво време.

— Абонирах се за „Варайъти“.

— О... — Това бе единственото, което успях да промълвя като искрено се примолих да не са публикували съобщение за сватбата ми с Джулиан. — Събирах публикациите за теб, въпреки че Крис също има собствен албум. Винаги когато се прибере, сравняваме изрезките и ако някой от нас има нещо в повече, го ксерографираме. — Той млъкна, озадачен от изражението ми. — Отзивите са страхотни, Катрин, така че защо изглеждаш някак... някак потисната.

— Уморена съм, както предположи. — Наведох глава, защото не знаех какво да кажа, или как да го погледна в очите. — Ти как си?

— Катрин, случило ли се е нещо? Държиш се странно. — Кари ме гледаше, сякаш Пол изразяваше и нейните мисли. Озърнах се из стаята, изпълнена с красивите неща, събрани от Пол. Слънчевата светлина проникваше през кремавите транспаранти и осветяваше миниатюрите върху високата етажерка със стъклени полици, зад които бе поставено черно огледало със златни жилки, осветяващи го от горе до долу.

— Катрин, отговори ми! — извика Пол. — Нещо лошо се е случило!

Колената ми се размекнаха, гърлото ми се сви и аз седнах. Защо никога не постъпвах правилно? Как би могъл да ме лъже и маме, когато знаеше на какво съм била подложена? И защо изглеждаше така искрен?

— Кога ще се върне Крис?

— В петък, за великденската ваканция. — Погледът отразяваше мислите му, защото смяташе въпроса ми за странен, при положение че двамата е Крис непрекъснато общувахме. После се появи Хени, прегърна ме и ме целуна... и повече не можех да отлагам... намерих изход.

— Пол, доведох Джулиан с мен... Чака на терасата. Имаш ли нещо против?

Той ме погледна странно, след което отвърна:

— Не, разбира се. Покани го.

Джулиан влезе и както го бях предупредила, не спомена, че сме женени. И двамата си бяхме свалили халките и ги бяхме прибрали в джобовете. Бе най-странната и най-мълчаливата вечеря. Когато двамата с Джулиан раздадохме подаръците, напрежението нарасна. Кари почти не погледна гривната от рубини и аметисти, въпреки че Хени се усмихна широко, когато сложи масивната си златна гривна.

— Джулиан, ще ни извиниш ли за малко. Бих желал да си поговоря насаме с Кати. — Изрече го като лекар, който настоява за разговор с роднините на пациент в критично състояние. Джулиан кимна и се усмихна на Кари. Тя отвърна на погледа му.

— Лягам си — заяви Кари. — Лека нощ, господин Маркю. Не зная защо сте помогнал на Кати да ми купи гривната, но независимо от

това — благодаря.

Джулиан остана да гледа телевизия, докато двамата с Пол поехме към прекрасната му градина. Овощните дръвчета вече цъфтяха, а пълзящите червени, розови и бели рози разкриваха прекрасна гледка на фона на белите дървени решетки.

— Какво се е случило, Катрин? — попита Пол. — Връщаш се при мен и водиш друг мъж. Може би изобщо не се налага да обясняваш. Мога да предположа.

Бързо хванах ръката му.

— Замълчи. Не казвай нищо. — Бавно и колебливо започнах да му разказвам за посещението на сестра му. Казах му, че вече знам, че Джулия е все още жива, и въпреки че разбирам мотивите му, трябваше да ми каже истината.

— Защо ме накара да вярвам, че е мъртва, Пол? Смяташе, че съм дете и няма да го понеса, ако разбере? Щях да те разбера, ако ми го бе казал. Обичах те! Никога не се съмнявай в това! Не ти се отдадох, защото ти бях длъжница. Не очаквах брак и бях щастлива. Щях да ти остана любовница завинаги, но трябваше да ми кажеш за Джулия! Познаваш ме добре, знаеш, че съм импулсивна и когато съм наранена, действам, без да се замисля... Заболя ме страхотно, когато се появи Аманда и ми съобщи, че съпругата ти все още е жива! Лъжи! — извиках аз. — Мразя лъжците! От всички хора точно ти да ме излъжеш! Освен Крис не съществуваше друг човек, в когото да съм вярвала така.

— Аманда — каза той. Изрече името ѝ, сякаш беше нещо горчиво и трябваше да го изплюе. — Аманда и нейните полуистини. Попита ме защо... защо не ми се обади, преди да заминеш за Лондон? Защо не ми даде шанс да се защита?

— Как би могъл да оправдаеш лъжите! — отвърнах подло, защото исках да го заболи, така както мен ме заболя, когато Аманда напусна театъра.

Отдалечи се, за да се облегне на стария дъб, а от джоба си извади пакет цигари.

— Съжалявам. Кажи ми сега каква би била защитата ти.

Пол бавно си дръпна от цигарата и изпусна дима. Той се насочи към мен и обви главата, шията и тялото ми... като притъпи аромата на розите.

— Спомни си, че когато дойдохте — започна бавно той, — ти така страдаше от загубата на Кори, да не говорим какво изпитваше към майка си. Как бих могъл да ти разкажа собствената си ужасна история, когато вече бе изпитала такава болка? Не можех да знам, че ще станем любовници. Изглеждаше ми като едно красиво, нещастно дете... въпреки че още тогава силно ме развълнува... ти винаги си ме вълнувала. Вълнуваш ме и сега, като ме гледаш с обвиняващите си очи. Въпреки че си права. Трябваше да ти кажа. — Той въздъхна тежко. — Разказах ти, че когато Скоти стана на три, Джулия го завела на реката и държала главата му под водата, докато се удави. Но не ти казах, че тя оживя... Екип от доктори се занимаваха часове наред с нея — тя беше в кома.

— Кома — прошепнах аз. — В кома ли е все още?

Пол се усмихна горчиво и след това погледна луната, която според мен също се усмихваше саркастично. Извърна глава и погледът му срещна моя.

— Да, Джулия оживя, сърцето ѝ туптеше и преди да се появите вие, аз всеки ден я посещавах в клиниката. Сядах до леглото ѝ, хващах ръката ѝ и се насилвах да гледам изпитаното ѝ лице и наподобяващото ѝ скелет тяло... Това бе най-добрият начин да се самонаказвам. Физически бе жива, но умствено — мъртва. Дори и да излезеше от комата, никога нямаше да проговори, да се движи и нямаше да бъде способна да разсъждава. Тя бе една дишаща мъртва жена на двайсет и шест години — възрастта, на която бе, когато заведе сина ми на реката и го удави. Трудно ми беше да повярвам, че една жена, която толкова силно обича детето си, може да го държи под водата и да усеща как то се бори за живота си... и въпреки това тя го направи, за да ми отмъсти. — Той спря, изтръска пепелта от цигарата си и ме погледна с тъжните си очи. — Джулия ми прилича на майка ти...

Въздъхнах, той — също. И вятърът, и цветята въздъхнаха. Имах чувството, че и мраморните статуи въздишат през цялото време, неспособни да разберат човешкото поведение.

— Пол, кога за последен път видя Джулия? Не съществува ли някакъв шанс за пълното ѝ възстановяване? — започнах да плача аз.

Той ме взе в прегръдката си и целуна косата ми.

— Не плачи за нея, скъпа моя Катрин. За Джулия всичко свърши, тя вече си почива в мир. Умря един месец след като станахме

любовници. Тихо се пренесе в отвъдния свят. Спомням си как ме гледаше този ден и усещаше, че нещо се е случило. Чувствата ми към теб не бяха намалели и не те ме караха да се замисля. Изпитвах вина и болка. — Взе лицето ми в ръцете си и нежно целуна сълзите ми. — Сега се усмихни и ми кажи думите, които чета в очите ти — кажи, че ме обичаш. Когато доведе Джулиан у дома, помислих, че всичко между нас е свършило, но сега разбирам, че никога няма да приключи. Дари ме с най-доброто от себе си и аз го усещам, дори когато си на хиляди мили и танцуваш с млади и красиви мъже... ти ще си ми вярна, както съм ти верен аз. Ще успеем, защото ако двама души се искрени в любовта си, те могат да преодолеят всички трудности.

Как бих могла да му съобщя?

— Джулия е мъртва? — потръпнах аз, шокирана от новината, изпълнена с омраза към себе си и към Аманда. — Аманда ме е излъгала... Знаела е, че Джулия е мъртва, и въпреки това дойде в Ню Йорк и ме излъга? Пол, какъв човек е тя?

Той ме притисна толкова силно, че ребрата ме заболяха, но се хванах за него, защото разбихах, че е за последен път. Целунах го диво и страстно. Усещах, че никога вече няма да почувствам устните му върху моите. Той се засмя ликуващо, усетил любовта и страстта, които пазах за него, и щастливо отвърна:

— Да, сестра ми знаеше, че Джулия е мъртва. Бе на погребението, въпреки че не ми проговори. Сега, моля те, спри да плачеш. Дай да избърша сълзите ти. — Той използва кърпичката си, докосна устните и ъгълчетата на очите ми, след което я задържа, за да издухам носа си.

Бях действала като дете — импулсивното, нетърпеливо дете, от което Крис ме бе предупредил да се пазя, и бях предала Пол, който ми вярваше.

— Не мога да разбера Аманда — промълвих тъжно аз, като отлагах момента, в който трябваше да му кажа истината.

Той ме прегърна, погали косата ми, гърба ми, а аз обвих ръце около кръста му и го погледнах в лицето.

— Скъпа моя Катрин, защо се държиш толкова странно? Думите на сестра ми не могат да ни отнемат радостта от живота. Аманда иска да ме прогони от Клеърмонт. Искане да вземе тази къща, за да я остави на сина си, и прави всичко възможно, за да съсипе репутацията ми.

Води активен социален живот и пълни ушите на приятелите си с лъжи за мен. И дори ако съществуваша други жени, преди Джулия да удави сина ми, това бе добър урок за мен и ме накара да се променя. Докато се появи ти, не съм бил с друга жена! Дори чух слухове, че си забременяла от мен и че кюртажът ти е бил всъщност истински аборт. Виждаш до какво може да доведе омразата на една жена!

Вече беше много, много късно. Отново ме помоли да спра да плача.

— Аманда — започнах вдървено, губейки самообладание. — Тя ми обясни, че абортът и кюртажът са едно и също нещо. Каза, че си запазил ембриона — с две глави. Виждала съм го в една бутилка в кабинета ти. Пол, как може да го запазиш? Защо не го погребеш? Бебе — чудовище! Не е честно... не е! Защо? Защо?

Той въздъхна, бързо сложи ръка на очите си и отрече всичко.

— Ще я убия, че ти е наговорила такива неща. Това са лъжи, Катрин, лъжи!

— Наистина ли? Знаеш, че би могло да е мое. За Бога, Крис не знае, нали... не ме е излъгал и той?

Изглеждаше отчаян, докато отричаше всичко и се опита още веднъж да ме прегърне, но аз отскочих назад и протегнах ръце, за да го спра.

— В кабинета ти има една бутилка с такова бебе! Аз го видях! Пол, как си могъл? Точно ти да запазиш подобно нещо!

— Не! — отвърна мигновено той. — Подариха ми го преди години, когато бях в университета... като шега... студентите по медицина често си правят гадни шеги. Говоря ти истината, Катрин, не си направила аборт.

След това спря внезапно, точно като мен, а мислите ми препускаха. Бях се издала!

Започнах да плача. Крис, Крис, наистина съм била бременна, с бебе — идиот, от каквото се страхувахме.

— Не! — повтори отново Пол. — Не е от теб, а дори и да беше, за мен не би имало значение. Зная, че двамата с Крис се обичате по особен начин. Винаги съм го знаел и ви разбирам.

— Само веднъж — прошепнах през сълзи, — само веднъж през една ужасна нощ.

— Съжалявам, че е била ужасна.

Погледнах го, учудена, че може да ме наблюдава нежно и с такова уважение, дори след като научи цялата истина.

— Пол — попитах стеснително, — това непростим грях ли е?

— Не... по-скоро бих го нарекъл логично следствие на любовта ви.

Прегърна ме, целуна ме и погали косата ми, като започна да ми разказва плановете за сватбата ни.

— ... Крис ще те отведе до олтара, а Кари ще ти бъде шаферка. Брат ти доста се колебаеше и не искаше да ме погледне в очите, докато обсъждахме това. Мисли, че не си достатъчно зряла, за да се справиш със сложен брак като нашия. Зная, че и на двама ни няма да е лесно. Ти ще обикаляш света, танцувайки с млади, красиви мъже. Обаче се надявам, че ще мога да те придружа на някои от тези турнета. Да бъдеш съпруг на примабалерината е вълнуващо, вдъхновяващо. Може дори да стана лекар на школата ви. Вероятно танцьорите се нуждаят понякога от доктори.

Душата ми се изпепели.

— Пол — започнах глупаво аз, — не мога да се омъжа за теб! — После съвсем не на място продължих: — Знаеш ли, че бе твърде глупаво от страна на майка ми да скрие актовете за раждането ни в подплатата на куфарите ни. Подплатите се скъсаха и аз ги открих. Без акт за раждане не бих могла да получа паспорт, а този акт ми беше необходим, за да докажа, че мога да сключа брак. Разбираш ли, няколко дни преди да отпътуваме за Лондон, двамата с Джулиан си направихме кръвни проби. Сватбената ни церемония бе съвсем семпла. Присъстваха мадам Золта и танцьорите, казах сватбения обет и се заклех да съм вярна на Джулиан... мислех си за теб и Крис и мразех себе си, защото знаех, че правя грешка.

Пол не продума. Той се извърна, след което се примъкна и се отпусна върху една мраморна пейка. За миг просто остана така, след което наведе глава и скри лице в шепите си.

Аз се изправих. Той остана седнал. Беше се изгубил в мислите си, а аз чаках да се върне и да ми се развика. Но когато проговори, гласът му бе нежен като шепот.

— Ела, седни до мен за малко. Хвани ръката ми. Дай ми време да осъзная, че всичко между нас е свършило. — Направих, каквото ме

помоли и стиснах ръката му, докато двамата наблюдавахме изпълненото с диаманти и облаци небе.

— Няма да мога да слушам симфонична музика, без да си мисля за теб...

— Съжалявам, Пол! Само ако бях повярвала на интуицията си, която ме предупреждаваше, че Аманда лъже. Но там, където бях, музиката свиреше, а ти бе толкова далеч. Джулиан беше до мен, умоляваше ме, убеждаваше ме, че ме обича и има нужда от мен. Повярвах му и убедих себе си, че ти не ме обичаш истински. Не мога да живея, без някой да ме обича.

— Щастлив съм, че Джулиан те обича — каза той, изправи се и тръгна към къщата толкова бързо, че не успях да го догоня. — Замълчи, Катрин. Остави ме сам! Не ме следвай! Не се съмнявай, че си постъпила правилно! Държах се като стар глупак, който си играеше с едно хлапе. Не ми казвай, че трябваше да се усетя... вече го направих!

ИЗГУБЕНА ЛЮБОВ

Глуха и студена като една от мраморните статуи на Пол, седнах на терасата и се вгледах в тъмното небе, което се покриваше с черни облаци и вещаеше приближаваща буря. Джулиан излезе и седна до мен. Тихо се разплаках в прегръдката му.

— Защо? — попита той. — Нали поне малко ме обичаш? Твоят доктор не може да е истински наранен... държа се много мило с мен и ми каза да дойда да те успокоя.

В този момент излезе Хени и ми сигнализира, че нейният „син — лекар“ си събира багажа за кратко пътешествие, а аз трябва да остана тук.

— Какво ти казва? — попита разтревожено Джулиан. — По дяволите, сякаш се говори на чужд език. Чувствам се изолиран.

— Стой тук и чакай — наредих аз, скочих, втурнах се в къщата, по стълбите и нахлух в стаята на Пол. Той нареждаше дрехите си в куфар, разтворен върху леглото му.

— Виж! — проплаках аз. — Няма причина да напускаш! Това е твоят дом! Аз ще си отида. Ще взема и Кари, така че да не се налага да ме виждаш повече!

Той се обърна и ме погледна тъжно, докато продължаваше да слага ризи в чантата си.

— Кати, отне ми съпругата, която се надявах да имам, а сега искаш да ми вземеш и дъщерята. Кари е като моя кръв и плът и не би се приспособила към твоя начин на живот. Нека остане с мен и Хени. Нека имам нещо, което да бъда мое. Ще се върна, преди да заминете... освен това трябва да знаете, че бащата на Джулиан е много, много болен.

— Джордж е болен?

— Да. Може би не знаеш, че от няколко години страда от бъбреци и отскоро е на хемодиализа. Не мисля, че ще живее още дълго. Не е мой пациент, но често се отбивах при него, за да науча новини за теб и Джулиан. Сега, моля те, Кати, напусни и не ме карай да кажа неща, за които после ще съжалявам.

Хвърлих се на леглото си и плаках, докато се появи Хени.

Здравите майчински ръце погалиха гърба ми. Огромните очи на Хени говореха, когато езикът ѝ не можеше. Разговаряше с мен с жестове, след което извади от джоба на престилката си изрезки от местния вестник. Съобщение за сватбата ни с Джулиан!

— Хени! — въздъхнах аз. — Какво да правя? Омъжена съм за Джулиан и не мога да поискам развод — той ми вярва, разчита на мен.

Хени сви рамене и ми показа, че за нея хората са също така странни, както и за мен. След това бързо обясни:

— Голяма сестра винаги създава неприятности! Един мъж е вече наранен, няма смисъл да нараняваш друг. Докторът е добър и силен човек, ще се справи с разочарованието, но твоят балетист може да не успее. Избърши сълзите си, не плачи, усмихни се, слез долу и хвани ръката на новия си съпруг. Всичко ще се оправи, ще видиш.

Послушах съвета на Хени и се присъединих към Джулиан в хола. Съобщих му, че баща му е в болница без почти никакви шансове да се оправи. Бледото му лице съвсем побеля. Той нервно прехапа долната си устна.

— Наистина ли е толкова сериозно?

Смятах, че Джулиан не държи на баща си, и се изненадах от реакцията му. В този момент Пол влезе в стаята с багажа си и предложи да ни закара до болницата.

— И запомнете — добави той, — в къщата ми има достатъчно стаи, така че няма смисъл да търсите хотел. Останете, колкото желаете. След няколко дни ще се върна.

Изкара колата си от гаража, така че двамата с Джулиан седнахме до него на предната седалка. По пътя към болницата никой не продума.

Джордж беше настанен в отделна стая. Мадам Мариша седеше до него. Когато го погледнах, дъхът ми спря! Господи, как изглеждаше! Бе толкова слаб, сякаш вече бе мъртъв. Лицето му бе придобило сивкав оттенък, а костите стърчаха под кожата му. Мадам М. се бе свила до него, наблюдаваше лицето му и с поглед го умоляваше, заставяше го да се бори за живота си.

— Любов моя, обич моя — припываше като на бебе, — не си отивай, не ме оставяй сама. Трябва да направим още толкова неща, да

опитахме... Синът ни трябва да стане известен, преди да умреш...
Дръж се, любов моя, дръж се.

Едва тогава мадам Мариша вдигна поглед и ни видя.

— О, Джулиан — започна ядосано тя, — най-накрая се появи! След всички телеграми, които ти изпратих. Какво направи с тях? Късаше ги, изхвърляше ги и продължаваше да танцуващ, сякаш всичко останало е без значение?

Премигнах, учудена, и прехвърлих погледа си от него към мадам Мариша.

— Скъпа майко — студено отвърна той, — знаеш, че бяхме на турне. Имахме договори и представления, така че двамата със съпругата ми просто изпълнихме задълженията си.

— Ти си безсърдечно същество! — изсъска тя, след което му направи знак да се приближи. — Кажй нещо мило на мъжа в леглото! — заповяда тя. — Защото Бог ми е свидетел, че ако не го направиш, ще те накарам да съжаляваш, че си се родил!

С огромно усилие Джулиан се приближи към леглото. Дори аз го побутнах, докато майка му подсмърчаше в една розова салфетка.

— Здравей, татко! — бяха думите, които успя да произнесе. — Съжалявам, че си толкова болен. — Бързо се върна при мен и ме прегърна силно. Усетих, че цялото му тяло трепери.

— Виж, скъпи, виж, любов моя — започна отново мадам Мариша, наведе се над съпруга си и приглади назад тъмната му коса, — отвори си очите и виж кой е пропътувал хиляди мили, за да те види. Твоят Джулиан и съпругата му. Дошли са чак от Лондон, веднага щом са научили, че си болен. Отвори си очите, сърце мое, и го погледни, виж ги заедно, такава прекрасна семейна двойка... моля те, отвори си очите и погледни.

Призракът от леглото отвори тъмните си очи и се опита да спре погледа си върху Джулиан и мен. Бяхме до ръба на леглото му, но той сякаш не ни видя. Мадам М. се изправи и ни бутна по-близо, след което хвана Джулиан така, че да не може да отстъпи. Джордж отвори малко по-широко очи и леко се усмихна.

— О, Джулиан — въздъхна той. — Благодаря ти, че дойде. Толкова много неща трябваше да ти кажа преди... — заекна той — трябваше да... — и прекъсна. Очаквах да продължи. Чаках... Видях как широко отворените му очи се замъгляват и главата му се отпуска.

Мадам Мариша изпищя! Веднага дотичаха един лекар и една сестра, изкараха ни навън и се заеха с Джордж.

Образувахме тъжна група в коридора пред стаята и не след дълго посивелият доктор излезе и ни събщи, че съжалява. Всичко бе приключило.

— По-добре — добави той. — Смъртта е добър приятел на хората, които изпитват силни болки. Чудех се как издържа толкова дълго...

Гледах втренчено Джулиан, защото имахме възможност да дойдем по-рано. Но очите му останаха безизразни и той отказа да говори.

— Той ти беше баща! — извика мадам Мариша, а сълзите се стичаха от очите ѝ. — Мъчи се две седмици, защото чакаше да те види, преди да умре и да се спаси от адските болки!

Джулиан се завъртя, бледата му кожа почервения от яд.

— Мадам майко — нахвърли се той върху мадам Мариша, — какво ми даде баща ми? За него бях единствено продължение на рода му! За мен той бе просто учител по балет! Работи, танцувай, само това ми говореше; не се интересуваше какво друго желая или от какво имам нужда! Искях да ме обича заради мен самия, да гледа на мен като на негов син, а не просто като на балетист. Обичах го! Искях да знае, че го обичам, и да ми каже, че и той ме обича, но той не го направи! И колкото и да се опитвах да танцувам без грешка, той никога не ме похвали, защото не го правех толкова добре като него! Вървете по дяволите, и ти, и той, аз имам собствено име — Джулиан Маркю, а не Джордж Розенкоф и неговото име няма да продължи да живее и да ми отнема славата, която постигнах!

Тази вечер държах Джулиан в прегръдките си и успях да го разбера както никога досега. Когато не издържа и се разплака, аз също се разплаках за бащата, когото си беше наложил да презира, докато вътрешно го обичаше. И се замислих за Джордж. Колко жалко, че толкова късно се опита да каже нещата, които отдавна вече трябваше да е изрекъл.

Така че се върнахме от медения си месец, където след дълги часове тежка работа бяхме постигнали слава и известност, само за да присъстваме на погребението на един баща, който нямаше да научи за

успехите на сина си. Цялото щастие от Лондон сега изглеждаше разбито от тъгата.

Мадам Мариша ме прегърна, когато церемонията свърши. Държеше ме в обятията си, както вероятно някога бе държала Джулиан, и сякаш изпаднали в транс се клатехме напред-назад и плачехме.

— Бъди добра със сина ми, Катрин — проплака тя. — Имай търпение, когато се държи грубо. Животът му не бе лесен, защото повече от думите му са истина. Винаги се е съревновавал с баща си и никога не можа да го надмине. Сега ще ти призная нещо. Синът ми изпитва почти свята обич към теб. Смята, че си най-доброто нещо в живота му и за него ти си безгрешна. Ако имаш недостатъци, скрий ги. Стотици пъти се е влюбвал. От години ти го отблъскваш. Така че сега, когато вече ти е съпруг, му дай цялата любов, която сме му отказвали, защото аз не показвам чувствата си. Винаги съм се опитвала, но никога не успях да направя първата крачка. Докосвай го често, Катрин. Хващай ръката му, когато е сърдит и се затваря в себе си. Разбирай настроенията му и го обичай три пъти по-силно. По този начин ще получиш най-доброто от него, защото той притежава безценни качества. Би трябвало да е така, защото е син на Джордж.

Целуна ме, сбогува се с мен и ме накара да обещаая, че често ще я посещаваме.

— Оставете едно ъгълче от живота си за мен — каза тъжно тя. Но когато обещах и се обърнах, Джулиан ни наблюдаваше ядосано.

Крис се върна за великденската ваканция и с неохота поздрави Джулиан. Забелязах, че Джулиан го наблюдава подозрително, с присвити очи.

В мига, в който останахме сами, Крис се развика:

— Омъжила си се за него! Защо не почака? Имаше необикновена интуиция, когато бяхме затворени, а сега се държиш така глупаво! Сгреших, че не исках да се омъжиш за Пол, защото е много по-възрастен. Признавам, че ревнувах, защото не желяех да се омъжиш за никого. Мечтаех да живеем двамата... някой ден. Е... знаеш за какво мечтаех. Но ако трябваше да избираш между Пол и Джулиан,

трябваше да избереш Пол! Той ни приюти, храни и облича и ни даде най-доброто. Джулиан не ми харесва. Той ще те унищожи!

Крис се поколеба и ми обърна гръб, така че не виждах лицето му. Бе навършил двайсет и една години и изглеждаше силен като мъж. Приличаше и на баща ни, и на майка ни. Понеже ми бе удобно, реших, че прилича повече на майка ни, отколкото на баща ни. Готвех се да му го кажа, но не успях. Той изобщо не приличаше на майка ни!

Крис бе силен, а тя бе слаба. Беше благороден, а тя — безскрупулна.

— Крис, и без това ми е трудно. Нека бъдем приятели. Джулиан е избухлив и арогантен, но всъщност е като малко дете.

— Но ти не го обичаш — каза той, без да ме погледне.

След няколко часа трябваше да отпътуваме. Попитах Кари дали иска да дойде да живее с нас в Ню Йорк, но тя вече не ми вярваше. Твърде много пъти я бях предавала и тя ми го каза.

— Върни се в Ню Йорк, Кати, при снега през зимата, крадците в парка и убийците в метрото, но ме остави тук. Искях да живея с теб, но това вече не ме интересувай. Ти замина и се омъжи за Джулиан с черните очи, а можеше да си съпруга на доктор Пол и да си ми като истинска майка. Аз ще се омъжа за него. Смяташ, че той няма да иска, защото съм много малка, но грешиш. Смяташ, че е много възрастен за мен, но аз няма да мога да си намеря друг и той ще ме съжали и ще се ожени за мен. Ще ни се родят шест деца... почакай и ще видиш!

— Кари...

— Млъкни! Вече не те обичам! Махни се! Изобщо не се връщай! Танцувай до смъртта си! Двамата с Крис не те искаме! Тук никой не те иска!

Тези викове ме нараниха! Моята Кари ме пъдеше, въпреки че през целия си живот се бях грижила като майка за нея. После погледнах към Крис, който стоеше пред розовите храсти с отпуснати рамене, а в сините му очите видях онзи поглед, който винаги ме преследваше. Неговата обич никога нямаше да ми позволи безрезервно да обикна някой друг.

Един час преди да тръгнем за летището, се появи колата на Пол. Усмихна ми се, както винаги ми се усмихваше, сякаш между нас нищо

не се бе променило. Разказа някаква история на Джулиан, как се е забавил на медицински симпозиум, и изказа съболезнованията си за смъртта на баща му. Здрависа се с Крис и сърдечно го потупа по гърба, по начина, по който мъжете често показват привързаността си един към друг. Поздрави Хени, целуна Кари, подаде ѝ кутия е бонбони и едва тогава ме погледна.

— Здравей, Кати.

Това обясни всичко. Вече не бях Катрин — жената, която можеше да обича, отново се бях превърнала в негова дъщеря. — Кати, не можеш да отведеш Кари с теб в Ню Йорк. Мястото ѝ е тук при Хени и при мен, където от време на време може да се среща и с брат си. Освен това не желая да си сменя училището.

— За нищо на света няма да те напусна — каза твърдо Кари.

Джулиан се качи да доупакова нещата си, а аз последвах Пол в градината, въпреки обвинителния поглед на Крис. Плевеше бурените, които бяхме пропуснали. Когато чу стъпките ми, бързо се изправи, изчисти тревата от панталоните си и погледна напред, сякаш изобщо не искаше да ме вижда.

— Пол... това щеше да бъде сватбеният ни ден.

— Така ли? Забравил съм.

— Не си — казах аз като се приближих. — Първият ден от пролетта. „Ново начало“, както каза. Така съжалявам, че развалих всичко. Държах се като глупачка, когато повярвах на Аманда. Още по-глупаво постъпих, като се омъжих за Джулиан.

— Да не говорим повече за това — въздъхна тежко той. — Всичко приключи, свършено е. — Той се приближи толкова близко, че би могъл да ме прегърне. — Кати, заминах, за да остана сам. Трябваше ми време за размисъл. Когато си загубила доверие в мен, си се обърнала импулсивно, но искрено към човека, който от години те обича. И най-големият глупак би могъл да го забележи. И ако трябва да си честна, ти си влюбена в Джулиан почти толкова дълго, колкото и той в теб. Предполагам, че си потискала любовта си, защото си мислила, че си ми длъжница...

— Престани! Обичам теб, а не него. Винаги ще те обичам!

— Толкова си объркана, Кати. Обичаш и мен, и него! Искаш сигурност, едновременно с това — приключения. Смяташ, че можеш да получиш всичко, но не е така. Мъчихме се да се убедим, че

разликата във възрастта не е съществена, но тя има значение. Не само годините, но и разстоянието ще ни разделя. Ти ще танцуваш някъде, а аз ще стоя тук, ще сме заедно само няколко седмици през годината. Първо съм лекар, а после съпруг... рано или късно щеше да го разбереш и отново да се обърнеш към Джулиан. — Той се усмихна и нежно целуна сълзите по лицето ми, а после ми обясни, че съдбата винаги изтегля правилните карти. — Ние пак ще се виждаме... не сме се изгубили завинаги, винаги ще помня колко прекрасно и вълнуващо се чувствахме, когато бяхме заедно.

— Ти не ме обичаш! — извиках обвинително. — Някога не си ме обичал, в противен случай нямаше да го понесеш така лесно.

Той отново нежно ме прегърна и ме погали бащински.

— Скъпа Катрин, моя темпераментна балерино, нима съществува мъж, който да ти устои?

Ръцете му погалиха косите ми, а устните му се доближиха до моите.

— Никога няма да забравя най-хубавия подарък за рождения си ден. — Дъхът му погали бузите ми. — Сега чуй как ще живеем от сега нататък — твърдо заяви той. — Двамата с Джулиан се връщате в Ню Йорк и ще бъдеш най-добрата съпруга. А вашата първа задача е да възпламените света с играта! Не трябва да съжаляваш за миналото! Забрави ме!

— А ти... ти какво ще правиш?

Той вдигна ръка и заглади мустака си.

— Ще се изненадаш, ако разбереш как влияят мустаците ми върху сексапила ми. Може би никога няма да ги обръсна.

И двамата се засмяхме искрено. Не се преструвахме. Опитах се да му върна диамантения пръстен.

— Не! Искам да запазиш пръстена. Запази го, в случай че някога ти дотрябват пари.

Двамата с Джулиан се върнахме в Ню Йорк и седмици наред търсихме подходящ уютен апартамент. Той искаше нещо по-елегантно, но знаехме, че не печелим достатъчно за скъп апартамент, какъвто мислеше, че ни се полага.

— Рано или късно ще живеем близо до Сентръл Парк, а стаите ще са пълни с истински цветя.

— Нямаме достатъчно време, за да се занимаваме с истински цветя и растения — отвърнах аз, защото знаех колко трудно е да се грижиш и да поддържаш растения и цветя.

— А когато посещаваме Кари, винаги ще се наслаждаваме на градината на Пол.

— Не ми харесва твоят доктор.

— Той не е моят доктор — изплаших се безпричинно аз. — Защо не ти харесва Пол? Всички останали го харесват.

— Да, знам — отвърна бързо той и ме погледна съсредоточено. — Точно там е проблемът, скъпа ми съпруго. Смятам, че го харесваш прекалено много, дори и сега. И освен това, не харесвам и брат ти. Сестра ти ми допада. Можеш да я поканиш да ни посещава понякога, но не забравяй нито за миг, че сега аз съм на първо място в твоя живот. Не Крис, не Кари и най-вече не онзи доктор, за когото беше сгодена. Не съм сляп или глупав, Кати. Виждам как те гледа и въпреки че не знам колко надалеч си стигнала с него преди, отсега нататък ще е по-добре да го забравиш.

Главата ми забуча. Брат ми и сестра ми бяха като мое продължение. Нуждаех се от тях непрекъснато, а не само в определени моменти. Какво бях направила? Имах подозрението, че той ще се превърне в мой любящ пазач, в надзирател, и с него ще се чувствам затворена както във Фоксуърт Хол.

— Полудял съм от любов към теб — каза той, докато лапаше последната си хапка. — Ти си най-хубавото нещо в моя живот. Искам да си винаги до мен, да не те изпускам от очи. Трябваш ми, за да ми вдъхваш сили. Понякога пия много и ставам зъл, много зъл, Кати. Искам да ме превърнеш в принца, който мислиш, че съм на сцената. Не искам да те нараня.

Трогна ме, защото знаех, че е ранен жестоко, като мен. Той беше разочарован от баща си, както аз от майка си. Имаше нужда от мен. Вероятно Пол беше прав. Съдбата бе използвала Аманда и бе раздала подходящите карти, така че двамата с Джулиан да спечелим, а не да загубим. Младостта си казваше думата, а той бе млад, красив и талантлив балетист, а когато пожелаеше, бе и много мил. Знаех, че притежава и тъмна, зловеща страна. Вече се бях сблъскала с нея, но

можех да се справя. Нямаше да му позволя да ми бъде господар или съдник. Щяхме да живеем като равни и някоя сутрин щях да се събудя, да погледна мургавото му лице и да разбера, че го обичам. Да осъзная, че го обичам повече от всеки друг в живота ми.

ТРЕТА ЧАСТ

МЕЧТИТЕ СА СБЪДВАТ

Докато двамата с Джулиан работехме неуморно, за да достигнем върховете на балетното изкуство, Крис завършваше колежа и през четвъртата година от обучението си влезе в ускорена програма за студенти по медицина, така че следваше в университета едновременно с приключването на колежа.

Дойде в Ню Йорк и ми разказа всичко това, докато се разхождахме хванати за ръце в Сентръл Парк. Пролетта беше настъпила. Птичките весело чуруликаха и събираха сламките, необходими за гнездата им.

— Крис, Джулиан не знае, че си тук, и предпочитам да не научава. Ужасно ме ревнува от теб и от Пол. Ще се обидиш ли, ако не те поканя на вечеря?

— Да — заинати се той. — Дойдох да видя сестра си и нямам намерение да се крия. Можеш да му кажеш, че съм дошъл при Йоланда. Ще остана само за уикенда.

Джулиан желаете да ме притежава изцяло. Държеше се като малко дете, което непрекъснато се нуждае от грижи, и аз нямах нищо против, освен когато се опитваше да ме изолира от семейството ми.

— Добре, той сега репетира и смята, че съм вкъщи и домакинствам, преди да се присъединя към него следобед. Но не се занимавай с Йоланда, Крис. Ще ти създаде само неприятности.

— Кати, Йоланда изобщо не ме интересува. Просто е повод да те видя, защото знам, че съпругът ти ме мрази.

— Не бих го нарекла омраза... не точно.

— Добре, приеми го като ревност, или каквото и да е, но той не може да ми забрани да те виждам. — Тонът и изражението му станаха сериозни. — Кати, двамата с Джулиан винаги сте на път да се изкачите на върха, все нещо става и не успявате да го достигнете. Какво има?

Свих рамене. Не знаех. Крис бе прав — изигравахме някое зашеметяващо представление и получавахме блестящи отзиви, след което изчезвахме. Вероятно мадам Золта не искаше да станем звезди и да я напуснем.

— Как е Пол? — попитах аз, докато седяхме на една пейка под шарена сянка.

Крис държеше здраво ръката ми.

— Пол си е Пол... не се променя. Кари го обожава, и той нея. Отнася се с мен като с по-малък брат, с когото се гордее. Наистина, Кати, не мисля, че щях да се справя без неговата помощ и съвети.

— Не се е влюбил в никоя друга, нали? — попитах притеснено аз. Не вярвах напълно на писмата на Пол, в които ми обясняваше, че не го интересуват другите жени.

— Кати — отвърна Крис и нежно повдигна брадичката ми към лицето си, — как би могъл Пол да открие някоя като теб? — Можех да се разплача, когато зърнах мъката в очите му. Никога ли нямаше да се освободя от миналото?

В момента, в който Джулиан видя Крис, двамата се скараха.

— Не желая да спиш под моя покрив! — избухна Джулиан. — Никога не съм те харесвал и няма да променя отношението си... така че се разкарай оттук и забрави, че имаш сестра! — Крис отиде в хотел и тайно се срещнахме два пъти, преди да се върне в университета. Послушно посещавах часовете с Джулиан, репетициите и вечерните представления. Понякога получавахме главните роли, понякога второстепенни, а от време на време, като наказание за някоя саркастична забележка на Джулиан, отправена към мадам Золта, участвахме в масовите сцени. Крис не посети Ню Йорк цели три години.

Когато Кари навърши тринайсет години, дойде да прекара лятото при нас в Ню Йорк. Разколебана и изплашена от самостоятелния полет, тя се промъкваше бавно през бутащите се и шумни тълпи на терминала на летището. Джулиан я забеляза първи, извика и пристъпи напред да я прегърне.

— Каква страхотна балдъза имам! — каза той и я целуна сърдечно по бузата. — Колко си заприличала на Кати, току-виж започна да ви бъркам, така че се пази! Сигурна ли си, че животът на балетистите не ти харесва?

Тя се почувства сигурна и щастлива от удоволствието, с което той я посрещна, и обви ръце около врата му. За трите години от сватбата ни се бе научила да го обича такъв, какъвто беше.

— Да не си посмял да ме наречеш вълшебница — каза весело тя. Беше стара шега, защото Джулиан смяташе, че ръстът на Кари е подходящ за ролята на фея... и не преставаше да ѝ повтаря, че все още не е късно да стане балерина. Ако някой друг ѝ бе предложил подобно нещо, тя щеше дълбоко да се засегне, но за Джулиан, от когото силно се възхищаваше, се правеше на фея, като се въртеше и махаше с ръце.

Дойде моят ред да взема Кари в обятията си. Толкова много я обичах, че бях поразена от чувствата, които ме обляха, сякаш държах дете, родено от самата мен. Но щом погледнех Кари, страдах за Кори. Двете с Кари се смеехме и плачехме, съобщавахме си новините и тя ми прошепна така, че Джулиан да не чуе.

— Вече си имам истински сутиен.

— Знам — отвърнах аз. — Първото, което забелязах, бяха гърдите ти.

— Сериозно? — Изглеждаше въодушевена. — Наистина ли се виждат? Не мислех, че се забелязват.

— Напротив — намеси се Джулиан, който не би трябвало да се приближава толкова близо и да подслушва. — Това бе първото нещо, на което се спряха очите ми, след като се отделиха от невероятното ти лице. Кари, знаеш ли, че имаш страхотно лице? Мога да се отърва от съпругата си и да се ожения за теб.

Тази забележка не ми се понрави особено. Повечето от разправиите ни бяха, защото той си падаше по съвсем млади момичета. Аз бях решена да не позволя нищо да помрачи ваканцията на Кари в Ню Йорк. Тя за първи път идваше сама, така че двамата с Джулиан бяхме направили график, за да ѝ покажем всичко. Съществуваше поне един човек от семейството ми, когото Джулиан приемаше.

Месеците се изнизаха бързо и дългоочакваната пролет настъпи.

С Джулиан отпътувахме за Барселона, за да се насладим на първата истинска ваканция от сватбата ни насам. След пет години и три месеца брачен живот имаше моменти, в които Джулиан ми изглеждаше като непознат. Мадам Золта ни предложи ваканцията, защото смяташе, че е добра идея да посетим Испания и да се научим да танцуваме фламенко. Наехме кола и обикаляхме град след град, като се наслаждавахме на красивия пейзаж. Харесвах ни късните вечери и

мързеливите следобеди, когато лежахме на Лазурния бряг, но най-голямо удоволствие ни доставяше испанската музика.

Бяхме настанени в една евтина вила, когато пристигна поканата на Крис за тържеството по случай дипломирането му. Зарадвах се така, сякаш самата аз бях завършила колежа и университета за седем години.

Внимателно отворих плика. Вътре имаше не само покана, но и кратка бележка, написана от Крис.

„С неудобство ти съобщавам, че съм първи по успех във випуска от двеста човека. Не си и помисляй да не дойдеш. Трябва да си тук, за да се наслаждаваш на вълнението ми, както аз се възхищавам от изпълненията ти на сцената. Ако не дойдеш, вероятно няма да приема дипломата си. Можеш да го съобщиш на Джулиан, когато се опита да те спре.“

Най-много се притеснявах от факта, че преди известно време двамата с Джулиан бяхме подписали договор за участие в телевизионна версия на „Жизел“. Уговорката бе за юли, но сега искаха да се явим през май. Бяхме сигурни, че телевизионната постановка ще ни превърне в звездите, каквито мечтаехме да бъдем.

Моментът бе подходящ да съобщя новината на Джулиан. Разходихме се из старите замъци, после вечеряхме и седнахме на терасата, като отпивахме от любимото му червено вино, от което получавах главоболие. Едва тогава плахо предложих да се върнем в Щатите през май за дипломирането на Крис.

— Имаме време да отидем и да се върнем, преди да започнат репетициите на „Жизел“.

— Хайде стига, Кати — отвърна нервно той. — Ролята ти е трудна, ще си изморена и ще се нуждаеш от почивка.

Възразих му. Две седмици ми бяха достатъчни, за да си почина, а телевизионните записи не отнемаха много време.

— Моля те, скъпи, нека отидем. Ще се побелея, ако не видя как брат ми получава докторското си звание. И ти щеше да се чувстваш

така, ако пропуснеш да видиш как твоят брат постига целта, за която години наред се е борил.

— Не, по дяволите! — избухна той и присви тъмните си очи. — Призлява ми непрекъснато да слушам какво е направил Крис, а когато не ми надуваш ушите с неговите постижения, ми говориш за Пол! Няма да заминеш!

Умолявах го да постъпи разумно.

— Той е единственият ми брат, денят на дипломирането му е толкова важен за него, колкото и за мен. Не можеш да си представиш какво означава това не само за него, но и за мен! Ти мислиш, че за разлика от тебе сме живели охолно, но бъди спокоен, не беше така!

— Миналото ти е нещо, за което не разговаряш с мен! — избухна той. — Сякаш си се родила в деня, когато си открила безценния доктор Пол! Кати, сега си моя съпруга и мястото ти е до мен. Твоят Пол си има Кари. Те ще бъдат там, така че на брат ти няма да му липсват аплодисменти при получаването на дипломата си!

— Не можеш да ми казваш какво да правя! Аз съм ти съпруга, а не робиня!

— Не ми се говори повече за това! — каза той, изправи се и ме хвана за рамото. — Давай да си лягаме! Изморен съм.

Без да проговоря, му позволих да ме завлече в спалнята, където започнах да се събличам. Той дойде да ми помогне, показвайки ми, че ще се любим. Избутах ръцете му. Той се намръщи и отново ги постави на раменете ми, като се опита да целуне врата ми. Обхвана гърдите ми, преди да разкопчае сутиена ми. Ударих ръцете му и извиках „Не“, но той настояваше да го разкопчае.

Някога отъждествявах Джулиан с всичко изискано и елегантно, но сега, след смъртта на баща му се бе превърнал в селски глупак. Понякога наистина го презирах. Както и в момента.

— Аз ще отида, Джулиан. Можеш да не идваш с мен и ще се срещнем в Ню Йорк след церемонията по дипломирането. Или можеш да останеш тук. Прави каквото искаш, но аз отивам. Искам да дойдеш с мен и да споделиш радостта ми от семейното тържество, но тъй като ти нищо не делиш с мен, аз също няма да го направя... и този път не можеш да ме спреш. Твърде важно е за мен!

Той ме изслуша мълчаливо и се усмихна така, че ме побиха тръпки. О, колко зловещо изглеждаше!

— Чуй сега, скъпа съпруго. Когато се омъжи за мен, аз станах твой господар и ще стоиш при мен, до мига, в който те изхвърля. Все още не съм готов да го направя. Не можеш да ме оставиш сам в Испания, след като не зная езика им. Ти успя да го понаучиш, но не и аз.

— Джулиан, не ме заплашвай! — отвърнах хладно, въпреки че отстъпих и се разтреперих. — Освен мен няма друг, който да го е грижа за теб, с изключение на майка ти, но ти не я обичаш, така че кой ти остава?

Той се протегна, за да ме удари. Затворих очи, готова на всичко, за да отида при Крис. Позволих му да ме съблече и да прави с мен каквото иска, въпреки че стисна толкова здраво бедрата ми, че ме заболя.

— Не се опитвай да се измъкнеш — предупреди ме той. Гласът му бе приглушен, защото ме целуваше навсякъде, забавляваше се както котката с мишка, когато не е гладна. — Закълни се, че ще останеш и ще пропуснеш дипломирането на любимия си брат... ще останеш със съпруга си, който има нужда от теб, обожаваш те и не може да живее без теб.

Подиграваше ми се, въпреки че се нуждаеше от мен, както детето от майката. В това се бях превърнала... в негова майка, освен когато правехме секс.

— В нищо подобно няма да се заклевам. Крис дойде да те гледа и ти се радваше, че играеш пред него. Сега му позволи и той да получи заслуженото. Упорито се бори за това. — Освободих се и взех черната копринена нощница, която обичаше да нося. Мразех черните нощници и черното бельо... напомняха ми за проститутките, както и за собствената ми майка. — Съвземи се, Джулиан. Нищо не можеш да ми направиш, ако реша да отида. Белезите ще се виждат, а ти не си способен да танцуваш с друга балерина.

— Сърдиш ми се, защото не сме на върха, на.и? Обвиняваш ме, че представленията ни са отложени. А сега мадам Золта ни даде почивка, за да мога да изтрезнея и да се върна освежен, като играя игрички със съпругата си. Кати, аз не знам как да се забавлявам, освен чрез балета — не се интересувам от книги и музеи като теб. Освен това съществуват начини да те нараня и унижа, които няма да оставят никакви следи... Вече би трябвало да си го разбрала.

Усмигнах се глупаво. Трябваше да се досетя, че няма смисъл да го предизвиквам, когато не се чувства сигурен.

— Какво става, Джул? Сексът не задоволи ли жаждата ти за перверзни? Защо не излезеш и не си потърсиш някоя ученичка?

Никога досега не бях споменавала, че знам за изневерите му с млади момичета. Когато за първи път разбрах, ме заболя, но сега знаех, че използваше тези момичета като носни кърпички и после ги захвърляше, връщаше се при мен и ми повтаряше колко ме обича и че съм единствената жена за него.

Той бавно се приближи. Движеше се с грациозността на пантера, което ми подсказа, че ще бъде безпощаден, но аз високо вдигнах глава, защото знаех, че ще избягам, като се затворя в себе си, а той не можеше да си позволи да ме удари. Спря се на един фут от мен. Чувах звука на часовника върху нощното ми шкафче.

— Кати, ще правиш каквото ти казвам!

Тази нощ беше подъл, дори жесток. Насилваше ме да правя неща, които се вършеха от любов.

— На всички ще съобщя, че си болна. Няма да можеш да се измъкнеш или да се обадиш по телефона, защото ще те завържа за леглото и ще скрия паспорта ти. — Усмигна се и леко ме плесна по лицето. — И така мила, какво ще правиш сега?

Джулиан се приближи гол до масата за закуска, седна, опъна дългите си красиви крака и попита:

— Какво има за закуска? — Разтвори ръцете си, за да го прегърна и целуна, което и направих. Усмигнах се, отместих един кичур от лицето му, сипах му кафе и отговорих:

— Добро утро, скъпи. Традиционната закуска. Бъркани яйца и шунка. Аз ще ям омлет със сирене.

— Извинявай Кати — промърмори той. — Защо се опитваш да предизвикаш най-лошото у мен? Използвам тези момичета, за да те пощадя.

— Няма значение, след като не означават нищо за теб, но не ме принуждавай да върша нещата, които правих миналата нощ. Мога да мразя много силно, Джулиан. Освен това съм експерт по обмисляне на отмъщенията.

Сипах в чинията му две пържени яйца и две парчета шунка. Без препечени филийки и масло. Нахранихме са мълчаливо. Седеше срещу

мен — зад покривката в червено и бяло, избръснат, ухаещ на сапун и одеколон. Той притежаваше най-екзотичната красота.

— Кати, днес не си казвала, че ме обичаш.

— Обичам те, Джулиан.

След около час припряно претърсвах стаята, за да открия паспорта си, докато Джулиан спеше на леглото, където го бях завлякла след закуска, упоен от приспивателните, които бях изсипала в кафето му.

Не беше толкова добър в укриването на документи, колкото аз бях в търсенето. Намерих паспорта си под леглото, под синята черга. Бързо нахвърлях дрехите в куфарите си. Облякох се и го целунах за довиждане. Дишаше дълбоко и спокойно и леко се усмихваше, вероятно поради успокоителните сънищата му бяха розови. Подвоумих се дали съм взела най-правилното решение. Отърсих се от нерешителността и се отправих към гаража. Да, направих каквото трябваше. Ако сега беше буден, щеше да стои до мен през целия ден и да носи паспорта ми в джоба си. Оставих му бележка къде отивам.

Пол и Кари ме посрещнаха на летището в Северна Каролина. От години не бях виждала Пол. Слязох по стълбите, без да откъсвам поглед от него. Лицето му се приближи към моето, но слънцето блестеше в очите му и той трябваше да примижи.

— Радвам се, че дойде — заговори той, — но съжалявам, че Джулиан не успя.

— Той също съжалява — отвърнах и го погледнах. Беше от мъжете, които с възрастта ставаха все по-красиви. Мустаците, които го бях накарала да си пусне, все още бяха на мястото си и когато се усмихна, по бузите му се появиха трапчинки.

— Да не би да търсиш бели коси? — пошегува се той, след като се взирах дълго в него, изпълнена е възхищение. — Ако забележиш, ми кажи, за да накарам фризьора си да ги боядиса. Все още не съм готов да се разхождам с посребрели коси. Харесвам новата ти прическа. С нея си още по-красива. Но си много слаба. Липсва ти храната на Хени. Знаеш ли, тя е тук и в малката кухня на мотела прави сладките, които брат ти толкова харесва. Това е нейният подарък.

— Крис получи ли телеграмата ми? Знае ли, че пристигам?

— О, да, разбира се. Брои минутите, защото се страхува, че Джулиан няма да те пусне. Честно казано, Кати, ако не се беше появила, не знам дали Крис щеше да си вземе дипломата.

Сърцето ми преливаше от щастие, а сълзи изпълваха очите ми, докато седях между Пол, Кари и Хени и наблюдавах как моят Кристофър се качва на подиума да приеме дипломата си и да произнесе кратка прощална реч. Направи го толкова красиво, че се разплаках. Пол, Кари и Хени също криеха сълзите си. Дори собствените ми успехи на сцената не можеха да се сравнят с гордостта, която изпитвах сега. И Джулиан трябваше да е тук, за да стане част от семейството ми. Сетих се и за майка ни, която също трябваше да присъства. Знаех, че е в Лондон. Чаках отново да я видя. Какво щях да правя, когато се срещнем? Щях ли отново да се изплаша и да я оставя да се измъкне? Бях убедена в едно. Тя ще научи, че най-големият ѝ син вече е доктор. Щях да се погрижа за това.

Разбира се, сега знаех защо майка ми бе непрекъснато в движение... страхуваше се, че ще я хвана. Когато пристигнахме в Испания с Джулиан, тя бе там. В няколко вестника се появиха съобщения за нас и не след дълго пресата отбеляза, че красивата госпожа Бартоломю Уинслоу се изнася за Лондон възможно най-бързо.

Погледнах към множеството роднини, събрани в огромната аудитория. Видях Крис, който се готвеше да слезе от подиума в залата. Не знам как ме откри, но успя. Погледите ни се срещнаха и над главите на хората, които ни разделяха, безмълвно споделихме радостта си! Бяхме успели! И двамата! Бяхме постигнали целта си, станахме това, за което мечтаехме като деца. Месеците и годините, които изгубихме, нямаше да имат значение, ако Кори не бе умрял, ако майка не ни бе предала, а Кари бе пораснала, ако майка ни бе намерила друго разрешение. Все още не бях примабалерина, но някой ден щях да бъда, а Крис щеше да стане най-добрият доктор.

Преподавателите в университета бяха организирали голямо тържество. На нашата маса Кари не млъкваше, докато двамата с Крис се гледахме и търсехме подходящите думи.

— Доктор Пол премести кабинета си в нова сграда, Кати — каза задъхано Кари. — Мъчно ми е, че е толкова далече, но ще бъда негова

секретарка. Ще имам съвсем нова червена електрическа пишеща машина. Никой няма да има по-добра секретарка от него. Ще отговарям на телефона, ще записвам срещите му, ще водя деловодството му и всеки ден ще обядваме заедно. — Тя разцъфна под милата усмивка на Пол. Но както по-късно щях да разбера, тя се държеше така пред Пол, Крис и мен. Но когато останеше сама, ставаше съвсем друга.

После Крис се усмихна и попита защо Джулиан не е дошъл.

— Наистина имаше желание да присъства, Крис — излъгах аз. — Но е много зает. Помоли ме да ти предам поздравленията му. Графикът ни е много натоварен. Всъщност мога да остана само два дни. Следващия месец ще снимаме телевизионна продукция на „Жизел“.

Продължихме празненството в изискания ресторант на хотела. Тогава дадохме подаръците, които бяхме донесли за Крис. По стар детски навик винаги разтърсвахме кутиите, преди да ги отворим, но голямата кутия, която Пол подаде на Крис, бе прекалено тежка.

— Книги! — отгатна правилно Крис. Шест дебели медицински справочника, които бяха част от огромен комплект, струващ цяло състояние.

— Не можех да нося повече от шест — обясни той. — Останалите са вкъщи. — Погледнах го и разбрах, че неговият дом бе единственият истински дом за нас.

Крис взе последен моя подарък, защото смяташе, че ще е най-хубавият и по този начин, също както някога, ще удължи удоволствието си. Беше много голям и тежък, за да го разтърси и освен това го предупредих, че е чуплив, но той се засмя. Винаги си погаждахме номера.

— Не, просто още книги... нищо друго не би могло да е толкова тежко. — Отправи ми странна, замечтана усмивка, която отново го превърна в момче.

— Ще ти помогна да отгатнеш. Кутията съдържа единственото нещо, което каза, че желаеш най-много от всичко, а татко обеща да ти го подари, когато получиш черната си докторска чанта. — Защо го изрекох с онзи мек глас, който накара Пол да се извърне и да присвие очи, а бузите на брат ми да се зачервят? Никога ли нямаше да забравим и да се променим? Винаги ли щяхме да сме толкова чувствителни?

Крис се бореше с панделките, като внимаваше да не скъса красивата опаковка. Когато я отвори, сълзи нахлуха в очите му. Ръцете му трепереха, когато внимателно вдигна френската махагонова кутия. Погледна ме измъчено, докато устните му потрепваха, сякаш не вярваше, че след всички изминали години все още си спомням.

— Господи, Кати — задави се от възмущение той. — Никога не съм си представял, че ще притежавам подобно нещо. Не трябваше да харчиш толкова пари... сигурно струва цяло състояние... не трябваше.

— Искан да те зарадвам, Крис. Не е оригинал, а копие на микроскопа на Джон Къф. Продавачът каза, че има колекционерска стойност. Освен това и работи.

Той поклати глава, докато разглеждаше инструментите от месинг и слонова кост, лещите, пинсетите и книгата с кожена подвързия „Антични микроскопи, 1675-1840“.

— Ако решиш, в свободното си време — тихо започнах аз — можеш да правиш собствени изследвания с микроби и вируси.

— Каква невероятна играчка! — задавено отвърна той, а двете сълзи в ъгълчетата на очите му се затъркаляха по бузите. — Не си забравила деня, когато татко ми обеща, че ако стана лекар, ще ми подари микроскоп.

— Как бих могла? Пол, всеки път, когато убиваше муха или паяк, Крис мечтаеше да притежава микроскоп на Джон Къф. Веднъж заяви, че иска да е „мъж — мишка“ на тавана и да открие защо мишките умират млади.

— Наистина ли? — попита сериозно Пол. — Как разбрахте, че са млади? Да не би да сте залавяли новородените и да сте ги маркирали по някакъв начин?

Крис ме погледна. Да, когато бяхме млади и затворени, живеехме в един различен свят и наблюдавахме мишките, които крадяха храната ни, особено онази, на име Мики.

Трябваше да се върна в Ню Йорк и да понеса гнева на Джулиан. Но първо исках да остана насаме с брат си. Пол заведе Кари и Хени на кино, докато двамата с Крис се движехме из университетското градче.

— Виждаш ли онзи прозорец на втория етаж, петия от края. Там е нашата стая с Ханк. Има осем момчета, с които не се разделяме през цялото време — заедно учим, заедно ходим на срещи.

— Често ли излизаше с момичета? — въздъхнах аз.

— Само през почивните дни. Учебната програма беше много натоварена. Не беше лесно, Кати. Толкова много неща трябваше да науча — физика, биология, анатомия, химия и т.н.

— Премълчаваш онова, което ме интересува. С кого излизаше? Има ли някоя по-специална?

Той хвана ръката ми и ме придърпа към себе си.

— Трябва ли да започна да ги изброявам? Ще ни отнеме няколко часа. Ако имаше някоя по-специална, щях да назова само едно име, а не мога да го направя. Всички ми харесваха, но не достатъчно, за да се влюбя, ако това искаш да разбереш.

Да, точно това желаех да науча.

— Сигурна съм, че не си живял като отшелник, независимо че не си бил влюбен!

— Не е твоя работа! — весело каза той.

— Напротив! Ще се чувствам по-спокойна, ако разбера, че съществува момиче, което обичаш.

— Има такова момиче — отвърна той. — Познавам я, откакто се е родила. Сънувам я как танцува и ме вика, целува бузата ми, стряска се от кошмари. Понякога се събуждам изтерзан от болка и сънувам, че целувам белезите от камшика... сънувам и вечерта, когато двамата с нея излязохме на покрива, а тя каза, че луната е окото, с което Бог наблюдава и осъжда постъпките ни. Това, Кати, е момичето, което владее мислите ми, изпълва ме с разочарования и помрачава времето, прекарано с другите момичета, защото те не могат да се сравнят с нея. Надявам се, че задоволих любопитството ти.

Като на сън се обърнах, прегърнах го и погледнах лицето и прекрасните му очи, които също не ми даваха покой.

— Забрави ме, Крис! Направи като мен — пусни първата, която почука на вратата. — Той се усмихна иронично и бързо ме отдалечи от себе си.

— Постъпих точно както ме съветваш, Кати — пуснах първата, която почука на вратата ми и сега не мога да се освободя от нея. Но това не е твой проблем, а мой.

— Не го заслужавам, Крис, не съм нито ангел, нито светица... трябва да го проумееш.

— Ангел, светица, дяволско изчадие, добра или зла, ти ме прикова до стената и аз съм твой завинаги. Ако умреш преди мен, не

след дълго ще те последвам.

СБОРИЩЕ НА СЕНКИТЕ

Крис и Пол, да не говорим за Кари, ме заставиха да се върна в Клеърмонт и да прекарам няколко дни със семейството си. Там къщата и градината успяха отново да ме омагьосат. Така щях да се чувствам, ако се бях омъжила за Пол. Без проблеми. После се замислих как ли се справя Джулиан и се сетих колко ме тормозеше той, като отваряше писмата от Пол и Крис, сякаш търсеше доказателства за престъпление. А сега вероятно е оставил цветята ми да умрат, за да ме накаже.

„Сигурно има нещо фатално в мен“, реших аз, докато седях на балкона и наблюдавах великолепната градина на Пол. Не бях нито толкова красива, нито толкова незабравима. Позволих на Крис да се приближи и да ме прегърне. Отпуснах главата си назад, опрях я на него и погледнах луната. Старата луна, която знаеше за предишните ни грехове и беше няма свидетелка на новите. Нищо не направих, заклевам се, просто му позволих да ме прегърне.

— Кати, Кати — въздъхна Крис и опря устните си в косите ми. — Понякога животът ми просто няма смисъл без теб. Ще захвърля разрешителното си и ще се отправя на юг, ако дойдеш с мен...

— И ще оставим Кари?

— Ще я вземем с нас. Ще купя яхта и ще возим туристи, а ако те се наранят, ще се погрижа за тях. — И тогава ме целуна с цялата страст на мъж, полудял, че го отблъскват. Не исках да му отговарям, но го направих, и той се задъха, докато се опитваше да ме издърпа в стаята си.

— Престани! — извиках аз. — Обичам те само като брат. Остави ме! Намери си някоя друга!

Объркан и наранен, той отстъпи назад.

— Що за жена си ти, Кати? Отвърщаш на целувките ми, откликваш на ласките ми, а накрая се отдръпваш и разиграваш виртуозно представление.

— Тогава ме намрази!

— Кати, никога няма да успея да те намразя — усмихна се горчиво той. — Има моменти, в които искам да те мразя, когато мисля,

че си същата като майка ни, но не мога да спра да обичам, щом веднъж съм започнал! — Той влезе в стаята си и затръшна вратата, като ме остави безмълвно да гледам след него.

Не! Не бях като мама! Отвърнах му само защото търсех изгубената си самоличност. Джулиан ми я открадна и си я присвои. Искаше да си присвои и моята сила и да я нарече своя, искаше аз да взимам всички решения, така че да не може да бъде обвинен, ако стане грешка. А аз се опитвах да опровергая баба. Виждаш ли, бабо, аз не съм порочна и грешна. Иначе никой нямаше да ме обича така. Все още бях тази егоистична, ненаситна, търсеца таванска мишка, която непрекъснато трябваше да доказва, че заслужава да живее на дневна светлина.

Когато размишлявах за всички тези неща, седнала на задната тераса, Крис се появи и ми хвърли един вестник.

— Има статия, която, предполагам, ще те заинтересува — промълви странно той. — Мислех да не ти я показвам, но после реших да го направя.

Балетната двойка Джулиан Маркю и Катрин Доул, нашите местни звезди, изглежда са се разделили. За първи път Джулиан Маркю ще играе с друга балерина в голямата телевизионна продукция „Жизел“. Носят се слухове, че госпожа Доул е болна, и други, които твърдят, че двойката ще се раздели.

Имаше още подробности, както и фактът, че Йоланда Ланг щеше ме замества! Това бе големият ни шанс да станем звезди, но той вземаше Йоланда да играе ролята ми! Проклет да бъде! Защо не искаше да порасне? Гърбът го болеше и не можеше да вдига лесно Йоланда.

— Какво смяташ да правиш? — попита Крис.

— Нищо! — изкрещях аз.

Той остана безмълвен няколко секунди.

— Кати, той не искаше да присъстваш на дипломирането ми, нали? За това е взел Йоланда на твоето място. Предупредих те да не му

позволяваш да ти бъде мениджър. Мадам Золта щеше да се отнася с теб по-добре.

Станах и закрачих по терасата. Договорът ни с мадам Золта изтече преди две години и сега бяхме задължени да играем само дванайсет представления годишно за нея.

Нека Джулиан танцува с Йоланда. Нека стане за смях... надях се да я изпусне! Нека си урежда сексуалните игрички с разни момиченца... Не ме интересуваше. Хукнах към къщата, качих се в стаята си, хвърлих се върху леглото и заплаках.

Преди два дни посетих тайно гинеколога си. Надях се, че не съм бременна, защото имах нередовен месечен цикъл. Вероятно беше фалшива аларма, но ако не бе така, се молах да събера сили и да направя аборт! Не исках да имам дете! Знаех, че ако родя, той или тя ще стане център на вселената ми и любовта ще попречи и на най-добрата балерина в света.

В ушите ми звучеше балетна музика, докато карах колата на Крис, за да посетя мадам Мариша в ранната пролетна утрин. Седях в сянката на огромната зала и наблюдавах огромния клас от момчета и момичета. Страх ме беше да помисля колко скоро тези момичета щяха да пораснат и да заместят сегашните звезди. Тогава и аз щях да стана като мадам Мариша. Годишите ще отлитат като секунди, ще се превърна в мадам Золта и цялата ми красота ще бъде само спомен.

— Катрин! — извика радостно мадам М., когато ме забеляза. Отправи се бавно и грациозно към мен. — Колко се радвам да видя отново хубавото ти лице! И не си въобразявай, че не знам защо изглеждаш толкова тъжна! Глупаво бе да оставяш Джулиан сам! Той е като голямо бебе. Знаеш, че не трябва да го оставяш да върши неща, които ще му навредят, а като вреди на себе си, вреди и на теб! Ако бях на твое място, никога нямаше да му позволя да вземе друга за моята роля в „Жизел“!

Господи, тя не млъкваше!

— Не се тревожете за мен, мадам — отвърнах спокойно. — Сигурна съм, че ако съпругът ми не желае да съм му партньорка, ще се намерят много други кандидатки.

Тя се намръщи и се приближи. Сложи костеливите си ръце на раменете ми и ме разтърси, сякаш за да се събудя. Отблизо забелязах

колко е остаряла след смъртта на Джордж. Тъмните ѝ коси почти бяха побелели.

— Ще оставиш сина ми да те направи за посмешище? Ще го оставиш да вземе друга на твоето място? Смятах, че си по-решителна. Върни се в Ню Йорк и разкарай Йоланда от живота му. Бракът е свещен и клетвите трябва да се спазват.

Тя омекна и каза:

— Хайде, Катрин — заведе ме в малкия си кабинет. — Ела и ми разкажи какво става между теб и съпруга ти.

— Мисля, че не е ваша работа.

Тя извади още един стол и го прекрачи. Облегна се върху лактите си и ме прониза с поглед.

— Всичко, което засяга сина ми, е и моя работа — отвърна тя. — Сега седни и ме остави да ти разкажа какво не знаеш за съпруга си. — Гласът ѝ стана по-нежен. — Когато се омъжих за Джордж, бях по-възрастна от него и въпреки това отлагах раждането на дете, докато не повярвах, че с кариерата ми вече е приключено. Едва тогава забременях. Джордж не искаше дете, което да му пречи, и още от самото начало Джулиан го дразнеше. Повтарям си, че не сме насилвали сина ни да танцува, но го водехме с нас, така че балетът стана част от неговия свят — най-важната част. Признавам, че се държахме строго с него. Правехме всичко възможно да стане съвършен, но колкото повече опитвахме, толкова по-решително той отказваше да върши нещата, които ние искахме. Знаеш ли — продължи тъжно тя, — едва след смъртта на съпруга ми осъзнах, че той никога не разговаряше със сина си, освен ако не му нареждаше да направи нещо, или не го караше да усъвършенства балетната си техника. Не съзнавах, че Джордж може да изпитва ревност към сина си, виждайки, че той е по-добър балетист и ще пожъне по-голяма слава. Трудно се примирихме с факта, че трябва да се оттеглим и да станем преподаватели. Много нощи лежахме прегърнати и мечтаехме за аплодисментите на публиката. Това е глад, който не можеше да бъде задоволен, докато не чухме аплодисментите за сина ни.

Тя отново млъкна, опъна врата си като птица и ме погледна да види дали я слушам с нужното внимание. О, да, слушах я. Разказваше ми толкова неща, които трябваше да знам.

— Джулиан се опита да нарани Джордж. Веднъж го нарече второкласен балетмайстор. Джордж не му проговори повече от месец! Отдалечаваха се все повече един от друг... докато в един прекрасен коледен ден се появи друго чудо в живота ни. Ти! Джулиан се върна да ни види, защото го бях помолила да се сдобри с баща си... и тогава те видях. Наше задължение бе да предаваме знанията си на младите, но все пак аз се боях да те приема, защото смятах, че ще нараниш сина ни. Не зная защо, но от самото начало реших, че си влюбена в онзи възрастен доктор. Но ти имаш изключителен талант, танцуваш със страст, която рядко се среща. По свой собствен начин ти бе равна на Джулиан, а двамата заедно танцувахте толкова съвършено, че не можех да повярвам на очите си. Моят син също усети хармонията между вас. Гледаше го с големите си влюбени сини очи, а той ми заяви, че си малко котенце, което няма да устои на чара му и ще падне в обятията му. Двамата с него винаги сме били близки и той ми изповядваше неща, които останалите момчета пазят в тайна.

Тя замълча, заби каменните си очи в мен и продължи на един дъх:

— Ти дойде, гледаше го влюбено и го обожаваше, докато танцувахте, но после оставаше безразлична към него. Смятах, че си умна, че прилагаш женски хитрости, а ти беше още дете. А сега... да го изоставиш в чужда страна. Трябваше вече да си разбрала, че има много слабости и не понася самотата.

Тя скочи като черна улична котка и се изправи над мен.

— Какво щеше да си сега без вдъхновението на Джулиан? Щеше ли да си в Ню Йорк и да танцуваш в една от най-преуспяващите компании? Не! Щеше да си тук и да отглеждаш децата на твоя доктор. Единствено Господ знае защо се съгласи да се омъжиш за Джулиан и как е възможно да не го обичаш. Той ми каза, че не го обичаш и никога не си го обичала. Дала си му приспивателно! Напуснала си го. Заминаваш за дипломирането на брат си, когато много добре знаеш, че мястото ти е до съпруга. Да! Да! — извика тя. — Обади ми се и ми разкажа всичко. Сега смята, че те мрази! Исква да се отърве от теб. А когато го направи, няма да има сили да живее. Защото преди много години ти подари сърцето си.

Бавно се изправих. Краката ми трепереха. Прекарах ръка по пулсиращото си чело и преглътнах сълзите. Изведнъж осъзнах, че

обичам Джулиан! Разбрах колко много си приличаме — той и омразата към баща му, отхвърлил го като син. И аз с ненавистта към майка ми, която ме караше да върша лудости, да ѝ изпращам омразни писма и коледни картички, нарушаващи спокойствието ѝ. Джулиан, който се съревноваваше с баща си и не беше разбрал, че е спечелил, и аз, съревноваващата се с майка си, но все още доказваща, че съм по-добрата.

— Мадам, ще ви призная нещо, което Джулиан може би не знае, защото и аз не го осъзнавах до днес. Обичам сина ви. Може би винаги съм го обичала, но просто не съм успяла да го приема.

Тя поклати глава и изстреля думите като куршуми.

— Защо го напусна, след като го обичаш? Отговори ми! Напуснала си го, защото си разбрала, че харесва млади момичета? Глупачка! Всички мъже изпитват влечение към младите момичета, но продължават да обичат съпругите си! Удари го, ритай го, кажи му да изостави младите момичета, или ще се разведеш! Кажи му всичко това и той ще стане какъвто искаш. Но когато се държиш, сякаш не те интересува, съвсем ясно му показваш, че не го обичаш и не се нуждаеш от него.

— Не съм му майка, свещеник, или Господ — казах уморено аз, защото ми приляваше от страстта, с която говореше. Отстъпих към вратата и се опитах да си тръгна. — Не зная дали ще успея да държа Джулиан настрана от младите момичета, но имам желание да се върна и да опитам. Обещавам да се държа по-добре. Ще проявя повече разбиране и ще му покажа колко силно го обичам и не мога да понеса мисълта, че се люби с някоя друга.

Тя дойде и ме прегърна.

— Горкото дете — успокои ме тя. — Държах се грубо с теб. Трябва да предпазиш сина ми от самоунищожение. Спасиш ли него, ще спасиш и себе си. Излъгах, че ще бъдеш нищо без Джулиан. Той е този, който е нищо без теб! Знам, че иска да умре. Смята, че не е достатъчно добър, за да живее, защото баща му никога не можа да го убеди в обратното. Това е и моя грешка. Години наред Джулиан чакаше баща му да го обикне като син, да го цени заради самия него. Толкова дълго чака Джордж да му каже, че ще стане по-добър танцьор от него и той ще се гордее със сина си. Но Джордж мълчеше. Върни се при Джулиан и му кажи, че баща му го обичаше. Казвал ми го е хиляди

пъти. Кажи му, че се гордееше с него. Кажи му, Катрин. Върни се и го убеди колко много го обичаш и имаш нужда от него. Извини му се, че си го оставила сам. Върни се бързо, преди да е сторил нещо ужасно.

Трябваше отново да се сбогувам с Кари, Пол и Хени. Само че този път не се сбогувах с Крис. Той настоя да дойде с мен.

— Не! Идвам с теб. Няма да те пусна да се върнеш при този луд човек. Когато се сдобриш с него и разбера, че всичко е наред, едва тогава ще си тръгна.

Кари се разплака както винаги, Пол стоеше настрани, а очите му ми говореха, че отново бих могла да намеря място в сърцето му.

Около три часа самолетът кацна. Беше горещ, зноен ден. Слънцето си играеше, като ту се показваше, ту се скриваше зад буреносните облаци. И двамата бяхме уморени.

— Джулиан трябва да е в театъра. Сигурно ще има много репетиции, защото никога не сме танцували в този театър, а е необходимо да свикнеш с пространството, в което ще се движиш.

Крис се бореше с двата ми тежки куфара, а аз носех леката му чанта. Засмях се и погледнах към него. Радвах се, че е с мен, въпреки че знаех, че Джулиан ще побеснее.

— Няма да се показваш, ако всичко мине нормално. Наистина, Крис, убедена съм, че ще ми се зарадва. Не е опасен.

— Разбира се — каза замислено той.

Вмъкнахме се в тъмния театър. Сцената пред нас беше силно осветена. Телевизионните камери бяха по местата си. Режисьорът, продуцентът и още няколко души бяха заели предните места. Огледах се за Джулиан, но не го забелязах.

Мисълта ми за него го накара да се появи на сцената в серия от пируети. О, изглеждаше прекрасно в бялото си трико и яркозелените калцуни.

— Ооу! — прошепна Крис в ухото ми. — Понякога забравям колко съвършен изглежда на сцената. Всички критици смятат, че ще се превърне в звездата на десетилетието, ако се научи на малко дисциплина. Дано да е скоро... и за теб се отнася същото, Кати.

— Да — съгласих се.

Веднага щом Джулиан свърши соловото си изпълнение, на сцената се появи Йоланда Ланг, облечена в червено. Беше по-красива от всякога. Танцуваше изключително добре за толкова високо момиче. Но това продължи, докато Джулиан излезе да ѝ партнира. Тогава всичко тръгна наопаки. Посегна да я хване през кръста, но хвана бедрата ѝ, след което бързо премести ръце, тя почти се подхлъзна и едва не падна. Той отново се нагласи да ѝ помогне. Нито един балетист, който оставеше балерината да падне, не би могъл да си намери партньорка след това. Опитаха отново същия скок, вдигането и спускането, но и този път не се получи, сякаш Йоланда бе некадърна, а Джулиан неопитен.

Дори и аз, седнала в средата на залата, чух цветущата ѝ ругатня.

— По дяволите! — извика тя. — Караш ме да се чувствам недодялана, ако ме изпуснеш, ще се постарая никога повече да не танцувам!

— Край! — извика режисьорът, изправи се и нетърпеливо огледа и двамата.

— Маркю! — извика директорът, който се славеше с нетърпението си. — Какво, по дяволите, ти става?

— На мен ли? — извика Джулиан. — Не съм виновен аз, а тя... скача прекалено рано.

— Добре — саркастично отвърна режисьорът. — Винаги тя греши. — Опитва се да сдържи гнева си, тъй като знаеше, че Джулиан моментално ще си тръгне, ако го критикуват прекалено много. — Кога ще се оправи съпругата ти?

— Хей, я почакайте! — извика Йоланда. — Долятах от Лос Анджелис, за да ми кажете, че ще ме замените с Катрин! Няма да стане! Вече имам договор! Ще ви съдя!

— Госпожице Ланг — започна спокойно режисьорът, — вие сте само дубльор, но докато сте тук, нека пак да опитаме. Маркю, вслушвай се в музиката. Ланг, пригответе се и се молете този път да се получи. Публиката очаква по-голяма класа от професионалисти.

Усмихнах се, когато разбрах, че е само дубльор.

Наслаждавах се как Йоланда и Джулиан стават за посмешище. Но когато танцьорите на сцената въздъхнаха, въздъхнах и аз с тях, защото усетих умората им. Независимо от всичко ми стана мъчно за

Джулиан. Всеки момент режисьорът щеше да обяви „десет минути почивка“ и тогава щях да се намеся.

Отпред, на първия ред, мадам Золта внезапно се обърна и изви дългия си като жираф врат към мен. Малките ѝ остри очи ме забелязаха как стоя напрегнато и наблюдавам като орел.

— Хей, Катрин — извика ентусиазирано тя и с жестове ми посочи да седна до нея.

— Извини ме за момент, Крис — прошепнах аз. — Трябва да се намеся и да спася Джулиан, преди да е съсипал репутацията ни. Веднага се връщам.

Щом се настаних до мадам Золта, тя просъска:

— Значи не си толкова болна! Благодаря на Бога за малките радости! Съпругът ти разваля репутацията ми, заедно с твоята и неговата. Не трябваше да го оставям винаги той да ти партнира, защото сега не може да танцува с никоя друга.

— Мадам — попитах аз, — кой уреди Йоланда да ме замества?

— Съпругът ти, любов моя — прошепна ожесточено тя. — Оставила си го да управлява. Глупаво си постъпила. Невъзможен е! Неконтролируем, същински дявол! Ако не види лицето ти, скоро ще полудее... или всички ще полудеем. Хайде, отивай, преобличай се и ме спаси от унищожение!

Трябваша ми няколко секунди, докато си облека трикото, завържа косата си и сложи палците. Загрях бързо на станака в съблекалнята. Направих бързо няколко клякания, за да напампвам кръв в мускулите си. Скоро бях готова. Не минаваше ден, без да правя няколко часа упражнения.

Поколебах се в тъмнината зад кулисите. Реших, че съм готова за всичко, което Джулиан би направил, когато ме види. Докато го гледах на сцената, изведнъж някой грубо ме бутна отзад.

— Сменена си! — просъска Йоланда. — Така че се махай. Пропиля шанса си, сега Джулиан е мой! Чуваш ли ме — *мой е!* Спя в леглото ти, използвам грима ти и нося бижутата ти — смених те във всичко!

Не желяех да обръщам внимание на думите ѝ.

Когато дойде моментът Жизел да излезе, Йоланда се опита да ме задържи и тогава се обърнах грубо към нея, бутнах я силно и тя падна. Премига от болка, докато аз се изправих на пръсти и се плъзнах по

сцената. Играех срамежливото селско момиче, искрено влюбено в Лой. Всички въздъхнаха, като ме видяха. За миг облекчение изпълни тъмните очи на Джулиан.

— Здравей — хладно ме поздрави той, докато аз премигнах, за да го очаровам повече. — Защо се върна? Изхвърлиха ли те докторите ти? Омръзна ли им вече?

— Голям негодник си, Джулиан, да ме смениш с Йоланда! Знаеш, че я ненавиждам!

С гръб към публиката, Джулиан се усмихна зловещо, като през цялото време поддържаше ритъма:

— Зная, че я мразиш, затова исках нея. — Сви красивите си червени устни. — Чуй сега, танцуваща кукло! Никой не може да ме зарязва, особено съпругата ми. Не може да се върне и да смята, че отново ще намери място в живота ми. Обич моя, сърце мое, вече не те искам и нямам нужда от теб, затова можеш да си тръгнеш и да се държиш като мръсница с когото пожелаеш. Разкарай се от живота ми!

— Не говориш сериозно — казах аз, докато танцувахме съвършено и никой не поиска прекъсване. И как биха могли, когато всичко бе изпитано.

— Ти не ме обичаш — ядосано каза той. — Никога не си ме обичала. Независимо какво правех или казвах, а сега просто не ме интересува! Дадох ти най-доброто от себе си и то не бе достатъчно. Така че, скъпа ми Катрин... сега получаваш *това*. — С тези думи той прекъсна танца, скочи високо във въздуха и се приземи директно върху краката ми. Цялата му тежест се стовари върху мен като чук и счупи пръстите на краката ми.

Изпищях от болка, а Джулиан се завъртя и вдигна брадичката ми.

— Сега, любима, разбра ли кой ще играе Жизел? Определено няма да си ти, нали?

— Десет минути почивка — нареди режисьорът, твърде късно, за да ме спаси.

Джулиан хвана раменете ми и ме разклати като парцалена кукла. Гледах го ужасена. После изведнъж той се завъртя и ме остави сама в центъра на сцената. Можех да пицця, но вместо това се отпуснах върху пода и се вгледах в бързо подуващите си пръсти.

Крис се появи от тъмната зала, за да ми помогне.

— Проклет да е! — извика той и падна на колене, за да свали палците ми и да прегледа краката ми. Опита се нежно да ги свали, но аз изпищях от болка. После ме вдигна и ме притисна към себе си.

— Ще се справиш, Кати. Ще се погрижа пръстите ти да зараснат правилно. Страхувам се, че има по няколко счупени и на двата крака. Необходим е ортопед.

— Заведете Катрин при нашия ортопед — нареди мадам Золта, която се бе приближила и гледаше потъмняващите ми крака. Огледа Крис по-отблизо, защото го бе виждала само няколко пъти преди.

— Вие ли сте братът на Катрин, който ни създаде толкова проблеми? — попита тя. — Бързо я заведете при лекар. Имаме застраховка. Глупавият ѝ съпруг прекали. Уволнен е!

ТРИНАЙСЕТИЯТ БАЛЕТМАЙСТОР

Направиха рентгенови снимки на двата ми крака — имах три счупени пръста на левия крак и един на десния. След около час Крис ме изнесе от кабинета на лекаря с гипс до коляното на единия крак, а кутрето на левия ми крак оставиха да заздравява само. Последните думи на лекаря не успяха да ме успокоят.

— Съществува вероятност да танцувате. Зависи — каза той, но не поясни от какво.

Попитах Крис.

— Разбира се, че ще танцуваш — убедено заяви той. — Понякога докторите се държат сдържано, за да си мислиш, че са велики, когато всичко се оправи. — Той непохватно се опита да ми помогне, докато отключваше вратата на апартамента, който деляхме с Джулиан. След това отново ме вдигна, внесе ме вътре и ритна вратата зад себе си. Опита се да ме настани удобно върху едно от канапетата.

Крис нежно вдигна двата ми крака и напъха под тях възглавници, за да намали отичането. Сложи по една възглавница под главата и гърба ми... като не продумваше.

Мълчанието му ме накара да отворя очи и да се вгледам в лицето, наведено над мен. Опитваше се да ме гледа като лекар, но не успяваше. Учудване се четеше в очите му при всяко преместване на погледа му от един предмет върху друг. Ужасено се огледах. Очите ми се разшириха. Каква бъркотия! О, Господи, беше отвратително!

Апартаментът ни беше опустошен. Всички картини бяха свалени от стените и счупени на пода. Дори и двата акварела, които Крис беше нарисувал специално за мен — мои портрети. Скъпите украшения бяха счупени. Лампите се въргаляха по пода, аплиците им бяха на парчета, а жиците — изтръгнати. Възглавниците, собственоръчно избродирани от мен по време на дългите полети, бяха скъсани. Растенията бяха изтръгнати от саксиите и оставени да умрат. Двете вази, които Пол ни беше подарил като сватбен подарък, също бяха счупени. Всичко красиво и скъпо, нещата, които ценяхме и смятахме да оставим на децата си — бяха унищожени.

— Вандали! — заяви Крис. — Просто вандали! — Той се усмихна, целуна ме по челото и стисна ръката ми, когато сълзи изпълниха очите ми. — Успокой се — каза и отиде да провери другите три стаи, докато аз се отпуснах върху възглавниците и потиснах риданията си. Господи, колко силна бе омразата му, за да извърши това! Не след дълго Крис се върна с ожесточено изражение, каквото бях забелязвала няколко пъти по лицето му.

— Кати — започна внимателно той, седна на ръба на канапето и хвана ръката ми, — не знаей какво да мисля. Всичките ти дрехи и обувки са унищожени. Бижутата са разпилени по пода, верижките са скъсани, пръстените — смачкани, а гривните — обезформени. Сякаш някой нарочно е съсипал всички твои вещи и е оставил нещата на Джулиан недокоснати. — Погледна ме притеснено и вероятно сълзите, които се опитвах да преглътна, се прехвърлиха в неговите очи. Сините му очи блестяха, когато разтвори дланта си и ми показа някога красивия годежен пръстен с диамант, който Пол ми бе подарил. Платината беше обезформена, а диамантът липсваше.

— Джулиан — промълвих аз, — вероятно той го е направил. Предполагам, че се върнал и е излял гнева си върху вещите ми. Пожалил е само своите неща.

— Да върви по дяволите! — избухна Крис. — Колко пъти е изливал гнева си върху теб. Колко пъти е посинявал очите ти — аз видях едно насинено око... още колко други е имало?

— Моля те, недей — сънено продумах. — После винаги е съжалявал и се е извинявал.

— Кати — започна Крис и натика платинения пръстен в джоба си, — добре ли си? Имам чувството, че ще припаднеш. Ще оправя леглото ти, за да си починеш. Ще заспиш и ще забравиш случилото се, а когато се събудиш, ще те отведе оттук. Не плачи за дрехите и нещата, които ти е подарил, защото аз ще ти подаря повече и по-красиви. А що се отнася до пръстена от Пол, ще претърся спалнята и ще се опитам да открия диаманта.

Той се огледа, но не го откри, а когато се унесох, трябва да ме е пренесъл на леглото. Когато отворих очи, бях завита с чаршаф и тънко одеяло, а той седеше на ръба на леглото и ме наблюдаваше. Погледнах през прозореца и видях, че се стъмва. Джулиан щеше да се върне всеки момент и ако откриеше Крис при мен, щеше да вдигне голям скандал!

— Крис... ти ли ми облече нощницата? — попитах глупаво, като видях ръкава на една от любимите си сини нощници.

— Да. Помислих, че ще бъде по-удобно от трикото ти. И не забравяй, че съм доктор!

Стаята бе обгърната от тъмнината на здрачаването и сенките бяха станали меки и пурпурни. Крис изглеждаше такъв, какъвто бе някога, на тавана, а ние бяхме сами и ни предстоеше да се сблъскаме с непредсказуемия ужас на бъдещето. Той винаги ме успокояваше. Винаги беше до мен, когато се нуждаех от него.

— Помниш ли деня, когато мама получи писмо от баба ни, в което ни разрешаваше да отидем при нея? Смятахме, че ни очакват прекрасни неща, а после решихме, че щастието си е отишло с миналото. Нямахме настояще.

— Да — отвърна нежно той. — Спомням си. Вярвахме, че ще бъдем богати като цар Мидас и всичко, до което се докоснем, ще се превърне в злато. Бяхме млади, глупави и така доверчиви.

— Глупави ли? Мисля, че бяхме съвсем нормални. Ти постигна целта си и стана лекар. Но аз все още не съм примабалерина — оплаках се тъжно аз.

— Кати, не се самоподценявай. Ще станеш! — заяви твърдо той. — Отдавна щеше да си станала, ако Джулиан можеше да контролира гнева си, а не всеки да се страхува да подпише договор с вас.

Въздъхнах. Предпочитах да не го беше споменавал. Беше вярно, че характерът на Джулиан бе причина за много провалени договори с престижни компании.

— Трябва да си тръгваш, Крис. Не искам да се върне и да те открие. Той не иска да те вижда около мен. А аз не мога да го напусна. Той ме обича по свой собствен начин и има нужда от мен. Ако не съм аз, ще се държи десет пъти по-грубо. Обичам го въпреки всичко. Ако е избухвал понякога, просто се е опитвал да ме накара да го разбере. Сега го осъзнах.

— Осъзнала ли си го?! — извика той. — Нищо подобно. Съжалението ти към него ти отнема здравия разум. Огледай се, Кати! Само луд човек може да извърши подобно нещо! Няма да те оставя насаме с него. Ще те пазя. Може да се върне пиан или надрусан...

— Джулиан не взема наркотици! — защитих го аз.

— Скочи върху пръстите ти, а те ти трябват, за да танцуваш... така че не ми разправяй, че имаш работа с нормален човек! Докато се обличаше, чух някой да разправя, че след като тръгнал с Йоланда, Джулиан изцяло се е променил. Всички подозират, че взема наркотици... затова го споменах — каза той и замълча. — А със сигурност знам, че Йоланда взема всичко, което ѝ попадне.

Унасях се, болките ме измъчваха и се притеснявах за Джулиан, който би трябвало вече да се е прибрал. Съществувахе и нашето бебе, чиято съдба трябваше да реша.

— Щом искаш, остани. Но когато се прибере, ще говоря аз, ти не се намесвай... обещавах ли?

Той кимна, а аз отново започнах да се унасям. Опитах се да се обърна настрани, краката ми се свлякоха от възглавниците и изпищях от болка.

— Кати... не мърдай! — каза Крис и бързо нагласи краката ми върху възглавниците. — Нека легна до теб и те прегърна, докато той се върне. Обещавам, че няма да заспя и като отвори вратата, ще скоча и ще се скрия. — Той се усмихна, за да ме очарова, така че когато ме прегърна, аз кимнах и се зарадвах на топлината и спокойствието, които ме обгръщаха, докато заспивах.

Като насън почувствах нежни устни да ме галят по бузите, косата и клепачите. Накрая докоснаха устните ми.

— Господи, колко те обичам! — нашепваше той, а аз за момент си помислих, че Джулиан се е върнал и се извинява за унижението и болката, които ми беше причинил, защото беше в негов стил да ме наранява, а после да се извинява и страстно да ме люби. Затова леко се извърнах и отвърнах на целувките, прегърнах го и зарових пръсти в твърдата му черна коса. Косата, която докосвах, обаче не бе твърда, а мека като коприна, също като моята.

— Крис! — извиках аз. — Престани! — Но той не беше на себе си и обсипваше лицето, врата и разголените ми гърди със страстни целувки.

— Не плачи! — промърмори, докато ме галеше и успокояваше. — През целия си живот съм изпитвал само разочарования. Опитвах се да обикна други, но не можех да те забравя... теб, която никога не можех да притежавам. Кати, напусни Джулиан! Ела с мен! Ще заминем някъде, където никой не ни познава, и ще заживеем заедно

като съпруг и съпруга. Ще се погрижа да нямаме деца. Можем да си осиновим. Знаеш, че ще бъдем добри родители... и винаги ще се обичаме. Нищо не може да ни попречи! Можеш да избягаш от мен и да се омъжиш за когото пожелаеш, но сърцето ти се чете в очите ти, когато ме погледнеш... желаеш ме така, както аз те желая!

Крис бе потънал в собствените си мисли и нямаше да се вслуша в думите ми.

— Просто искам да те прегръщам, Кати, и отново да те притежавам. Този път знам как да ти доставя удоволствието, което преди не можех, затова, моля те, ако ме обичаш, остави Джулиан, преди да е унищожил и двамата ни.

Поклатих глава, като се опитах да се концентрирам върху думите и действията му. Русата му коса бе под брадичката ми, той обсипваше, гърдите ми с целувки и не можеше да види реакцията ми, но чу гласа ми:

— Кристофър, чакам дете от Джулиан. Ходих при гинеколог, докато бях в Клеърмонт. Това бе причината да остана по-дълго време от планираното. Двамата с Джулиан ще имаме дете.

Отдръпна се назад, сякаш го бях ударила, и престана да целува тялото ми, с което ме беше възбудил. Седна на леглото и обхвана главата си с ръце.

— Винаги успяваш да ме отблъснеш, Кати! Първо Пол, после Джулиан, а сега бебе — проплака той. После изведнъж ме погледна. — Ела с мен и ми позволи да бъда баща на детето! Джулиан не е подходящ. Дори и да не ми позволяваш да те докосвам, нека живея близко до теб, така че всеки ден да те виждам и да слушам гласа ти. Понякога мечтая да живеем както преди... само ти, аз и нашите близнаци.

— Крис, ще отгледаме детето с Джулиан — заявих убедено аз, изненадана от собствените си думи. — Обичам Джулиан, но двамата с Пол ме заслепявахте и не оценявах онова, което можех да получа от него. Трябваше да съм по-добра съпруга и тогава той нямаше да има нужда от онези момичета. Винаги ще те обичам, но тази обич няма да ни доведе до никъде, така че отказвам. И ти се откажи! Кажи сбогом на миналото и на Катрин Дол, която вече не съществува.

— Прощаваш му за счупените си пръсти? — попита изненадано той.

— Той ме умоляваше да му кажа, че го обичам, а аз не можех. Бях заслепена и освен таланта не забелязвах останалите му качества. Не разбирах, че любовта му към мен сама по себе си беше благородна постъпка, защото аз я отхвърлях. Така че ме остави, Крис... ще родя детето независимо дали ще мога да танцувам отново. Ако не се възстановя, той ще пожъне славата без мен.

Крис тръшна вратата и ме остави, а аз заспах и сънувах Барт Уинслоу — втория съпруг на майка ми. Танцувахме валс в огромната зала на Фоксуърт Хол, а горе, близо до балконската врата, две деца се криеха зад огромния скрин. Коледната елха в ъгъла се извисяваше към небето, а с нас танцуваха стотици двойки, но те бяха направени от прозрачен целофан, а не от плът и кръв, и не притежаваха нашата красота. Изведнъж Барт спря, вдигна ме и ме отнесе по широките стълби и ме положи на леглото е формата на лебед. Красивата ми рокля от зелено кадифе и зелен шифон се разтопи под горещите му пръсти, а после навлезе в мен и въздухът наоколо започна да трепери, да крещи, а всеки писък наподобяваше съвсем точно телефонен звън.

Събудих се уплашена, защо телефонът звънеше така заплашително посред нощ? Сънено вдигнах слушалката.

— Ало?

— Госпожа Джулиан Маркю?

Разсъних се и потърках очи.

— Да, на телефона.

Съобщиха името на болница в другия край на града.

— Госпожо Маркю, бихте ли дошли колкото може по-бързо? Ако не можете, нека някой ви докара. Съпругът ви е катастрофирал и все още е в операционната. Донесете застраховката и документите му за самоличност, както и предишни медицински изследвания... Госпожо Маркю... чувате ли ме?

Не, не чувах. Бях се пренесла в Гладстоун, Пенсилвания, когато бях на дванайсет години. Двама полицаи паркираха бялата патрулираща кола на улицата и прекъснаха тържеството по случай рождения ден на татко, за да ни съобщят, че е мъртъв.

— Крис! Крис! — извиках аз, ужасена при мисълта, че може да си е тръгнал.

— Тук съм. Идвам. Знаех, че ще имаш нужда от мен.

В мрачните и самотни часове преди зазоряване с Крис стигнахме до болницата. Седнахме в една от стерилните чакални и чакахме да разберем дали Джулиан ще издържи операцията. Накрая, около обяд, след няколко часа, прекарани в реанимацията, го свалиха долу.

Кракът му бе гипсиран от пръстите до бедрото. Лявата му ръка също бе гипсирана и висеше по странен начин. Устните му, обикновено тъмночервени, бяха бледи като кожата му. Лицето му бе раздрано и обезобразено. Но най-страшна беше главата му! Косата му беше обръсната и в черепа му бяха пробити малки дупки за металните скоби, които държаха главата му назад. Счупен врат! Плюс фрактура на крака и цялостна фрактура на рамото и ръката, да не говорим за вътрешните рани!

— Ще оживее ли? — проплаках аз.

— В критично състояние е, госпожо Маркю — отвърнаха спокойно. — Ако има други роднини, трябва да ги извикате.

Крис ме принуди да се обадя на мадам Мариша, а аз се притеснявах, че Джулиан ще си отиде всеки момент и няма да успее да му кажа, че го обичам. Ако това се случеше, през остатъка от живота ми щяха да ме преследват угризения.

Денят отмина. Джулиан ту идваше в съзнание, ту го губеше. Гледаше ме с премрежен поглед. Говореше, но гласът му беше толкова плътен и дебел, че не успях да го разбера. Простих му всички малки и големи грехове, както се случва, когато смъртта витае наоколо. Наех стая до неговата в болницата, където можех да подремвам, но никога не оставах там през цялата нощ. Трябваше да съм до него, за да може да ме вижда, за да го умолявам да се бори за живота си и най-вече, за да му кажа всички онези думи, които досега упорито отказвах да изрека.

— Джулиан — прошепнах аз с пресипнал глас, — моля те, не умирай!

Приятелите ни от балета и музикантите идваха в болницата, за да изкажат съчувствието си. Стаята му беше изпълнена с цветя от хилядите почитатели. Мадам Мариша долетя от Южна Каролина и нахълта в стаята, облечена в черна рокля. Погледна лицето на изпадналото си в безсъзнание единствено дете без никаква тъга.

— По-добре да умре сега — каза сухо тя, — отколкото да се събуди и да разбере, че е инвалид за цял живот.

— Как смеете да говорите така? — извиках аз, готова да я ударя. — Той е жив и не е осакатен. Ще ходи и ще танцува отново.

Тъга и колебание изпълниха очите ѝ и тогава тя се разплака. Тя, която се кълнеше, че никога не плаче и не показва страданието си, се разплака в прегръдките ми.

— Моля те, повтори, че ще танцува... не ме лъжи, той трябва отново да танцува!

Изминаха пет ужасни дни, преди Джулиан да ме различи.

— Здравей.

— Здравей, сънливецо. Мислех, че никога няма да се събудиш — отвърнах аз.

Той се усмихна иронично.

— Нямах такъв късмет, Кати. — Очите му се насочиха към опънатия крак. — Предпочитам да съм мъртъв.

Изправих се и се приближих до леглото му. Беше твърдо и неудобно, но въпреки това се опънах до него и много внимателно зарових пръсти в останалата му несресана коса. Свободната ми ръка погали гърдите му.

— Не си парализиран, Джул. Просто си в шок, това е всичко.

Здравата му ръка можеше да ме прегърне, но остана отпусната до него.

— Лъжеш — тъжно каза той. — От кръста надолу не чувствам нищо. Не чувствам и ръката ти върху гърдите си. Сега се разкарай оттук! Ти не ме обичаш! Изчака, докато едва не умрях, за да се появиш с милите си думи. Нямам нужда от твоето съжаление... така че за Бога, разкарай се и не се връщай!

Станах от леглото и се приближих до чантата си. Разплаках се, а той гледаше тавана.

— Проклет да си, че унищожи апартамента ни! — избухнах аз, когато успях да проговоря. — Скъсал си дрехите ми! — Ядосах се и исках да ударя подутото му и изранено лице. — Счупил си красивите ни украшения! Знаеш с колко усилия сме избирали лампите, а предметите струваха цяло състояние. Знаеш, че искахме да ги оставим като наследство на децата си. Сега нямаме какво да оставим на никого.

Той се усмихна, удовлетворен.

— Да, нищо на никого. Слава Богу, нямаме деца. И няма да имаме. Можеш да поискаш развод. Омъжи се за някой глупак и го направи нещастен като мен.

— Джулиан — попитах с непосилна тъга, — животът ти с мен нещастен ли беше?

Той премигна, сякаш не искаше да отвърне на въпроса ми, но аз го повторих и го заставих да отговори.

— Не съвсем... преживяхме някои хубави моменти.

— Само някои?

— Е, може би доста. Но сега няма смисъл да се грижиш за един инвалид. Махни се, докато можеш. Знаеш, че не съм добър. Изневерявал съм ти много пъти.

— Ако отново го направиш, ще ти изтръгна сърцето.

— Иди си, Кати. Уморен съм. — Изглеждаше сънен от успокоителните, с които го тъпчеха. — Децата не са за хора като нас.

— Хора като нас...

— Да, хора като нас.

— С какво сме по-различни?

Той се засмя сънено, тъжно и подигравателно.

— Не сме истински. Не принадлежим към човешката раса.

— Тогава какви сме?

— Танцуващи кукли. Танцуващи глупаци, които се страхуват да бъдат истински хора и да живеят в реалността. Затова предпочитаме фантазиите. Не знаеше ли?

— Не, не знаех. Смятах, че сме истински.

— Йоланда ти съсипа нещата, но аз я наблюдавах.

Призля ми, защото се изплаших, че казва истината.

Наистина ли бях танцуваща кукла? Не можех ли да се оправя в истинския свят извън театъра? В крайна сметка не се ли справях по-добре от мама?

— Джулиан... обичам те, повярвай ми! Смятах, че обичам някой друг, защото изглеждаше толкова неестествено да се влюбя в теб. Когато бях малка, вярвах, че любовта идва веднъж в живота на човек и така е най-хубаво. Смятах, че щом веднъж се влюбиш в някого, не можеш да обикнеш друг. Но сгреших.

— Излез и ме остави. Не искам да те слушам. Не ме интересува.

Сълзи се стичаха по лицето ми и падаха върху него. Затвори очи и отказа да ме гледа. Наведох се и целунах устните му, но той не ми отвърна.

— Престани! Отвращаваш ме! — заяви той.

— Обичам те, Джулиан! — проплаках аз. — Съжалявам, че едва сега го разбрах и късно ти го признавам... Чакам дете от теб, четиринайсетият в дългата редица от танцьори... Това дете е голям стимул за живот, дори и ако ти вече не ме обичаш. Не затваряй очи и спри да се преструваш, че не ме чуваш, защото независимо дали искаш, ще ставаш баща.

Той ме погледна с блестящите си тъмни очи и аз видях защо блестят... бяха пълни със сълзи. Сълзи на самосъжаление, или сълзи на разочарование — така и не разбрах. Но той заговори по-мило, а гласът му бе изпълнен с обич:

— Съветвам те да го махнеш, Кати. Четиринайсет не е пощастливо число от тринайсет.

Крис цяла нощ ме държа в прегръдките си в съседната стая.

Събудих се рано, защото това бе денят на погребението на Йоланда, изхвъркнала от колата при произшествието. Внимателно се освободих от прегръдката на Крис, настаних главата му по-удобно върху възглавницата и надникнах в стаята на Джулиан. До него имаше дежурна сестра, която хъркаше. Стоях на вратата и го наблюдавах. Спеше дълбоко. Не знам защо се загледах в бутилката на системата с бледожълт разтвор. Приличаше на вода — толкова бързо се стичаше. Затичах се да събудя Крис.

— Крис — започнах аз, докато той се опитваше да се разсъни, — не трябва ли интравенозната течност да влиза на капки? Тя се стича много бързо, прекалено бързо.

Крис скочи на крака и се втурна в стаята на Джулиан. Запали лампата, докато влизаше, и събуди спящата сестра.

— Как не ви е срам да спите! Тук сте, за да го наблюдавате! — Докато изричаше тези думи, дръпна завивките. Иглата все още бе в отвора върху гипсираната ръка на Джулиан, но маркучът беше прерязан.

— Господи! — въздъхна Крис. — Въздух е достигнал сърцето му.

Наблюдавах блестящите ножици, които Джулиан държеше в дясната си ръка.

— Сам е прерязал маркуча — прошепнах аз. — Сам го е прерязал и сега е мъртъв, мъртъв, мъртъв...

— Откъде е взел ножиците? — избухна Крис, а сестрата се разтрепери, с тях режеше конците, с които бродираше.

— Трябва да са паднали от джоба ми — промълви тихо тя. — Заклевам се, че не помня да съм ги изпускала... може да ги е взел, докато се навеждах да...

— Не се безпокойте — отвърнах тъпо. — Ако не го беше направил по този начин, щеше да намери друг. Трябваше да се сетя и да ви предупредя. Без балет животът нямаше смисъл за него. Никакъв смисъл.

Погребяхме Джулиан до баща му. На надгробната плоча мадам Мариша се съгласи да добавя: „Джулиан Марюо Розенкоф, любим съпруг на Катрин, тринайсетият от руските балетмайстори.“ Вероятно думите показваха собствения ми неуспех да го обичам достатъчно силно приживе, но според мен той би се зарадвал на подобен надпис.

Крис, Пол, Кари и аз се спряхме пред гроба на Джордж и сведох глава, за да покажа уважението си към бащата на Джулиан. Уважение, което трябваше да му засвидетелствам. Колко мразех гробовете с техните усмихнати или тъжни мраморни светци и ангели! Покровителстваха нас — хората, направени от нежна плът и кръв, които страдахме и плачехме, а те с векове стояха и се усмихваха на всичко. Отново бях стигнала там, откъдето тръгнах.

— Катрин — каза Пол, когато седнахме в огромната черна лимузина, — стаята ти е готова, както винаги. Върни се вкъщи да живееш с мен и Кари, докато се роди бебето. И Крис ще е тук и ще стажува в болницата на Клеърмонт.

Погледнах към Крис, защото знаех, че е спечелил място в много по-реномирана болница.

— Дюк е много далече, Кати — каза той, като избягваше да ме погледне. — Трудно ми бе да пътувам, докато бях в колежа... така че, ако нямаш нищо против, нека да бъда някъде наблизко, когато племенникът ми се появи на белия свят.

Мадам Мариша почти удари главата си в тавана на колата.

— Носиш детето на Джулиан? — извика тя. — Защо не ми каза по-рано? Колко прекрасно! — Тя разцъфна и се раздели с тъгата като с мръсно палто. — Сега Джулиан изобщо не е мъртъв, защото ще има син.

— Може да е дъщеря, мадам — нежно се намеси Пол, като хвана ръката ми. — Зная, че мечтаете за момче като сина ви, но аз мечтая за момиче като Кати и Кари... е, няма да имам нищо против, ако е момче.

— Против ли? — извика мадам. — Милостивият Бог ще изпрати на Кати точно копие на Джулиан! И той ще танцува и ще достигне славата, която очакваше сина на моя Джордж.

Посрещнах полунощ сама на терасата, като се люлеех на любимия стол на Пол. Главата ми беше изпълнена с мисли за бъдещето. Спомените почти ме задушаваха. Старите дъски по пода леко скърцаха. Бяха споделяли страдания като моите и ми съчувстваха. Луната и звездите се бяха показали.

Вратата зад мен тихо се отвори. Не погледнах, защото знаех кой е. Усещах хората, дори и в тъмнината. Седна на стола до мен и го залюля с ритъма на моя.

— Кати — започна нежно той, — не се отчайвай. Недей да смяташ, че всички хубави неща в живота ти са си отишли и нищо не е останало. Все още си много млада и красива, а след като бебето се роди, можеш бързо да възстановиш формата си и да продължиш да танцуваш, докато си готова да се откажеш и да преподаваш.

Не обърнах глава. Да танцувам отново?! Как бих могла, когато Джулиан лежеше в студената земя. Всичко, което ми остана, бе детето. Щях да го превърна в център на живота си. Щях да го науча да танцува, за да може да достигне славата, която се полагаше на Джулиан и на мен. Щях да предоставя на бебето си всичко, от което мама ни лиши. Никога нямаше да се почувства отхвърлено. Когато протегнеше ръчички към мен, щях да съм там. Когато потърсеше

майка си, нямаше да е необходимо да се задоволява с по-възрастната си сестра... Не, щях да се държа като мама, когато татко бе жив. Това ни нарани най-много — превъплъщението ѝ от мил и любвеобилен човек в чудовище. Никога, никога нямаше да се отнасям с детето си така, както тя се държеше с нас.

— Лека нощ, Пол — казах аз и се изправих. — Не оставай дълго навън. Трябва да ставаш рано, а на вечеря изглеждаше уморен.

— Катрин...

— Не сега. По-късно. Трябва ми време.

Бавно се изкачих по задните стълби, като мислех за бебето в утробата ми. Трябваше да внимавам с какво се храня, да пия достатъчно мляко, да вземам витамини и да мисля за приятни неща, а не за отмъщение. От днес нататък всеки ден щях да слушам симфонична музика. Бебето щеше да я чува още преди да се е родило.

Минах покрай Крис. Той се готвеше да слезе по стълбите. Докосна ме. Потръпнах, защото знаех какво иска. Не трябваше да го изрича. Знаех думите... Знаех ги... Познавах го.

Въпреки че упорито се опитвах да си мисля за невинното дете, което растеше в мен, мислите се връщаха към майка ми, изпълваха ме с омраза и с нежелани планове за отмъщение. По някакъв начин тя бе виновна и за смъртта на Джулиан. Ако не ме беше затворила и не трябваше да бягам, никога не бих обикнала Крис или Пол, а вероятно с Джулиан щяхме да се срещнем в Ню Йорк. Тогава бих могла да се влюбя в него така, както той искаше. Щях да отида при него „девствена, недокосвана“.

Непрекъснато се питах дали това щеше да има някакво значение. Да! Да! Убеждавах се, че щеше да има огромно значение!

ИНТЕРЛЮДИЯ ЗА ТРИМА

Докато бебето растеше в мен, започнах да откривам себе си, защото балетът ме задържаше в ембрионалния ми стадий. Бях стъпила твърдо на земята, а фантазиите от миналото останаха някъде далече. Понякога все още мечтаех за сцената и аплодисментите. Натъжавах се, но бях намерила начин да преодолявам тези състояния. Насочвах мислите си към майка ни, към онова, което ни бе сторила. Още една смърт на гърба ти, мамо!

„Уважаема госпожо Уинслоу,

Все още ли се криете от мен? Не знаете ли, че няма да успеете да избягате достатъчно бързо и достатъчно далече? Някой ден ще ви настигна и отново ще се срещнем. Вероятно този път ще страдате така, както ни накарахте да страдаме, или тройно повече.

Съпругът ми почина след автомобилно произшествие, също както почина вашият съпруг преди много години. Очаквам детето му, но няма да постъпя като вас. Ще намеря начин да го издържам.“

Изпратих това писмото на адреса ѝ в Грийнглена, но от вестниците научих, че била в Япония. Япония! Ооо! Наистина доста пътуваше!

Превръщах се в жена, която не познавах. Видът ми ме ужасяваше. Забелязвах, че гърдите ми се уголемяват, стават по-едри, а коремът ми се издува. Мразех тромавите си движения, но ръцете ми обичаха да галят бебето в корема.

Един ден осъзнах, че съм по-щастлива от повечето вдовици, защото имаше двама души, които се нуждаеха от мен. Мъже, които ми доказваха, че са готови да заемат мястото на Джулиан. А съществуваше и Кари. За нея бях еталон. Сладката Кари вече бе навършила шестнайсет години, но не беше ходила на среща и нямаше

приятел. Крис караше приятелите си да излизат с по-малката му сестра, която изгаряше от романтични пориви. Тя ми се оплакваше:

— Онзи студент не ме харесва. Той идва просто за да се навърта около теб. — Засмях се на налудничавото й предположение. Никой не би ме пожелал в състоянието, в което се намирах — бременна вдовица, прекалено възрастна за студентите. — Откакто се върна, доктор Пол не ме води на кино и на вечеря, както някога. Представях си, че не ми е настойник, а мой любим, и се чувствах прекрасно, защото всички дами се заглеждат по него, Кати. Дори и възрастен, той е красавец.

Въздъгнах, защото за мен Пол никога нямаше да бъде възрастен. Беше в разцвета на младостта си със своите четирийсет и осем години. Прегърнах Кари и й прошепнах, че любовта я очаква на ъгъла.

— Той ще бъде млад, Кари, колкото теб. И щом те зърне, той ще разбере коя си. Няма да има нужда да го принуждават, сам ще пожелае да те обикне. — Тя тихо се изправи и влезе в стаята си. Не успях да я убедя.

Мадам Мариша често ме посещаваше, за да ме напътства.

— Продължавай с упражненията. Слушай симфонична музика, за да изпълниш детето на Джулиан с любов към красотата, преди да се е родило. Още в утробата ти то ще разбере, че балетът го очаква. — Най-накрая погледна към краката ми, които бяха оздравели окончателно. — Как са ти пръстите?

— Добре — отвърнах, въпреки че ме наболяваха, когато валеше.

Когато Кари не бе около мен, Хени ме следваше навсякъде. Остаряваше с много бързи темпове. Притеснявах се за нея. Опитваше да спазва строгата диета, за която настоявах „синовете й — доктори“, но продължаваше да яде, каквото пожелае.

Дългите дни, изпълнени със скръб, минаваха по-бързо, защото знаех, че нося детето на Джулиан и съществува част от него, която ще съхраня за себе си. Скоро дойде Коледа и реших, че съм много дебела и не трябва да се показвам. Крис и Пол настояха да отидем на пазар, за да се почувствам по-добре.

Купих един античен златен медальон, който изпратих на мадам Золта, а вътре сложих две малки снимки — на Джулиан и мен в костюми на Ромео и Жулиета.

Малко след Коледа пристигна благодарственото ѝ писмо.

„Скъпа Катрин, моя единствена любов,

Твоят подарък е най-хубавият от всички. Скърбя за прекрасния ти съпруг. Но ще скърбя най-вече за теб, ако решиш да не танцуваш, защото си станала майка! Много отдавна щеше да станеш примабалерина, ако съпругът ти не беше толкова арогантен. Поддържай формата си, прави упражненията, доведи бебето си и ще живеем заедно в моя апартамент, докато обикнеш някой нов балетмайстор. Животът предлага много възможности. Върни се.“

Писъмцето ѝ ме накара да се усмихна тъжно. Тя дори изписваше думата „любов“ различно.

— Какво те накара да се усмихваш по такъв начин? — попита Пол и остави медицинското списание, което четеше. Несръчно се наведох към него и му подадох писмото. Той го прочете, разтвори ръце и ме покани да се свия в скута му. Нетърпеливо приех поканата, защото жадувах за внимание. Без мъж животът не означаваше нищо за мен.

— Можеш да продължиш кариерата си — нежно започна той, — въпреки че се моля на Бога да не заминеш в Ню Йорк и да ме оставиш отново.

— Имало едно време — започнах аз — една красива двойка русокоси родители. Те създали четири деца, които не трябвало да се раждат. Обожавали ги повече от всичко. Един ден бащата загинал, а майката се променила и забравила за обичта и вниманието, от които отчаяно се нуждаели четирите деца. Така че сега, след като съпругът ми е мъртъв, няма да позволя детето ми да се чувства отхвърлено, нежелано и да страда за баща си. Когато се разплаче, аз ще съм при него. Винаги ще съм на разположение, за да се чувства сигурен, много ще го обичам и ще му чета, ще му пея и той никога няма да се почувства изоставен или предаден... както Крис се почувства предаден от човека, когото обичаше най-много.

— Той? Говориш, сякаш си сигурна! — Очите му изглеждаха тъжни. — Смяташ да бъдеш едновременно и майка, и баща на детето?

Ще затвориш ли вратите към всеки мъж, който пожелае да сподели живота си с теб? Катрин, надявам се, че няма да се превърнеш в една от онези жени, които страдат, защото животът не изпълнява всичките им мечти.

Отпуснах глава назад и се вгледах в очите му.

— Ти не ме обичаш вече, нали?

— Така ли?

— Това не е отговор.

— Не знаех, че трябва да отговарям. Мислех, че можеш да се досетиш. Обичам те, Катрин... Обичам те от деня, в който се изкачи по стъпалата на терасата ми. Обичам начина, по който говориш и се усмихваш, обичам походката ти... искам да кажа, преди да забременееш и да се навеждаш назад с ръце, подпрени на кръста ти... толкова ли те боли?

— О — прошепнах разочаровано аз. — Защо прекъсна красивите думи и ме попита дали ме боли? Пречи ми, разбира се. Не съм свикнала да нося деветнайсет паунда допълнително тегло. Моля те, говори ми, както говореше, преди да се сетиш, че си лекар.

Той леко се наведе и устните му погалиха моите. Ръцете ми откриха пътя към врата му и аз страстно отвърнах на целувката му.

Входната врата се отвори и бързо се затвори. Отдръпнах се от Пол и се опитах да стана от коленете му, преди Крис да влезе в стаята, но не реагирах достатъчно бързо. Той нахлу в стаята, като палтото му покриваше бялата престилка. Носеше плик със сладолед с шамфъстък, който бях пожелала, докато вечеряхме.

— Мислех, че си дежурен тази вечер — казах прекалено бързо, за да прикрия шока и изненада си. Той бутна сладоледа в ръцете ми и ме погледна хладно.

— Дежурен съм. Но нощта е спокойна и реших да си почина пет минути и да ти донеса десерта, който искаше толкова много. — Той погледна към Пол. — Съжалявам, че пристигнах в неподходящ момент. Продължавайте, не се притеснявайте. — Завъртя се и напусна стаята, като блъсна за втори път входната врата.

— Кати — каза Пол, изправи се и взе сладоледа от ръцете ми, — трябва да направим нещо за Крис. Това, което иска, е невъзможно. Опитах се да поговоря с него, но той не ме слуша. Запушва ушите си и напуска. Трябва да го накараш да разбере, че отказвайки да допусне

друго момиче до сърцето си, съсипва живота си. — Отиде в кухнята и след няколко минути се върна с две купички зелен сладолед, който вече не ми се ядеше.

Беше абсолютно прав. Трябваше да направим нещо за Крис, но какво? Не можех да го нараня, не можех да нараня и Пол. Бях като бойно поле и исках и двете страни да спечелят.

— Катрин — нежно започна Пол, наблюдавайки реакцията, — ако не ме обичаш, не се чувствай задължена. Но спри Крис. Ясно му покажи, че трябва да си намери някоя друга. Всяка друга, освен теб...

— Толкова ми е трудно да му го кажа — тихо промълвих аз, засрамена да си призная, че не исках той да си намери друга. Исках винаги да е до мен, необходима ми беше близостта му, силата, която ми вдъхваше, нищо повече. Опитвах се да разпределя времето си между Крис и Пол, да им отделям достатъчно време, но не прекалено много. Наблюдавах как ревността им растеше, но не смятах, че вината е моя, а на мама. За всичко лошо беше виновна тя!

В една студена февруарска вечер почувствах първата контракция. Задъхах се от острата болка. Знаех, че ще боли, но не толкова силно. Погледнах часовника — два през нощта на Свети Валентин. О, колко прекрасно, детето ми щеше да се роди на юбилея по случай шестата ни годишнина.

— Джулиан! — извиках аз, сякаш можеше да ме чуе. — Ще ставаш баща!

Станах и бързо се облякох, след което прекосих коридора и почуках на вратата на Пол. Той промърмори нещо.

— Пол! — извиках. — Мисля, че усетих първата контракция.

— Слава Богу! — извика той, като изведнъж напълно се разбуди. — Готова ли си?

— Разбира се.

— Ще се обадя на доктора ти, после ще уведомя Крис... ти седни и не се притеснявай!

— Удобно ли е да вляза?

Той отвори вратата, беше само по панталони.

— Ти си най-спокойната бъдеща майка, която съм виждал — каза, докато ми помагаше да седна. Втурна се да се обръсне с

електрическата самобръсначка, след което бързо си облече риза и си сложи вратовръзка. — Нови контракции?

Точно се готвех да отвърна „не“, когато ме разтърси втората контракция. Превих се на две.

— Петнайсет минути от последната — въздъхнах. Докато обличаше самото си, Пол пребледня, но дойде да ми помогне.

— Добре, първо те настанявам в колата, после отивам за куфара ти. Спокойно, не се притеснявай, трима лекари ще направят най-доброто за твоето бебе...

— И само ще си пречат.

— Ще наблюдават дали получаващ най-добрата медицинска помощ — поправи ме той и се втурна към кухнята. — Хени, откарвам Катрин в болницата! Предупреди Кари, когато се събуди. После звънни на мадам Мариша и сложи касетката, която сме приготвили.

Бяхме помислили за всичко. Когато Пол отвори входната врата и изкара колата, зад гърба си дочух касетофона. Собственият ми глас изричаше „Мадам, вашият внук е на път да се роди!“

Сякаш измина цяла вечност, преди да се появи болницата. Един самотен интернист се разхождаше нервно напред-назад пред входа.

— Слава Богу, пристигна! Вече си представях какви ли не бедствия — каза Крис, докато ми помагаше да сляза, а някой друг докара количка и без предварителния преглед, който останалите пациенти трябваше да изтърпят, ме поставиха на леглото. Аз се превих от нова контракция.

Три часа по-късно синът ми се роди. Пол и Крис присъстваха. Очите и на двамата бяха пълни със сълзи, но Крис беше този, който пръв вдигна сина ми, все още с непрекъсната пъпна връв, окървавен и мръсен. Сложи го на корема ми и го задържа там, докато другият лекар направи необходимото.

— Кати, можеш ли да го видиш?

— Красив е — въздъхнах аз, като съзрях черната къдрава коса и съвършеното малко червено телце. С гнева на баща си той размахваше слабите юмручета и тънките си крачета и крещеше заради обидите, които трябваше да търпи... заради светлината, която заслепи очите му и го постави в центъра на вниманието.

— Ще се казва Джулиан Джанус Маркю, но ще го наричам Джори.

Крис и Пол чуха лекия ми шепот. Бях така уморена и сънена.

— Защо ще го наричаш Джори? — попита Пол, но аз нямах сили да отговоря.

Крис разбра причината.

— Ако беше рус, щеше да го кръсти Кори, но сега „Дж“ е за Джулиан, а останалото за Кори.

Погледите ни се срещнаха и аз се усмихнах. Колко прекрасно бе да те разбират и никога да не са налага да обясняваш!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

МОЯТ СЛАДЪК МАЛЪК ПРИНЦ

Ако съществува дете, родено в палат, пълен с обожатели, това беше моят Джори с черните си къдрици, бледата кожа и тъмносините си очи. Беше копие на Джулиан и го дарявах с цялата обич, която не успях да дам на баща му.

От самото начало Джори изглежда знаеше, че съм му майка. Познаваше гласа ми, дори и звука на стъпките ми. Но той обожаваше и Кари, която щом се върнеше от офиса на Пол, го грабваше в прегръдките си и си играеше часове наред с него.

— Трябва да си намерим собствен дом — заяви Крис, който упорито искаше да стане баща на Джори. В дома на Пол това бе невъзможно.

Не знаех какво да отговоря. Обичах голямата къща на Пол, неговото присъствие и това на Хени. Искях Джори да се наслаждава на пътеките в градината, където можех да го разхождам с количката и да бъде обкръжен от красота. По никакъв начин двамата с Крис не можехме да му предложим това. Крис не знаеше за огромните ми дългове. Пол направи детска стая, напълно обзаведена с креватче, плетена люлка, кошара и една дузина плюшени играчки, на които детето можеше да се радва. Имаше дни, в които Пол и Крис се връщаха вкъщи с една и съща играчка. Поглеждаха се и насила се усмихваха, за да прикрият разочарованието си. Тогава аз трябваше да се намеся и да възкликна:

— Двама души с една и съща идея!

Кари се дипломира през юни, когато навърши седемнайсет години. Не искаше да посещава колеж — беше доволна да работи като секретарка на Пол. Малките ѝ пръстчета летяха по клавиатурата на пишещата машина, записваше бележките изключително бързо и точно, но все още мечтаеше някой да се влюби в нея, въпреки ниския ѝ ръст.

Нещастieto ѝ ме накара отново да се разгневя на майка ни. Започнах да замислям какво ще направя, когато ми се отдаде възможност. Сега бях свободна — няхах съпруг, който да ме задържа. Щях да я накарам да плати така, както Кари плащаше!

Всеки ден наблюдавах как Пол и Крис се съревновават да спечелят вниманието ми. Всеки от тях искаше да му принадлежа и неприязънта между тях нарастваше. Трябваше да уредя нещо, което отдавна щеше да бъде факт. Ако Джулиан не ми беше попречил, отдавна щях да съм съпруга на Пол, а Джори да е негов син и въпреки това... Обичах Джори такъв, какъвто беше, а като се замислех, бях щастлива, че притежавах Джулиан известно време. Вече не бях сладката, невинна девица. Щях да бъда достатъчно умела, когато настъпеше моментът да открадна съпруга на майка ми. Щях да се държа така, както тя се държеше с татко. Щях да хвърлям невинни погледи на Барт Уинслоу — продължителни и загадъчни погледи. Щях да докосна бузата му... А най-голямото ми предимство беше, че приличах на нея, но бях много по-млада! Как би могъл да ми устои. Щях да наддам няколко килограма, за да стана по-закръглена като нея.

Настъпи Коледа. Джори беше на по-малко от година и седеше между подаръците си с широко отворени очи, като не знаеше кой подарък да вземе първо. Щрак, щрак, щрак — разнесе се звукът от три фотоапарата. Но за разлика от мен, Крис и Кари, Пол имаше видеокамера.

— Лека нощ и лек сън — пееше нежно Кари на сина ми, като го люлееше и приспиваше в коледната нощ, — спи безгрижно и сънувай сладки сънища.

Не се съдържах и се разплаках, докато я гледах седнала там, самата тя дете, мечтаещо за свое собствено. Крис се приближи до мен и ме прегърна през кръста.

— Трябва да взема фотоапарата — прошепна той, — толкова са прекрасни, че не желая да разваля магията. Кари прилича на теб, Кати, с изключение на ръста й.

Само една-единствена дума — „изключение“. Една дума, която никога нямаше да позволи на Кари да се почувства щастлива.

По стълбите се разнесоха стъпки. Бързо се освободих от прегръдката на Крис и сложих сина си в креватчето. След като Крис си беше тръгнал, усетих присъствието на Пол.

— Кати — прошепна Кари, за да не събуди Джори, — мислиш ли, че някога ще имам собствено дете?

— Разбира се.

— Не вярвам — отвърна тя и се отдръпна.

Пол влезе в детската стая, целуна Джори за лека нощ и се обърна, сякаш за да ме прегърне.

— Не — отвърнах тихо аз. — Не, докато Крис е тук.

Пол кимна сковано, пожела ми лека нощ, а аз останах будна почти до сутринта, като се опитвах да намеря изход от създалата се ситуация.

Джори изглеждаше много щастлив. Не беше разглезен, не плачеше и не крещеше, просто приемаше нещата. Продължително разглеждаше всеки един от нас. Имаше търпението на Крис, добротата на Кори, а само понякога проявяваше привързаността на майка си и баща си. Но нищо в Джори не ми напомняше за Кари. Той се усмихваше много по-често от нея. Но въпреки това, когато Кари се разхождаше из градината на Пол с Джори в ръце, тя му обясняваше разликите между отделните дървета. Непрекъснато му обясняваше всичко тя. Накара Джори да проговори много рано.

О, колко бързо отлитат годините, когато едно бебе запълва дните ти. Всички правехме снимки като обезумели. Първата усмивка на Джори, първото му зъбче. Първите му стъпки от мен към Крис и после към Пол и Кари.

Здрачаваше се — любимото ни време в градината. Пол беше на обиколка в трите болници, а Кари се занимаваше с Джори, преди да го сложи да спи. Хени тропаше с тенджерите и тиганите, за да ни покаже, че все още е будна.

Крис бе завършил стажа си и започна специализацията си, която щеше да му отнеме още три години. Когато ми съобщи, че смята да постъпи в друга болница, много по-известна, за да продължи обучението си, изпаднах в шок. Той ме напускаше!

— Съжалявам, Кати, клиниката „Майо“ ме одобри и това е голяма чест. Ще бъда там само девет месеца и ще се върна тук, за да довърша обучението си. Защо двамата с Джори не дойдете с мен? — Очите му блестяха. — Кари може да остане да прави компания на доктор Пол.

— Крис! Знаеш, че не мога да го направя!

— Ще останеш тук, след като замина? — попита горчиво той.

— Ако застрахователната компания на Джулиан ми плати, мога да си позволя да наема къща и да открия собствена балетна школа. Но те продължават да настояват, че смъртта е настъпила след самоубийство. Зная, че полицата има двугодишна клауза за самоубийство и ние я плащахме от деня на сватбата ни — така че тя не е била в сила в деня, в който умря Джулиан. Но въпреки това те не желаят да платят.

— Трябва ти добър адвокат.

Сърцето ми подскочи.

— Да. Да, Крис. Замини в клиниката „Майо“ без мен. Ще се справя добре. Заклевам се да не се омъжвам, преди ти да се върнеш и да дадеш съгласието си. Потърси си някоя друга. В крайна сметка не съм единствената жена, която прилича на майка ни.

— Защо, по дяволите, говориш така? — избухна той. — Обичам теб, а не нея! Различията между вас ме карат да те желая и да се нуждаю от теб.

— Крис, искам мъж, с когото да спя, който да ме прегръща, когато се страхувам, да ме целува и да ме накара да повярвам, че не съм нищожество. Искях да покажа на мама какво мога да направя, да стана най-добрата примабалерина, а сега след смъртта на Джулиан се разплаквам, когато чуя балетна музика. Толкова ми липсва, Крис. — Опрях глава на гърдите му и се разхълцах. — Ако се отнасях по-добре към него, всичко това нямаше да се случи. Нуждаеше се от мен, а аз го предадох. Ти нямаш нужда от мен. Ти си по-силен от него. Пол също не се нуждае от мен, в противен случай щеше да настоява да се омъжа за него веднага...

— Можем да живеем заедно и да... — Той заекна и лицето му почервения.

Аз довърших изречението му.

— Не! Не разбираш ли, че няма да се получи?

— Предполагам, че няма да се получи за теб — отвърна той. — Но аз съм глупак. Винаги съм бил глупак и съм искал невъзможното. Дори понякога си мечтая отново да ни затворят, както някога, а аз да съм единственият мъж на твое разположение!

— Не говориш сериозно!

Той ме грабна в прегръдките си.

— Така ли? Господ да ми е на помощ, но наистина го желая. Тогава ми принадлежеше и животът ни заедно ме направи по-добър... ти ме накара да те желая, Кати. Можеше да те намразя, но ме накара да те обикна.

Поклатих глава. Поведението ми беше естествен резултат от наблюдението ми как майка ми се държи с мъжете. Погледнах го и се разтреперих, като ме пусна. Препънах се, докато тичах към къщата. Пред мен се появи Пол. Премигах виновно, а той се обърна и влезе в къщата. О! Наблюдавал ни е и е слушал разговора ни. Обърнах се и хукнах обратно към Крис. Той бе опрял глава на широкия клон на най-стария дъб.

— Видя ли какво направи! — извиках аз. — *Забрави ме, Крис!* Не съм единствената жена на този свят!

Приличаше на слепец, когато обърна глава и каза:

— За мен си единствената жена на света.

Настъпи октомври — времето, когато Крис трябваше да замине. Чувствах се ужасно зле, докато се усмихвах и го гледах как опакова багажа си, знаейки, че ще ми каже довиждане, сякаш не ме интересуваше кога ще се върне.

Разплаках се сред розовите храсти. Сега щеше да ми бъде полесно. Нямаше да се налага да отблъсквам Пол, за да не нараня Крис. Нямаше да е необходимо да преценявам всяка усмивка, за да балансирам между двамата. Сега пътят ми към Пол беше отворен — но нещо се изпречи пред погледа ми. Майка ми, която слизаше от самолета, следвана от съпруга си. Тя се връщаше в Грийнглена! Изрязах снимката и заглавието и ги прибрах в албума си. Вероятно, ако не се беше върнала, щях да се омъжа за Пол още тогава. Но, както винаги, направих нещо съвсем неочаквано.

Мадам Мариша се нуждаеше от помощник и аз я убедих, че няма да затварям школата ѝ, ако... е, никой не знаеше какво може да се случи...

— Нямам намерение да умирам — избухна тя. После кимна и ме погледна подозрително е абаносовите си очи. — Да, предполагам, че

ме смяташ за стара, въпреки че аз не мисля така. Но не се опитвай да се налагаш и да ми нареждаш. Все още аз съм шефът тук и ще остана такава, докато умра.

До края на ноември разбрах, че да се работи е мадам Мариша е невъзможно. Тя имаше определени идеи за всичко, а аз имах свои. Но ми трябваша пари и собствен дом.

Не бях готова да се омъжа за Пол, а ако останех в къщата му, щеше да се случи именно това. Беше време да направя своя ход. Първо трябваше да си намеря адвокат. Нямах да успея, ако останех при Пол. Обясних, че искам да открия себе си и да разбера както наистина искам. Той ме погледна учудено и проникателно.

— Добре, Катрин, действай, както си решила. И без друго ще го направиш.

— Постъпвам така, защото Крис настоя да не се омъжвам повторно, преди да дам възможност на Кари, а Крис не е съгласен да живея с теб... когато той не е тук... — Изрекох една голяма лъжа!

— Разбирам — каза Пол с тъжна усмивка. — След смъртта на Джулиан е съвсем ясно, че се състезавам с брат ти за твоето внимание. Опитах се да поговоря с него, но той не ми позволи. Опитах се да разговарям с теб, но и ти не ми позволяваш. Така че си намери собствен дом, открий истинската си самоличност и когато се почувстваш достатъчно пораснала, за да се държиш като възрастен човек, се върни при мен.

НАЧАЛО НА ГАМБИТА

Веднага щом се настаних в малката вилчка, намираща се между Клеърмонт и Грийнглена, седнах да напиша проект за изнудване на майка ни. Бях затънала в дългове, в грижи за детето и за Кари. Огромните сметки в нюйоркските магазини, завещани от Джулиан, лежаха неплатени. Неизплатени бяха и сметката му за болницата, сметката за погребението и собствените ми разходи по раждането на Джори. Кредитните карти просто не разрешаваха всички проблеми. Нито за миг нямаше да приема повече помощ от Пол. Беше направил достатъчно. Трябваше да докажа, че съм по-добра от мама, по-способна, по-умна... и какво направих — написах ѝ писмо, така както тя бе постъпила след смъртта на татко. Защо да не поискам просто един милион? Защо да не го направя? Тя ни го дължеше! Парите бяха и наши! С тези пари можех да покрия всичките си дългове, да върна дължимото на Пол и да направя нещо за Кари. Джори нямаше да живее в недоимък, след като тя бе толкова богата!

Накрая след много безуспешни опити стигнах до варианта, който според мен бе идеално писмо за изнудване:

„Скъпа госпожо Уинслоу,

Едно време в Гладстоун, Пенсилвания живеели мъж и жена с четирите си деца, които всички наричали «дрезденските кукли». Сега една от тези кукли лежи погребана, а друга не може да порасне и да достигне ръста, който би имала, ако беше дишала чист въздух, бе събирала слънчеви лъчи и бе изпитала майчината обич, когато най-много се нуждаеше.

Сега куклата — балерина има малък син и не разполага с много пари. Госпожо Уинслоу, зная, че не изпитвате съчувствие към децата, които могат да помрачат безоблачния ви живот, затова ще мина директно към въпроса. Куклата — балерина иска да ѝ бъдат изплатени един милион долара — ако сте запазили милионите или

милиардите си. Можете да изпратите сумата в пощенската станция, която ви посоча. Бъдете сигурна, че ако не направите това, господин Бартоломю Уинслоу ще научи ужасни неща, които, предполагам, предпочитате да не знае.

Искрено ваша, Кукла — балерина,
Катрин Долангенгър Маркю“

Всеки ден очаквах да пристигне чек по пощата. Всеки ден се разочаровах. Написах ново писмо, после още едно, трето. В продължение на седем дни ѝ изпращах по едно писмо. Какво представляваше един нищожен милион за нея, след като имаше толкова много? Не исках прекалено много. Част от тези пари и без друго ни принадлежеше.

После, след безрезултатните месеци на очакване, слей Нова Година и Коледа, реших, че съм чакала прекалено дълго време. Тя ме пренебрегваше. Погледнах в указателя на Грийнглена и не след дълго имах уговорена среща с Бартоломю Уинслоу.

Беше февруари, а Джори беше навършил три години. Щеше да прекара следобеда с Хени и Кари, а аз, облечена в най-елегантните си дрехи и с фризирана коса, влязох в офиса, за да се срещна със съпруга на майка ми. Най-накрая имах възможност да го разгледам отблизо. Той бавно се изправи и ме погледна учудено, сякаш се бяхме срещали и преди, но не си спомня къде. Сетих се за вечерта, когато се бях промъкнала в покоите на майка ми във Фоксуърт Хол и заварих Барт Уинслоу заспал на един стол. Тогава имаше гъсти тъмни мустаци и аз се претраших да го целуна, докато дремеше. Вярвах, че той спи дълбоко, а се оказа, че не било така. Той ме беше видял и беше помислил, че съм част от съня му. Заради тази открадната целувка, за която Крис научи по-късно, двамата с него тръгнахме по пътя, който не трябваше да следваме. Сега плащахме цената — нейна бе вината, че Крис сега странеше от мен. Не можех да приема Пол за свой съпруг, докато не я накарах да плати — и то не само в пари.

Тогава хубавият съпруг на майка ми се усмихна и за първи път усетих страхотния му чар. В тъмнокафявите му очи проблесна искрица.

— Не мога да повярвам, самата госпожица Катрин Доул — прекрасната балерина, която спира дъха ми още преди да е започнала да танцува. Поласкан съм, че сте се спрели на мен, след като ви е бил необходим адвокат, въпреки че не мога да си представя как сте се озовали тук.

— Посещавали сте представленията ми? — попитах аз, объркана от чувството. Ако той ме бе виждал, следователно и мама ме е гледала! А аз не бях разбрала! Зарадвах се, натъжих се и се обърках!

— Съпругата ми е почитателка на балетното изкуство — продължи той. — Всъщност не се интересувах много от балет, когато започна да ме влачи на всички ваши представления. Но скоро се научих да се наслаждавам, особено когато двамата със съпруга ви изпълнявахте главните роли. Всъщност съпругата ми сякаш не се интересуваше от балет, ако не участвахте вие двамата. Страхувах се, че си пада по съпруга ви — той малко прилича на мен. — Хвана ръката ми и я поднесе към устните си, като ме погледна и се усмихна изкусително, като мъж, който знае какво представлява — мъж, когото жените харесват.

— Вие сте дори по-красива, отколкото на сцената. Но какво правите в тази част на страната?

— Живея тук.

Издърпа един стол, за да седна, и ме настани толкова близо, че можеше да наблюдава краката ми, когато ги кръстосах. Надвеси се над бюрото си, за да ми предложи цигара, но аз отказах. Той си запали и попита:

— Във ваканция ли сте? На посещение при майката на съпруга ви?

Тогава разбрах, че не е чул за Джулиан.

— Господин Уинслоу, съпругът ми загина при автомобил на злополука преди повече от три години. Не сте ли чул?

Той изглеждаше шокиран и леко притеснен.

— Не, не съм. Съжалявам. Моля, приемоте дълбоките ми съболезнования. — Въздъхна и загаси наполовина изпушената си цигара. — Бяхте изключителни на сцената — каква ужасна загуба! Виждал съм съпругата си разплакана — толкова силно бе впечатлена.

Да! Обзалагам се, че е била впечатлена! Парирах въпросите му и директно се спрях на причината за посещението ми, като му подадох

застрахователната полица на Джулиан.

— Направи си тази застраховка малко след сватбата ни, а сега не искат да платят, защото сам е прерязал системата. Но както виждате, след две години клаузата за самоубийство не е в сила.

Той седна, прочете внимателно полицата и ме погледна отново:

— Ще видя какво мога да направя. Веднага ли се нуждаете от тези пари?

— На кого не са необходими пари, освен ако не е милионер? — усмихнах се аз и леко наклоних глава, както правеше майка ми. — Имам стотици сметки за изплащане, освен това трябва да издържам и сина си.

Попита ме за възрастта на сина ми и аз му отговорих.

Изглеждаше много учуден и объркан. Когато го целунах, бях само на петнайсет години. Сега изглеждаше много по-красив — възмъжало лице, изпъкнали скули. Нещо в него предполагаше огромна чувствителност. Нищо чудно, че майка ми не ми бе изпратила чек. Вероятно писмата ми все още я следваха по пътя ѝ.

Барт Уинслоу ми зададе още дузина въпроси, след което заяви, че ще види какво може да се направи.

— Откакто съпругата ми се съгласи да работя, съм много добър адвокат.

— Тя е много богата, нали?

Това сякаш го притесни.

— Може и така да се каже, предполагам — отвърна хладно той, като ми показва, че не желае да обсъжда този въпрос.

Исправих се и се приготвих да тръгвам.

— Предполагам, че скъпата ви съпруга ви развежда като кученце на диамантена каишка, господин Уинслоу. Такива са богатите жени. Не знаят какво означава да си изкарваш прехраната с труд, а се чудя дали и вие знаете.

— За Бога — каза той, скочи от стола си и застана заплашително с широко разтворени крака, — ако мислите така, защо изобщо дойдохте при мен? Идете при друг адвокат, госпожице Доул! Не ми трябва clienti, които ме обиждат и не уважават способностите ми.

— Не, господин Уинслоу. Искам вас. Искам да докажете, че сте толкова добър, колкото твърдите. Може би по някакъв начин ще докажете и на себе си, че не сте само играчка за една богата съпруга.

— Притежавате ангелско лице, госпожице Доул, но имате вулгарен език! Ще се постарая застрахователната компания на съпруга ви да си плати. Ще ги призова в съда и ще ги заплаша с дело. Залагам десет към едно, че до десет дни ще платят.

— Добре — отвърнах аз. — Обадете ми се, защото веднага след като получа парите, се местя.

— Къде? — попита той, приближи се и хвана ръката ми.

Засмях се, погледнах лицето му и използвах всички хитрини, с които жената се опитва да заинтригува мъжа.

— Ще ви уведомя къде отивам, ако случайно искате да ми се обадите.

След десет дни, верен на думата си, Бартоломю Уинслоу се появи в школата и ми връчи чек за сто хиляди долара.

— Хонорарът ви? — попитах аз и избутах децата, които ме заобиколиха. Носех прилепнало трико и той ме оглеждаше с широко отворени очи.

— Вечеря в осем часа, следващия вторник. Облечете се в синьо, за да е в тон с очите ви. Тогава ще обсъдим хонорара — каза той, обърна се и дори не дочака отговора ми.

— Какъв беше този мъж, които ти даде чек? — попита мадам Мариша, когато часът свърши.

— Адвокатът, когото наех, за да принуди застрахователната компания на Джулиан да плати... Направили са го.

— О! — каза тя и се свлече на стария си стол. — Сега, след като имаш пари и си платиш сметките, предполагам, че ще ме напуснеш и ще отидеш да работиш някъде другаде, нали?

— Не съм сигурна какво точно ще направя. Но трябва да признаете, мадам, че не се разбираме много добре.

— Имаш много идеи, които не ми харесват! Въобразяваш си, че знаеш повече от мен! Смяташ, че след като работи с мен няколко месеца, можеш да си отвориш собствена школа! — Тя се усмихна злобно, като забеляза изненадата ми, разкриваща предполагаемата истина. — Значи ме смяташ и за глупава! Цял живот трябва да търсиш, за да откриеш друг човек, умен като мен. Чета мислите ти, Катрин. Не ме харесваш, но въпреки това дойде при мен, за да се обучиш, нали?

Не ме интересува. Школите за балет идват и си отиват, но балетната школа на Розенкоф ще съществува винаги! Някога смятах да я завеща на Джулиан, но той е мъртъв, и когато аз умра, ще я оставя на теб, но няма да го направя, ако вземеш сина си и не мога да му преподавам.

— Мадам, изборът е ваш, но Джори ще дойде с мен.

— Защо? Смяташ, че ще го обучиш по-добре от мен?

— Не съм убедена, но смятам, че ще успея. Синът ми може да не иска да става балетист — продължих, като пренебрегнах студения ѝ поглед. — Ако един ден реши да танцува, смятам, че ще бъде добра учителка, като всяка друга.

— Ако реши да танцува! — излетяха като гюлле думите ѝ. — Какъв друг избор би имал синът на Джулиан, освен да танцува? Да танцува или да умре!

— Не смятах да ви кажа това, мадам, но ме принуждавате. Накарали сте Джулиан да повярва, че без балет животът не съществува. Щеше да се възстанови от счупването, ако не бяхте казали, че никога повече няма да може да танцува — той ви е чул. Не е спял! Така че предпочете да умре. Самият факт, че сам е успял да открадне ножиците от джоба на сестрата, доказва, че вече се е възстановявал, но пред очите му се е простирала само една бяла пустиня, където балетът не съществува! Е, мадам... няма да ви позволя да направите това със сина ми! Той ще има възможност сам да реши какъв живот иска да води... и се моля на Господ да не бъде свързан с балета!

— Глупачка! — избълва тя, скочи и закри напред-назад пред старото бюро. — Няма нищо по-прекрасно от обожанието на почитателите, от шума от оглушителните аплодисменти, от уханието на розите! И съвсем скоро сама ще го почувстваш. Смяташ да отведеш внука ми и да го предпазиш от балета и сцената? Джори ще танцува и ще доживее да го видя начената — или и той ще умре! Искаш да си играеш на майка — процеди тя и сви горната си устна, — а вероятно и на съпруга на красивия доктор? И да му родиш още едно дете. Е, върви по дяволите, Катрин, ако това е мечтата на твоя живот. — В този момент тя се разплака, а сълзите ѝ извираха от дъното на душата ѝ. — Да, върви... омъжи се за онзи едър доктор, по когото си падаше още като дете — и разруши и неговия живот!

— Да разруша живота му? — повторих глупаво аз.

Тя се завъртя.

— Нещо те терзае, Катрин. Нещо те гризе. Познавам жените от твоя тип. Съсипваш всеки, който се доближи до теб, и Господ да е на помощ на следващия мъж, който те обикне толкова силно, колкото синът ми.

Внезапно някакъв загадъчен, невидим плащ падна върху мен и ме обви, като ми придаде хладната надменна поза на майка ми. Никога преди не се бях чувствала така недосегаема.

— Благодаря, че ме осветлихте по въпроса, мадам. Довиждане и успех! Повече няма да ни видите — нито мен, нито Джори. — Обърнах се и напуснах. Напуснах за добро.

Вторник вечер Барт Уинслоу се появи пред вратата ми. Беше безукорно облечен, а аз бях в сини дрехи. Усмихна се, зарадван, че го бях послушала. Заведе ме в китайски ресторант.

— Ти си най-красивата жена, която съм срещал, с изключение на съпругата ми — каза той, докато четях късметчето в опаковката на бонбона: „Пазете се от импулсивни действия“.

— Повечето мъже не споменават съпругите си, когато са излезли с друга жена...

— Аз не съм като другите — прекъсна ме той. — Просто искам да знаеш, че си най-красивата жена, която познавам.

Усмихнах се мило и внимателно го погледнах в очите. Видях, че го ядосвам, очаровам, но най-вече го бях заинтригувала, а докато танцувахме, разбрах и че го възбуждам.

— Какво е красотата без мозък? — попитах, докато устните ми галеха ухото му, защото се бях вдигнала на пръсти. — Какво означава застаряващата красота, излишното тегло и липсата на предизвикателства?

— Ти си най-проклетата жена, която познавам! — Очите му проблеснаха. — Как смееш да намекваш, че съпругата ми е глупава, грозна и дебела? За възрастта си изглежда превъзходно.

— И ти също — засмях се подигравателно аз. Лицето му почервения. — Но не се безпокойте, господин адвокат... не се състезавам с нея... не ми трябва домашно пуделче.

— Госпожо — каза хладно той, — аз и не ви предлагам такова. Скоро заминавам, за да отворя собствена кантора във Вирджиния. Майката на съпругата ми не е добре и има нужда от помощ. Веднага щом уредите сметката си с мен, можете да се сбогувате с мъжа, който очевидно провокира злото у вас.

— Не определите хонорара си.

— Все още не съм решил.

Вече знаех къде ще отида — във Вирджиния, близо до Фоксуърт Хол.

Можех да започна истинското си отмъщение.

— Но, Кати — проплака Кари, много нещастна, защото се налагаше да напусне Хени и доктор Пол! — Отивай, където искаш, но ме остави тук! Не виждаш ли, че доктор Пол не иска да си отиваме? Не те ли е грижа, че го нараняваме? Винаги му причиняваш болка. А пък аз не желая.

— Много се притеснявам за доктор Пол, Кари, и не искам да го нараня. Но има неща, които трябва да направя. Кари, твоето място е до мен и Джори. Пол се нуждае от възможност да си намери съпруга, да бъде независим. Не разбираш ли, че ние му пречим.

Тя се отдръпна и ме погледна.

— Кати, той иска ти да му станеш съпруга.

— Не го е споменавал много, много отдавна.

— Защото ти си решила да напуснеш и да правиш нещо друго. Каза ми, че желае да получиш онова, което искаш. Обича те прекалено много. Ако бях на негово място, щях да те накарам да останеш и нямаше да ме е грижа какво желаеш. — Тя се разплака, избяга и хлопна вратата на спалнята си.

Отидох при Пол и му казах къде отивам и защо. Веселото му настроение изчезна и ме погледна неопределено.

— През цялото време подозирах, че изпитваш остра необходимост да се върнеш там и да се сблъскаш с майка си лице в лице. Наблюдавах те как градиш планове си и се надявах да ме помолиш да те придружа.

— Това е нещо, което трябва да направя сама — казах аз и хванах двете му ръце. — Моля те, повярвай ми, все още те обичам.

Винаги, винаги, ще те обичам.

— Разбирам — простичко отвърна той. — Желая ти късмет, Катрин! Пожелавам ти щастие. Нека всички твои дни са слънчеви и ясни и получиш онова, което искаш, независимо дали съм включен в плановете ти. Когато имаш нужда от мен, ако това се случи, ще съм тук и ще очаквам да ти помогна с каквото мога. Ще ми липсваш всяка минута. Просто помни, че когато ме повикаш, ще съм на твое разположение.

Не го заслужавах. Бе прекалено добър за такива като мен.

Не исках Крис и Кари да разберат накъде се бях отправила. Крис ми пишеше по веднъж или два пъти на седмица и аз му отговарях след всяко писмо, но нито веднъж не му споменах... щеше да разбере, когато забележеше промяната на адреса.

През май, в деня след двайсетия рожден ден на Кари, отпразнуван без Крис, Кари, Джори и аз се настанихме в колата ми и напуснахме Пол. Той ни махаше, а като погледнах в огледалото, забелязах, че посяга към джоба за носната си кърпичка. Избърса сълзите в ъгълчетата на очите си, докато продължаваше да ни маха.

Хени ни гледаше. Сякаш видях изписано на изразителните ѝ кафяви очи: „Глупачка, глупачка, да напуснеш добрия човек!“

Всичко, което се случи след слънчевия ден, в който се отправих към планините на Вирджиния с малката ми сестра и сина ми, показва каква голяма глупачка съм била. Но трябваше да го направя, подтиквана от желанието си за отмъщение!

ЗОВЪТ НА СИРЕНАТА ОТ ПЛАНИНИТЕ

В последния момент реших, че не мога да рискувам да се срещна отново с Барт Уинслоу, дори и за да платя хонорара му, затова пуснах един чек за двеста долара в пощата, смятайки сумата за достатъчна.

Отправих се директно към планината Блу Ридж, придружена от Кари и Джори, седнал в скута ѝ. По време на пътуването Кари беше много въодушевена, очите ѝ бяха широко отворени и коментираше всичко, покрай което минавахме.

— О, обичам да пътувам! — каза щастливо тя. Когато Джори задряма, внимателно му направи нещо като легло на задната седалка и седна при него, за да е сигурна, че няма да се претърколи и да падне на пода.

— Толкова е сладък, Кати. Ще си родя поне шест деца, а може и повече. Искам половината да изглеждат като Джори, другата половина като теб и Крис, а едно-две да приличат на доктор Пол.

— Обичам те, Кари, и те съжалявам. Ти планираш една дузина деца, а не само шест.

— Не се безпокой — каза тя и се приготви да подремне. — Никой няма да ме хареса, така че освен твоите деца няма да има други, които да обичам.

— Глупости! Имам чувството, че след като се настаним в новия си дом, госпожица Кари Долангенгър Шефийлд ще си намери любим. Дори се хващам на бас за пет долара, става ли? — Тя се усмихна, но отказа да се обзаложим.

Докато се движех на северозапад, нощта започна да се спуска, а Кари съвсем се умълча. Погледна през прозорците, после към мен, а сините ѝ очи се разшириха от ужас.

— Кати, там ли се връщаме?

— Не съвсем. — Това бе единственото, което обясних, преди да открием хотел, за да пренощуваме.

Сутринта се появи агентката за недвижими имоти, с която се бях свързала предварително, и ни разведе из имотите, обявени за продан. Тя беше огромна жена и беше настроена делово.

— Имате нужда от нещо компактно, удобно и не много скъпо. В този квартал къщите са скъпи. Но има няколко, които богатите са използвали като вили. Една от тях е много красива, с прекрасна градина.

Показа ни първо вилата с пет стаи и аз моментално бях очарована. Реших, че харесва и на Кари, но я бях предупредила да не показва веднага, че е съгласна. Започнах да изброявам недостатъците.

— Коминът сякаш не работи.

— Напротив, с идеална конструкция е.

— Как работи фурната — с нафта или газ?

— Преди пет години беше монтирана инсталация за газ, а кухнята и банята бяха реконструирани. Едно семейство живееше тук. Работеха за Фоксуърт, на хълма, но продадоха къщата и заминаха за Флорида. Но както се убедихте, те обичаха къщата.

Разбира се. Само един любим дом можеше да притежава всички малки детайли, които го правеха изключителен. Купих я и без адвокат подписах документите.

— Ще си направим стенна фурна със стъклена врата — обясних на Кари, защото, слава Богу, тя обожаваше готвенето, за което на мен не ми стигаше времето. — И ще преобоядисаме стаите сами, като по този начин ще спестим пари.

Вече осъзнавах, че със стотите хиляди долара няма да издържа дълго. Но аз не се бях втурнала с вързани очи в това приключение. Кари и Джори останаха в мотела, а аз посетих една преподавателка по балет, която продаваше школата си и се пенсионираше. Беше руса, много дребна жена, около седемдесетте. Изглежда се зарадва, като ме видя. Стиснахме си ръцете и уредихме продажбата според желанията ѝ.

— Виждала съм ви на сцената, госпожице Доул, с вашия съпруг и въпреки че съм поласкана, че сте се спрели на школата ми, срамота е да се оттегляте толкова млада. Никога не бих се отказала на двайсет и седем.

Тя не беше на моето място. Детството ѝ беше различно. Когато забеляза твърдостта, с която исках да извърша сделката, ми подаде лист със списък на учениците си.

— Много от децата са от богатите семейства, които живеят наоколо. Идват, за да доставят удоволствие на родителите си. Не

можах да открия нито един талант.

И трите спални в къщата бяха съвсем малки, но холът беше Г-образен с нормални размери. Имаше и камина до библиотеката. Късата страна на буквата „Г“ можеше да се използва за трапезария. Двете с Кари се заловихме за четките и след седмица всички стаи бяха боядисани в зелено. Боядисахме дървените части в бяло и стана превъзходно. Кари, разбира се, трябваше да намери аксесоари в червено за собствената си стая.

След три седмици и двете се бяхме приспособили към новия си начин на живот. Аз преподавах в школата за балет, която се намиреше до местната аптека, а Кари вършеше домакинската работа, готвеше и се грижеше за Джори. При всяка възможност взимах Джори с мен не само за да облекча Кари, но и за да е близко до мен. Спомних си съветите на мадам Мариша, да го оставям да гледа и да слуша, за да добие усет към балета.

Една съботна утрин в началото на юли седях и наблюдавах обгърнатите в синя мъгла планини, които никога не се променяха. Имението Фоксуърт си бе същото. Всичко бе същото, както когато мама отведе четирите си деца, изпълнени с надежда и отчаяние, в техния затвор и ги остави да страдат, да ги бият с камшик и да гладуват. Отново си представих всичко, което се бе случило — дървения ключ, който бяхме направили, за да избягаме от затворническата стая, парите, откраднати от спалнята на майка ми през нощта, когато бяхме открили огромната книга за сексуални наслади на нощното й шкафче. Вероятно ако не бяхме видели книгата, всичко щеше да бъде по-различно.

— За какво си мислиш? — попита Кари. — Смяташ ли, че трябва да посетим доктор Пол и Хени... надявам се, мислиш за това.

— Кари, знаеш, че не мога да го направя. Предстои представление и децата в класа ми ще репетираат всеки ден. Родителите им плащат, за да гледат представленията. Но можем да поканим Пол и Хени да ни посетят.

Кари се замисли и по някаква причина се усмихна.

— Знаеш ли, Кати, мъжът, който дойде да ни постави новата печка, е млад и красив и когато ме видя с Джори, попита дали той е мой син. Аз се засмях, а той се усмихна. Казва се Тиодор Александър Рокингам, но ме помоли да го наричам Алекс. — Тя спря, погледна ме

изплашено и цялата се разтрепери от надежда. — Кати, той ме покани на среща.

— Ти прие ли?

— Не.

— Защо?

— Не го познавам достатъчно добре. Каза, че ходи в колеж и работи, за да си плаща таксата. Искане да стане електроинженер или проповедник. Все още не е решил. — Тя се усмихна гордо и смутено. — Кати, той сякаш не забеляза колко съм дребна.

Начинът, по който ми го съобщи, ме накара да се засмея.

— Кари, ти се изчерви. Казваш ми, че не познаваш това момче, след което ми съобщаваш най-различни подробности. Хайде да го поканим на вечеря. Така ще мога да преценя дали е достатъчно добър за сестра ми.

— Но, но... — заекна тя, а лицето ѝ почервения. — Алекс ме покани да отида с него през уикенда в Мериленд. Казал е на родителите си за мен, но, Кати, аз не съм готова да се срещна с родителите му! — Сините ѝ очи бяха изпълнени със страх. Тогава осъзнах, че Кари се е срещала с този млад мъж много, много пъти, по време на моите уроци по балет.

— Виж, скъпа, покани Алекс на вечеря и нека да замине сам за дома си. Смятам, че трябва да го опозная по-добре, преди да пътуваш с него сама.

Тя ме погледна странно и сведе очи към земята.

— Ако го поканим на вечеря, ти ще присъстваш ли?

— Разбира се. — Едва тогава проумях. О, Господи! Прегърнах я. — Виж, скъпа, ще поканим Пол, така че Алекс да разбере, че харесвам по-възрастни, и той изобщо няма да ме погледне. Освен това, той е забелязал първо теб. Няма да иска по-възрастна жена с дете.

Тя щастливо обви ръце около врата ми.

— Обичам те, Кати! А Алекс може да поправя тостери и парни ютии. Всичко може да поправи.

След една седмица Алекс и Пол дойдоха на вечеря. Алекс беше приятен младеж на двайсет и три, който ми направи комплимент за вечерята. Бързо обясних, че Кари е приготвила повечето неща.

— Не — отвърна скромно тя. — Кати го направи. Аз само напълних пиленето, приготвих гарнитурата, смачках картофите и направих кифлите и пая. Кати свърши останалото. — Изведнъж осъзнах, че за мен оставаше подреждането на масата. Пол ми намигна съучастнически.

Когато Алекс заведе Кари на кино, а Джори бе сложен в леглото с любимите си играчки, двамата с Пол се настанихме пред камината като стара съпружеска двойка.

— Срещна ли се вече с майка си? — попита той.

— И двамата са тук, и майка ми, и съпругът ѝ — отвърнах тихо. — Във Фоксуърт Хол са. Местните вестници са изпълнени със съобщения за пътуванията им. Изглежда, строгата ми баба е прекарала лек инфаркт, така че Бартоломю Уинслоу ще живее с нея, докато тя почине.

Пол не пророни дума дълго време. Седяхме пред камината и наблюдавахме червените въгленчета как изгаряха и се превръщаха в сива пепел.

— Харесва ми как сте подредили къщата — промълви накрая той. — Уютно е.

След това се изправи и седна близо до мен на канапето. Нежно ме прегърна. Просто ме прегърна и погледите ни се приковаха един в друг.

— Къде е моето място? — прошепна той. — Изобщо има ли място за мен тук?

Ръцете ми го притиснаха по-силно. Никога не бях преставала да го обичам, дори когато Джулиан ми бе съпруг. Сякаш един мъж не ми беше достатъчен.

— Искам да те любя, Катрин, преди Кари да се върне.

Бързо се освободихме от дрехите. Страстта ни един към друг не бе намаляла през годините, откакто се любихме за първи път. Не изглеждаше порочно. Не и в мига, когато той прошепна:

— О, Катрин, ако съществува нещо, което да желая, то е да си само моя през целия ми живот, а когато умра нека да е след нощ като тази.

— Колко хубаво и поетично — казах аз. — Но ти ще навършиш петдесет и две през септември. Зная, че ще доживееш до осемдесет

или деветдесет. А когато ги навършиш, ще се моля страстта все още да ни управлява, както в този миг.

Той поклати глава.

— Не искам да живея до осемдесет години, освен ако не си с мен и не ме обичаш. Когато престанеш да ме обичаш, нека времето ми изтече. — Не знаех какво да кажа. Но ръцете ми говореха сами, като го привлякоха по-близо, така че можех отново и да го целувам. В този момент телефонът иззвъня. Мързеливо го вдигнах.

— Здравей, моя лейди Катрин! — изрече Крис. — Когато се обадох на Пол, при Хени имаше някаква нейна приятелка и тя ми даде телефона ти. Кати, какво, за Бога, правиш във Вирджиния? Зная, че Пол е ври теб, и се моля на Бога да те убеди да не правиш това, което си намислила.

— Пол проявява повече разбиране от теб. Ти си този, който най-добре трябва да знае защо съм тук!

Той издаде неодобрителен звук.

— Разбирам и това е най-лошото. Но зная, че ще бъдеш наранена. А и мама. Не искам да я нараняваш повече, отколкото вече е наранена. Но най-вече не искам ти да страдаш повече, а ще стане точно така. Винаги бягах от мен, Кати, но няма да успееш да избягаш достатъчно бързо и достатъчно далече. Винаги ще те следвам по петите, защото те обичам. Когато ми се случи нещо хубаво, те усещам до себе си, стискаш ръката ми и ме обичаш, както аз тебе, но отказваш да го признаеш, защото го смяташ за грях. Ако е грях, то с теб адът ще стане рай.

Обзе ме паника, бързо се сбогувах с него и затворих телефона. Сгуших се до Пол и се помолих той да не разбере защо треперя.

Беше тъмна нощ, а Пол спеше непробудно в третата спалня, когато внезапно се събудих. Сякаш чух планината да вика: „Дяволско изчадие!“. Вятърът свистеше и се присъединяваше към виковете ѝ, като ме наричаше зла, грешна, нечиста, както баба ми ме наричаше.

Изправих се и се приближих до прозореца, за да погледна тъмните върхове в далечината. Същите планински върхове, които често наблюдавах от прозорците на тавана. И също като Кори усещах воя на вятъра, който ме търсеше като кръвожаден вълк и се опитваше да ме отнесе, както отнесе Кори и го превърна само в прах.

Бързо се втурнах в стаята на Кари и се свих до леглото ѝ, за да я защита. Защото в среднощния кошмар ми се стори, че вятърът ще я отнесе преди мен.

СЛАДКИЯТ ГОРЧИВ РОМАНС НА КАРИ

Кари бе на дваайсет, аз на дваайсет и седем, а през ноември Крис щеше да навърши трийсет. Изглеждаше невъзможно да е толкова възрастен. Но щом погледнех Джори, осъзнавах колко бързо минава времето, когато остаряваш.

Времето, което някога се движеше бавно, сега отлиташе, защото нашата Кари бе влюбена в Алекс! Беше изписано в сините ѝ очи, докато танцуваше с малки стъпки из стаята, чистейки с прахосмукачката, докато миеше чиниите или измисляше менюто за следващия ден.

— Той е красив, нали, Кати? — ме попита, а аз се съгласих, въпреки че, честно казано, беше едно обикновено симпатично момче с кестенява коса, която лесно се разрошваше и му придаваше раздърпан вид, макар иначе да беше много спретнат. Очите му бяха тюркоазени и гледаше така, сякаш никога през ума му не бе минавала зла мисъл.

Кари се вълнуваше при всеки звън на телефона. Преливаше от щастие, че толкова често я търсеха. Посвещаваеше дълги любовни поеми на Алекс, след което ми даваше да ги прочета и ги прибираше, без да му ги изпрати.

Радвах се и за нея, и за себе си, защото балетната ми школа се развиваше добре, а Крис щеше да се върне съвсем скоро.

— Кари, можеш ли да си представиш, че удълженият курс на Крис почти е приключил.

Тя се засмя, затича се към мен, сякаш беше малко момиченце, и се хвърли в прегръдките ми.

— Зная — извика тя. — Скоро отново ще сме истинско семейство, както някога! Ако имам малко момченце с руса коса, познай на кого ще го кръстя? — Знаех. Първородният ѝ рус син със сини очи щеше да се казва Кори.

Беше истинско удоволствие да наблюдавам влюбената Кари. Спря да говори за малкия си ръст и дори се почувства съвсем нормална. За първи път в живота си започна да използва грим. Косата ѝ беше естествено чуплива като моята, но тя я отрязва до раменете си.

— Виж, Кати! — извика тя, връщайки се от фризьорския салон с новата си прическа. — Сега главата ми не изглежда толкова голяма, нали? И забелязала ли си колко съм пораснала?

Засмях се. Токовете на обувките ѝ бяха три инча, а подметката — два. Но беше права. С къса коса главата ѝ изглеждаше по-малка.

Младостта, щастието и радостта ѝ ме въодушевяваха и се страхувах да не се случи нещо, което да ги помрачи.

— О, Кати — каза Кари. — Ще умра, ако Алекс не ме обича! Искam да съм най-добрата съпруга. Ще поддържам къщата толкова чиста, че пращинките няма да се забелязват дори и на дневна светлина. Всяка вечер ще му приготвям изискани ястия и никога няма да използвам полуфабрикати. Ще шия сама дрехите за мен и за децата ни. Ще му спестя много пари. Той не е много разговорлив. Просто седи и ме гледа. Трябва да се досещам от погледа му какво чувства, а не от думите.

Засмях се и я прегърнах силно. Мечтаех да я видя щастлива.

— Мъжете не говорят свободно за любовта като жени те, Кари. Някои обичат да се закачат, а това е доста добър показател, че си привлякла вниманието им, а отношенията ви могат да прераснат в нещо по-голямо. Разбираш колко те обичат, като ги погледнеш в очите... очите никога не лъжат.

Беше съвсем ясно, че Алекс харесва Кари. Все още работеше като електротехник, ходеше на летни курсове в университета, но прекарваше всяка свободна минутка с Кари. Подозирах, че се готви да я помоли да се омъжи за него, или вече го бе направил.

Една седмица по-късно се събудих и видях Кари, застанала до прозорците на спалнята, загледана в сенчестите планини. Кари, която не страдаше от безсъние като мен. Така че съвсем естествено се притесних. Станах и се приближих до нея.

— Добре ли си, скъпа? Защо не спиш?

— Искam да съм близо до теб — прошепна тя, докато все още наблюдаваше далечните планини — тъмни и загадъчни. Разпростираха се навсякъде около нас и ни притискаха, както някога. — Снощи Алекс ме помоли да се омъжа за него — каза ми го с обикновен, равен тон.

— Прекрасно! Радвам се за теб, Кари, и за него!

— Каза ми още нещо, Кати. Решил е да стане проповедник. — В гласа ѝ се четяха болка и разочарование, а аз не разбирах защо.

— Не искаш ли да бъдеш съпруга на проповедник? — попитах изплашено аз. Изглеждаше толкова далечна.

— Хората очакват проповедниците да са перфектни — каза тя с мъртвешки глас, — особено съпругите им. Спомням си всички неща, които баба казваше за нас. За това, че сме дяволска плът, грешни и зли. Не разбирах какво искаше да каже, но помня думите ѝ. Винаги твърдеше, че сме прокълнати, нечисти деца, които не е трябвало да се раждат. Не е ли трябвало да се раждаме, Кати?

— Кари, ако Господ не искаше да се родим, нямаше да ни даде живот.

— Но, Кати... Алекс иска идеална съпруга, а аз не съм идеална.

— Никой не е съвършен, Кари, никой. Само мъртвите.

— Алекс е съвършен. Никога не е извършил нищо лошо.

— Откъде знаеш?

Красивото ѝ лице помръкна.

— Алекс и аз се познаваме от дълго време — обясни заеквайки тя, — но доскоро не споделяше нищо за себе си. Аз непрекъснато му говорех за себе си, но не му разказвах за миналото ни. Съобщих му само, че доктор Пол ни е станал настойник, след като родителите ни са починали при автомобилна катастрофа. Но това е лъжа, Кати. Ние не сме сираци. Майка ни все още е жива.

— Лъжите не са смъртни грехове, Кари. Всеки лъже понякога.

— Алекс не го прави. Той винаги е бил отдаден на Бога и на религията. Когато е бил малък, е искал да бъде католик, за да стане свещеник. Когато пораснал, разбрал, че католическите свещеници трябва да водят целомъдрен живот, така че се отказал. Искал да има жена и деца. Каза ми, че не се е любил досега, защото през цялото време е търсел подходяща съпруга — някоя перфектна като мен. Някой като него. Но, Ка-ти! — проплака тъжно тя. — *Аз не съм идеална!* Лоша съм. Както баба ни казваше, аз съм зла и нечиста. Имам лоши помисли. Мразех онези момичета, които ме отведоха на покрива, сякаш бях бухал. Исках те да умрат. Най-много мразех Сиси Тауърс. И Кати, знаеш ли, че Сиси Тауърс се е удавила? Не ти казах, но смятах, че аз съм виновна, защото я мразех толкова силно. Мразех и Джулиан, защото те открадна от доктор Пол, и той също умря! Виждаш ли? Как бих могла да разкажа всичко това на Алекс и да му кажа, че майка ни се е омъжила за чичо си? Той ще ме намрази, Кати. Тогава няма да

иска да се ожени за мен. Ще реши, че ще родя увредени деца, като мен, а аз толкова го обичам.

Коленичих до стола ѝ и я прегърнах майчински. Не знаех какво да кажа или как да го направя. Необходима ми беше подкрепата на Крис или на Пол, който винаги казваше онова, което трябва. И като си спомних думите му, предназначени за мен, и ги повторих на Кари, изпитах огромна омраза към баба ни, която бе внушила тези глупости в главата на едно петгодишно дете.

— Не зная какво да кажа, мила, но ще се опитам. Искам да разбереш, че нищо в този свят не е нито абсолютно бяло, нито абсолютно черно. Всичко в реалния свят има различни оттенъци. Всеки има недостатъци, никой не е съвършен. И аз се съмнявах в себе си като теб.

Насълзените ѝ очи се разшириха, като чу думите ми, сякаш от всички хора тя считаше мен за идеална.

— Доктор Пол ми отвори очите, Кари. Много отдавна той ми обясни, че ако родителите ни са извършили грях, защото са се оженили и са създали деца, грехът е техен, а не наш. Каза, че Бог не смята, че ние трябва да плащаме за греховете на родителите си. Знаеш ли, че в древния Египет фараоните са позволявали на децата си да се женят помежду си? Така че, виждаш ли, обществото създава законите и не забравяй, че никой от нас не е недоразвит, следователно Бог не е наказал нито нас, нито тях.

Тя ме погледна с огромните си очи, като отчаяно искаше да ми повярва. Но изобщо не трябваше да споменавам думата „недоразвит“.

— Кати, вероятно Господ ни е наказал. Аз не мога да порасна... това е наказание.

Засмях се колебливо и я прегърнах по-силно.

— Огледай се, Кари. Има много по-дребни от теб хора. Не си джудже, знаеш това. Дори и да беше, трябваше да го приемеш и да свикнеш, също като онези, които се смятат за много високи, много дебели или слаби. Имаш красиво лице, изключителна коса, хубава кожа и нормална фигура. Притежаваш хубав глас, остър ум, погледни колко бързо пишеше на машина, стенографираше и водеше записките на Пол, и готвиш два пъти по-добре от мен. Много по-добра домакиня си, а погледни и роклите, които си ушила. По-красиви са от останалите

дрехи в магазина. Имайки предвид всичко това, не би трябвало да смяташ, че не си подходяща съпруга за Алекс.

— Но, Кати — проплака тя, — ти не го познаваш. Веднъж отидохме на еротичен филм и той каза, че всеки, който прави такива неща, е грешен и перверзен. А ти и доктор Пол ми казвахте, че сексът и правенето на деца е естествената, хубавата част на живота, а аз съм лоша, Кати. Веднъж направих нещо много гадно.

Погледнах я озадачено. С кого? Тя сякаш прочете мислите ми и поклати глава, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Не... никога не съм... никога не съм извършвала полов акт. Но правех други гадни неща. Алекс ще си помисли така, а аз трябваше да знам, че върша грях.

— Какво толкова ужасно си направила, скъпа?

Тя преглътна и скри засрамено глава.

— С Джулиан. Един ден, когато бях при вас и те нямаше вкъщи, той каза, че ще ми достави удоволствие и няма да е истински секс, с който се правят деца... така че аз направих онова, което искаше, той ме целуна и каза, че след теб обича най-много мен. Не знаех, че постъпката ми е неправилна.

Преглътнах огромната буца, заседнала в гърлото ми, погалих копирената коса и горещото ѝ лице и избърсах сълзите ѝ.

— Не плачи и не се срамувай! Има различни начини на изразяване на любовта. Обичаш доктор Пол, Джори и Крис по един начин, а мен по друг... и ако Джулиан те е накарал да извършиш нещо лошо, това е негов грях, а не твой. Вината е ѝ моя, защото трябваше да те предупредя. Той ми беше обещал никога да не те докосва и аз му повярвах. Но ако си го извършила, не трябва да се срамуваш. А Алекс не трябва да знае. Никой няма да му каже.

— Но аз го знам — разплака се истерично тя. — Това не е най-лошо, Кати — извика тя. — Харесваше ми онова, което правех. Харесваше ми, че иска да го правя... Постарах се по лицето ми да не бъде изписано удоволствие, защото Бог можеше да наблюдава. Сега разбираш ли защо Алекс няма да ме разбере? Той ще ме намрази, сигурна съм. Но дори и никога да не узнае, аз ще се презирам, че го извърших и ми хареса.

— Моля те, не плачи. Всъщност постъпката ти не е толкова лоша. Забрави за баба ни, която говореше за дяволската ни кръв. Тя е

фанатичка, която не може да различи доброто от злото. Извърши ужасни неща в името на доброто и нищо в името на любовта. Ти не си порочна, Кари. Искала си Джулиан да те обича, и ако онова, което си направила, му е доставило удоволствие, а и на теб също, тогава то е нормално. Хората са създадени, за да си доставят удоволствия и да се радват на секса. Джулиан е сгрешил, не е трябвало да те принуждава, но вината е негова, а не твоя. А след като двамата с Алекс се оженихте, той ще промени мнението си за перверзните неща... защото с мен се случи така. Той все още не познава удоволствията, които любовта може да достави.

— Алекс няма да се промени — упорито повтори тя. — Ще стане проповедник.

— Всички се променят! Огледай се наоколо, Кари! Погледни списанията и филмите, които почтените хора харесвах, театралните постановки, в които всички играят голи. Всички се променяме от ден на ден. Вероятно след двайсет години децата ни ще ни гледат шокирани, или ще се усмихват на невинността ни. Никой не знае как ще се промени светът... и след като светът се променя, и мъжът на име Алекс ще се промени.

— Няма да се промени. Той ненавижда еротичните книги и списания. Не съм сигурна дали одобрява и начина, по който танцувахте с Джулиан.

Искаше ми се да извикам: „Да вървят по дяволите Алекс и благоразумието му!“ Но не можех да отблъсна единствения мъж, в когото Кари се беше влюбила.

— Кари, скъпа, лягай си! Заспивай и не забравяй, че светът е пълен с най-различни мъже, които ще са очаровани да обикнат такъв красив и мил човек като теб. Не забравяй думите на Крис: „Случилото се винаги е за добро.“ Ако между теб и Алекс нищо не се получи, то ще се случи с теб и някой друг.

Тя ме погледна отчаяно.

— Какво бе доброто в смъртта на Кори?

Мили Боже, как бих могла да отговоря на подобен въпрос?

— А смъртта на татко на магистралата?

— Нима си спомняш?

— Спомням си. Имам добра памет.

— Никой не е съвършен, Кари, нито аз, нито ти, нито Крис, нито Алекс. Никой.

— Знам — каза тя и се сви в леглото си като послушно момиченце. — Хората вършат лоши неща, а Бог ги вижда и по-късно ги наказва. Не съм глупава, Кати. Зная, че с Крис се гледате така, както ние с Алекс. Зная, че бяхте любовници с доктор Пол и вероятно Джулиан затова умря, за да те накаже. Но ти си жена, която мъжете харесват, а аз не съм. Не танцувам, не зная как да накарам другите да ме обикнат. Само семейството ми ме обича. И Алекс. Ако му кажа, ще престане да ме обича.

— Не му казвай! — наредих твърдо аз.

Тя легна с очи, вторачени в тавана, докато накрая се унесе. Аз останах будна, наранена, все още учудена от влиянието на баба ни върху нашия живот. Ненавиждах мама, защото ни заведе във Фоксуърт Хол. Знаеше какво представлява майка ѝ и въпреки това ни заведе. Познаваше майка си и баща си по-добре от всички, но се омъжи втори път и ни изостави, така че тя се забавляваше, а ние се измъчвахме. И все още страдахме, докато тя продължаваше да се забавлява. Но щастieto ѝ скоро щеше да приключи, защото аз бях тук, а с Барт — рано или късно щяхме да се срещнем.

Успокоих се при мисълта, че мама скоро ще страда като нас. Щеше да изпита болката, която бяхме изпитали ние, когато ни напусна. Нямаше да успее да се справи... отново. Още един удар щеше да я довърши.

Няколко дни по-късно попитах Кари:

— Сигурна ли си, че си добре? Не се храниш достатъчно. Какво стана с апетита ти?

Тя седеше мълчаливо с безизразно лице.

— Добре съм. Просто не съм гладна. Не вземай Джори с теб в школата. Нека се занимавам с него през деня. Липсва ми, когато е с теб.

Не ми беше удобно да я оставя цял ден с Джори, който на моменти бе досаден, а Кари не изглеждаше добре.

— Кари, моля те, бъди честна. Нека отидем на лекар, ако не ти е добре.

— Неразположена съм — каза тя и сведе очи.

Само месечно неразположение, а на нейната възраст болката бе по-силна, отколкото на моята. Целунах малкия си син за довиждане и той издаде сърцераздирателен вик, защото искаше да дойде с мен и да гледа балетистите.

— Искам да слушам музиката, мамо — възпротиви се Джори, който бе съвсем наясно какво желае и какво не. — Искам да гледам танцьорите.

— Ще се разходим из парка. Ще те люлея и ще си играем с пясъка — каза Кари, вдигна го и силно го прегърна. — Остани с мен, Джори. Толкова много те обичам, а не те виждам достатъчно дълго... Не обичаш ли леля Кари?

Джори се усмихна и обви ръце около врата ѝ, защото обичаше всички.

Беше ужасно дълъг ден. Няколко пъти се обаждах и проверявах дали Кари е добре.

— Всичко е наред, Кати. С Джори прекарахме чудесно в парка. Сега ще си легна и ще подремна, така че не се обаждай повече, за да не ме събудиш.

Стана четири часът и дойде последният ми урок за деня.

Шест-седем годишните се струпаха в центъра на помещението. На фона на музиката броях:

— Раз, два, пирует, раз, два, пирует, а сега, раз, два, приклякване, приближете се, раз, два, приклякване — продължавах с командите, докато изведнъж усетих, че някой ме наблюдава втренчено. Обърнах се и забелязах един мъж. Съпруга на майка ми — Барт Уинслоу!

В момента, когато го забелязах, се приближи бързо към мен.

— Изглеждате страхотно в червен клин, госпожице Доул. Може ли за момент?

— Заета съм — отвърнах аз, притеснена от въпроса му, когато имах дванайсет танцьора, от които не можех да откъсна очи. — Ще приключа в пет часа. Ако искате, изчакайте.

— Госпожице Доул. Загубих много време, за да ви открия, а вие сте били под носа ми.

— Господин Уинслоу — отвърнах хладно аз. — Ако хонорарът не ви е задоволил, можехте да изпратите писмо и то щеше да ми бъде предадено.

Той сви тъмните си вежди.

— Не съм дошъл за хонорара, госпожице Доул, въпреки че не ми платихте цената, която имах предвид. — Уверено и усмихнато той бръкна в джоба си и извади едно писмо. Въздъхнах, като видях собствения си почерк.

— Виждам, че познахте писмото! — каза той, а проникателните му кафяви очи наблюдаваха всяко мое изражение.

— Вижте, господин Уинслоу! — объркано заявих аз. — Сестра ми не се чувства добре днес, а тя се грижи за сина ми, който е почти бебе. А в момента съм заета. Така че може да поговорим някой друг път.

— Когато ви е удобно, госпожице Доул. — Той се усмихна и ми връчи малка визитна картичка. — Само побързайте. Трябва да ви задам много въпроси и не се опитвайте да се измъкнете. Този път няма да ви изпусна от очи. Не смятате, че една вечеря е достатъчна, нали?

Толкова се разстроих, когато го видях с писмото в ръка, че в минутата, в която си отиде, разпуснах класа и се прибрах в кабинета си. Наведох се над главната си счетоводна книга, разгледах цифрите и видях, че още съм на червено. Когато купих школата, имах четирийсет ученика, но не ме предупредиха, че повечето от тях заминават през лятото и не се връщат до есента. Колкото и да пестях спечелените пари, не можех да покрия разходите по ремонта и подмяната на огледалата пред станака.

Погледнах часовника си и установих, че е почти шест часът, преоблякох се и се втурнах към малката си къща. Кари трябваше да е в кухнята и да приготвя вечеря, а Джори да си играе в заградения двор. Но не виждах нито Кари, нито Джори.

— Кари — извиках аз. — Върнах се. Къде се криете двамата с Джори?

— Тук съм — отвърна тихо тя.

Затичах се и я намерих в леглото. Уморено тя ми обясни, че Джори е при съседката.

— Кати... не се чувствам много добре. Няколко пъти повърнах. Толкова ми е лошо, че не си спомням колко пъти. Чувствам се странно.

Сложих ръка на челото ѝ. То бе странно студено, а денят беше топъл.

— Ще повикам лекар. — В момента, в който думите излязоха от устата ми, присмях се горчиво на себе си. В този град нямаше доктор, който да обикаля по домовете. Върнах се при Кари и сложих термометър в устата ѝ, след което въздъхнах и погледнах показанията.

— Кари, ще взема Джори и ще те откарам до най-близката болница. Имаш много висока температура.

Тя кимна и се унесе. Отидох до съседката и видях сина си, който щастливо си играеше с едно момиченце, по-голямо с един месец от него.

— Вижте, госпожо Маркю — каза госпожа Таунсенд, една мила жена около четирийсетте, която се грижеше за внучката си. — Оставете Джори при мен, докато се върнете. Надявам се Кари да не е сериозно болна. Толкова е мила. Но забелязах, че от няколко дни е бледа и нещастна.

И аз го бях забелязала, но го отдадох на връзката ѝ с Алекс.

Колко грешах!

На следващия ден се обадох на Пол.

— Какво се е случило, Катрин? — попита той, когато долови паниката в гласа ми.

Разказах му всичко. Как Кари е болна и е в болница, където са ѝ направили няколко изследвания, но все още не могат да разберат какво ѝ е.

— Пол, тя изглежда ужасно. И бързо губи тегло, страшно бързо! Повръща, не задържа храна и има диария. Непрекъснато пита за теб и за Крис.

— Ще помоля някой да ме замести и веднага идвам — каза без колебание той. — Но ме изчакай, преди да се свържеш с Крис. Симптомите, които ми описа, са характерни за много болести.

Вслушах се в съвета му и не се опитах да се свържа с Крис, който бе на обиколка на Западния бряг, преди да се върне у дома и да продължи стажуването си. След три часа Пол беше с мен в болничната стая и наблюдаваше Кари. Тя леко се усмихна, когато го видя, и протегна слабите си ръчички.

— Здравей! — прошепна тя. — Обзалагам се, че не си очаквал да ме видиш в старо болнично легло?

Той веднага я прегърна и започна да ѝ задава въпроси. Кога за първи път бе усетила, че нещо не е наред.

— Преди около седмица се почувствах много уморена. Не казах на Кати, защото тя и без друго се тревожи много за мен. След това почувствах главоболие, а през цялото време ми се спеше, кожата ми се нацепи, косата ми започна да пада и повръщах... — Слабият ѝ шепот заглъхна. — Да можех да видя Крис — промълви, преди да затвори очи и да заспи.

Пол вече разгледа картоната на Кари и поговори с лекарите. Те се обърнаха към мен с онова изражение, което накара сърцето ми да спре — толкова беше красноречиво.

— Може би трябва да повикаме Крис.

— Пол! Нима смяташ, че?...

— Не, не искам да кажа това. Но ако тя иска да го види, той трябва да е до нея.

Седях в коридора и чаках, когато усетих присъствието му. Обърнах се и затаих дъх — видях Крис да минава покрай сестрите, които се обръщаха, за да го разгледат в цялото му великолепие.

Времето се върна назад и си представих татко така, както си го спомнях — облечен в бял екип за тенис. Не можах да продумам, когато Крис ме прегърна и наведе загорялото си лице към косата ми. Долавях равномерните и силни удари на сърцето му. Преглътнах, бях готова да заплача.

— Бързо дойде. — Лицето му бе заровено в косата ми, а гласът му беше дрезгав.

— Кати — той вдигна глава и ме погледна право в очите, — от какво е болна Кари?

Въпросът ме обърка... защото той трябваше да знае!

— Не се ли сещаш? От проклетия арсеник е, убедена съм в това! Какво друго би могло да бъде? Преди една седмица бе добре, а после изведнъж се разболя — разплаках се аз. — Искан да те види. — Но преди да го пусна в малката стая на Кари, му подадох писмото, което открих в дневника ѝ.

— Крис, Кари от дълго време е знаела, че нещо не е наред, но си е мълчала. Прочети това и ми кажи какво мислиш. — Погледът ми не се откъсваше от лицето му, докато четеше.

„Скъпи Кати и Крис,

Понякога си мисля, че вие сте истинските ми родители, но после си спомням за мама и татко. Тя изглежда като измислен сън, татко не мога да си го представя, ако нямам негова снимка, но си спомням Кори такъв, какъвто беше.

От дълго време чувствам, че скоро ще умра, но това вече не ме интересува. Не мога да стана съпруга на проповедник. Нямах да живея толкова дълго, ако вие двамата, Джори, доктор Пол и Хени не ме обичахте толкова силно. Без всички вас много отдавна щях да отида при Кори. Всеки си има любим, с изключение на мен. Всички, освен мен, си имат професия. Винаги съм знаела, че няма да се омъжа. Никога няма да бъда обичана като тебе, Кати, защото ти можеш да танцуваш, да раждаш деца и всичко останало. Не мога да стана лекар като Крис, така че няма да съм нищо особено, а само човек, който ще пречи и ще притеснява околните с нещастieto си.

Така че, преди да продължите да четете, ми обещавайте, че няма да накарате докторите да направят нещо, което да продължи живота ми. Просто ме оставете да умра и не плачете. Не се чувствайте нещастни и не мислете за мен, след като ме погребете. Всичко се промени, когато Кори си отиде и ме остави. Съжалявам, че няма да мога да видя как Джори танцува като Джулиан. Трябва да си призная, че обичах Джулиан така, както обичам Алекс. Джулиан никога не ме смяташе за дребна и единствено той ме накара да се почувствам като нормална жена известно време. Въпреки че беше грях. Дори и да отричаш, Кати, знай, че беше.

Миналата седмица се замислих за баба и как през цялото време ни наричаше дяволски изчадия. Колкото повече се замислям, се убеждавам в правотата й... не е трябвало да се раждам! Аз съм дявол! Когато Кори умря от поничките на баба, поръсени с арсеник, трябваше и аз да умра! Не смятахте, че знам, нали? През цялото време си мислехте, че като седя в ъгъла, не чувам и не забелязвам

нищо — аз всичко разбирах, но тогава не исках да повярвам. Сега вече вярвам.

Благодаря ти, Кати, за това, че ме гледа като майка и бе най-добрата ми сестра, а на тебе Крис — че замести баща ми и се държа като втория ми най-любим брат. Благодаря, доктор Пол, че ме обичаше толкова, въпреки че не пораснах. Благодаря на всички ви, че не се срамувахте да се разхождате с мен, предайте обичта ми на Хени. Мисля си, че Бог също няма да ме иска, докато не порасна, но се сещам за Алекс. Той смята, че Господ обича всички, дори и да не са достатъчно високи.“

Бе подписала писмото с огромен подпис, за да компенсира малкия си ръст.

— О, Господи! — извика Крис. — Кати, какво означава всичко това?

Едва тогава отворих чантата си и извадих нещо, което открих в далечния тъмен ъгъл на стаята на Кари. Сините му очи се разшириха и лицето му побеля, когато разбра, че в бутилката има арсеник, и видя пакета с понички, в който беше останала само една. Само една.

Беше нахапана. Сълзи се стекоха по бузите ми и той се разплака на рамото ми.

— Господи... поръсила е поничките с арсеник, за да умре по същия начин като Кори.

Освободих се от прегръдката му и отстъпих назад. Лицето ми беше побеляло!

— Крис! Прочети отново писмото! Не забеляза ли, че е написала как тогава не е искала да вярва, а „сега вече вярвам!“ Защо едва сега е повярвала? Нещо се е случило. Нещо, което да я накара да повярва, че майка ни е искала да ни отрови!

Той поклати озадачено глава. Сълзите все още капеха от очите му.

— Какво би могло да се е случило, след като вече е знаела?

— Откъде да знам? — извиках отчаяно. — Но поничките се поръсени с арсеник! Пол ги изследва. Не разбираш ли, че това е поредното убийство на майка ни.

— Тя все още не е мъртва! — извика Крис. — Ние ще я спасим! Няма да ѝ позволим да умре. Ще поговорим с нея, ще ѝ кажем, че трябва да се държи!

Спуснах се към него и го прегърнах. Страхувах се, че е много късно, и отчаяно се надявах да не е! Докато се прегръщахме, отново почувствах се като родители в общото си страдание, Пол излезе от стаята. Загриженото му изражение ми обясни всичко.

— Крис — спокойно започна Пол, — радвам се да те видя отново. — Жалко, че обстоятелствата са толкова тъжни.

— Има надежда, нали? — извика Крис.

— Винаги съществува надежда. Правим каквото можем. Изглеждаш толкова здрав и жизнен. Влез бързо при нея, за да ѝ дадеш от енергията си. Двамата с Кати ѝ говорихме какво ли не, за да я накараме да се бори и да възвърне желанието си за живот. Но тя се е отказала. Алекс е коленичил до леглото ѝ и я умолява да се бори, но Кари е извърнала глава към прозореца.

Двамата с Пол влязохме в стаята след Крис, който се спусна към Кари. Цялата ѝ младост бе изчезнала някъде и малкото ѝ лице бе станало сиво и изпито. Очите ѝ бяха като две дупки и подчертаваха силно скулите на лицето ѝ. Сякаш бе изгубила и част от височината си. Като я видя, Крис извика. Наведе се и я грабна в прегръдката си, повтаряше непрекъснато името ѝ и галеше косите ѝ. За негов ужас стотици златни косъмчета останаха в шепата му, когато отмести ръце.

— Мили Боже... какво са ѝ сторили?

Когато събра косата от пръстите си, аз се приближих и я сложих в пластмасова кутия. Постъпвах глупаво, но не можех да си представя, че изхвърлят хубавите ѝ коси. Косите ѝ бяха разпръснати навсякъде — по възглавниците, по леглото. Като в транс събирах дългите кичури и внимателно ги прибирах, докато Алекс не преставаше да се моли. Дори като го представяхме на Крис, той спря, само за да кимне.

— Пол, отговори ми! Какво е направено, за да се помогне на Кари?

— Опитахме всичко — отговори Пол тихо. — Един екип от доктори работи денонощно, за да я спаси. Но червените ѝ кръвни телца се разрушават много бързо и кръвопреливането не помага.

Три дни и нощи седяхме до леглото на Кари, а съседката се грижеше за Джори. Всички, които я обичахме, се молахме тя да оживее.

Помолих Хени да отиде на църква. Тя почука сигнала си по телефонната слушалка: „Да, да!“

Всеки ден пристигаха цветя и изпълваха стаята ѝ. Седях до Пол и Крис, стисках ръцете им и непрекъснато се молах. Гледах ядосано Алекс, защото смятах, че той е виновен за всичко, което се случи с Кари. Накрая не можех да сдържа повече въпроса си. Станах и бутнах Алекс в ъгъла.

— Алекс, защо Кари иска да умре в най-щастливите дни от живота си? Какво ти е казала и ти какво отговори?

Той извърна учуденото си небръснато и пропито от мъка лице към мен.

— Какво съм ѝ казал? — попита той. Очите му бяха зачервени от безсънните нощи.

Повторих въпроса си дори по-силно. Той разклати глава, сякаш за да проясни съзнанието си. Изглеждаше уморен и наранен, докато прокараваше пръсти през къдравата си разрошена коса.

— За Бога, Кати, направих всичко възможно да я убедя, че я обичам! Но тя не искаше да ме слуша. Извъръщаше лице и мълчеше. Помолих я да се омъжи за мен и тя се съгласи. Обви ръце около врата ми и повтаряше „Да, да, да“. Накрая каза:

— О, Алекс, не съм достатъчно добра за теб.

Аз се засмях и ѝ казах, че е идеална, точно такава, каквато я желяех. Къде сбърках, Кати? Какво я накара да се обърне срещу мен и дори да не иска да ме погледне?

Алекс притежаваше онова чисто и мило лице, което човек очаква да види върху статуите на светците. Но докато стоеше там, разтърсван от мъка, вина и любов, която се беше обърнала срещу него, се опитах да го успокоя, защото той обичаше Кари. По някакъв свой начин.

— Алекс, извини ме, че се държах грубо. Но Кари признавала ли ти е нещо?

Очите му отново потъмняха.

— Преди седмица се обадох и я помолих да се срещнем, но гласът ѝ звучеше странно, сякаш нещо ужасно се бе случило и тя не можеше да говори за него. Карах много бързо, за да я видя, но тя не ме

пусна вътре! Кати, обичам я! Тя ми каза, че е много ниска, а главата ѝ е прекалено голяма, но в моите очи пропорциите ѝ са съвсем нормални. За мен тя е като нежна кукла, която не знае колко е красива. Ако Бог я остави да умре, никога повече няма да повярвам в него. — Тогава зарови лице в шепи и се разплака.

Настъпи четвъртата вечер след пристигането на Крис. Бях задрямала до Кари. Останалите се опитваха да поспят, Алекс спеше в коридора, когато чух Кари да ме вика. Спуснах се към леглото ѝ и коленичих до него, а после хванах малката ръка под завивките. Бяха останали само костите ѝ, а кожата и бе така прозрачна, че вените и артериите можеха да се преброят.

— Скъпа, очаквах да се събудиш — прошепнах прегракнало аз. — Алекс е в коридора, а Крис и Пол си почиват при докторите. Да ги повикам ли?

— Не — прошепна тя. — Искam да говоря само с теб. Ще умра, Кати! — произнесе спокойно тя, сякаш това нямаше значение — тя го приемаше и беше щастлива.

— Не! — възпротивих се аз. — Няма да умреш! Няма да ти позволя! Обичам те като собствено дете. Много хора те обичат и имат нужда от теб, Кари! Алекс те обича и иска да се ожени за теб. Вече не иска да става проповедник, защото му казах, че ти се притесняваш. Не се интересува от кариерата си, стига да оживееш и да го обикнеш. Не го интересува, че си дребна и няма да имаш деца. Нека го извикам, сам да ти обясни...

— Не-е-е — прошепна тихо тя. — Искam да ти призная нещо тайно. — Гласът ѝ беше толкова слаб, сякаш идваше от далечни, далечни планини. — Срецнах една жена на улицата. — Чувах я лошо и се наведох напред. — Много приличаше на мама и аз се затичах. Хванах ръката ѝ. Тя я издърпа и ме погледна студено. Каза, че не ме познава. Кати, но това беше мама. Изглежда както преди, но малко по-възрастна. Дори носеше перлената огърлица с диамантената пеперуда. Кати, след като собствената ти майка не те иска... това не означава ли, че останалите също не те желаят? Погледна ме и ме позна. Прочетох го в очите ѝ. Тя не ме иска, защото съм лоша. Затова каза, че няма деца. Не иска и теб, и Крис, а всички майки обичат децата си, освен ако те не са зли, порочни... като нас.

— О, Кари! Не ѝ позволявай да го направи! Любовта към парите я накара да се отрече от теб, а не това, че си грешна и нечиста. Не си направила нищо лошо! Единствено парите са от значение за нея, Кари. Но ние нямаме нужда от нея. Тя не ти трябва, след като имаш Алекс, Пол, Крис и мен... Джори и Хени също... Не разбивай сърцата ни, Кари, дръж се, бори се, за да могат лекарите да ти помогнат. Не се предавай. Джори търси леля си. Всеки ден пита къде си. Какво ще му кажа... че не си искала да живееш?

— Джори не се нуждае от мен — каза тя по начина, по който говореше като дете. — Има много хора, освен мен, които го обичат и се грижат за него, но Кори, той ме очаква, Кати. Виждам го. Погледни зад рамото си, той е до татко и се нуждае от мен повече от всички тук.

— Кари, недей!

— Мястото, където отивам, е хубаво, Кати. Навсякъде има цветя и красиви птички, усещам, че ставам по-висока... Погледни, вече съм почти колкото мама, винаги съм мечтала за това. И когато отида там, никой повече няма да разправя, че имам огромни и страшни очи като на бухал. Няма да ме наричат „джудже“ и да ме карат да използвам машина за разтягане... защото ще съм точно толкова висока, колкото винаги съм желала да бъда.

Слабият ѝ треперещ глас заглъхна. Очите ѝ се завъртяха към небето и останаха отворени, без да премигват. Устните ѝ бяха леко разтворени, сякаш искаше да ми каже още нещо! Господи, *тя беше мъртва!*

Мама бе започнала всичко това! Мама, която получаваше всичко наготово! Безболезнено! И беше богата, богата, богата! Всичко, което трябваше да направи, е да пролее няколко сълзи, когато се прибере вкъщи. Тогава извиках! Зная, че изпищях! Проплаках! Искях да оскубя косите си и да издера лицето си... защото така приличах на жената, която трябваше да плати, да плати, да плати...

Погребахме Кари през август в семейната гробница на Шефийлд, на няколко мили извън Клеърмонт. Този път нямаше дъжд. Нямаше и сняг. Сега смъртта беше белязала всички сезони, освен зимата и ми бе оставила единствено този студен, буреносен сезон да се съвзема.

Покрихме Кари с тъмnochервените цветя, които много обичаше. Слънцето беше яркочълто, почти оранжево, преди да почервене, да се скрие зад хоризонта и небето да придобие яркочервен цвят. Мислите ми бяха като сухи листа, разпилени от вятъра на омразата. Аз направих тези сухи листа, като ги събирах и извивах със зловната пръчка на вещицата, за да разбъркам семената на омразата.

От четирите дрезденски кукли останаха само две. Но едната нямаше да направи нищо. Бе дал клетва да спасява живота на хората, дори и на тези, които не заслужаваха да живеят.

Не можех да оставя Кари сама през първата нощ, която щеше да прекара в земята. Трябваше да остана с нея и да я успокоя по някакъв начин. Хвърлих поглед към гробовете на Джулия и Скоти, близо до родителите на Пол ѝ по-големия му брат, който бе починал, преди Аманда да се роди. Чудех се какво търсим ние, семейство Фоксуърт, в семейната гробница на Шефийлд? Какъв смисъл имаше всичко това?

Дали Кари щеше да се чувства по-добре, ако Алекс не се бе появил в живота ѝ и не ѝ бе предложил любовта си? Щеше ли да има някаква разлика, ако Кари не бе забелязала мама на улицата и не се беше затичала да хване ръката ѝ и да я нарече „мамо“? Щеше да има огромна разлика! Определено! Тя беше купила отровата веднага след като майка ни я беше отблъснала, защото се беше почувствала недостойна за живота, след като дори собствената ѝ майка не я признаваше.

Някой тихо промълви името ми. Нежно ме хвана за лактите и ме вдигна. Прегърна ме през кръста и ме изведе от гробището, където исках да остана до сутринта и да дочакам изгрева на слънцето.

— Не, скъпа! — каза Крис. — Сега Кари не се нуждае от теб. Но си необходима на останалите. Трябва да забравиш миналото и плановите за отмъщение, Кати. Познавам погледа ти и чета мислите ти. Ще споделя с теб тайната си, за да знаеш как да намериш спокойствие. Опитах се да ти го кажа и преди, но ти отказваше да ме чуеш. *Сега ще ме изслушаш и ще ми повярваш!* Направи като мен и се опитай да забравиш всичко, което те наранява. Помни само онези неща, които ти доставят радост. Това е тайната на щастливия живот, Кати. Забравяш и прощаваш.

Обърнах тъжните си очи към него и ядосано му казах:

— Ти наистина много лесно прощаваш, Кристофър, но що се отнася до забравянето...

Той почервения като залязващото слънце.

— Кати, моля те! По-добре е да простиш! Аз си спомням само хубавите неща!

— Не! Не! — Но аз се притисках към него както човек, приближаващ ада, се държи за спасението си.

Изведнъж ми се стори, че забелязах една жена, облечена в черно, с черен воал на главата, да се крие зад едно дърво, докато се приближавахме до паркираната кола. Криеше се, за да не я забележим. Но аз я видях и зърнах лъскавите перли около врата ѝ. Перлите, с които по стар навик ръката ѝ нервно си играеше.

Една-единствена жена правеше това... жена, на която черното прилягаше съвършено и която все се криеше! Винаги трябваше да се крие!

Дано да бъдат черни всичките ѝ дни! До един!

Щях да се погрижа да си спомня, че земните ѝ дни са черни. По-черни от катрана. По-черни от всичко, което ни бе предложено на тавана, когато бяхме малки и невинни и се нуждаехме от много любов. По-черни от най-тъмната бездна на ада.

Дълго чаках да направя онова, което трябваше. Прекалено дълго! И дори Крис да се опита да ме спре... нямаше да успее да ми попречи.

ПЕТА ЧАСТ

ВРЕМЕ ЗА ОТМЪЩЕНИЕ

Преждевременната смърт на Кари остави празнина в живота на всички, които я обичахме. Крис замина на стаж в университета на Вирджиния, само за да бъде по-близо до мен.

— Остани, Катрин — помоли Пол, когато му заявих, че се връщам в планината, за да продължа да преподавам балет. — Не ме напускай отново. На Джори му е необходим баща, а на мен съпруга. Той трябва да подражава на някой мъж. Омръзна ми до смърт да те виждам от време навреме.

— По-късно — заявих решително и се освободих от прегръдката му. — Ще се върна при теб и ще се оженим, но първо трябва да довърша нещо.

Скоро отново потънах в рутинната работа, недалеч от имението Фоксуърт. Започнах да кроя планове. Без Кари, Джори ми създаваше проблеми. Изморяваше се да стои в школата и искаше да си играе с деца на неговата възраст. Записах го в детска градина и наех жена, която да ми помага в домакинската работа и да гледа Джори, когато отсъствах. Вечер излизах и, разбира се, търсех един определен човек. Досега ме избягваше, но рано или късно съдбата щеше да ни събере... и тогава Бог да ти е на помощ, мамо!

Местният вестник направи голяма реклама на Бартоломю Уинслоу, когато отвори втората си кантора в Хилендайл, докато помладият му съдружник ръководеше офиса в Грийнглена. Два офиса! Какво правеха парите! Не исках да отида директно при него, планирах да се срещнем „случайно“. Оставих Джори на грижите на Ема Линдстром, докато си играеше в заградения двор с още две деца, и поех към гората, която се намираше недалеч от Фоксуърт Хол.

Барт Уинслоу бе знаменитост и всички подробности от живота му бяха известни, така че от вестниците знаех, че има навик да пробягва няколко мили всеки ден преди закуска. Наистина му трябваше здраво сърце, за да издържи на изненадите, които бъдещето щеше да му поднесе. Дни наред бягах сама по калните пътечки, като се обръщах при всяко шумолене на сухите листа. Беше дошъл септември

— повече от месец измина от смъртта на Кари. Те ще платят, Кари! Ще ги накарам да платят. По някакъв начин забравях, че Барт Уинслоу няма нищо общо с това. Не той, а само тя! Колко бързо минаваше времето, а аз изобщо не напредвах. Къде беше той?

В съботния следобед седях в едно кафене, когато Барт Уинслоу нахлу през вратата! Огледа се, забеляза ме и се приближи към мен, облечен в костюм, който сигурно струваше цяло състояние. Усмихна се широко. Лицето му изглеждаше леко зловещо... или аз се страхувах.

— О-хо — започна той, — не мога да повярвам, самата Катрин Доул, жената, която от месеци се опитвам да открия. — Остави куфарчето си на земята и без покана се настани срещу мен, опря се на лакти и ме погледна с огромен интерес.

— Къде, за Бога, се беше скрила? — каза той и придърпа куфарчето с левия си крак.

— Не съм се крила — отвърнах нервно аз, като се опитвах да не се издам.

Той се засмя, а тъмните му очи се плъзнаха по прилепналия ми пуловер и полата, под която кракът ми нервно се поклащаше. После придоби сериозен вид.

— Прочетох във вестника за смъртта на сестра ти. Много съжалявам. Винаги е тъжно, когато си отиде толкова млад човек. Ако не е много лично, мога ли да попитам от какво почина? Болест? Произшествие?

Очите ми се разшириха. Какво я уби? О, можех да напиша цяла книга за това!

— Защо не попиташ съпругата си от какво умря сестра ми?

Той се изненада, после отвърна:

— Тя откъде би могла да знае, след като не познава нито теб, нито сестра ти? Но я видях да стиска изрезка от страницата с некролози на местния вестник. Плачеше, когато я издърпах от ръката ѝ. Поисках ѝ обяснение, но тя избяга в стаята си. Все още отказва да отговори на въпросите ми. Коя всъщност си ти?

Захапах сандвича си с шунка, домати и салата и задъвках бавно, за да наблюдавам раздразнението му.

— Попитай нея! — повторих аз.

— Мразя хората, които отговарят на въпросите с въпрос — заяви той, после махна на червенокосата сервитьорка, която се мотаеше

наоколо, и си поръча сандвич като моя.

— Така — продължи той, като придърпа стола си напред, — преди известно време се появих в балетната ти школа и ти показах писмата за изнудване, които изпращаш на съпругата ми. — Бръкна в джоба си и извади три писма, които бях написала преди години. От окаения им вид личеше, че са я следвали по целия свят. — Коя си ти, по дяволите?

Усмихнах се прелъстително като майка ми. Леко наклоних глава, както правеше тя, и вдигнах едната си ръка, за да си поиграя с изкуствените перли.

— Наистина ли се налага да питаш или можеш да предположиш?

— Не си играй с мен! Коя всъщност си ти? Какви са отношенията ти със съпругата ми? Виждам, че си приличате — същата коса, същите очи, дори някои от маниерите ви са същите. Сигурно си й далечна роднина?...

— Да. Може да се каже.

— Тогава защо не съм те виждал досега? Братовчедка, племенница? — Той притежаваше животински магнетизъм, което почти ме накара да изоставя започнатата игра. Не беше никакъв младок, който би се впечатлил от бивша балерина. Той ме привличаше силно. О, какъв див любовник щеше да бъде! Можех да потъна в очите му, да се любя с него и да забравя всички останали мъже. Беше прекалено самоуверен и мъжествен, сигурен в способностите си. Можеше да се усмихва и да се чувства добре, докато аз исках да избягам, преди да ме е повел по пътеката, която до този момент желях да следвам.

— Хайде — каза той и насила ме задържа, щом понечих да си тръгна, — престани да се страхуваш и следвай правилата на играта, която от дълго време замисляш. — Хвана писмата и ги размаха пред очите ми. Погледнах встрани, ядосана от постъпката си. — Не гледай встрани. Пет или шест от писмата ти пристигнаха, докато двамата със съпругата ми обикаляхме Европа. Тя пребледня, когато ги забележа. Преглъщаше нервно... също като теб сега. Вдигаше ръка и играеше с колието си, както правиш и ти сега. Два пъти я виждах да пише „Несъществуващ адрес“. Един ден аз взех пощата и открих тези три писма, които си изпратила. Отворих ги и ги прочетох. — Спря, наведе се и устните му се оказаха на сантиметри от моите. Гласът му беше

хладен и напълно овладян от яростта, която вероятно изпитваше. — Какво ти дава право да изнудваш съпругата ми?

Убедена съм, че пребледнях. Призля ми, почувствах се слаба. Искях да се махна от това място и от него. Сякаш чувах думите на Крис: „Забрави миналото, Кати. Господ сам ще отмъсти за нас. Сам ще измисли начин и ще прецени кога да го направи. Ще свали отговорността от тебе.“

Това беше моят шанс да разкажа всичко! Нека разбере какъв човек е съпругата му! Защо не можех да изрека истината?

— Защо не попитах съпругата си коя съм аз? Защо си дошъл при мен, при положение че тя знае всички отговори?

Той се отпусна в огромния яркооранжев пластмасов стол и извади сребърна табакера с монограм, изработен от диаманти. Вероятно беше подарък от майка ми. Предложи ми. Поклатих глава. Извади една и я запали със сребърна запалка, инкрустирана с диаманти. През цялото време тъмните му очи не ме изпускаха от поглед и като муха в паяжина очаквах да бъде унищожена.

— Във всяко писмо пишеш, че спешно се нуждаеш от един милион долара — започна монотонно той и изпусна дима директно в лицето ми. Закашлях се и магнах с ръка, за да разсея дима. Навсякъде по стените бяха закачени табели „Пушенето забранено“. — За какво ти е един милион?

Наблюдавах дима. Той се извиваше, насочваше се директно към мен и се увиваше около шията и главата ми.

— Виж — започнах аз, мъчейки се да си възвърна самообладанието. — Както знаеш, съпругът ми почина. Очаквах дете и бях затрупана от дългове, които не можех да изплатя. Дори и след като с твоя помощ получих застраховката, все още съм зле. Школата е на червено. Трябва да издържам детето си, да спестявам за обучението му, а съпругата ти разполага с много милиони. Помислих си, че би могла да се раздели с един от тях.

Той се усмихна цинично. Изпусна дим и ме накара да се закашлям отново.

— Защо една интелигентна жена като теб си е въобразила, че съпругата ми ще бъде щедра и ще предложи дори четвърт долар на роднина, когото не познава?

— Попитай нея!

— Направих го. Взех писмата ти, наврях ги в лицето ѝ и поисках да ми обясни за какво става дума. Хиляда пъти я попитах коя си и каква е връзката ти с нея. Всеки път отговаряше, че те познава само като балерина. Този път искам точен отговор от теб. — За да е сигурен, че няма да извърна лице и да скрия очите си, той се пресегна, хвана брадичката ми, така че да не мога да помръдна. — Коя си ти, по дяволите? По какъв начин си свързана със съпругата ми? Защо си смятала, че ще ти плати парите, за които я изнудваш? Защо писмата ти я карат да тича в стаята си и да изважда стария албум, който винаги е заключен в сейфа ѝ? Албума, който тя веднага скрива и заключва, щом вляза в стаята ѝ.

— Тя изважда албума... синия албум със златен орел върху кожената подвързия? — прошепнах, шокирана от постъпката ѝ.

— Където ѝ да отидем, албумът ѝ ни придружава в някой от заключените ѝ куфари. — Очите му се присвиха заплашително. — Описа съвсем точно синия албум със златен орел, въпреки че вече е избелял и разкъсан. Докато съпругата ми разглежда снимките, тъща ми чете Библията си. Понякога улавям съпругата ми да плаче над снимките в албума, които, предполагам, са на починалия ѝ съпруг.

Въздъхнах тежко и затворих очи. Не исках да научавам, че тя плаче!

— Отговори ми, Кати! Коя си ти? — Имах чувството, че ще стиска брадичката ми и ще ме държи там цяла вечност, ако не му отговоря нещо, и по някаква глупава причина излъгах:

— Хенриета Бийч е полусестра на съпругата ти. Малкълм Фоксуърт е имал извънбрачна връзка, от която са се родили три деца. Аз съм едно от тях. Съпругата ти ми е полулеля.

— О-о-о — въздъхна той, пусна брадичката ми и се облегна на стола си, сякаш доволен, че казвам истината. — Малкълм е имал връзка с Хенриета Бийч, която му родила три незаконни деца. Каква изключителна информация! — Той се засмя подигравателно. — Никога не съм си представял, че старият дявол е бил способен на такова нещо. Особено след сърдечния удар, който е получил, когато съпругата ми се омъжила за първи път. Един мъж се вдъхновява, като научи такова нещо. — После изтрезня и ме погледна изпитателно. — Къде се намира майка ти? Бих желал да се срещна с нея и да поговорим.

— Мъртва е — казах аз, като скрих ръце под масата и стиснах палци, като малко суеверно дете. — Умря много отдавна.

— Аха. Разбирам. Три незаконни деца се надяват да използват кръвната си връзка и да изнудват съпругата ми, така ли?

— Не! Единствено аз. Брат ми и сестра ми не знаеха нищо. Аз исках да получим полагаемото ни се. Когато написах тези писма, бях в отчайващо положение и дори сега не съм много по-добре. Стоте хиляди от застраховката бързо приключиха. Съпругът ми имаше огромни дългове. Дължах и неговата сметка за болницата, парите за погребението му и разходите по раждането. Мога да продължавам цяла вечер и да изреждам проблемите на балетната школа и как ме излъгаха, че тя ще е печеливша.

— А не е ли?

— Не, когато ученичките са богати момиченца, които през ваканциите заминават и изобщо не се отнасят сериозно към балета. Желаят единствено да изглеждат добре и да се движат грациозно. Ако имах поне един сериозен ученик, усилията ми щяха да бъдат възнаградени. Но нямам нито един.

Той почукваше със силните си пръсти по покривката на масата и изглеждаше дълбоко заинтригуван. Отново запали цигара не защото изпитваше удоволствие от пушенето, а защото трябваше да прави нещо с ръцете си.

— Ще бъда съвсем откровен с теб, Катрин Доул. Първо, не знаех дали казваш истината или лъжеш, но изглеждаш като член на клана Фоксуърт. Второ, не ми харесва, че се опитваш да изнудваш съпругата ми. Трето, не искам тя да е нещастна и да плаче. Четвърто, много я обичам, въпреки че признавам, има моменти, когато искам да изтръгна миналото от гърлото ѝ. Тя никога не говори за него, то е забулено с тайни, които няма да разбере. Една голяма тайна, която не подозирах, е, че Малкълм Фоксуърт е имал любовна връзка след сърдечния си удар. Преди него със сигурност знам, че е имал поне една, а е възможно и повече.

О, Той знаеше повече от мен. Бях изстреляла стрела в небето, без да знам, че ще попадна в целта!

Барт Уинслоу се огледа. Идваха да вечерят семейства и предполагам, се страхуваше, че някой ще го познае и ще съобщи на съпругата му, моята майка.

— Хайде, Кати, да се махаме оттук — настоя той, изправи се и се пресегна да ме вдигне. — Можеш да ме поканиш да пийнем нещо у вас, тогава можем да седнем, да поговорим и подробно да ми разкажеш всичко.

Стъмваше се и сенките падаха върху планините. Изведнъж притъмня... бяхме прекарвали няколко часа в кафенето. Бяхме на улицата и той ми помогна да облека жилетката си, въпреки че въздухът бе толкова студен, че се нуждаех от палто или жакет.

— Къде живееш?

Обясних му и той се поколеба.

— По-добре да не ходим там... твърде много хора ще ме видят. (Тогава все още не знаеше, че бях избрала къщата си главно защото бе до гората и един мъж съвсем спокойно можеше да влиза и излиза незабелязано). — Лицето ми често се появява по вестниците — продължи той. — Убеден съм, че съседите ти ще ме забележат. Можеш ли да се обадиш на жената, която гледа детето ти, и да помолиш да остане по-дълго?

Така и направих. Първо поговорих с Ема Линдстром, а после с Джори и го помолих да слуша, докато се прибера.

Колата на Барт бе черна и изискана — мерцедес. Плъзгаше се плавно по планинските пътища.

— Къде отиваме, господин Уинслоу?

— На едно място, където ще си поговорим, без да ни забелязват. — Погледна ме и се усмихна. — Изучаваш профила ми? Как го намираш?

Усещането, че се изчервявам, ме накара отново да го направя, след което се почувствах неудобно. Целият ми живот бе изпълнен с красиви мъже, но този беше много по-различен. Имаше арогантен вид, който ме предупреждаваше... внимавай с него!

— Ами — опитах се да се пошегувам аз, — външният ти вид ме съветва бързо да избягам и да затворя вратата след себе си.

Той се усмихна заплашително, сякаш изглеждаше доволен.

— Смяташ, че съм интересен и малко страшен. Добре. Да си красив и скучен е по-лошо, отколкото ако си грозен и чаровен, нали?

— Не зная. Ако мъжът е умен и чаровен, често забравям как изглежда и го приемам за красив.

— Тогава сигурно е лесно да те спечели човек.

Извърнах очи и седнах сковано.

— Честно казано, господин Уинслоу...

— Барт.

— Честно казано, Барт, много е трудно да ме спечели човек. Имам склонност да издигам мъжете върху пиедестал и да ги смятам за съвършени. В момента, в който разбера, че имат някакъв недостатък, ставам безразлична.

— Няма много жени, които да се познават така добре — учуди се той.

Не! Никога не бих го поставила на пиедестал. Знаех какво представлява! Дон Жуан, който можеше да подлуди съпругата си от ревност! Майка ми определено не си бе купила онзи учебник за секса, за да го инструктира какво, кога и къде! Той знаеше всичко. Внезапно спря колата си, обърна се и ме погледна в очите. Дори и в тъмното бялото на очите му блестеше. Твърде жизнен, твърде мъжествен за мъж, който би трябвало да показва признаци на остаряване. Бе осем години по-млад от майка ми. Следователно трябваше да е около четирийсет, най-хубавата възраст за един мъж, най-уязвимата възраст, времето, когато трябваше да се замисли, че младостта си отива. Трябваше да направи завоеванията си сега, преди сладката птица на младостта да е отлетяла и да е отнесла със себе си всички млади и хубави момичета, които е могъл да притежава. Сигурно беше отегчен от съпругата си, макар да твърдеше, че я обича. Защо тогава очите му проблясваха и ме предизвикваха? *О, мамо, където и да си, трябва да паднеш на колене и да се молиш! Защото аз няма да съм по-милостива, отколкото ти беше към нас!*

Но докато седях там и го разглеждах, разбрах, че не е самопожертвувателен мъж като Пол. Нямаше да се налага да го прелъстявам. Ще бъде като черна пантера, докато получи онова, което иска, след което ще си тръгне, ще ме остави и всичко ще приключи. Няма да се откаже от огромното наследство и удоволствията, които му предлага богатството, заради някаква любовница, случайно изпречила се на пътя му. Червените светлини ме предупреждаваха... бавно... направи го правилно, защото опасността е голяма, ако сбъркаш.

— Красива вечер — започна той. — Любимият ми сезон. Есента е много страстна, повече от пролетта. Хайде да се разходим, Кати. Това място ме настройва меланхолично, сякаш трябва да тичам бързо, за да

не изпусна най-хубавото нещо в живота си, което до този момент винаги ми се е изплъзвало.

— Много поетично — заявих и се измъкнах от колата, а той хвана ръката ми. Вървахме мълчаливо, като ме водеше, ще повярвате ли — по железопътната линия. Толкова ми бе позната. Но не можеше да е така, нали? Не можеше да бъде същата линия, която ни бе отвела във Фоксуърт Хол.

— Барт, не зная какво мислиш, но имам чувството, че с теб сме се разхождали по тази линия и преди, в някоя друга вечер.

— Странно — отвърна той. — И аз изпитвам същото. Сякаш някога сме били влюбени и сме се разхождали из гората. Седали сме на зелената пейка до релсите. Искях да те доведа тук, без да зная точно къде отиваме.

Думите му ме накараха да го погледна, за да разбера дали е сериозен. От озадачения му и леко притеснен поглед разбрах, че е изненадан от постъпката си.

— Искам да обмисля всички неща, които хората смятат за невъзможни — започнах аз. — Искам всичко да стане възможно и всичко нереално да се превърне в действителност. И когато всичко стане реалност, искам да се появят нови мистерии, за да имам винаги за какво да мисля.

— Много си романтична.

— А ти не си ли?

— Не зная. Сигурно, когато бях малко момче.

— Какво те накара да се промениш?

— Не можеш вечно да останеш малко момче с романтични идеи, когато следваш право и се сблъскаш със суровата действителност на убийства, изнасилвания, кражби, корупция. Професорите се стараят да напълнят главата ти с идеи, които разрушават романтичността. Навлизаш в правото свеж и млад, а излизаш от там суров и обигран и знаеш, че всяка твоя стъпка трябва да е изпълнена с непрекъсната борба. Скоро разбираш, че не си най-добрият и конкуренцията е забележителна.

Обърна се и ми се усмихна чаровно.

— Но смятам, че двамата с теб много си приличаме, Катрин Доул. И на мен ми е необходима тайнствеността, необходимо ми е да боготворя някого. Така че се влюбих в наследница на милиони, но тези

милиони се изпречиха на пътя ми. Отблъснаха ме и ме изплашиха. Знаех, че всички ще си помислят, че се женя заради парите ѝ. Зная, че и тя си мислеше същото, докато не я убедих в обратното. Харесвах я много, преди да разбера каква е. Всъщност мислех, че е като теб.

— Как би могъл да си го помислиш? — попитах, треперейки от напрежение от изповедта му.

— Защото беше като теб, Кати, за известно време. Но после наследи милионите и се втурна да ги харчи. Аз обаче не желяех нищо друго, освен дете. А тя не можеше да има деца. Не знаеш колко време прекарвахме пред бебешките магазини, магазините за играчки и мебели за деца. Ожених се за нея, знаейки, че няма да имаме деца. Смятах, че това не ме интересува. Съвсем скоро разбрах, че не е така. Детските магазини ме привличаха като магнит.

Неравната пътека, по която вървахме, ни отведе до зелена пейка, разположена между два от четирите зелени стълба, които служеха като опора на ръждив тенекиен покрив. Седнахме там, изложени на студения планински въздух, под ясната луна и трептящите звезди.

Насекомите жужаха, а кръвта ми кипеше.

— Това е било спирка за оставяне и прибиране на пощата, Кати. — Барт запали нова цигара. — Сега оттук не минават влакове. Богатите, които живеят наоколо, накрая спечелиха делото срещу железопътната компания и влаковете, които надуваха свирките си през нощта и нарушаваха почивката им, бяха спрени. Много ми харесваха свирките на влаковете през нощта. Но бях само на двайсет и седем години, младоженец във Фоксуърт Хол. Лежах в леглото на съпругата ми с лебед над главите ни — можеш ли да си го представиш? Взимаше хапчета и спеше много дълбоко. Прекалено дълбоко, защото не чуваше хубавата музика, която се носеше от тавана. Музиката ме объркваше, но съпругата ми каза, че си въобразявам. После един ден престана и предполагам, че е била права. Но музиката ми липсваше. Мечтаех да я чуя отново. Тя придаваше някаква привлекателност на онази стара суха къща. Заспивах и сънувах красиво младо момиче, което танцува над нас. Сънувах съпругата си като млада. Често ми е разказвала, че за наказание родителите ѝ са я изпращали в класната стая на тавана и са я принуждавали да седи там по цял ден. Изпращали са я там и през зимата — казваше, че студът бил ужасен и пръстите ѝ посинявали. Разказа ми как прекарвала времето свита на пода до прозореца,

плачейки, че изпуска забавленията, които родителите ѝ смятали за греховни.

— Някога разглеждал ли си тавана?

— Не. Исах да го направя, но двойните врати на стълбите винаги бяха заключени. Освен това всички тавани са еднакви... достатъчно е да видиш един, за да разбереш как изглеждат. — Той ми отправи тъжна усмивка. — Разказах ти толкова много за мен, сега е твой ред. Къде си родена? Къде си учила? Как реши да се занимаваш с балет... и защо не си присъствала на някой от коледните балове на семейство Фоксуърт?

Въпреки студа се изпотих.

— Защо да ти разказвам за себе си? Само защото ми разкри част от живота си, ли? Не ми каза нищо съществено. Къде си роден? Какво те накара да станеш адвокат? Как се запозна със съпругата си? През коя година и кой сезон? Знаеше ли, че е била омъжена преди, или го научи едва след сватбата?

— Малко любопитно същество! Какво значение има кога съм роден? Не съм водил вълнуващ живот като теб. Роден съм в един малък град на име Грийнглена, в Южна Каролина. Гражданската война сложила край на проспериращите дни на предшествениците ми и бавно настъпил упадъкът им, както и на всички приятели на семейството. Но това е стара история, разказвана много пъти. После се ожених за дама от семейство Фоксуърт и просперитетът се завърна в Юга. Съпругата ми се захвана с наследствената ми къща и на практика цялата я ремонтира и мебелира. Изхарчи повече пари, отколкото ако бяхме купили нова къща. А какво правих аз през цялото това време? Един от най-добрите студенти от Харвард обикаляше света със съпругата си. Нищо не направих. Превърнах се в социален търтей. Водих няколко дела в съда и ти помогнах да се справиш с трудностите. А между другото ти изобщо не плати цената, която имах предвид.

— Изпратих ти чек за двеста долара — възпротивих се разгорещено. — Ако не е било достатъчно, моля ти се, не ми искай повече сега. В момента не мога да отделя нови двеста долара.

— Да съм споменавал пари? Парите не означават нищо за мен, при положение че имам толкова много. Специално в твоя случай имах съвсем друго предвид.

— О, хайде стига, Барт Уинслоу. Изведе ме сред природата. Да не би да искаш да се любим в тревата? Да не би да е цел на живота ти да се любиш с бивша балерина? Не се продавам и не плащам така сметките си. И какво толкова привлекателно има в теб, послушно кученце на една разглезена, богата жена, която може да си купи всичко, каквото пожелае, включително и много по-млад съпруг.

В този миг той ме сграбчи грубо и безцеремонно и притисна устните си до моите толкова диво, че ме заболя. Удрях го с юмруците си, блъсках раменете му, докато се опитвах да извия главата си, но той продължаваше да ме целува, а езикът му се опитваше да нахлуе в устата ми. Когато разбрах, че не мога да се измъкна от стоманената му хватка, противно на желанието ми, ръцете ми се обвиха около врата му. Непослушните ми пръсти ме предадоха и се заровиха в гъстата му тъмна коса, а целувката продължаваше, продължаваше, продължаваше, докато и двамата се разгорещихме и започнахме да дишаме тежко. Тогава той ме отдели от себе си така грубо, че почти паднах от пейката.

— Е, малка госпожичке, за какво кученце ме смяташ сега? Или се чувстваш като Червената шапчица, която току-що е срещнала вълка?

— Закарай ме вкъщи!

— Ще те закарам, но първо ще се насладя още малко на онова, което предлагаш. — Спусна се да ме хване, но аз хукнах към колата, за да взема чантата си, и когато той се появи, държах ножичките си за нокти и бях готова да го намушкам.

Той се засмя, пресегна се и ги бутна от ръката ми.

— Ще оставят неприятен белег — подигра се той. — Но аз не харесвам одрасквания, освен по гърба ми. Когато те пусна, можеш да си вземеш обратно ножичките.

Пред къщата ми подаде ножичките:

— Сега си отмъсти. Избоди очите ми, промуши ме в сърцето... можеш да го направиш. Целувката е само аванс, а аз искам да си получа целия хонорар.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

Няколко дни по-късно, в една неделна сутрин, загорях пред станака в спалнята. Малкият ми син се опитваше да прави същите упражнения. Беше приятно да го наблюдавам в огледалото.

— Танцувам ли? — попита Джори.

— Да, Джори. Танцуваш!

— Добър ли съм?

— Да, Джори. Прекрасен си!

Той се засмя, прегърна крака ми и ме погледна с възторга, присъщ само на най-младите — цялата радост от живота бе изписана в очите му.

— Обичам те, мамо! — Тези думи си ги казвахме по няколко пъти всеки ден. — Мери има татко. Аз защо нямам?

— Имаше татко, Джори, но той отиде на небето. А може би някой ден мама ще ти намери нов татко.

Той се усмихна доволен. Татковците бяха важно нещо в неговия свят, защото всички в детската градина си имаха... всички, освен Джори.

Тогава чух, че се звъни. Познат глас извика името ми. Крис! Влезе в малката къща, а аз се забързах да го посрещна. Погледите ни се срещнаха. Той мълчаливо разтвори ръце и аз без колебание се отпуснах в прегръдките му. Опита се да ме целуне по устните, но успя да докосне само бузата ми. Джори дърпаше сивите му панталони и с нетърпение очакваше да го вдигне със силните си мъжки ръце.

— Как е моят Джори? — попита Крис, след като целуна розовите му бузки.

Очите на сина ми се разшириха, когато той го погледна.

— Вуйчо Крис, ти ли си моят татко?

— Не — отвърна пресипнало той, оставяйки Джори на земята, — но бих искал да имам син като теб. — Думите му ме накараха да се извърна от неудобство, за да не види очите ми. Попитах защо е дошъл, след като би трябвало да е при пациентите си.

— Имам почивен ден и реших да го прекарам с теб, ако, разбира се, ми позволиш. — Кимнах, но си помислих, че друг би трябвало да се появи този уикенд. — Представих се много добре и ми дадох почивен ден. — Отправи ми една от най-привлекателните си усмивки.

— Чувал ли си се с Пол? — попитах — не ме посещава и не пише толкова често, колкото преди.

— Замина на нова медицинска конференция. Мислех си, че поддържа постоянен контакт с теб.

Подчерта думата „теб“.

— Крис, тревожа се за Пол. Не е в негов стил да не отговаря на писмата ми.

Той се засмя, отпусна се на един стол и взе Джори в скута си.

— Скъпа ми сестричке, вероятно накрая си попаднала на мъж, способен да преодолее любовта си към теб.

Не знаех какво да отговоря или какво да правя с ръцете и краката си. Седнах, забих поглед в пода и усещах как Крис ме наблюдава и се опитва да отгатне намеренията ми. В момента, в който си го помислих, той вече ми задаваше този въпрос:

— Кати, какво търсиш тук в планините? Какво планираш? Да не би да си замислила да откраднеш Барт Уинслоу от майка ни?

Вгледах се в присвитите му сини очи и усетих топлината, изливаща се от сърцето ми.

— Не ме разпитвай, сякаш съм безмозъчно десетгодишно дете. Правя това, което трябва — също като теб.

— Разбира се. Няма нужда да те питам, знам отговора. Не ми трябва кристална топка, за да отгатна намеренията ти. Зная какво те притеснява и накъде клонят мислите ти, но остави Барт Уинслоу на спокойствие! Никога няма да я напусне заради теб! Тя има милиони, а ти младостта си. Има хиляди млади момичета, измежду които да избира — защо смяташ, че ще избере точно теб?

Не отвърнах, просто посрещнах погледа му с убедителна усмивка, което го накара да се изчерви и да извърне глава. Почувствах се подла, жестока и засрамена.

— Крис, хайде да не се караме. Нека бъдем приятели и съюзници. От четирите деца останахме само двамата с теб.

Сините му очи омекнаха и ме огледаха изучаващо.

— Само опитвах, както винаги. — Огледа се наоколо, след което отново се вторачи в мен. — Живея в една стая с друг стажант. Ще се радвам, ако се преместя тук, при теб и при Джори. Ще бъде както преди, само ние.

Вцепених се от думите му.

— Ще пътуваш дълго всяка сутрин и няма да можеш да изпълняваш задълженията си на повикване.

— Зная — въздъхна той. — Но какво ще кажеш за почивните дни? През седмица имам почивни дни. Много ли ще те притеснява това?

— Да, Кристофър. Имам свой собствен живот.

Видях го как прехапа долната си устна, преди да се насили да се усмихне.

— Добре, прави каквото искаш... моля се на Бога да не съжаляваш.

— Може ли да сменим темата, ако обичаш? — усмихнах се аз, приближих се и силно го прегърнах. — Бъди добър. Приеми ме такава, каквато съм, непреклонна като Кари. Какво искаш за обяд?

— Още не съм закусвал.

— Тогава ще хапнем нещо средно между закуска и обяд.

Оттук нататък денят премина гладко. В неделя сутринта седна на масата, готов да изяде любимия си омлет със сирене. Джори, слава Богу, ядеше всичко. Въпреки желанието си приемах Крис като баща на Джори. Изглеждаше съвсем нормално да се храним на една маса, също както едно време.

След закуска се разходихме из гората. Джори бе седнал на раменете на Крис. Разглеждахме околността около Фоксуърт Хол, която като деца не можехме да видим от покрива. Заедно наблюдавахме огромната къща.

— Мама там ли е? — попита той със странен плътен глас.

— Не. Чух, че е някъде в Тексас, в курортно селище за подмладяване и разкрасяване за много богати жени и се опитва да отслабне с петнайсет паунда.

Той обезпокоено извърна глава.

— Кой ти каза?

— Ти как мислиш?

— Не си играй с него, Кати. Виждал съм го. Опасен е... не го закачай. Ако ти трябва мъж, върни се при Пол и се омъжи за него. Остави майка ни да си живее спокойно. Предполагам, че нито за миг не си помисляла, че тя страда? Смяташ ли, че може да е щастлива, знаейки какво е извършила? Всичките пари на света не могат да ѝ върнат онова, което загуби — нас! Това отмъщение е достатъчно.

— Не е достатъчно. Искам да я изоблича пред Барт. И сто години да ме молиш, ще направя това, което искам.

Докато беше при нас, Крис спа в стаята на Кари. Разговаряхме малко, въпреки че следеше всяко мое движение. Искях да му кажа, че след като приключи с мама, ще се върна при Пол и Джори ще получи бащата, от когото се нуждае, но премълчах.

Планинските вечери бяха студени дори и през септември, когато дните все още бяха топли. В онзи таван почти се разтопявахме от топлина и предполагам, че двамата мислехме за това, докато седяхме пред огъня вечерта преди заминаването на Крис. Когато се изправих, синът ми вече спеше от часове. Прозях, се, протегнах ръце и погледнах часовника, който показваше единайсет часа.

— Време е да си лягаш, Крис.

Той мълчаливо ме последва до стаята на Джори. Двамата го погледнахме как спи на една страна с разбъркани къдрици и зачервено лице. В ръцете си държеше плюшено пони, също като истинското, което искаше да получи за четвъртия си рожден ден.

— Когато спи, прилича повече на теб, отколкото на Джулиан — прошепна Крис.

Пол също смяташе така.

— Лека нощ, Кристофър Дол — заявих, когато спряхме пред стаята на Кари. — Спи спокойно и не оставяй буболечките да те хапят.

Думите ми накараха лицето му да се изкриви от болка. Извърна се, отвори вратата, след което отново се обърна към мен.

— По този начин си пожелавахме лека нощ, когато спяхме в една и съща стая — заяви той, обърна се и затвори вратата.

Когато станах в седем часа, Крис беше заминал. Поплаках. Джори ме погледна учудено.

— Мами?... — извика изплашено той.

— Не се притеснявай. На мама просто ѝ липсва вуйчо Крис. И няма да ходи на работа днес. — И защо ли да ходя? Щяха да дойдат само трима ученика.

Плановете ми се придвижваха бавно. За да ги ускоря, помолих Ема да остане при Джори, докато тичам из гората.

— Няма да се бавя повече от час. Остави го да си играе навън до обяд, а дотогава аз ще се прибера.

Облякох се в яркосин екип с бели кантове и се отправих по мръсните пътеки. Този път тръгнах по дясното разклонение, което досега не бях използвала, и скоро навлязох в гъста гора. Пътеката бе тясна и много извита, така че трябваше да внимавам да не се закача в някой корен на дърво.

Някой тичаше след мен. Не се обърнах. Пукащият шум от сухите листа ми доставяше удоволствие, така че се затичах по-бързо, като оставих вятърът да си играе със свободно падащата ми коса, а красотата на деня да отнесе мъката, срама и вината и да ги превърне в невидими сенки, изчезващи при появата на слънцето.

— Кати, почакай — извика силен мъжки глас. — Тичаш много бързо.

Беше Барт Уинслоу, разбира се. Рано или късно трябваше да го срещна. Съдбата не можеше винаги да ми изневерява и майка ми непрекъснато да печели. Погледнах през рамо и се усмихнах колко тежко дишаше — носеше екип с цвят на горена захар, обточен с оранжеви и жълти ленти около китките, врата и кръста. Две вертикални жълти и оранжеви ленти се спускаха отстрани на широките му панталони. Съвсем подходящ екип за местен спортист.

— Здравейте, господин Уинслоу — извиках и ускорих темпото. — Ако един мъж не може да хване една жена, то той не е никакъв мъж.

Той прие предизвикателството и също ускори темпото. Наистина трябваше да се напругна, за да запазя преднина. Летях, а дългата ми коса се носеше зад мен. Катеричките, които търсеха орехи по земята, трябваше бързо да подскачат, за да ме избегнат. Засмях се от прилива на сила, който усещах. Разтворих ръце и се завъртях, сякаш бях на сцената и играех най-добрата роля в живота си. В този момент отзад коренището на някакво дърво се закачи за мръсния ми анцуг и аз паднах по лице на земята. За щастие сухите листа смекчиха удара.

Като светкавица се изправих и хукнах отново, но падането ми бе позволило на Барт да се приближи. Дишаше тежко, което показваше, че няма моя тренинг, въпреки предимството на дългите си крака. Той отново извика:

— Кати, спри! Имай милост! Ще ме умориш! Има други начини, по които да докажа мъжествеността си.

Нямах милост! Играта беше — хвани ме, ако можеш, защото в противен случай никога няма да съм твоя. Извиках му и продължих да тичам, като се радвах на силата на краката си, на здравите и дълги мускули и на всичко, което балетът бе направил, за да се почувствам като синя светкавица.

В момента, в който тази мисъл мина през главата ми, глупавото ми коляно поддаде и отново се оказах на земята с лице върху сухите листа. Но този път се ударих, лошо се ударих. След няколко секунди Барт бе до мен, коленичи и попита загрижено:

— Удари ли се? Пребледняла си, къде те боли?

Исках да му кажа, че съм добре, защото балерините знаят как да падат. Но защо коляното ме болеше така? Погледнах го, като се чувствах предадена от него, защото то винаги ме изненадваше и ме караше да страдам.

— Глупавото ми коляно! Когато си ударя лакътя във вратата на банята, ме боли дясното коляно. Ако имам главоболие, ме заболява и коляното. Веднъж имах проблем със зъбите, а зъболекарят разсеяно изпусна машинката и поряза венеца ми. В този миг дясното ми коляно се сви и го удари право в стомаха.

— Шегуваш се.

— Говоря сериозно... ти нямаш ли някои особености във физиката си?

— Нищо, за което да се говори. — Той се усмихна и очите му заблестяха дяволито, след което ми помогна да се изправя и опипа коляното ми, сякаш разбираше какво прави.

— Изглежда добре и сякаш функционира нормално.

— Откъде знаеш?

— Моите колена функционират добре, така че мога да позная здравите колена, но ако го огледам, мога да ти кажа повече неща.

— Върви си вкъщи и разглеждай колената на съпругата си!

— Защо ме мразиш толкова? — Той присви очи. — Толкова се радвам, че те видях отново, а ти ме отблъскваш.

— Болката винаги ме кара да се държа по този начин, а теб?

— Когато страдам, съм мил и смирен, което не ми се случва много често. Така получавах повече съчувствие, а доколкото си спомням, ти ме предизвика, а не аз.

— Не трябваше да приемаш. Можеше да си вървиш по своя път, а аз — по моя.

— Защо спориш? — попита разочаровано той. — Желая да сме приятели, а ти искаш да се караме. Дръж се мило с мен. Кажи, че се радваш да ме видиш. Кажи ми колко съм се разхубавил след последната ни среща и колко те вълнувам. Дори и да не съм бърз като вятъра, имам други качества.

— Убедена съм в това.

— Съпругата ми все още е на курорт и се чувствам самотен от дълги, дълги месеци насам, отегчен до смърт от живота със старата жена, която не може нито да се движи, нито да говори, но успява да се намръщи всеки път, когато ме зърне. Една вечер си седях пред огъня и се молих някой наоколо да я убие, така че да имам интересен случай. Много е тъпо да си адвокат, заобиколен от обикновени, щастливи хора.

— Имаш късмет, Барт. Пред теб стои човек, изпълнен с омраза и желание за мъст. Можеш да разчиташ на мен. Съвсем скоро ще имаш своя интересен случай.

Той реши, че се шегувам, и прие предизвикателството, без дори да подозира истинската ми цел. Огледа ме цялата, разсъблече ме с поглед, в който се четеше неистово желание.

— Защо дойде да живееш близо до мен?

— Много си самоуверен — засмях се аз. — Дойдох да поема балетната школа.

— О, да, разбира се... При наличието на Ню Йорк и родния ти град, който и да е той, идваш тук. Да не би да си почитателка на зимните спортове? — Очите му издаваха точно какъв зимен спорт, практикуван на закрито, има предвид.

— Да, обичам всички спортове — на открито или на закрито — отвърнах невинно.

Той се усмихна самодоволно, убеден, че е спечелил точка в своя полза.

— Тази възрастна дама, която не може да говори, движи ли се изобщо? — попитах аз.

— Малко. Тя е майка на съпругата ми. Говори, но заваля думите и никой друг, освен съпругата ми не ги разбира.

— Безопасно ли е да я оставяш сам?

— Не е сама. Има собствена медицинска сестра с нея през цялото време и екип от прислужници. — Намръщи се, сякаш не харесваше въпросите ми, но аз продължих:

— Тогава защо стоиш там? Защо не се махнеш и не се забавляваш, докато котката я няма?

— Не се заяждай. Въпреки че никога не съм се интересувал от тъща си, сега ми е мъчно за нея. Тя е напълно безпомощна и без чужда помощ не може да стане от стола или от леглото, така че докато съпругата ми се върне, аз отговарям госпожа Малкълм Фоксуърт да не бъде обиждана, пренебрегвана и ограбвана.

Заля ме непреодолимо любопитство. Искях да науча първото й име, защото никога не го бях чувала.

— Ти госпожа Фоксуърт ли я наричаш?

Той не разбра интереса ми към възрастната дама и се опита да измести разговора, но аз настоях.

— Наричам я Оливия! — каза ядосано той. — Когато се ожених, се опитвах да не разговарям изобщо с нея, да забравя, че съществува. Сега използвам малкото й име. Не съм сигурен, но мисля, че й харесва. Лицето й е като камък, а изражението — ледено.

Това, което научих, беше достатъчно. Сега можех да изготвя плана си... след като узная още една малка подробност.

— Кога се връща съпругата ти?

— Защо питаш?

— Аз също съм самотна, Барт. След като детегледачката си тръгне, оставам само с малкия си син. Така че си мислих, че някоя вечер можеш да вечеряш у нас.

— Ще дойда довечера — каза веднага той, а тъмните му очи заблестяха.

— Графикът ми се върти около малкия ми син. През лятото вечеряме около пет и половина, но през зимата — около пет, тъй като денят е по-къс.

— Идеално. Нахрани го в пет часа и го сложи в леглото. Ще дойда в седем и половина за аперитив. След вечерята можем да се поопознаем. — Посрещна преценяващия ми поглед настоятелно, като добър адвокат. После и двамата едновременно избухнахме в смях.

— За ваше сведение, господин Уинслоу, ако минете направо през гората, никой няма да ви забележи, освен ако не желаете това.

Той вдигна ръката си и кимна, сякаш двамата подготвихме заговор.

— Паролата е „дискретност“, госпожице Доул.

ПАЯКЪТ И МУХАТА

Точно в седем и трийсет звънецът иззвъня нетърпеливо и ме накара да побързам, за да не събуди Джори, който не обичаше да си ляга толкова рано.

Бях се постарала да изглеждам добре, но същото беше направил и Барт. Нахлу вътре, сякаш вече притежаваше мястото и мен самата. Ухаеше на борова гора, а всеки косъм по главата му бе грижливо подреден, което ме накара да се замисля дали не е започнал да оплешивява. Рано или късно щях да открия. Взех палтото му и го закачих в гардероба, след което се отправих към бара, а той седна пред огъня (нищо не бях пропуснала, дори бях пуснала тиха музика). Вече знаех достатъчно за мъжете и за начина, по който да им доставям удоволствие. Не съществуваше мъж по света, който да не бъде очарован от красива жена, чакаща с нетърпение да вечерят заедно.

— Какво да бъде, Барт?

— Скоч.

— С лед?

— Чист.

Наблюдаваше движенията ми, които съзнателно извършвах плавно и грациозно. После се обърнах, за да си направя безалкохолен коктейл, в който сипах една капка водка. С две водни чаши върху сребърен поднос се приближих прелъстително към него, като се наведох, за да забележи като оставих дългата цепка на розовата ми рокля да се разтвори и да покаже крака ми от сребърния сандал до средата на бедрото ми. Той не можеше да откъсне очи от мен.

— Съжалявам за чашите — казах спокойно, доволна от изражението на лицето му. — В тази малка къща няма достатъчно място, за да разопаковам нещата си. Повече от кристалните ми съдове са в кашони, а тук имам само чаши за вино и вода.

— Уискито си е уиски, независимо в какво се сервира. А какво, за Бога, пиеш ти? — В този момент той бе преместил погледа си върху деколтето ми.

— Е, взимаш прясно изцеден портокалов сок, добавяш малко лимонов сок, малко водка и кокосово масло и пускаш една череша. Нарича се „Девическа наслада“.

След няколко минути непринуден разговор се преместихме на масата. Вечеряхме на свещи, недалече от огъня. И двамата често изпускахме вилиците и лъжиците си, след което се навеждахме да ги вдигнем. Смеехме се и се надпреварвахме кой ще реагира по-бързо. Винаги печелех аз. Той беше много разсеян, за да забележи липсващата лъжица или вилица, при положение че деколтето ми се отваряше толкова широко.

— Вкусно пиле — заяви той, като ликвидира петчасовия ми усилен труд за десетина минути. — Обикновено не харесвам пилета... къде си се научила да приготвяш това ястие?

Казах му истината:

— Една балерина от руски произход ме научи. Беше на турне тук и много си допаднахме. Дватама със съпруга ѝ отседнаха в нашия апартамент и когато не танцувахме или не пазарувахме, готвехме заедно. За четирима души са необходими четири пилета. Сега научи горчивата истина за балетистите — по отношение на яденето мъчно се задоволяваме, особено след представление. Преди това се храним много леко.

Той се усмихна и се наведе над малката маса. Пламъкът на свещта блестеше в очите му и те хвърляха дяволски отблясъци.

— Кати, кажи ми честно защо дойде да живееш в този малък град и защо си ме избрала за свой любовник?

— Ласкаеш се — отвърнах аз с най-дистанцирания си глас, убедена, че успявам да се държа хладно, а всъщност бях като изтъкана паяжина от противоречиви емоции. Сякаш имах сценична треска и очаквах представлението да започне. А това бе най-важното представление в живота ми.

Почувствах се като на сцената. Не беше необходимо да измислям как да се държа и какво да кажа, за да го направя вечно мой. Сценарият бе написан много отдавна, когато бях само на петнайсет, заключена на тавана. *Да, мамо, време е за първото действие.*

След вечеря поканих Барт на партия шах и той прие. Веднага щом раздигах масата и оставих чиниите в мивката, побързах да донеса шаха. Започнахме да нареждаме двете средновековни армии.

— Точно за това дойдох! — заяви той и ме погледна ядосано. — Да играя шах! Изкъпах се, обръснах се, облякох най-хубавия си костюм... за да играя шах! — После се усмихна очарователно. — Ако спечеля, каква ще бъде наградата?

— Нова игра.

— А ако спечеля и втората игра?

— Ако спечелиш две игри, идва ред на реванша. И не ми се усмихвай така уверено. Учителят ми беше много добър. — Крис, разбира се.

— И след като спечеля реванша — каква е наградата? — продължаваше да настоява той.

— Можеш да се върнеш у вас и да заспиш, доволен от себе си.

Той решително вдигна шахматната дъска с ръчно изработените фигурки от слонова кост и я сложи върху хладилника. Хвана ръката ми и ме вкара в хола.

— Пусни някаква музика, балерино — нежно започна той, — и хайде да танцуваме. Нищо сложно, просто нещо леко и романтично.

Популярна музика слушах само по време на пътуване в колата си, но когато избирах плочи, харчих парите си за класическа музика и балет. Днес обаче бях направила специална покупка: „Тази нощ е създадена за любов“. Докато танцувахме в тъмната стая, осветена само от огъня в камината, си спомних за Крис и мръсния таван.

— Защо плачеш, Кати? — попита нежно той и извърна главата ми, така че бузата му се намокри от сълзите ми.

— Не зная — отвърнах аз. Наистина не знаех...

— Знаеш, разбира се — каза той и потърка гладката си буза до моята, докато продължавахме да танцуваме. — Ти си една интригуваща комбинация от полудете, полупрелъстителка и полуангел.

Засмях се кратко и горчиво.

— Всички мъже обичат да си мислят така за жените. Харесват малките момиченца, за които могат да се грижат, но зная, че те самите са повече момчета, отколкото мъже.

— В такъв случай поздрави първия улегнал мъж в живота си.

— Ти не си първият арогантен и нахален мъж в живота ми!

— Но ще бъда последният. Най-важният — онзи, когото никога няма да забравиш. — О! Защо трябваше да каже това? Крис се оказа прав. Нямах да се справя с този човек.

— Кати, наистина ли смяташе, че можеш да изнудиш съпругата ми?

— Не, но опитах. Аз съм една глупачка. Очаквам твърде много, след което се ядосвам, защото нищо не се получава както искам. Когато бях малка, изпълнена с надежди и вдъхновения, не знаех, че ще ме нараняват толкова често.

Смятах, че ще стана твърда и ще преодоля болката, но после крехката ми черупка се пукаше и символично казано кръвта ми отново се смесваше с пролетите сълзи. Мъчех се да се убедя, че за всичко съществува причина и някой ден ще я разкрия. И когато достигна желаното, се надявам Бог да ми го даде. Вече знам, че няма да трае вечно. Приличам на кекс — винаги се пукам в средата и непрестанно търся липсващото парче, продължавам и продължавам, а то няма край, само начало.

— Не си честна към себе си — каза нежно Барт. — Знаеш къде е липсващото парче, или аз нямаше да съм тук.

Гласът му беше толкова тих и прелъстителен, че отпуснах глава върху рамото му, продължавайки танца.

— Грешииш, Барт. Не зная защо си тук. Не зная как да запълня дните си. Когато преподавам и синът ми е до мен, се чувствам жива, но когато той си легне и остана сама, не зная какво да правя. Знам, че Джори се нуждае от баща, а когато мисля за баща му, осъзнавам, че винаги съм постъпвала неправилно. Чета отзивите, които възхваляват огромния ми талант, но в личния си живот съм правила само грешки, така че постигнатото в професионално отношение няма никакво значение. — Спрях да движа краката си и се вцепених, после се опитах да скрия лицето си, но той го вдигна нагоре, избърса сълзите ми и задържа кърпата, така че да издухам носа си.

После настъпи мълчание. Дълго, тягостно мълчание. Погледите ни се срещнаха и сърцето ми започна бързо да тупти.

— Проблемите ти са прости, Кати — започна той. — Необходим ти е някой като мен, на когото му е нужен някой като теб. Ако Джори иска баща, аз пък искам син. Виж колко лесно се разрешават сложните проблеми.

„Прекалено лесно“, помислих си аз, при положение че той имаше съпруга, а аз бях достатъчно цинична, за да знам, че не би могъл да се интересува от мен.

— Нали обичаш съпругата си — ядосано заявих аз. Бутнах го. Не исках да го получа така лесно, а след трудна и дълга битка с майка ми.

— Мъжете също са лъжци — каза той. Част от жарта се бе изпарила от погледа му. — Имам съпруга и от време на време спим заедно, но тръпката я няма. Не я познавам. Не смятам, че някой я познава. Тя е обгърната в тайни и не ме допуска до себе си. Това продължава толкова дълго, че вече не ме е грижа. Може да запази тайните и сълзите си и да се справя сама с кошмарите или онова, което я терзае и я кара да се буди през нощта и да разглежда стария си албум. Сега е напълняла и пише, че си е направила пластична операция на лицето, така че няма да я позная, като се върне. Сякаш някога съм я познавал...

Наистина се изплаших... трябваше да го интересува! Как бих могла да съсипя един вече разпадащ се брак? Имах нужда да почувствам, че съм се справила с непреодолими пречки!

— Върви си! — казах аз и го бутнах. — Махни се от къщата ми! Не те познавам достатъчно добре, за да слушам проблемите ти и не ти вярвам.

Той се засмя, иронизирайки ме, възбуден от усилията ми да го избутам. Беше много възбуден. Очите му го издаваха. Хвана ме за раменете и ме дръпна към себе си.

— Престани! Погледни как си облечена! Накара ме да дойда тук с една-единствена цел! Е, ето ме, готов да бъда прелъстен. Прелъсти ме още първия път, когато те видях... и имах чувството, че те познавам от много отдавна. Никой не може да започне да си играе с мен, а после да се оттегли. Или ти печелиш, или аз, но ако си легнем двамата, на сутринта можем да открием, че и двамата сме спечелили.

Червените светлилки проблясваха: *Спри! Съпротивлявай се! Бори се!* Не направих нищо. Удрых гърдите му безуспешно, а той ме вдигна и ме преметна през рамо. С едната си ръка обгърна краката ми, за да спра да ритам, а с другата загаси лампите. В тъмното, докато все още го удрых по гърба, ме занесе в спалнята ми и ме хвърли върху завивката. Опитах се да стана, но той реагира много бързо. Не успях да използвам коляното си. Усети, че опитът ми като балерина може да ми помогне, така че се хвърли напред, хвана ме за кръста и двамата се стоварихме на пода. Отворих уста да извикам. Той притисна

разтворените ми устни с ръката си и закова раменете ми, сядайки върху краката ми, за да престана да се съпротивлявам.

— Кати, моя скъпа прелъстителко! Доста се потруди, скъпа. Много отдавна ме прелъсти. До седмицата преди Коледа ще си моя, а после ще се върне съпругата ми и няма да имам нужда от теб.

Ръката му освободи устните ми и смятах, че ще извикам, но вместо това казах:

— Поне не трябваше да те купувам с милионите на баща си! — Това го довърши.

Той брутално залепи устните си върху моите, преди да разбере какво става. Не исках да се случи по този начин. Исках да го възбудя, възпламеня, да го накарам да ме преследва и едва след продължителна гонитба, която майка ми трябваше да наблюдава, знаейки, че нищо не може да направи, защото в противен случай ще проговоря, да се предам. А той ме обладаваше по-грубо и по-безсърдечно, отколкото Джулиан в най-лошите ни моменти. Дивашки се хвърли върху мен. Извиваше се и се въртеше, докато ръцете му разкъсаха розовата ми рокля. Останах по чорапогаци. Той скоро ги смъкна, заедно със сребърните ми бикини.

Все още притискайки грубо устните си върху моите, той хвана ръката ми и я насочи към ципа на панталона си. Така я стискаше, че кокалчетата ми пращяха. Или трябваше да сваля ципа, или пръстите ми щяха да бъдат счупени. Така и не разбрах как успя да се освободи от дрехите си, докато ме притискаше гола под себе си. Когато свали всичко от себе си, освен чорапите, продължавах да се боря, да се въртя и да се извивам, да се опитвам да го одера или ухапя, докато ме целуваше и галеше. На няколко пъти ми се отдаде възможност да извикам, но дишах тежко и се опитвах да се вдигна и да го избутам от себе си. Той обаче го прие като покана. Влезе в мен, получи удовлетворение и излезе, без да почувствам нищо!

— Махай се! — извиках аз — Ще извикам полиция! Ще те изпратя в затвора с обвинения за физически тормоз и изнасилване!

Той се засмя победоносно, погали ме игриво под брадичката, след което се изправи и потърси дрехите си.

— О! — започна, имитирайки гласа ми. — Така се изплаших. — После стана съвсем искрен. — Нещастна си, нали? Не се получи, както

го бе планирала, но не се отчайвай, утре ще се върна и може би ще ми доставиш достатъчно удоволствие, за да реша и аз да те задоволя.

— Имам пистолет! (Не притежавах такъв!) Ако посмееш да стъпиш в тази къща, ще те убия. Ти си звяр, а не човек.

— И съпругата ми често казва така — каза той, докато безсрамно закопчаваше панталоните си, без дори да се обърне с гръб. — И на нея ѝ харесва, така както на теб. За утре вечер можеш да приготвиш Биф Уилингтън, салата и за десерт шоколадов мус. След като ме угоиш, можем да изгорим калориите по най-приятния начин — нямам предвид тичане. — Засмя се, поздрави ме, прибра краката си като войник, след което се спря до вратата, а аз седнах и притиснах остатъците от роклята си до гърдите си.

— Утре по същото време и ще остана през нощта, ако се държиш с мен както трябва.

Излезе и тръшна вратата след себе си. Да върви по дяволите! Разплаках се, но не от самосъжаление. Бях толкова вбесена, че можех да го разкъсам на части. Биф Уилингтън! Щях да го посипя с арсеник!

Едно малко гласче се разнесе от коридора:

— Мами... страх ме е. Плачеш ли, мами?

Бързо си облякох халата и го извиках да влезе, после силно го прегърнах.

— Миличък, мама е добре. А ти си сънувал лош сън. Мама не плаче... виждаш ли? — Бях избърсала сълзите.

Докато двамата с Джори закусвахме, пристигнаха три дузини червени рози с дълги стебла. Малката картичка гласеше: „Испращам ти голям букет от рози — по една за всяка нощ, в която ще притежаваш сърцето ми!“

Без име. И какво трябваше да направя с три дузини рози? Джори реши какво да правим с тях!

— О, мамо, колко са красиви! Розите на чичо Пол!

Не ги изхвърлих заради Джори, а ги наредих в много вази и ги разпръснах из цялата къща. Той бе очарован и когато го заведох в балетната школа, разказа на всичките ми ученици как навсякъде вкъщи има рози, дори и в банята.

Следобед закарах Джори в детската градина, която много обичаше. Джори вече можеше да пише името си, а бе само тригодишен. Казвах си, че прилича на Крис, красив, умен, талантлив — о, моят Джори си имаше всичко, освен... баща. От ясните му сини очи искреше интелигентност.

В пет и половина един куриер остави малък пакет пред входната ми врата. Изпратен беше препоръчано, така че трябваше да се разпиша за него. В голямата кутия имаше една по-малка, а вътре бе поставена кутия за бижута, която бързо отворих, докато Джори ме наблюдаваше с огромно любопитство. Една роза, покрита с диаманти, лежеше върху черното кадифе. Картичката гласеше: „Вероятно тази роза повече ще ти хареса!“ Оставих украшението настрана като дреболия, купена с нейните пари — всъщност тя не беше от него, също както и истинските рози.

Барт смело се появи точно в седем и половина, както беше казал. Независимо от всичко аз с готовност го пуснах да влезе и го заведох мълчаливо до масата, без да се притеснявам за коктейли и други неща. Масата беше подредена дори по-прилежно от предишната вечер. Бях извадила някои кашони и ги бях разопаковала, така че върху масата се намираха най-хубавите ми поставки и сребърни чинии за сервиране. Никой от нас не продумваше. Изпратените от него рози, с които молеше за извинение, бяха поставени в кутия близо до чинията му. Върху празната му чиния бе положена кадифената кутия с диамантената брошка. Наблюдавах изражението му, когато несприхотливо отмести кутията, както и цветята. След това от джоба си извади прегънатата бележка и ми я подаде.

„Причините, поради които те обичам, нямат начало и край. Обикнах те, преди да те позная, и любовта ми е без причина или цел. Кажи ми да си тръгна и ще го направя. Но запомни, че ако ме отблъснеш, цял живот ще си спомням за любовта, която можеше да бъде наша, а когато умирам, ще те обичам дори още повече.“

Вдигнах очи и го погледнах за първи път, откакто влезе.

— Поезията ти ми е позната, но е малко странна.

— Съчиних го преди няколко минути, как би могло да ти звучи познато? — Посегна към сребърния капак, който трябваше да закрива Биф Уилингтън. — Предупредих те, че съм адвокат, а не поет... така че това обяснява странността ѝ. Поезията не бе любимият ми предмет в училище.

— Очевидно.

— Постарах се — каза той с горчива усмивка, като ме погледна предизвикателно, преди да сведе очи към огромната чиния, съдържаща един хотдог и малко консервиран зелен фасул. Изненадата в погледа му ми достави такова удоволствие, че почти го харесах.

— Това е любимото ядене на Джори — заявих тържествуващо аз. — Такава бе нашата вечеря и след като за нас бе добра, реших, че и на теб ще ти хареса, така че ти отделих малко. Тъй като вече съм яла, всичко тук е за теб.

Той се намръщи, погледна ме ядосано и захапа хотдога, който бях убедена, че е студен почти колкото фасула. Но Барт изяде всичко и изпи млякото си, а за десерт му връчих една кутия с бисквити с форма на животни. Отначало погледна с мълчаливо учудване кутията, после я отвори, хвана един лъв и отхапа главата му.

След като беше изял всички бисквити и бе събрал трошите, ме погледна с такова неодобрение, че трябваше да стана по-малка и от мравката.

— Разбирам, че си една от онези свободомислещи жени, които отказват да направят каквото и да било, за да доставят удоволствие на мъжете.

— Грещиш. Така се държа само с някои мъже. Има мъже, които обожавам, боготворя и ги чакам като робиня.

— Ти ме накара да се държа така! — защити се той. — Да не мислиш, че съм си го представял по този начин. Защо облече такава рокля?

— Тя се предпочита от всички шовинистично настроени мъже.

— Аз не съм шовинист и ненавиждам подобни рокли.

— Сега повече ли ти харесвам? — Изпънах се и му посочих стария си пуловер. Джинсите ми бяха избелели, а косата ми бе прибрана назад и завързана. Бях пуснала свободно няколко кичура

около лицето си, за да изглеждам по-привлекателна. Бях без грим. Барт беше облечен убийствено.

— Поне изглеждаш истинска и си готова да ме оставиш аз да те прелъстя. Ако презирам нещо, то това са силните жени, с поведение като твоето снощи. Очаквах нещо по-стилно от теб, а не тази рокля, която разкриваше цялото ти тяло и ми отнемаше възможността сам да го открия. — Сви вежди и промърмори. — От проклетата курвенска червена рокля в сини джинси. За един ден се превърна в девойка.

— Роклята беше с цвят на рози, а не червена! Освен това, Барт, силните мъже като теб винаги харесват слабите и глупави жени, защото всъщност се страхуват от агресивните жени!

— Аз не съм слаб и мекушав, а мъж, който иска да се чувства като такъв, а не като средство, с което искаш да постигнеш целта си. Що се отнася до слабите жени, аз ги презирам толкова, колкото и агресивните. Какво, по дяволите, се опитваш да направиш с мен? Защо ме мразиш толкова? Изпращам ти рози, диаманти, имитирам поезия, а ти дори не искаш да си срещеш косата.

— Видя какво представлявам всъщност и сега вече можеш да си тръгваш. — Изправих се, отидох до входната врата и я отворих. — Ние не си подходяме, Барт. Върви при жена си. Върни се при нея, защото аз не те искам.

Той тръгна бързо, сякаш за да се подчини, после ме грабна на ръце и ритна вратата.

— Обичам те, Бог да ми е на помощ, струва ми се, че цял живот съм те обичал.

Гледах го невярващо, дори когато сваляше фибите от косата ми. По стар навик я разтръсках, така че тя зае естествената си форма. Той се усмихна леко и вдигна лицето ми към неговото.

— Мога ли да целуна истинските ти устни? Много са красиви. — Без да дочака позволение, леко докосна устните си в моите. О, какво разтърсващо усещане от една кратка целувка! Защо всички мъже не знаеха, че трябва да започват по този начин? Коя жена желаше да бъде разкъсана и да се задави от нахалния език? Не и аз. Искях да ме докосват като струните на цигулка, пианисимо, продължително време, да премина през легато и да достигна кресчендото. Искях да се отправя към върховете на екстаза, които можех да достигна само след подходящите думи, целувки и докосвания. Ако снощи не бе направил

нищо за мен, тази вечер използваше всичките си умения. Отведе ме до звездите, където и двамата експлодирахме, като се притискахме един до друг, а после го направихме отново и отново.

Цялото му тяло бе покрито с косъмчета. Джулиан нямаше косми, с изключение на една тънка лента, която се спускаше до пъпа му. И той никога не ми целуваше краката, които миришеха на рози от продължителната баня, целуваше всеки пръст, след което започна да се движи нагоре. Усещах погледа на баба ми — сивите ѝ очи ни пронизваха и ни изпращаха в ада. Извърнах глава, за да прогоня видението, и се отдадох на този мъж, който се държеше с мен като с любима.

Но той не ме обичаше, бях убедена в това. Използваше ме като заместничка на съпругата си, а когато тя се върнеше, никога нямаше да го видя. Знаех го, разбирах го, но въпреки това вземах и давах, докато накрая заспахме в прегръдките си.

Когато заспах, започнах да сънувам. Джулиан бе в сребърната кутия, която татко ми подари за шестия рожден ден. Въртеше се непрекъснато, а очите му ме обвиняваха. После си пусна мустаци и се превърна в Пол, който ме гледаше тъжно. Бързо се затичах, за да го спася, защото музикалната кутия бе се превърнала в ковчег... и вътре открих Крис, със затворени очи и ръце, скръстени на гърдите. Крис!

Събудих се, открих, че Барт си е тръгнал, а възглавницата ми е мокра от сълзи. Защо започна всичко това, мамо? *Защо?*

Хванах здраво ръката на малкия си син и го изведох в студената сутрин. В далечината дочух името си и с него познатия мирис на рози. Пол, защо не дойдеш и не ме спасиш от самата мен? Защо ме викаш само в мислите си?

Първо действие бе приключило. Второто щеше да започне, когато майка ми разбереше, че нося детето на Барт. Тогава щеше да плати и баба ми. А когато вдигнах поглед, видях, че планините са се извили в самодоволна усмивка. Най-накрая бях отвърнала на повика им. На пронизителния им отмъстителен вой.

ОТНОВО ПРИ БАБА

Фоксуърт Хол бе разположен в края на една задънена улица — най-голямата и най-внушителната сграда от многото красиви домове и единствената, която се намираше високо на хълма и приличаше на замък. Наблюдавах я дни наред и кроях планове.

Не се налагаше двамата с Барт да се срещаме скришом. Къщите бяха доста отдалечени, така че никой не го забелязваше, когато се промъкваше при мен през задната врата, водеща в ограден двор. Понякога се срещаме в някой далечен град и се любехме диво и нежно. И въпреки това душата ми се сви, когато по време на един обяд той каза:

— Тя ми се обади тази сутрин, Кати. Ще се върне преди Коледа.

— Добре — отвърнах аз и продължих да хрупам салатата си.

— Това означава, че няма да можем да се срещаме толкова често.

Не ти ли е мъчно?

— Ще намерим начин да се виждаме.

— Как можеш да си толкова лоша!

— Не драматизирай нещата. За мъжете всички жени са чудовища, за себе си — също. Ние представляваме най-опасните врагове за самите нас. Не е необходимо да се развеждаш и да се отказваш от богатството й. Въпреки че тя ще те надживее и ще има възможност да си закупи друг млад съпруг.

— Понякога се държиш отвратително като нея! Тя не ме е купила! Обичах я! И тя ме обичаше! Бях луд по нея, както сега съм луд по теб. Но тя се промени. Когато се срещнахме, беше мила и привлекателна, но се промени. — Той напъха салатата в устата си и ожесточено започна да я дъвче. — Винаги е била загадка за мен — също както си и ти.

— Барт, скъпи — започнах аз, — съвсем скоро всички мистерии ще се разбулят.

Той продължи, сякаш не го бях прекъснала:

— И баща й беше пълна загадка. Като го гледаш, смяташ, че е един джентълмен, но всъщност имаше стоманено сърце. Мислех, че

съм единственият му адвокат, но се оказа, че има още шест, като всеки отговаряше за различни задачи. Моят беше да направя завещанията му. Промени ги поне десетина пъти, въпреки че до смъртта си разсъждаваше съвсем нормално. Последното условие бе най-лошото. Лишаваше го от наследници, завинаги, разбира се.

— Тогава ти наистина си работил като адвокат?

Той се усмихна горчиво и отвърна:

— Разбира се. Сега също практикувам. Всеки мъж трябва да се занимава с нещо смислено. Колко пъти би могла да обиколиш Европа, преди да ти доскучае? Виждаш едни и същи лица, които правят едни и същи неща. Голямото богатство ти дава всичко, освен здраве, така че те нямат мечти и желания и се отегчават до смърт.

— Защо не се разведеш и не извършиш нещо смислено в живота си?

— Тя ме обича. — Така каза. Кратко. И мило. Щеше да остане с нея, защото тя го обичаше.

— Когато за първи път се срещнахме, ти ми каза, че я обичаш, а после го отрече. Каква е истината?

Барт се замисли за миг.

— Честно казано, мила балерино, чувствам се объркан и раздвоен. Обичам я и я мразя. Някога мислех, че е такава, каквато си ти сега. Моля те, не ми причинявай същата болка като нея. Издигах стена между нас, защото знаеш нещо, което аз не зная. Не се влюбвам лесно и бих желал да не те обичам.

Изведнъж се превърна в нещастно малко момче, което се страхува, че любимото му куче ще го предаде и животът му никога няма да бъде същият.

— Барт, заклевам се, че ще настъпи ден, в който ще научиш всички мои и нейни тайни, но дотогава казвай, че ме обичаш, дори и да не е така, защото не бих могла да бъда щастлива, ако не знам, че ме обичаш поне малко.

— Малко ли? Струва ми се, че цял живот съм те обичал. Дори когато те целунах за първи път, изпитвах чувството, че съм го правил и преди. Защо?

— Съдба.

Трябваше да направя нещо, преди майка ми пристигне. Един ден, когато няхах часове, се промъкнах във Фоксуърт Хол по тайните

пътища. Използвах стария дървен ключ, направен преди години от Крис. Беше четвъртък. Всички прислужници трябваше да се в града. От Барт бях научила какъв е дневният режим на баба ми. Знаех, че по това време баба ми си почива. Трябваше да се намира в малката стая зад библиотеката, същата стая, в която стоеше дядо ни през последните дни от живота му, докато горе, на тавана, ние чакахме да умре и смъртта му да ни освободи.

Лесно открих библиотеката. О, каква библиотека! В Клеърмонт нямаше библиотека с толкова много книги. На някогашното масивно бюро на дядо ми бе поставена снимката на Барт. Много от вещите показваха, че Барт често използва стаята като свой кабинет, за да прави компания на тъщата си. Под един удобен стол близо до огромната камина се намираха кафявите му чехли. Зад френските прозорци се простираше тераса, която гледаше към обикновена градина с фонтан, който пръскаше вода върху каменни стъпала и се изливаше в басейна. Приятно, слънчево място за един инвалид.

Разгледах доста неща и това задоволи любопитството ми, потискано от години. Потърсих тежката врата в края на библиотеката. Зад тази врата се намираше баба ми — вещицата. Отново си представих как изглеждаше, когато дойдохме в тази къща. Извисяваше се над нас, тялото ѝ бе стегнато и здраво, очите ѝ — жестоки и груби, ни наблюдаваха без капчица състрадание. Тя дори не се усмихна на осиротелите деца за добре дошли.

В паметта ми изплува и споменът от втората нощ, когато баба нареди на майка ни да се съблече и да ни покаже гърба си, покрит с кървави белези. Преди да видим този ужас, тя хвана Кари за косата, а Кори се нахвърли върху нея, като се опита да я удари с малката си бяла обувка, да я нарани и да я ухапе. Тя го запрати настрани с един мощен удар, само защото той искаше да защити любимата си близначка, която пицеше. А как се отнесе с мене. Наказанието ѝ беше жестоко и безсърдечно, защото се опита да унищожи косата ми, която толкова харесвах. Крис цял ден се опитваше да махне катрана от косата ми. После ни държа без храна и мляко цели две седмици! Да! Заслужаваше да ме види отново! Точно както се бях зарекла в деня, когато ме би с камшик, че ще дойде момент, в който тя ще е беззащитна, а аз ще размахвам камшика и ще държа храната далеч от устата ѝ!

О, сладка ирония на съдбата — тя се радваше на смъртта на съпруга си, а сега лежеше в леглото му, дори по-беззащитна и самотна от него! Съблякох тежкото си зимно палто, свалих ботушите си и си сложих палците от бял сатен. Трикото ми бе бяло и под него прозираше розовата ми кожа. Развързах косата си и тя се спусна свободно като златен водопад по гърба ми. Сега щеше да види и да завижда на косата, която катранът не успя да съсипе.

Пригответи се, бабо! Идвам!

Много тихо се промъкнах до вратата и внимателно я отворих. Тя лежеше върху високо болнично легло с притворени очи. Слънцето падаше върху блестящото ѝ розово теме, като ясно разкриваше плешивостта ѝ. О, колко възрастна изглеждаше! Така дребна и малка. Къде беше гигантът, когото познавах? Защо не носеше роклята от сива тафта? Защо изглеждаше толкова жалка?

Явно готвеше се да заспи, но като чу вратата, очите ѝ бавно се разтвориха. После се разшириха. Тя ме позна. Тънките ѝ устни се разтрепериха. Тя се страхуваше! Слава Богу! Дошло бе моето време! Но се спрях притеснено на вратата. Бях дошла да си отмъстя, а времето ме бе ограбило. Защо тя не бе чудовището, което си спомнях? Искях да изглежда както някога, а тя бе стара болна жена с почти плешива глава. Малкото коса, която ѝ бе останала, бе завързана над главата ѝ с копринена розова панделка. Тя ѝ придаваше детски вид.

Някога беше висока около шест фута и тежеше около двеста паунда. Огромните ѝ гърди приличаха на каменни планини. Сега те висяха като стари чорапи и достигаха до мекия ѝ корем. Ръцете ѝ приличаха на изсъхнали клони. Но докато се наблюдавахме в пълно мълчание, в очите ѝ пламна гняв. „Дяволско изчадие — би изкрещяла, ако можеше. — Махай се от дома ми! Вън, дяволско поколение!“ Но тя не можеше да изрече нито една от тези думи.

А аз мило я поздравих:

— Здравей, скъпа бабо! Колко се радвам да се видим отново! Помниш ли ме? Аз съм Кати, едно от децата, които скри, като всеки ден ни носеше храна в кошница. Идваше всеки ден в шест и половина, с термос с мляко и с половин термос хладка супа. Защо поне веднъж не ни донесе гореща супа? — Влязох в стаята и затворих вратата. И едва тогава тя забеляза върбовия клон, който бях скрила зад гърба си.

Ударих клона по дланта си.

— Бабо — започнах мило аз, — спомняш ли си деня, в който наби майка ни с камшик?

Ужасените ѝ очи бяха приковани в клона. Колко щастлива бях, че Барт ми каза, че е съвсем нормална. Прозрачните ѝ сиви очи бяха заобиколени от червени бръчки като прорези, които не кървят. Тънките, извити устни сега приличаха на илик и се извиваха около дълбоките бръчки под носа ѝ. И ако искате ми вярвайте, но върху яката на жълтия ѝ памучен жакет бе закачена диамантената брошка. Никога не я бях виждала без нея.

— Помниш ли близнаците, бабо? — попитах аз. — Сладките петгодишни деца, които пусна в къщата си и нито веднъж, докато бяха тук, не произнесе имената им. Кори е мъртъв и ти знаеш това, но мама каза ли ти за Кари? Тя също умря. Не порасна, защото бе лишена от слънчевата светлина и чист въздух. Лишена бе и от любов, и сигурност. Двамата с Крис излизахме на покрива, за да се печем на слънце, но близнаците се страхуваха. Знаеш ли, че прекарвахме часове на покрива... не, не знаеше, нали?

Тя леко се раздвижи, сякаш се опитваше да се скрие. Тържествувах, докато я наблюдавах как се страхува, бях щастлива, че поне малко може да се движи. Очите ѝ бяха като моите на времето — огледала, които отразяваха всичките ми чувства, а тя не можеше да извика за помощ! Разчиташе на милостта ми.

— Спомняш ли си втората ни нощ, обична ми бабо? Вдигна Кари за косата, а сигурно си знаела колко боли. После удари Кори и той се завъртя, а него също го болеше — той просто се опитваше да защити сестра си. Горката Кари, как скърбеше за Кори. Тя срещна едно мило момче на име Алекс. Обикнаха се и щяха да се женят, когато разбра, че той ще става проповедник. Това съсипа Кари. Тя изпадна в дълбока депресия, защото ти ни научи, че никой от нас не е достатъчно съвършен, за да задоволи Господа. И се случи нещо ужасно! Сега чуи какво се случи заради теб! Защото ти ѝ внуши, че е грешна по рождение и ще остане такава, независимо колко добре се държи! Тя ти повярва! Кори бе мъртъв. Тя знаеше, че той е умрял от арсеника върху поничките. Тя решила, че не може да оправдае очакванията на хората, които търсят съвършенството, и си купила отрова. Купила един пакет с дванайсет понички и ги поръсила с арсеник! Изяла всички, освен една,

а и тя бе нахапана. Двете с майка ми я убихте така, както убихте и Кори! Презирам те, стара жено!

Не ѝ казах, че повече мразя майка си. Баба никога не ни бе обичала. Но майката, която ни роди, която се грижеше за нас и ни обичаше, докато татко беше жив... това бе съвсем друга история, непоносима, кошмарна история! И нейното време наближаваше!

— Да, бабо, Кари също е мъртва, защото искаше да умре като Кори и да отиде при него в рая.

Очите ѝ премигнаха и тя леко потръпна. Тържествувах.

Извадих кутията, която съдържаше дългата коса на Кари. Отне ми часове докато я сплета в дълга златна плитка. В единия край бе вързана с червена копринена панделка, а в другия с виолетова.

— Погледни, стара вещице, това е косата на Кари — част от нея. Запазих я не само заради Крис и мен, но и за да я покажа на теб и майка ни... защото вие двете убихте Кари, така както убихте и Кори!

Бях полудяла от омраза! Желанието за мъст ме заслепяваше и ръцете ми трепереха. Приблжих се до леглото и размахвах светлата коса с веселите панделки пред изплашените ѝ очи.

— Красива е тази коса, нали? Твоята някога била ли е такава? Не! Убедена съм, че не е била! Нищо по теб не би могло да е красиво! Нищо! Дори когато си била млада! Затова така си ревнувала от мащехата на съпруга ти!

— Засмях се, когато тя премигна. — Да, скъпа бабо, сега вече знам много повече за теб. Зет ти ми разказа всички тайни, които майка ми е споделила с него! Съпругът ти, Малкълм, е бил влюбен в помладата съпруга на баща си, която е била десет пъти по-нежна и по-красива от теб! Така че когато Алисия родила син, ти си подозирала, че детето е от съпруга ти, и затова си мразила баща ни. Дала си му образование и всичко най-добро, за да развие усет към богатия живот и да страда повече, когато след това сте го изхвърлили и лишили от наследство. Но баща ми ви е изиграл, нали? Откраднал е единствената ви дъщеря, която ти също си мразела, защото баща ѝ я е обичал повече от теб. Чичото и племенницата са се омъжили. Но ти си грешала за Алисия, защото майката на баща ми е презирала Малкълм! Тя се е борила с него и детето ѝ не е било от съпруга ти.

Тя ме гледаше с празен поглед, сякаш миналото вече нямаше значение. Важно бе единствено настоящето и клонът в ръцете ми.

— Сега ще ти кажа нещо, дърта жено, което трябва да знаеш. Никога не е съществувал по-добър човек от баща ми или по-почтена жена от майка му. Но недей да си лежиш спокойно и да смяташ, че съм наследила добрите черти на Алисия или на баща ми... защото аз приличам на теб! Безсърдечна съм! Никога не прощавам! Мразя те за убийството на Кори и на Кари! Мразя те, че ме превърна в това, което съм! — Изгубих самообладание и изкрещях, като забравих за сестрата, която си почиваше в дъното на коридора. Искях да я натъпча с арсеник, да седя и да я наблюдавам как умира пред очите ми като Кари. Завъртях се в стаята, за да се освободя от гнева си, вдигнах крака и ѝ показах красивото си тяло, след което се приближих и казах: — През всички тези години, докато бяхме затворени, ти не споменавах имената ни и не поглеждаше Крис, защото той приличаше на баща ни и на съпруга ти на младини, преди да го превърнеш в дявол. За всичко обвиняваш грешните души на хората, като пренебрегваш истината. *Парите управляват тази къща!* Омъжил се е за теб заради парите ти и ти си знаела за това! Алчността ни доведе тук. Тя ни заключи и отне три години и четири месеца от живота ни, остави ни на милостта ти, а ти не показва такава дори към собствените си внуци — единствените ти внуци. Никога не те развълнувахме, нали? Въпреки че в началото се опитвахме. — Сkochих на леглото и я ударих с плитката на Кари — мекия камшик, от който не болеше, въпреки че тя се сви от докосването. След това хвърлих косата на Кари върху нощното шкафче и размахвах клоната пред очите ѝ. Танцувах и се въртях около леглото ѝ, около скованото ѝ тяло, а дългата ми коса описваше златен кръг.

— Спомняш ли си как наказваше майка ни, преди да я намразим? Длъжница съм ти за това. Дълга ти още и камшичните удари по Крис и по мен, както и всички останали неща. Не те ли предупреждавах, че ще настъпи момент, в който ще държи камшик в ръка, а кухнята ще е пълна с храна, която не можеш да изядеш? Е, този ден настъпи, бабо!

Притворените ѝ сиви очи на изпитото лице излъчваха омраза и сила. Предизвикваха ме да я ударя, предизвикваха ме.

— Какво да направя първо — сякаш питах себе си? — Да използвам камшика или горещия катран? Откъде взе катрана, бабо? Винаги съм се чудила откъде го намери. Планирала си го предварително и си изчаквала повод да го използваш? Ще ти призная нещо сега, което не знаеш. Крис не ме подстрига, подстрига само

челото ми, за да те заблуди, че съм гологлава. Под кърпата, която вързах на главата си, криех дългата коса, която той спаси. Да, вещице, любовта спаси косата ми. Любовта, която ти никога няма да изпиташ.

Тя издаде някакъв гърлен звук и в този момент ми се искаше да може да говори!

— Скъпа бабо, защо не ми кажеш откъде да взема катран? Не успях да намеря. Затова ще използвам горещ восък. Можеше да използваш стопен восък, защото и той щеше да свърши същата работа. Не се ли сети да разтопиш няколко свещи? — усмихнах се злоецо. — О, скъпа бабо, как ще се позабавляваме! И никой няма да разбере, защото не можеш да говориш и да пишеш, а само ще лежиш и ще страдаш.

Съвестта ми се бе свила близо до тавана и наблюдаваше засрамено изблика ми на гняв. Част от мене изпитваше съжаление към тази възрастна жена, прекарала два инсулта. Но друга част от мене бе изтъкана от злоба и желание за мъст. Изведнъж дръпнах чаршафите и одеялата, с които бе завита. Облеклото ѝ приличаше на болничен халат, разцепен и вързан на гърба ѝ, тъй като нямаше отвор отпред. Бледа жълта памучна дреха с огромната диамантена брошка. Нищо чудно да сложат тази брошка и на погребалното ѝ облекло.

Гола! Трябваше да я съблека така, както тя съблече Крис и мен. Безмилостно грабнах края на евтиното ѝ памучно облекло и без угризения го дръпнах нагоре към мишниците ѝ. То се нагъна и почти закри лицето ѝ. После погледнах тялото ѝ с омраза и отвращение, както тя бе направила навремето със студените си очи и стиснатите устни, когато бях на четиринайсет и ме бе хванала да се оглеждам в огледалото и да се наслаждавам на фигурата си. Безмилостно и без да проявявам нежност, я обърнах по корем.

— Сега ще те набия, бабо — казах безсърдечно аз. — Много отдавна се заклех, че ще го направя, ако ми се отдаде възможност. — Затворих очи и се помолих на Господ да опрости постъпките ми, вдигнах ръка и замахнах с върбовия клон. Стоварих го с най-голямата си сила върху голия ѝ задник.

Тя потръпна. Издаде някакъв гърлен звук, след което изпадна в безсъзнание. Дори се напика. Разплаках се. Плачех, докато тичах към банята, за да открия гъба, сапун и тоалетна хартия, за да я почистя.

След това я измих и намазах с крем огромния белег, който бях направила.

Обърнах я по гръб, оправих нощницата ѝ и едва тогава проверих дали е жива. Сивите ѝ очи се разтвориха и ме погледнаха безчувствено, докато сълзите се стичаха по лицето ми. После, докато плачех, очите ѝ заблестяха в безмълвен триумф!

Безгласно ме наричаше страхливка! *Зная, че си само едно слабо създание. Убий ме! Хайде, убий ме! Предизвиквам те да го направиш, давай!*

Втурнах се към библиотеката. Побесняла хванах първия свещник, изпречил се пред погледа ми и се затичах обратно към нея, но няхах кибрит! Върнах се отново в библиотеката и прерових бюрото на Барт. Той пушеше, следователно трябваше да има кибрит или запалка. Открих един.

Свещите имаха цвят на слонова кост — величествени като къщата. Очите ѝ се изпълниха с ужас. Запалих свещта и я наблюдавах как се разгаря, после я наведох над главата ѝ, докато стопеният восък започна да капе по косата и темето ѝ. Вероятно паднаха пет или шест капки. Не издържах повече. Тя се оказа права. Бях страхливка, не можех да бъда като нея.

Загасих свещта и я върнах обратно в свещника.

В момента, в който се озовах в балната зала, се сетих, че съм забравила скъпоценната плитка на Кари. Затичах се да я взема. Баба ми лежеше, както я бях оставила, само главата ѝ бе извърната и две огромни сълзи блестяха в очите ѝ, вторачени в красивата коса на Кари. О! Сега получих удовлетворение!

Барт прекарваше по-голяма част от времето си в малката ми къща, а не в огромния си дом. Засипваше мен и сина ми с подаръци. В дните, когато не бе на работа, закусваше, обядваше и вечеряше с нас. Смятах, че офиса̀т му служи повече като фасада, за да се чувства полезен. Бях се превърнала в държанка. Плащаше ми, за да му бъде любовница.

Джори бе възхитен от кожените ботуши, които Барт му подари.

— Ти ли см моят татко? — попита синът ми, който щеше да навърши четири години през февруари.

— Не, но определено бих желал да бъда.

В мига, в който Джори изхвърча на двора, потропвайки с крачета и наблюдавайки, новите си каубойски ботуши, Барт се обърна към мен и се отпусна уморено на стола.

— Не можеш да си представиш какво се е случило вкъщи. Някакъв садист е полял с въськ косата на тъща ми. А върху задните ѝ части има голям белег, който не може да заздравее. Сестрата не може да си го обясни. Разпитах Оливия дали е някой, когото познава, някой от прислужниците. Тя премигна два пъти, което означава „Не“. Едно премигване означава „Да“. Би трябвало да е някой от прислужниците, но не мога да си обясня как би могъл да е толкова жесток и да измъчва беззащитна жена, която не може да се движи. Обещах на Корин, че ще се грижа добре за нея, а сега задникът ѝ е в такова състояние, че трябва да лежи по корем два, три часа на ден, а през нощта я обръщаме.

— О! — въздъхнах аз, като леко ми призля. — Колко жалко! Защо не може да заздравее?

— Има лошо кръвообращение. — Тогава той се усмихна мило, като слънце след буря. — Не се притеснявай, скъпа. Проблемът е мой и неин, а не твой. — Разтвори ръце и аз бързо се отпуснах в прегръдката му, докато той ме целуваше страстно, преди да ме отнесе в спалнята. Положи ме на леглото и започна да ме съблича. — Бих могъл да извия врата на идиота, който го е направил.

След като се любихме, останахме да лежим прегърнати, заслушани в свистенето на вятъра, премесено със смеха на Джори. Започнаха да падат снежинки. Знаех, че трябва да стана, преди Джори да се е върнал просто защото иска да ни съобщи за снега. Въздъхнах, целунах Барт и с нежелание се измъкнах от прегръдката му. Обърнах му гръб, за да обуя бикините си, а той се подпря на лакът и ме загледа.

— Много си красива отзад — заяви. Благодарих му.

— А как изглеждам отпред? — Каза, че не съм лоша и аз му хвърлих една обувка.

— Кати, защо не ми казваш, че ме обичаш?

Завъртях се озадачена.

— Ти казвал ли си ми го някога и мислил ли си го наистина? — попитах ядосано.

— Откъде знаеш, че не си го мисля?

— Сега ще ти обясня. Когато обичаш някого, искаш да си с него през цялото време. Но ти избягваш темата за развода и по този начин ми показваш какво е моето място в живота ти.

— Кати, страдала си, нали? Не искам да те наранявам повече. Играеш си с мен. Винаги съм го знаел. Какво значение има дали всичко е само секс или любов? И би ли ми казала как да разбере къде свършва едното и започва другото?

Саркастичните му думи се забиха като нож в сърцето ми, защото по някакъв начин, без да искам, бях се влюбила лудо в него.

Според ентусиазираните думи на Барт дълго отсъствалата му съпруга се бе върнала от курорта подмладена и прекрасна.

— Отслабнала е двайсет паунда. Заклевам се, че пластичната операция на лицето ѝ е извършила чудеса! Изглежда прекрасно и по дяволите, толкова прилича на теб!

Лесно бе да разбере колко е впечатлен от новата си подмладена съпруга. После ми обясни колко съм му необходима, но тонът му красноречиво говореше за обратното.

— Кати, докато е била в Тексас, тя се е променила. Станала е каквато беше преди, любящата жена, за която се ожених.

Мъже! Колко наивни бяха те! Разбира се, че майка ми щеше да се държи по-мило и по-нежно с него сега, след като знаеше, че си има любовница, и тя е собствената ѝ дъщеря. Би трябвало да е разбрала, защото всички говореха за това.

— Тогава защо си при мен, когато съпругата ти се е върнала и много прилича на мен? Защо не се облечеш и не ми кажеш „Сбогом“ завинаги? Кажи, че ни беше хубаво, но всичко свърши, а аз ще ти „пожелая приятно прекарване“, преди да те целуна за довиждане.

— Е-е — започна той като ме придърпа към голото си тяло. — Не съм казал, че тя изглежда толкова добре. И освен това ти притежаваш нещо специално. Не мога да го назова. Не мога да го разбера. Но знам, че не бих могъл да живея без теб. — Каза го сериозно, а истината прозираше в очите му.

Бях спечелила!

Съвсем случайно се срещнах с майка ми в пощата. Тя изтръпна, когато ме видя. Вдигна по-високо прекрасната си глава, докато се обръщаше и се правеше, че не ме познава. Можеше да ме отблъсне както Кари, въпреки че бе съвсем очевидно, че сме майка и дъщеря, а не непознати. Аз не се държах като Кари. Отнесох се към нея, както тя се отнасяше с мен, безразлично, сякаш не съществуваше и никога нямаше да съществува. Но докато нетърпеливо чаках да получа марките си, видях майка ми да навежда очи и да проследява неуморните стъпки на сина ми, който искаше да разучи всичко. Джори беше красиво, грациозно и очарователно дете, което привличаше погледа, и всеки искаше да спре и да го погали по главата. Движеше се невинно, спокойно и се държеше непринудено с всички, защото смяташе, че светът му принадлежи и всичко го обичат. Обърна се, улови погледа на майка ми и се усмихна.

— Здравей — поздрави я той. — Красива си... като мама.

О, как говорят децата! Колко са невинни и назовават нещата, които възрастните инстинктивно отказват да забележат. Той се приближи и докосна коженото ѝ палто.

— И мама има кожено палто. Тя е балерина. Ти танцуваш ли?

Тя въздъхна, а аз притаих дъх. Виждаш ли, мамо, имаш внук, когото никога няма да прегърнеш. Никога няма да го чуеш да произнася името ти... никога!

— Не — прошепна тя. — Аз не съм балерина. — Сълзи замъглиха погледа ѝ.

— Мама може да те научи.

— Много съм възрастна — промълви тя и отстъпи.

— Не, не си — каза Джори и се опита да хване ръката ѝ, сякаш за да ѝ покаже пътя, но тя отстъпи назад, погледна ме, изчерви се и потърси носна кърпа в чантата си.

— Имаш ли малко момче, с което мога да си играя? — попита синът ми, загрижен за сълзите ѝ, сякаш съществуването на дете би компенсирало незнанието ѝ да танцува.

— Не — слабо прошепна тя. — Нямам деца.

Тогава се приближих и казах грубо:

— Някои жени не заслужават да имат деца. — Платих марките си и ги пуснах в чантата. — Някои жени, като вас, госпожо Уинслоу, предпочитат парите пред децата, които биха могли да им попречат да

прекарат добре времето си. Само времето ще ви покаже дали сте взели правилното решение.

Тя се обърна и отново потрепери, сякаш кожата не можеха да я стоплят. След това излезе от пощата и се отправи към черната лимузина. Излезе като царица с високо вдигната глава, а Джори ме попита:

— Мамо, защо не хареса тази красива жена? На мен много ми хареса. Прилича на теб, но не е толкова красива.

Не отговорих, въпреки че за малко щях да кажа нещо толкова грозно, което той никога нямаше да забрави.

Същата вечер на здрачаване седях до прозореца и гледах към Фоксуърт Хол, чудейки се какво правят Барт и майка ми. Ръцете ми лежаха отпуснати върху корема ми, който все още бе стегнат. Един пропуснат цикъл не означаваше нищо, но аз желаех детето на Барт и малките неща ме караха да вярвам, че съм бременна. Той нямаше да напусне майка ми и парите ѝ, за да се ожени за мен. Щях да родя още едно дете без баща. Каква глупачка бях, да започна всичко това, но аз винаги се държах глупаво.

В този миг видях един мъж да се промъква през гората и да идва при мен. Засмях се и отново се почувствах сигурна. Той ме обичаше и веднага щом бях сигурна, щях да му съобщя, че ще става баща.

После вятърът нахлу с Барт и събори вазата с розите. Загледах се в кристалните парчета и цветчетата, разпилени наоколо. Защо вятърът винаги се опитваше да ми каже нещо? Нещо, което не желаех да чуя!

ПОДРЕЖДАНЕ НА КОЛОДАТА

— Кати, каза ми, че няма нужда от предпазни мерки!

— Нямаше нужда. Искам детето ти.

— Искаш детето ми! Какво, по дяволите, смяташ, че ще направя, ще се ожения за теб?

— Не. Имам собствено мнение. Предположих, че ще се забавляваш с мен и когато всичко свърши, ще се върнеш при съпругата си и ще си намериш друга играчка. А аз ще получа точно това, което бях решила — детето ти. Сега мога да си отида. Така че ме целуни за довиждане, Барт, като още едно от твоите извънбрачни завоевания.

Изглеждаше бесен. Стояхме в хола, а отвън се носеше ураганен вятър. Снегът образуваше преспи до прозореца, а аз седях пред камината и плетях бебешки терлици. Готвех се да промуша конеца и да ги зашия, когато Барт грабна плетката от ръцете ми и я захвърли.

— Ще се разплете! — извиках учудено.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш с мен, Кати? Знаеш, че не мога да се ожения за теб! Никога не съм те лъгал и не съм ти казвал, че ще го направя. Играеш си с мен. — Той се задави и скри лицето си в шепите си, после ги свали и каза: — Обичам те! Господ да ми е на помощ, но наистина те обичам. Искам винаги да си до мен. И детето ми също. Каква игра си започнала сега?

— Просто типичната женска игра. Единствената, която жените играят и са сигурни в успеха ѝ.

— Обясни какво искаш да кажеш, недей да говориш двусмислено. Нищо не се е променило, защото съпругата ми се е върнала. Винаги ще имаш място в живота ми...

— В живота ти? Не е ли по-точно казано в покрайнините на живота ти?

За първи път долових смирение в гласа му.

— Дръж се разумно, Кати. Обичам те, но обичам и съпругата си. Понякога не ви разграничавам. Тя се върна различна, вече ти обясних, и сега се държи както когато се срещнахме за първи път. Дори когато не я харесвах, я обичах. Когато ме мразеше, се опитвах да ѝ го върна,

като ѝ изневеряхах, но не преставах да я обичам. Един от големите проблеми, за които се караме, е нежеланието ѝ да има деца, дори и осиновени. Тя, разбира се, вече е прекалено възрастна. Моля те, Кати, остани! Не си отивай! Не ми отнемай детето, така че никога да не разбере какво се е случило с него, или с нея... или пък с теб.

Ясно му съобщих условията си:

— Добре, ще остана при едно условие. Ако се разведеш и се ожениш за мен. Единствено тогава ще имаш детето, което желаете. В противен случай заминавам далече, а това означава с детето ти. Може да ти пиша и да ти съобща дали имаш син или дъщеря, а може и да не го направя. И в двата случая, веднъж ако си тръгна, ти повече нямаш място повече в живота ми. — Погледнах го. Той се държеше, сякаш в завещанието не съществуваше условие, което да забранява на съпругата му да има деца. Защиатаваше я! Също като Крис, въпреки че през цялото време знаеше. Той беше съставял завещанието. Трябваше да знае.

— Господи! — започна той, шокиран от откритието си. — Планирала си всичко предварително, нали? Дойде тук, за да постигнеш целта си, нали, но защо? Защо избра мен? Какво съм ти сторил, Кати, освен че те обичам. Вярно е, че започна като секс и така исках да остане, но се превърна в нещо много по-дълбоко. Харесва ми да съм с теб, просто да седим и да разговаряме, или да се разхождаме из гората. Харесва ми начинът, по който ме чакаш, как докосваш бузата ми, когато минаваш покрай мен, как разрошваш косата ми и целуваш врата ми, колко си стеснителна, когато се събуждаш и откриваш, че лежа до теб. Харесват ми хитрите ти игрички, когато ме караш винаги да гадая, винаги да се изненадвам. Имам чувството, че притежавам десет жени, а не една, така че смятам, че не мога да живея без теб. Но не мога да напусна съпругата си и да се ожена за теб! Тя има нужда от мен!

— Би трябвало да станеш актьор, Барт. Направо се просълзих!

— Как не те е срам да го приемаш толкова леко — ядоса се той. — Разпънала си ме на кръст и сега забиваш пироните! Не ме карай да те намразя и не разваляй най-хубавите месеци от живота ми.

С тези думи той излетя от къщата ми и ме остави да съжалявам, че говоря толкова много, защото до момента, в който той имаше нужда от мен, щях да остана там.

Тримата с Ема и Джори решихме да направим екскурзия до Ричмънд и да напазаруваме за Коледа. Джори не можеше да си спомни Дядо Коледа и страхливо пристъпи към облечения в червено мъж с бяла брада, който протегна ръце, за да го окуражи. Джори плахо седна на крака на Дядо Коледа в универсалния магазин „Толимерс“ и се вгледа подозрително в сините му очи, докато аз непрекъснато правех снимки и дори приклеках, за да уловя позата, която желях.

После посетихме един магазин за рокли, където си поръчах рокля от тъмнозелено кадифе.

Докато Джори и Ема гледаха филм на Уолт Дисни, подстригах косата си и си направих нова прическа. Отиваше ми, както отиваше на майка ми преди петнайсет години.

— О, мамо! — разплака се Джори разочаровано. — Загубила си косата си! — Той започна да хълца. — Сложи си дългата коса... така не приличаш на моята майка!

Такава беше целта ми. Не исках да приличам на себе си в коледната вечер — не и тази Коледа. Трябваше да съм точно копие на майка ми, когато за първи път я видях да танцува с Барт. Най-накрая имах шанс — в рокля, прическа и лице като нейните на младини, щях да се сблъскам с майка ми в собствения ѝ дом и аз щях да диктувам условията. Жена срещу жена... по-добрата щеше да победи! Трябваше да е на четирийсет и осем, но след скорошната пластична операция все още бе много красива. Не можеше да се сравнява с дъщеря си, която бе двайсет и една години по-млада! Засмях се, след като се огледах в огледалото, облечена в новата си зелена рокля. О, да. Бях се превъплътила в нейния образ — жена, на която мъжете не могат да устоят. Притежавах силата и красотата ѝ, но бях десет пъти по-умна... как би могла да спечели?

Три дни преди Коледа потърсих Крис и го поканих да дойде с мен в Ричмънд. Бях забравила някои необходими неща, които местните магазини не предлагаха.

— Кати — заяви твърдо той, с груб и отблъскващ глас. — Ще ме видиш отново, когато се откажеш от Барт Уинслоу. Дотогава не желая да те виждам.

— Добре! — извиках аз. — Остани си там! Можеш да пропуснеш отмъщението си, но аз няма да пропусна своето! Сбогом, Кристофър Дол! — изкрещях и затворих телефона.

Не преподавах толкова често, колкото преди, но по време на продукциите винаги бях там. Малките ми балетисти изглеждаха прекрасно в костюмите си и изнасяха представления пред родителите си, приятелите си, бабите и дядовците. Изглеждаха невероятно. Дори и Джори имаше две малки роли, като снежинка и като бонбон.

Според мен нямаше по-прекрасен начин за едно семейство да прекара часовете преди Коледа от посещението на „Лешникотрошачката“. Бе хиляда пъти по-прекрасно, когато едно от тези надарени, грациозни деца е малкият ти син. Бебешките му движения, докато танцуваше на сцената с огромно желание, предизвикваха нови и нови овации.

Най-хубавото от всичко беше, че накарах Барт да обещае, че ще доведе майка ми на представлението. Бяха там, надникнах през завесите и проверих. Господин и госпожа Бартоломю Уинслоу седяха в средата на първия ред. Той изглеждаше щастлив, а тя — нещастна. Значи все пак имах някаква власт над Барт. Личеше си по огромния букет от рози за инструкторката по балет и голямата кутия за солиста на снежинките.

— Какво ли би могло да е? — попита Джори. Лицето му беше зачервено, а радостта му нямаше граници. — Може ли да го отворя сега?

— Разбира се, веднага след като се приберем вкъщи, а утре сутринта Дядо Коледа ще ти е донесъл много подаръци.

— Защо?

— Защото те обича.

— Защо? — отново попита Джори.

— Защото не може да не те обича, ето защо.

— О!

Джори стана преди пет часа сутринта и се заигра с електрическото влакче, което Барт му беше изпратил. Навсякъде из стаята бяха разпилени прекрасните опаковки на подаръците от Пол, Хени, Крис, Барт и Дядо Коледа. Ема му подари една кутия домашно приготвени сладки, които той изяде, докато разопаковаше останалите подаръци.

— Хей, мамии — извика той. — Мислех, че ще съм самотен без чичовците ми, но не съм. Забавлявам се.

Той не беше самотен, но аз се чувствах точно така. Искях Барт да е при мен, а не при нея. Очаквах да си намери някакво извинение, че трябва да посети аптеката и да дойде да ни види. Но всичко, което получих от Барт в коледната утрин, бе една двуинчова диамантена гривна, която бе сложил в кутия с дванайсет червени рози. Картичката гласеше:

„ОБИЧАМ ТЕ, БАЛЕРИНО!“

Вероятно единствено Мария Антоанета се е обличала по-внимателно от мен в тази нощ. Ема се оплака, че се бавя цяла вечност. Гримирах лицето си, сякаш щях да се снимам за корица на списание. Ема фризира косата ми, както майка ми изглеждаше навремето.

— Дръпни я малко назад, Ема, след това я вържи на кок от къдрици. Не забравяй да оставиш няколко дълги кичура, които да стигат до раменете ми.

Когато тя приключи, с въздишка забелязах, че съм точно копие на майка си. Движейки се като в сън, който не вярвах да се сбъдне, облякох зелената рокля с кадифено боди и шифонена пола. Този тип рокли никога не излизаха от мода. Завъртях се пред огледалото и започнах да се чувствам като майка си, притежаваща власт над мъжете, докато Ема отстъпи назад и ме обсипа с комплименти.

Дори парфюмът ми беше същият. Натрапчивата ориенталска миризма на цветна градина. Бях обута със сребърни сандали на четириинчов ток, в тон със сребърната ми чантичка. Единственото, което ми беше необходимо, бяха смарагдите и диамантите, които носеше. Скоро щях да ги имам. Съдбата не би позволила и тя да е облечена в зелено тази вечер. В някой момент от живота ми съдбата трябваше да е на моя страна. Предполагах, че ще е тази вечер.

Тази вечер аз щях да поднасям шамарите и изненадите. Тя щеше да почувства болката от загубата. Колко жалко, че Крис отказа да дойде и да се наслади на края на дългата пиеса, която започна със смъртта на баща ни.

Огледах се одобрително още веднъж, взех кожената наметка, подарък от Барт, събрах смелост, хвърлих последен поглед на Джори, свит на кълбо като ангелче. Наведох се и целунах нежно розовата му буза.

— Обичам те, Джори — прошепнах.

Той се събуди и ме погледна, сякаш бях част от съня му.

— О, мамо, колко си красива! — Сините му очи блестяха от възхищение и той попита съвсем сериозно: — Отиваш на тържество,

за да ми намериш нов татко, нали?

Усмихнах се, целунах го отново и му отвърнах, че отчасти точно това ще правя.

— Благодаря, че ме смяташ за красива, миличък. Сега заспивай и приятни сънища, а утре ще направим снежен човек.

— Доведи един татко на помощ.

На масата до входната врата имаше бележка от Пол.

„Хени е много болна. Жалко, че не можеш да се откажеш от плановете си и да я посетиш, преди да е станало много късно. Пожелавам ти късмет, Катрин“

Въздъхнах, оставих бележката настрани и вдигнах писмото, което Хени бе написала на луксозен червен лист, с разкривени букви, заради болезнения ѝ артрит.

„Скъпо вълшебно дете,

Хени е стара и уморена. Хени се радва, че единственият ѝ син е до нея, но скърби, че другите деца са далече.

Преди да отида на по-хубаво място, ще ти разкрия простата тайна на щастливия живот. Необходимо е само да кажеш «Сбогом» на старата обич и да посрещнеш новата. Огледай се и виж кой има нужда най-много от теб и няма да сгресиш. Забрави кой се е нуждаел от теб вчера.

Пишеш, че отново си бременна от съпруга на майка си. Радвай се на детето, дори ако съпругът на майка ти остане при нея. Прости на майка си за лошите неща, които някога е извършила. Никой не е изцяло лош, а много от хубавите неща в децата ѝ би трябвало да са наследени от нея. Когато простиш и забравиш миналото, любовта и спокойствието отново ще дойдат при теб, този път завинаги.

И ако не видиш отново Хени на този свят, помни, че тя те обичаше като собствена дъщеря, както обичаше и

сестра ти, която скоро се надявам да срещна.
Скоро ще съм на небето.

Хени“

Върнах бележката, а гърдите ми се изпълниха с тъга. После разтърсих рамене. Трябваше да направя необходимото. Много отдавна тръгнах по тази пътека и щях да я следвам, независимо от обстоятелствата.

ОТКРОВЕНИЯ

Малко след десет часа използвах дървения ключ, изработен от Крис преди много години, и незабелязано се вмъкнах през задната врата на Фоксуърт Хол. Вече бяха пристигнали много гости, а прииждаха и нови. Оркестърът свиреше коледни песни и незабелязано ме омагьоса. Нежната музика ме пренесе в детството ми. Но този път бях сама, на чужда територия. Вървах в сенките, готова да се скрия веднага, щом се наложеше. Продължих самотното си изкачване към централната ротонда и се изправих пред шкафа, където двамата с Крис се бяхме скрили, за да наблюдаваме едно друго коледно тържество. Погледнах надолу, за да открия Барт Уинслоу, който стоеше до съпругата си, облечена в яркочервено ламе. Високият му глас звучеше сърдечно, докато поздравяваше пристигащите гости. Майка ми изглеждаше някак си незабележима до него, почти излишна в голямата къща, която скоро щеше да наследи.

С горчива усмивка се вмъкнах в покоите на майка ми. И миналото като че ли оживя! О-ла-ла! Използвах детските си възгласи на учудване, изненада и разочарование, въпреки че сега знаех по-точни и по-хубави думи! Тази нощ не изпитвах разочарование, само се оправдавах. Каквото и да се случеше, тя си беше виновна. Огледах се и забелязах, че всичко е същото, с изключение на брокатените тапети по стените. Бързо влязох в стаята. Издърпах долното чекмедже, опипах дъното, търсейки малката дръжка, която трябваше да се нагласи в определена комбинация, за да се отвори сейфът. И няма да повярвате... тя все още използваше рождената си дата — месец, ден, година! О! Оказа се прекалено доверчива!

Бързо сложих огромната кадифена кутия на пода, за да открия смарагдите и диамантите, които носеше на онова коледно тържество, когато двамата с Крис зърнахме Бартоломю Уинслоу. Колко много я обичахме тогава и как мразехме Барт. Все още скърбяхме за баща си и не искахме майка ни да се омъжи повторно... никога.

Като в сън си сложих смарагдите и диамантите, които така подхождаха на зелената ми рокля от кадифе и шифон. Погледнах в

огледалото, за да видя дали изглеждам като нея през онези години. Бях малко по-млада, но наистина приличах на нея. Върнах обратно кутията с бижута и оставих всичко така, както беше, преди да вляза. Освен че носех диаманти за стотици хиляди долара, които не бяха мои. Хвърлих поглед на часовника си. Десет и трийсет. Прекалено рано. Искях да се появя тържествено в дванайсет часа, за разлика от Пепеляшка.

Много предпазливо се отправих към северното крило и открих крайната стая със заключена врата. Дървеният ключ все още ставаше. Сърцето ми сякаш щеше да изскочи от гърдите ми. Пулсът ми рязко се повиши. Трябваше да запазя самообладание и да извърша всичко по най-добрия начин, без да позволявам на огромната къща, опитала се да ни унищожи, да ми повлияе.

Влязох в стаята с двете двойни легла. Златистите сатенени покривки все още бяха върху леглата, изпънати, без гънки. Телевизорът все още стоеше в ъгъла. Куклената къща с порцелановите човечета и античните ръчно изработени мебели чакаха отново да оживеят в ръцете на Кари. Старият люлеещ се стол, който Крис бе свалил от тавана, все още беше тук. Защо се чувствах така, сякаш времето беше спряло и никога не бяхме напускали това място!

В този миг подскочих. Сякаш дочух детски смях. Плод на въображението ми, разбира се. И тогава, въпреки че би трябвало да размисля, се отправих към гардероба и тясната врата в дъното, за да се изкача по тъмните стълби. Бях се качвала по тях милиони пъти — в тъмнината, без свещ или фенер. Нагоре към тъмния, тайнствен гигантски таван и едва когато стигнах там, потърсих с ръка свещите, които с Крис бяхме скрили.

Все още бяха там. Времето наистина бе спряло на това място. Имахме няколко свещника с малки дръжки. Бяхме ги открили в един стар сандък, заедно с огромно количество кутии с къси, несръчно направени свещи.

Дъхът ми спря! О, всичко беше същото! Хартиените цветя все още висяха и се поклащаха от течението. Само цветовете им бяха избелели — бяха се превърнали в сиви призрачни цветя. Червеният червей на Кари си беше на мястото. Змията на Кори не изглеждаше като ярка плажна топка, а имаше по-убит оранжев цвят. Знаците „Внимание“, които двамата с Крис бяхме нарисували в червено, все още висяха по стените, а люлките бяха провесени през гредите на

покрива. Близко до грамофона бе станакът, който Крис бе направил и заковал на стената, за да правя упражненията си по балет. Дори и старите ми костюми висяха по пироните. Всички бяха покрити с прах и миришеха ужасно.

Като в зловещ сън се отправих безцелно към ученическата стая. Духовете бяха неспокойни, спомените ме преследваха, докато нещата се разбуждаха и започваха да нашепват. Забелязах кончето — люлка, което се разклати заплашително, а аз запуших устата си с ръка, за да не изпищя. Ръждивата стара каруца сякаш се движеше, бутана от недвижими ръце, така че очите ми насила се отместиха към черната дъска, където бях написала загадъчното си послание за сбогом, отправено към тези, които щяха да дойдат след нас. Откъде можех да знам, че аз ще се върна?

*Живяхме на тавана,
Кристофър, Кори, Кари и аз.
Но останаха само трима от нас.*

Седнах на малкия чин на Кори и се опитах да наместя краката си под него. Искях да потъна в мечтите си, да извикам духа на Кори, за да ми каже къде е погребан.

Докато седях и чаках, отвън задуха вятър, набра скорост, така че вдигаше снега. Появи се силно течение. Вятърът загаси свещта ми! Обгърна ме тъмнина и трябваше да се затичам, за да избягам. Тичах бързо... тичах, тичах, тичах, преди да се превърна в една от тях.

Бях изпипала следващите си стъпки до най-малката подробност. Когато големият часовник на дядо отброи дванайсет часа, застанах в центъра на втория балкон. Майка ми леко се обърна в червената си рокля от ламе. Русата ѝ коса беше много по-къса и бе завита около лицето ѝ прелъстително. Изглеждаше много млада и привлекателна. О... заглъхна последният удар от дванайсетте.

Явно някакво шесто чувство я накара да извърне главата си към мен. Започнах бавно да слизам. Тя замръзна. Разтвори широко очи и ръката ѝ, в която държеше чашата с ликьор, се разтрепери толкова

силно, че питието се разля на пода. Барт проследи посоката на погледа ѝ. Гледаше ме, сякаш бях видение. Тъй като домакините ме наблюдаваха, всички гости извърнаха очи в посоката, където без съмнение очакваха да се появи Дядо Коледа. Но там стоях само аз. Точно както майка ми преди години — със същата рокля и пред очите на същите хора, присъствали на онова коледно тържество, когато бях на дванайсет. Дори познах някои от тях. Бяха остарели, но бяха същите! О, колко се радвах, че са тук!

Това бе моментът на триумфа ми! Движех се с грацията, присъща само на балерините, и бях решена да изпълня ролята си възможно най-драматично. Докато гостите гледаха нагоре и се връщаха назад във времето, забелязах майка ми да премигва. После със задоволство видях как очите на Барт се разширяват и погледът му скача от мен към нея и обратно. Бавно, в пълно мълчание, защото музиката беше спряла, се спуснах по лявото крило на двойните стълби.

Грациозно проследявах с пръсти парапета, като усещах зелените крила на шифона да се развяват зад мен, докато стъпка по стъпка, секунда след секунда се приближавах до майка ми и Барт. Тя трепереше цялата, но успяваше да запази самообладание. Стори ми се, че долових паника в сините ѝ дрезденски очи. Надарих я с най-милата си усмивка, докато стоях на предпоследното стъпало. По този начин си осигурих необходимата височина — трябваше да съм най-висока от всички. Всички трябваше да виждат, че съм обути със сребърни сандали на четириинчов ток, за да съм висока колкото майка ми, когато се изправа пред нея. По-добре щях да забележа изненадата ѝ. Неудобството ѝ. Пълното ѝ падение.

— Весела Коледа! — поздравих всички наоколо с плътен глас. Той отекна като тромпет и привлече гостите от останалите стаи, които прииждаха на дузини, заинтригувани повече от мълчанието, отколкото от гласа ми.

— Господин Уинслоу — поканих го аз. — Елате да танцувате с мен, както танцувахте с майка ми преди петнайсет години. Тогава бях на дванайсет и се криех горе, а тя бе облечена в рокля точно като моята.

Барт се стъписа. Шокът и объркването накараха очите му да потъмнеят, но той отказа да се отмести от майка ми.

Принуди ме да извърша онова, което последва. Всички стояха и чакаха, притаили дъх да научат повече. Предоставих им онова, което очаквах.

— Нека се представя. — Повиших глас. — Казвам се Катрин Лий Фоксуърт, първородната дъщеря на госпожа Бартоломю Уинслоу, която първоначално е била женена за баща ми Кристофър Фоксуърт, сигурно си спомняте. Помните, че е бил чичо на майка ми, по-младият брат на Малкълм Нийл Фоксуърт, който лишил от наследство дъщеря си, единствената му наследничка, защото е дръзнала да съгреши и да се омъжи за неговия брат. Имам и по-голям брат Кристофър. Той е лекар. Някога имах и по-малки брат и сестра, близнаци, седем години по-малки от мен, но Кори и Кари са мъртви, защото бяха... — по някаква причина спрях, после продължих: — В онази коледна вечер, докато двамата с Крис се бяхме скрили в шкафа на балкона, близнаците спяха в крайната стая на северното крило. Играехме си на тавана и никога, никога не слизахме долу. Бяхме тавански мишки, нежелани и намразени от момента, в който се появиха парите. — Щях да разкажа всичко до последната подробност, ако Барт не бе врххлетял върху мен.

— Браво, Кати! — извика той. — Поздравления! Изигра съвършено ролята си! — Прегърна ме през раменете, усмихна ми се мило, след което се обърна към гостите, които не знаеха какво да си помислят, на кого да вярват и как да постъпят.

— Дами и господа! — започна той. — Нека ви представя Катрин Доул, която много от вас са виждали на сцената със съпруга ѝ Джулиан Маркю. И както сами се убедихте, тя е великолепна актриса. Кати е далечна родственица на съпругата ми, което обяснява приликата, която забелязвате. Всъщност, вероятно знаете, че госпожа Джулиан Маркю ни е съседка. Тъй като приликата със съпругата ми е поразителна, измислихме този малък фарс и се опитахме да разнообразим тържеството е малката ни шега.

Той грубо ме хвана за рамото, сложи ръка на кръста ми и ме покани да танцуваме.

— Хайде, Кати, явно след това прекрасно драматично представление искаш да покажеш, че можеш да танцуваш великолепно. — Докато се разнасяше музиката, ме накара насила да танцуваме. Извърнах глава и забелязах майка ми отпусната до една приятелка, с така пребледняло лице, че гримът ѝ изглеждаше

неестествен. Дори и сега не можеше да откъсне поглед от мен, потънала в прегръдката на съпруга ѝ.

— Мръсна малка негодница! — просъска Барт. — Как смееш да се появяваш тук и да разиграваш такива номера? Мислех, че те обичам. Презирам драскащите жени с дълги нокти. Няма да ти позволя да съсипеш съпругата ми! Малка глупачка, какво те накара да изречеш толкова лъжи?

— Ти си глупак, Барт — заявих спокойно, въпреки че вътрешно се изплаших... ами ако откажеше да ми повярва? — Погледни ме! Откъде мога да знам, че е носила такава рокля, ако не съм я виждала на нея? Откъде мога да знам, че си я придружил в лебедовото легло, ако брат ми Крис не се беше скрил и не бе видял всичко.

Той ме погледна. Изглеждаше странен и далечен.

— Да, скъпи Барт, аз наистина съм дъщеря на съпругата ти и зная, че ако правната ти фирма разбере, че съпругата ти има четири деца от първия си брак, двамата с нея ще загубите всичко. Всички пари. Всички инвестиции. Ще ви отнемат всичко, което сте купили. О, толкова ми е мъчно, че ще се разплача.

Продължавахме да танцуваме. Бузата му бе на сантиметри от моята. Усмивка озаряваше устните му.

— Как, по дяволите, откри, че тя бе със същата рокля, когато за първи път се появи в тази къща?

Засмях се с престорена веселост.

— Толкова си глупав, скъпи Барт! Как мислиш, че съм разбрала? Видях я облечена в тази рокля. Дойде в стаята ни, за да ни покаже колко е красива, а аз ѝ завидях за фигурата и за начина, по който Крис я наблюдаваше, изпълнен с възхищение. Имаше прическа като моята. Тези бижута са от сейфа до тоалетката в стаята ѝ.

— Лъжеш — повтори той, но в гласа му се прокрадна съмнение.

— Зная комбинацията — продължих нежно, — използва рождената си дата. Каза ми го, когато бях на дванайсет. Тя наистина ми е майка и ни беше затворила в една стая, докато чакаше баща ѝ да умре, за да го наследи. А ти знаеш защо трябваше да ни пази в тайна. Ти си написал завещанието, нали? Спомни си онази нощ, когато заспа в покоите и сънува едно младо момиче с къса синя рокля как се прокрадва вътре и те целува. Не сънуваше, Барт. Аз те дарих с тази целувка. Тогава бях на петнайсет години и се промъквах в стаята ви, за

да крада пари... помниш ли как ти липсваха банкноти? Смятахте, че са прислужниците, но всъщност беше Крис, а веднъж и аз... но аз не открих нищо, защото ти беше там и ме изплаши.

— Не-е-е-е — въздъхна той. — Не! Тя не би могла да причини това на собствените си деца!

— Така ли! Направи го. Задната част на онзи голям шкаф е от мрежа. Двамата с Крис виждахме всичко. Наблюдавахме прислужниците как слагат креп за украса, как сервитьорите разливат игрилото шампанско. Имаше и две огромни сребърни купи за пунш. Двамата с Крис долавяхме вкусната миризма и мечтаехме да опитаме нещата, които се сервираха долу. Яденето ни винаги беше едно и също, студено или хладко. Близнаците почти не се хранеха. Ти присъстваше ли на вечерята по случай Деня на благодарността, когато тя излизаше и влизаше толкова често? Знаеш ли причината? Приготвяше поднос с храна, който да ни донесе, когато прислужника Джон го нямаше.

Той поклати глава със замъглен поглед.

— Да, Барт, оженил си се за жена с четири деца, които тя крие цели три години и почти пет месеца. Играехме си на тавана. Ти играл ли си си някога на тавана през лятото? Или през зимата? Смяташ ли, че е много приятно? Представяш ли си как сме се чувствали година след година, чакайки старецът да умре, за да заживеем отново? Знаеш ли каква травма преживяхме, разбирайки, че тя се интересува повече от парите, отколкото от собствените си деца? А близнаците не растяха. Останаха мънички с огромни очи и светещи погледи, а тя идваше и никога не ги поглеждаше. Преструваше се, че не забелязва болнавия им вид!

— Кати, ако лъжеш, моля те престани! Не ме карай да я мразя!

— А защо не? Тя го заслужава. — Продължих да говоря, а майка ми се подпря на стената. Изглеждаше толкова зле, сякаш щеше да повърне. — Един ден лежах на лебедовото легло, с малкото лебедово креватче до краката. На нощното шкафче имаше оставена книга за секса, скрита под прашната подвързия със заглавие „Как да създадем и начертаем собствената си бродерия“.

— „Как да създадем чертежите на собствената си бродерия“ — поправи ме той, като пребледня като майка ми, въпреки че омразната му усмивка не слизаше от устните му. — Измисляш си всичко това —

каза той със странен, неискрен глас. — Мразиш я, защото искаш да ме притежаваш и да я унищожиш.

Усмихнах се и леко докоснах бузата му с устни.

— Тогава нека те убедя още малко. Баба ни винаги носеше рокля от сива тафта с колосани яки и не сваляше диамантената брошка със седемнайсет камъка, забодена на яката ѝ. Много рано всяка сутрин, преди шест часа, тя ни донасяше храна и мляко в кошницата си за излети. Отначало ни хранеше много добре, но постепенно ядът ѝ нарастваше и яденетата ни намаляваха, докато накрая се хранехме само със сандвичи с фъстъчено масло, каша и от време на време печено пиле и картофена салата. Написа ни огромен списък с правила, които трябваше да спазваме, включително и да не отваряме пердетата, за да влиза светлина. Прекарвахме година след година в стаята с мъждива светлина, без слънчеви лъчи. Ако знаеш колко скучен е животът, когато си затворен, без светлина и се чувстваш отхвърлен, отблъснат, отритнат. Имаше и още едно строго правило. Не трябваше да се поглеждаме един друг... особено противоположния пол.

— Господи! — възкликна той и тежко въздъхна. — Това е типично за нея. Казваш, че сте били затворени повече от три години?

— Три години и почти пет месеца, а ако на теб ти изглежда дълго време, представи си как се чувстват малки деца на пет, дванайсет и четиринайсет години? Там горе пет минути изглеждаха като пет часа, дните се превръщаха в месеци, а месеците — в години.

— Кати, моля те, бъди честна. Имала си двама братя и една сестра и през цялото време, докато съм живял тук, сте били заключени?

— В началото ѝ вярвахме, вярвахме на всяка нейна дума, защото я обичахме — тя беше нашата надежда, спасението ни. И искахме да наследи всички пари от баща си. Съгласихме се да останем, докато баща ѝ почине, въпреки че когато ни обясняваше, че ще живеем във Фоксуърт Хол, майка ни забрави да спомене, че ще ни скрият. Отначало смятахме, че ще е само за ден-два, но то продължаваше. Запълвахме времето си с игри... молахме се и много спяхме. Отслабнахме, придобихме болнав вид и издържахме, гладувайки две седмици, докато вие двамата с майка ни бяхте на сватбено пътешествие из Европа. После отидохте във Върмонт на посещение при сестра ти, откъдето майка ни донесе двупаундова кутия със

сладки. Но ние вече бяхме почнали да ядем понички, поръсени с арсеник и пудра захар.

Той ме погледна ожесточено, много ядосан.

— Да, тя наистина купи такива сладки във Върмонт. Но каквото ѝ да казваш, никога няма да повярвам, че съпругата ми целенасочено е слагала отрова в храната на децата си! — Ядосаният му поглед ме огледа от главата до петите. — Да, ти наистина приличаш на нея! Признавам, че ви могла да си ѝ дъщеря! Но не мога да повярвам, че Корин би могла да убие децата си!

Отблъснах го и се завъртях.

— Чуйте ме! — извиках аз. — Аз съм дъщеря на Корин Фоксуърт Уинслоу! Тя наистина беше затворила четирите си деца в крайната стая на северното крило. Баба ни също участваше в заговора и ни позволи да си играем на тавана. Покрихме целия таван с хартиени цветя, за да го украсим за малките ни близнаци. Правихме всичко майка ни да получи наследството. Майка ни каза, че трябва да се крием, защото в противен случай баща ѝ няма да я впише в завещанието си. Всички вие знаете колко я презираше той заради брака ѝ с неговия брат. Нашата майка ни накара да живеем на тавана и да сме тихи като тавански мишки. Ние се съгласихме, доверихме ѝ се и повярвахме, че ще ни пусне в деня, когато баща ѝ умре. Но тя не го направи! Остави ни да страдаме още девет месеца, след като той почина и бе погребан!

Можех да разкажа още много неща. Но майка ми извика високо:

— Престани! — Пристъпи напред, с разтворени ръце, сякаш беше ослепяла. — Лъжеш! — изпищя тя. — Никога не съм те виждала! Махай се от къщата ми! Изчезвай, преди да съм повикала полицията и да те отведат. Махай се оттук!

Всички наблюдаваха нея, а не мен. Сдържаната и високомерна Корин беше загубила самообладание, трепереше и искаше да избоде очите ми! Не мисля, че някой там ѝ вярваше, след като виждаха, че съм нейно копие... и знаех прекалено много истини.

Барт ме остави, приближи се до съпругата си и прошепна нещо в ухото ѝ. Прегърна я успокояващо и я целуна по бузата. Тя се притисна безпомощно до него, бледа, с треперещи ръце. Търсеше помощта му със замъглените си от сълзи огромни сини очи — като моите, като очите на Крис и на близнаците.

— Кати, благодаря ти за прекрасното представление. Ела в библиотеката с мен и ще ти изплатя хонорара. — Завъртя се към струпалите се гости и тихо каза: — Съжалявам, но съпругата ми наскоро беше болна и лошата шега ѝ дойде прекалено много. Трябваше да се досетя, преди да я планирам. Така че, моля ви да ни извините, продължавайте да се забавлявате, яжте, пийте и се веселете. Останете колкото пожелаете, госпожа Катрин Доул може да ви поднесе нови изненади!

Колко го мразех в този момент!

Докато гостите се разпръскваха, шепнеха си и гледаха ту мене, ту него, той вдигна майка ми и я отнесе в библиотеката. Бе по-тежка от преди, но в ръцете му изглеждаше като перце. Барт ме погледна през рамо и ми направи знак с глава да го последвам. Подчиних се.

Исках Крис да е до мен, както трябваше да бъде. Не трябваше сама да се сблъсквам с нея. Чувствах се самотна, беззащитна, сякаш накрая Барт щеше да повярва на нея, а не на мен, независимо от доказателствата. А аз имах достатъчно доказателства. Можех да му опиша тавана, змията, червея, посланието върху дъската и най-вече можех да му покажа дървения ключ.

Барт стигна до библиотеката и внимателно остави майка ми в един от кожените фотьойли.

— Кати, затвори вратата, ако обичаш! — заповяда ми той.

Едва тогава забелязах кой друг беше в стаята — баба ми седеше в инвалидния стол на дядо ми. Обикновено тези столове не се различаваха, но този беше със специална изработка и бе много по-красив. Върху болничното си облекло носеше синьо-сив халат, който покриваше краката ѝ. Столът се намираше близо до камината, така че да може да се топли от огъня. Главата ѝ се изправи, когато се извърна към мен. Каменните ѝ сиви очи блестяха заплашително.

До нея стоеше сестра. Не ми остана време да разгледам лицето ѝ.

— Госпожо Малъри — започна Барт, — моля, напуснете стаята и оставете госпожа Фоксуърт тук. — Не беше молба, а заповед.

— Да, господине — отвърна сестрата, бързо се изправи и се приготви да излезе възможно най-бързо. — Просто позвънете, когато госпожа Фоксуърт пожелае да си легне — каза тя и изчезна.

Барт беше готов да избухне, докато се разхождаше из стаята. Омразата му беше насочена не само към мен, но и към съпругата му.

— Добре — заяви той веднага след като сестрата излезе, — хайде да приключим с всичко. Корин, винаги съм подозирал, че криеш някаква голяма тайна. Много пъти съм усещал, че не ме обичаш истински, но никога не съм си представял, че имаш четири деца, които криеш на тавана. Защо? Защо не ми каза истината? — Той изкрещя, загубил контрол. — Как си могла да се държиш така егоистично и безсърдечно, толкова жестоко, че да заключиш децата си и да се опиташ да ги убиеш с арсеник?

Майка ми се отпусна в кафявия кожен стол и затвори очи. Когато проговори глухо, изглеждаше бяла като призрак.

— Значи ще повярваш на нея, а не на мен. Знаеш, че не бих могла да отровя никого, независимо от цената. И знаеш, че нямам никакви деца.

Бях озадачена, че Барт е повярвал на мен, а не на нея, но предположих, че не ми вярва напълно, а използва адвокатския трик и атакува, като се надява да я намери неподготвена и да изкопчи истината. Но с нея нямаше да успее. През годините тя се бе научила да не се оставя да бъде изненадвана.

Приблжих се, погледнах я и казах много грубо:

— Защо не разкажеш на Барт за Кори, мамо? Хайде, кажи му как двете с майка ти дойдохте и го увихте в едно зелено одеяло и ни казахте, че ще го заведете в болница. Кажи му как на следващия ден ни съобщи, че е починал от пневмония. Лъжи! Само лъжи! Крис се беше промъкнал долу и беше чул икономът Джон Амос Джаксън да разказва на прислужничката как баба ни носи арсеник на тавана, за да убива малките мишки. Ние бяхме малките мишки, които ядяхме поничките! И доказахме, че те са отровни. Спомняш ли си мишлето на Кори, което ти пренебрегваше? Той хапна само малко от поничката и умря! Сега стой, плачи и отричай коя съм аз, кой е Крис и кои бяха Кари и Кори!

— Никога през живота си не съм те виждала — каза високо тя, изпъна се и ме погледна, — с изключение на представленията в Ню Йорк.

Барт присви очи, като оценяваше моите и нейните думи. После отново погледна съпругата си и очите му се присвиха още повече и станаха по-коварни.

— Кати — каза той, докато все още я наблюдаваше, — отправяш сериозни обвинения срещу съпругата ми. Обвиняваш я в убийство,

предумишлено убийство! Ако се окажеш права, тя ще трябва да се изправи в съда за убийство... това ли е целта ти?

— Искам справедливост, това е всичко. Не, не искам да влезе в затвора, или да я сложат на електрическия стол, ако все още го практикуват в този щат.

— Тя лъже — прошепна майка ми. — Лъже, лъже, лъже.

Бях се подготвила за подобни обвинения и спокойно извадих от чантичката си копията на четирите удостоверения за раждане. Подадох ги на Барт, който ги погледна на лампата и се наведе да ги разгледа. Злобно, с голямо удовлетворение се усмихнах на майка ми.

— Скъпа мамо, постъпи много глупаво, като заши тези удостоверения в подплатата на старите ни куфари. Без тях нямаше да имам никакво доказателство и без съмнение съпругът ти щеше да продължи да ти вярва... защото аз съм актриса и съм привикнала да изпълнявам добре ролите си. Жалко, че той не знае, че ти си дори по-добра актриса от мен. Подмазвай се колкото искаш, но аз имам доказателства — засмях се диво, почти се просълзих, когато видях очите ѝ да се пълнят със сълзи, защото някога толкова я обичах и въпреки омразата и презрението, които изпитвах към нея, една малка частица от обичта ми все още се бе съхранила и ме болеше! О, колко силно ме болеше да я карам да плаче! Непрекъснато си повтарях, че тя го заслужаваше!

— Знаеш ли и още нещо, мамо? Кари ми разказа как те е срещнала на улицата и ти си я отблъснала, а малко след това тя се разболя и умря... така че ти помогна и за нейната смърт. И ако няхмахме удостоверения за раждане, можеше да останеш ненаказана, защото общината в Гладстоун, Пенсилвания много отдавна е изгорила архивите си. Виждаш ли колко благосклонна би могла да бъде съдбата към теб? Но ти никога не постъпваш правилно! Защо не ги изгори? Защо ги запази? Колко лекомислено от твоя страна, скъпа мамо, да съхраниш уликите, но ти винаги си била лекомислена, разсеяна и екстравагантна. Мислеше, че ако убиеш четирите си деца, ще можеш да си родиш други, но баща ти те изигра, нали?

— Кати! Седни и ме остави да се заема с проблема! — нареди Барт. — Съпругата ми скоро бе подложена на операция и няма да ти позволя да застрашаваш здравето ѝ. Седни, преди насила да съм те накарал да го направиш!

Седнах.

Той погледна майка ми, после нейната майка.

— Корин, ако изобщо държиш на мен, ако ме обичаш поне малко... тази жена говори ли истината? Дъщеря ли ти е?

— ... Да — промълви много тихо майка ми.

Въздъгнах. Сякаш цялата къща въздъхна, заедно с Барт.

Вдигнах очи и забелязах, че баба ми ме наблюдава странно.

— Да — продължи тя с равен глас. Погледът ѝ беше прикован върху Барт. — Не можех да ти кажа, Барт. Исках да го направя, но се страхувах, че няма да искаш да живееш с мен и с четири деца и без пари, а толкова много те обичах. През цялото време се мъчех да намеря разрешение, така че да запазя теб, децата и парите си. — Тя се изпъна, изви гръбнака си, а главата ѝ царствено се извиси. — И аз наистина намерих изход! Намерих! Отне ми седмици наред, но намерих!

— Корин — започна Барт с леден глас, като се надвеси над нея, — убийството никога не е разрешение на проблема! Трябваше само да ми кажеш и аз щях да измисля как да спася децата и наследството ти!

— Не разбираш ли — извика възбудено тя, — аз сама открих начин! Желаех те! Исках децата и наследството си. Смятах, че баща ми ми дължи тези пари! — Тя се засмя истерично и отново започна да губи самообладание, сякаш адът я преследваше и тя трябваше бързо да бяга, за да се спаси. — Всички ме смятаха за глупава, една блондинка с хубаво лице и никакъв мозък. Е, мамо, аз те изиграх — обърна се тя към възрастната жена в стола. Извика към портрета на стената: — Изиграх и тебе, Малкълм Фоксуърт. — Погледна ме и каза: — Както и теб, Катрин. Мислеше, че там горе се чувствате зле, заключени, лишени от училището и приятелите, но не осъзнавахте колко сте добре в сравнение с нещата, които баща ми правеше с мен! Ти, ти и твоите обвинения. Винаги ме нападаше и питаше кога ще ви пусна навън! А долу баща ми заповядваше да направя това или онова, защото ако не го направя, няма да наследя нито пени и той ще съобщи на приятеля ми за четирите ми деца!

Въздъгнах! После скочих!

— Дядо е знаел? Знаел е за нас?

Тя отново се засмя грубо:

— Да, знаеше, но не от мен. В деня, когато двамата с Крис избягахме от тази ужасна къща, той наел детективи, за да ни следят. Когато съпругът ми загина, бях принудена да потърся съдействие от адвокатата си! Как се е зарадвал баща ми! Не разбираш ли, Кати — каза тя, докато една след друга нареждаше думите си, — той е искал аз и децата ми да сме му подръка! Двамата с майка ми са планирали всичко, за да ме изиграят и да смятам, че не знае, че децата ми са скрити на тавана. А през цялото време е знаел! Планирал е да ви държи затворени цял живот!

Въздъгнах и я погледнах. Не й вярвах. Как бих могла да й вярвам, след като ни беше причинила толкова страдания?

— И баба ли участваше в плана? — попитах аз, като пръстите ми започнаха да изтръпват.

— Тя ли? — Майка ми я погледна с чувство на задоволство. — Тя би изпълнила всяко негово желание. Винаги ме е мразила. Той толкова ме обичаше и изобщо не обръщаше внимание на синовете си, които тя предпочиташе. След като се озовахме в капана му, той се радваше, че децата на брат му са затворени в клетка като животни и искаше да ви задържи там, докато умрете. Така че, докато бяхте горе, играехте си и украсявахте тавана, той непрекъснато си играеше с мен. „Никога не трябваше да се раждат, нали?“ — питаше злобно и лукаво и твърдеше, че е по-добре да умрете, отколкото да живеете като затворници до смъртта си. Отначало не вярвах, че говори сериозно. Смятах, че това е поредният номер, за да ме измъчва. Всеки ден казваше, че сте несъвършени, дефектни, греховни деца, които трябва да бъдат унищожени. Аз плачех, молах се, падах на колене, а той се смееше. Една вечер избухна: „Глупачка — каза той. — Смяташе, че някога ще ти простя, че си спала с чичо си... най-големия грях в очите господни? И си заченала децата му?“ — Продължаваше да вика и да крещи. После замахваше с бастуна си и ме удряше. Майка ми седеше наблизо и се усмихваше доволно. Но въпреки това той не ми каза, че знае къде сте, в продължение на няколко седмици, а дотогава вече бях хваната в капана. — Тя ме умоляваше да й повярвам, да имам милост. — Не разбираш ли какво ставаше? Не знаех накъде да се обърна. Нямах никакви пари, а смятах че внезапните му избухвания ще го убият, така че го провокирах, за да умре по-бързо, но той продължаваше да живее и да наказва мен и децата ми. А всеки път,

когато се качвах в стаята ви, вие ме молехте да ви пусна навън. Особено ти, Кати... особено ти.

— И какво друго направи той, за да ни задържи като затворници? — попитах саркастично. — Крещеше, викаше и те удряше с бастуна си? Сигурно не е било много силно, защото беше доста слаб, а след първия бой ти никога нямаше белези. Беше свободна да влизаш и да излизаш. Можеше да измислиш някакъв план, да ни измъкнеш незабелязано от него. Искаше парите му и не те беше грижа как ще ги получиш. Искаше парите повече, отколкото четирите си деца!

Пред собствените ми очи нежното и красиво лице на майка ми се състари и тя заприлича на баба. Погледът и се понесе диво в пространството, търсейки безопасно място, където да се скрие завинаги, не само от мен, но и от яда, който се четеше в очите на съпруга ѝ.

— Кати — примоли се майка ми, — зная, че ме мразиш, но...

— Да, майко... наистина те мразя.

— Нямаше да е така, ако се опитах да разбераш...

Засмях се горчиво.

— Скъпа майко, не можеш да кажеш нищо, което да ме накара да те разбера.

— Корин — заяви Барт безпристрастно, — дъщеря ти е права. Можеш да седиш и да плачеш, да разправяш как баща ти те е накарал да отровиш децата си, но как да ти повярвам, когато не съм го виждал дори да те погледне накриво. Наблюдаваше те с обич и гордост. Правеше каквото си искаш. Баща ти те обсипваше с пари, така че можеше да си купуваш нови дрехи и всичко, каквото пожелаеш. А сега ми разказваш някаква смешна история как те е измъчвал и те е принудил да убиеш децата си. Божичко, отвращаваш ме!

Очите ѝ станаха прозрачни, бледите ѝ елегантни ръце трепереха, докато се движеха от скута към гърлото ѝ и непрекъснато опипваха диамантената огърлица.

— Барт, моля те, повярвай ми... Признавам, че преди съм те лъгала и те измамих за децата си... но сега казвам истината. Защо не можеш да ми повярваш?

Барт се изправи и застана с широко разтворени крака като моряк, който се опитва да се задържи в бурното море. Ръцете му бяха зад гърба, свити в юмруци.

— Ти за какъв човек ме смяташ? — попита ядосано. — Каквото и да ми беше казала някога, щях да те разбера. Обичах те, Корин. Щях да направя всичко, което бе възможно, за да принудя юридически баща ти да не ти отнеме богатството и едновременно с това да запазя децата ти живи и свободни. Не съм чудовище, Корин, и не се ожених за теб заради парите ти. Щях да го направя, дори да нямаше стотинка!

— Не можеше да надхитриш баща ми! — извика тя, скочи и започна да крачи напред-назад.

Майка ми изглеждаше като ярък огнен език в яркочервената си рокля. Този цвят придаваше на очите ѝ тъмночервен отблясък, докато погледът ѝ се местеше от Барт към мен. Накрая, когато вече не издържах да я наблюдавам, съсипана, подивяла, със смачкано самочувствие, очите ѝ се спряха върху майка ѝ — старата жена, свита в инвалидния стол, сякаш нямаше кости. Но очите ѝ хвърляха силни огнени зли пламъци. Наблюдавах сблъсъка на погледи между майка и дъщеря. Тези сиви очи никога не се променяха, не омекваха от възрастта или от страха от ада, който я очакваше.

За моя изненада от този сблъсък майка ми излезе победител. Започна да говори безстрастно, сякаш обсъждаше някой друг. Сякаш слушах речта на жена, разбираща, че се самоубива с всяка дума, но не обръщаше внимание, защото в крайна сметка аз се оказвах победителят и затова тя се обърна към мен — най-строгия съдия.

— Добре, Кати. Знаех си, че рано или късно ще трябва да се изправа пред теб. Усещах, че ти ще ме накараш да призная истината. Разбрах го по начина, по който ме гледаше и осъзнаваше, че не съм такава, за каквато се представях. Кристофър ме обичаше, вярваше ми. А ти — не. Но в началото, след смъртта на баща ти, аз наистина се опитах да направя всичко. Мислех, че ви съобщавам истината, когато ви помолих да дойдете и да се скриете тук, докато спечеля отново благоволението на баща ми. Наистина не вярвах, че ще отнеме повече от ден-два.

Стоях вцепенена и я наблюдавах. Очите ѝ безмълвно ме умоляваха: „Повярвай ми, Кати! Имай милост! Говоря истината!“

Извърна се и разстроено заговори на Барт за първата им среща в дома на негов приятел.

— Не исках да се влюбвам в теб, Барт! Не желяех да те замесвам в тази бъркотия. Исках да ти кажа за децата си и заплахата, която баща

ми представляваше за тях, но точно когато щях да го направя, състоянието му се влоши и очаквах да умре, затова отложих изповедта си и премълчах. Молах се да ме разбереш, когато ти кажа. Постъпих глупаво, защото не е възможно да обясниш една дълго пазена тайна. Ти искаше да се оженим. Баща ми отказваше. Децата ми всеки ден ме умоляваха да ги пусна на свобода. Въпреки че знаех, че имат пълното право да се оплакват, започнах да ги отбягвам, защото те ме притесняваха и ме караха да се срамувам и да се чувствам виновна, при положение че се опитвах да направя най-доброто за тях. И винаги Кати ме обвиняваше, независимо от броя на подаръците, който ѝ носех. — Майка ми отправи един от дългите си разгневени погледи, сякаш я бях измъчила непоносимо.

— Кати — прошепна тя, като воднистите ѝ очи леко се проявиха, — правех всичко, на което бях способна. Казах на родителите си, че всички вие боледувате от нещо. Те повярваха лесно, защото смятаха, че Господ е наказал децата ми. А Кори непрекъснато настиваше и имаше алергия. Не разбираш ли какво се опитвах да направя? Искях да ви разболея леко и да ви отведа един по един в болницата, след което да съобщя на майка си, че сте починали. Използвах малко арсеник, но не толкова, че да ви убия. Опитах се леко да ви разболея, за да успея да ви измъкна!

Онемях от глупостта ѝ. После предположих, че лъже и се оправдава пред Барт, който я наблюдаваше странно. Тогава ѝ се усмихнах, а вътрешно се разкъсвах от болка.

— Мамо — започнах мило аз, — забравяш, че баща ти беше починал, преди поничките да започнат да се появяват. Не е имало нужда да го мамиш след смъртта му.

Тя се вторачи в майка си, която я наблюдаваше със заплашителен, забраняващ поглед.

— Да! — извика майка ми. — Зная. Никога не бих използвала арсеник, но баща ми довери на Джон, иконома, тайната ни, а той трябваше да наблюдава дали спазвам условията и ви държа заключени, докато всички измрете. Ако той не го направеше, майка ми щеше да го лиши от петдесетте хиляди, които му бяха обещани като наследство. А тя искаше Джон да наследи всичко!

Настъпи неловко мълчание, докато се опитвах да оценя думите ѝ. Дядото е знаел през цялото време и е искал да ни задържи като

затворници. И сякаш това не е било достатъчно, но е искал и да я принуди да ни убие. Колко зъл и нечовечен трябва да е бил, за да го измисли! После я погледнах и когато забелязах очите ѝ, изпълнени с нетърпение, и ръцете ѝ, които сякаш извиваха невидима перлена огърлица, разбрах, че лъже. Погледнах баба и видях гримасата ѝ, докато се опитваше да проговори. Очите ѝ блестяха от възмущение, сякаш щеше да отрече всички думи на майка ми. Но тя мразеше майка ми. Щеше да поиска да повярвам в най-лошото... Господи, как можех да разбера истината?

Погледнах Барт, който се беше изправил пред огъня и наблюдаваше съпругата си, сякаш не я беше виждал досега и новата ѝ същност го ужасяваше.

— Мамо — започнах спокойно аз, — какво всъщност направи с тялото на Кори? Претърсихме всички гробища наоколо и проверихме архивите им, но не открихме осемгодишно дете, починало през последната седмица на октомври 1960 година.

Тя въздъхна, след което скръсти ръце. Диамантите и останалите бижута проблеснаха.

— Не знаех какво да направя с него — прошепна тя. — Той умря, преди да стигна до болницата. Изведнъж спря да диша, а като погледнах към задната седалка, разбрах, че е умрял. — Тя въздъхна, притисната от тежкия спомен. — Тогава се мразех. Знаех, че ще ме обвинят в убийство, а аз не исках да го убивам. Само малко да го разболея! Хвърлих тялото му в една дълбока клисура и го затрупах с листа, пръчки и камъни... — Огромните ѝ отчаяни очи ме умоляваха да ѝ повярвам.

Аз също преглътнах тежко и се замислих за Кори, изхвърлен в дълбоката клисура, покрит с изсъхнали листа и оставен да се разложи.

— Не, мамо, не си направила това. — Нежният ми глас сякаш разрязваше замръзналия въздух в огромната библиотека. — Посетих крайната стая в северното крило, преди да слеза долу. — Замълчах, за да придам на следващите си думи по-драматичен ефект. — Преди да дойда и да те изоблича, използвах стълбите, които водят направо към тавана, а после малката скрита стълба в гардероба на нашия затвор. Двамата с Крис през цялото време подозирахме, че има и друг път до тавана и съвсем правилно предполагахме, че съществува друга врата, скрита зад огромните тежки гардероби, които не можехме да

поместим, независимо колко силно бутахме. Мамо... Открих една малка стая, която не бяхме виждали преди. В стаята се носеше особена миризма на нещо развалено.

За миг тя не помръдна. Лицето ѝ побеля напълно. Гледаше ме с празен поглед, а после устните и ръцете ѝ започнаха да се движат, но тя не можеше да проговори. Опитваше се, но не успяваше. Барт се опита да каже нещо, но тя сложи ръце на ушите си, за да не чува нищо.

Изведнъж вратата на библиотеката се отвори. Завъртях се вбесена.

Като в кошмар майка ми се обърна и видя кого наблюдавам. Крис пристъпи и я погледна. Тогава тя скочи, ужасно учудена, после размаха ръце, сякаш се опитваше да го прогони. Дали не виждаше духа на баща ни?

— Крис?... — каза тя. — Крис, не исках да го направя, наистина не исках! Не ме гледай така, Крис! Обичах ги! Не исках да им давам арсеник, но баща ми ме накара! Каза ми, че не е трябвало да се раждат! Опита се да ми обясни, че са изчадия на дявола и трябва да умрат, а това е единственият начин, по който ще изкупя греха си, че се омъжих за теб! — По бузите ѝ се стичаха сълзи, но тя продължи, въпреки че Крис не спираше да клати глава. — Обичах децата си! Нашите деца! Но какво можех да направя? Исках малко да ги разболея... само малко, за да ги спася, това е всичко... всичко! Не ме гледай така, Крис! Знаеш, че никога не бих убила нашите деца!

Очите му станаха смразяващо сини, докато я гледаше.

— Значи, целенасочено си ни давала арсеник? — попита той. — Така и не повярвах напълно, след като се измъкнахме от тази къща и имах време да разсъждавам върху това! Но ти наистина си го направила!

Тогава тя изпищя. През целия си живот не бях чувала такъв писък, който се извисяваше и заглъхваше истерично. Писък, наподобяващ виковете на луд човек! Тя се завъртя на токетата си, все още пищейки, и се втурна към вратата, която дори не подозирах, че съществува. Изтича през нея и изчезна.

— Кати — започна Крис, като откъсна очи от вратата и огледа стаята, отбелязвайки присъствието на баба ми и Барт. — Дошъл съм да те взема. Нося лоши новини. Трябва незабавно да се върнем в Клеърмонт.

Барт се обади, преди да отговоря:

— Ти си Крис — братът на Кати?

— Естествено. Дошъл съм да я взема. Сега е необходима на друго място. — Той протегна ръка и аз пристъпих към него.

— Чакайте малко — намеси се Барт. — Трябва да ви задам няколко въпроса. Но искам да науча истината. Жената в червено майка ти ли беше?

Крис първо ме погледна. Кимнах му, за да му покажа, че Барт знае, и едва тогава Крис враждебно погледна към него.

— Да, това е моята майка и майката на Кати, а някога беше майка и на близнаците на име Кори и Кари.

— И повече от три години ви е държала заключени в една стая? — попита Барт, сякаш все още не вярваше.

— Да, три години, четири месеца и шестнайсет дни. А една вечер отведе Кори, върна се и ни каза, че е починал от пневмония. Ако са ти необходими повече подробности, ще трябва да почакаш, защото сега трябва да помислим за други хора. Хайде, Кати — каза той и отново посегна към ръката ми. — Трябва да побързаме! — Погледна към баба ни и ѝ отправи кисела усмивка. — Весела Коледа, бабо! Надявах се никога повече да не те видя, но виждам, че времето е отмъстило за нас. — Обърна се отново към мен. — Побързай, Кати! Къде ти е палтото? Джори и госпожа Линдстром ни чакат в колата ми.

— Защо? — попитах аз. Обхвана ме паника. Каква ли беше причината?

— Не! — възпротиви се Барт. — Кати не може да напусне! Тя носи детето ми и искам да остане тук при мен!

Барт ме прегърна и нежно ме погледна, изпълнен с любов.

— Вдигна завесата от очите ми, Кати. Беше права. Създаден съм за по-добри неща от тези. Може би все още мога да осмисля съществуването си, като направя нещо полезно.

Отправих тържествуващ поглед към баба ми и избягнах погледа на Крис. Напуснах библиотеката и баба ми прегърнатата от Барт и преминахме през останалите помещения, докато достигнахме до голямото фойе.

Беше истинска лудница! Всички пищяха, бягаха и търсеха съпрузите си! Дим! Долових миризмата на дим.

— Господи, къщата се е запалила! — извика Барт и ме бутна към Крис. — Изведи я навън и я пази! Трябва да открия съпругата си! — Той се огледа наоколо, крещейки: — Корин, Корин, къде си?

Огромната тълпа се бе отправила към един и същи изход. От задните стълби димът се спускаше надолу. Жените се препъваха и хората стъпваха върху тях. Веселите гости се опитваха да се измъкнат навън и изблъскваха онези, които нямаха сили да си пробият път към вратата. Опитах се да проследя Барт с поглед. Видях го да вдига телефона, без съмнение се обаждаше на пожарната и после се спусна по дясната страна на двойното стълбище в сърцето на огъня!

— Не! — извиках аз. — Барт... не отивай там! Ще загинеш! Недей! Върни се!

Предполагам, че чу виковете ми, защото се поколеба, усмихна ми се, докато му махах обезумяло. Изрече ми думите „Обичам те“ и махна в посока изток. Не разбрах какво иска да каже, но Крис реши, че се опитва да ни покаже друг изход.

Задавени от кашлица, двамата с Крис минахме през още един коридор и видяхме огромната трапезария, но тя също беше изпълнена с дим.

— Погледни — извика Крис и ме дръпна. — Има френски прозорци... глупаци, сигурно има повече от дузина изхода, но всички са се отправили към един.

Излязохме навън и открихме колата на Крис, където Ема държеше Джори и наблюдаваше как гори огромната къща. Крис извади покривалото на колата и го метна върху раменете ми, после ме прегърна. Отпуснах се върху него и се разплаках за Барт... къде беше? Защо не излизаше?

Чух воя на пожарните, които вече се качваха по хълма и свиреха в нощта, разкъсвана от воя на вятъра и снега. Снегът, който се сипеше върху запалената къща, разпръскваше червени отблясъци, а те свистяха при сблъсъка им с пламъците. Джори протегна ръчички, търсейки ме. Прегърнах го силно, а Крис обви ръце около двама ни.

— Не се безпокой, Кати — опита се да ме успокои той. — Барт би трябвало да знае всички начини, по които да излезе.

Тогава видях майка ми в огненочервената си рокля, поддържана от двама мъже. Тя не спираше да крещи, като викаше името на съпруга си, а после и на майка си.

— Майка ми! Тя е вътре! Не може да се движи!

Барт беше на предното стъпало, когато чу виковете ѝ. Завъртя се и се върна в къщата. Господи! Връщаше се за баба ни, която не заслужаваше да живее! Рискуваше живота си, за да докаже, че въпреки всичко не е просто едно домашно кученце.

Това беше огънят от детските ми кошмари. От него се страхувах най-много! Затова настоявах да направя стълба от скъсани чаршафи, за да можем при нужда да се спуснем по нея и да избягаме.

Беше направо ужасно да наблюдавам как се разпада гигантската къща, а някога бих се зарадвала да я зърна разрушена. Вятърът духаше неуморно и разпалваше все повече пламъците. Те се извисяваха все по-високо и по-високо в нощта и подпалваха небето. Колко лесно изгоря сухото дърво и старите мебели, безценните съкровища, които не можеха да бъдат възстановени. Щеше да е цяло чудо, ако въпреки героичните усилия на пожарникарите, които тичаха като луди, свързваха маркучи и пускаха струята, се съхранеше нещо. Някой извика.

— Вътре има затворени хора! Изведете ги! — Смятах, че съм аз. Пожарникарите действаха с нечовешка бързина, за да ги измъкнат невредими, докато аз пицях обезумяла.

— Барт! Не исках да те убивам! Исках само да ме обикнеш, това е всичко! Барт, не умирай, моля те, не умирай! — Майка ми чу и се затича към мястото, където Крис ме прегръщаше силно.

— Ти! — извика тя с обезумял поглед. — Ти мислиш, че Барт те е обичал? И щеше да се ожени за теб? Глупачка! Ти ме предаде! Както винаги си ме предавала, а сега Барт ще умре, заради теб!

— Не, майко — каза Крис и затегна прегръдката си около мен, а гласът му стана леденостуден. — Ти извика и напомни на съпруга си, че майка ти е вътре. Ти, а не Кати. Сигурно си разбираше, че няма начин да се върне в тази къща и да оживее. Но, предполагам, предпочиташ да го видиш мъртъв, а не женен за дъщеря ти.

Тя го погледна и нервно започна да мачка ръцете си. Гримът се бе размазал около сините ѝ очи. Докато двамата с Крис я наблюдавахме, нещо в погледа ѝ се пречупи — нещо, което отне разума и яснотата от очите ѝ и тя сякаш се смали.

— Кристофър, синчето ми, аз съм твоята майка! Не ме ли обичаш вече, Кристофър? Защо? Не ти ли нося всичко, което искаш и

от което имаш нужда? Нови енциклопедии, игри и дрехи. Какво ти липсва? Кажи ми, за да отида и да ти го купя, моля те, кажи ми какво искаш? Ще направя всичко, ще донеса всичко, за да компенсирам нещата, от които си лишен. Ще те възнаградя хилядократно, когато баща ми умре, а той може да го направи всеки миг, всяка секунда, всеки ден! Заклевам се, че няма да седите горе още дълго време. — Продължаваше да нарежда, а аз щях да изпищя. Но вместо това закрих ушите си с ръце и се облегнах върху широките гърди на Крис.

Той предупреди един от шофьорите на линейката и те внимателно се приближиха до майка ми, която ги забеляза и се опита да побегне. Видях я да се спъва и да пада, защото токчето ѝ се закачи в подгъва на червената ѝ рокля. Тя се строполи върху снега, като риташе, пишеше и удряше с юмруци.

Отведоха я в усмирителна риза, докато тя все още пишеше и нареждаше как съм я предала, а двамата с Крис стояхме прегърнати и я наблюдавахме с разширени очи. Отново се чувствахме като деца, безпомощни, изпълнени със срам и тъга. Последвах го, докато той помагаше на обгорелите. Само му пречех, но не можех да го изпусна от поглед.

Откриха тялото на Барт на етаж на библиотеката, а скелетът на баба ми все още беше стиснат в ръцете му. И двамата се бяха задушили от дима, а не бяха изгорели. Пристъпих към него, вдигнах зеленото одеяло и погледнах лицето му, за да се убедя, че смъртта отново се е намесила в живота ми. Тя се връщаше непрекъснато. Целунах го и се разплаках върху гърдите му. Вдигнах глава, а той ме наблюдаваше... гледаше през мен... бе отишъл на място, където не можех да го последвам и да му призная, че го обичам още от самото начало... преди петнайсет години.

— Кати, моля те — каза Крис и ме дръпна. Разплаках се, когато изпуснах ръката на Барт. — Трябва да тръгваме! Няма причина да оставаме, след като всичко приключи.

Свърши, всичко свърши.

Очите ми проследиха линейката, която отнасяше телата на Барт и на баба ми. Не скърбях за нея... защото тя получи това, което заслужаваше.

Обърнах се към Крис и отново се разплаках в прегръдката му, защото кой ли щеше да живее достатъчно дълго, за да ми позволи да

съхраня любовта, която ми беше необходима. Кой?

Часове наред Крис ме умоляваше да напуснем мястото, донесло ни единствено нещастие и тъга. Защо не си бях спомнила това? Тъжно се наведох, за да събера хартиените остатъци, които някога бяха оранжеви и червени, както и останалите парчета от украсата на тавана, които вятърът разпиляваше, скъсаните цветчета, наъбените листа, откъснати от стеблата.

Утрото настъпи, преди да овладеят пожара. От гигантската постройка на Фоксуърт Хол останаха само развалини. Осемте комина все още се извисяваха. Колкото и странно да беше, двойното извито стълбище, водещо в празното пространство, също бе съхранено.

Крис с нетърпение искаше да тръгнем, но аз трябваше да седя и да наблюдавам потушаването и на последния пламък, да се слея с вятъра, който престана да ме зове. Това беше моят последен поздрав към Бартоломю Уинслоу, е когато се сблъсках на дванайсет години. Отдадох му сърцето си от пръв поглед. Заради него накарах Пол да си пусне мустаци. Омъжих се за Джулиан, защото очите му бяха тъмни като тези на Барт... Господи, как щях да живея със съзнанието, че убих мъжа, когото обичах най-много?

— Моля те, Кати, моля те! Баба ни е мъртва и не бих казал, че съжалявам, въпреки че ми е мъчно за Барт. Вероятно майка ни е запалила огъня. Полицайте казват, че е започнал от таванската стая.

Долавях гласа му в далечината, защото се бях затворила в собствената си черупка. Поклатих глава, за да проясня мислите си. Коя всъщност бях аз? Кой бяха мъжът до мен и малкото момче на задната седалка, заспало в ръцете на възрастната жена?

— Какво ти става, Кати? — попита нетърпеливо Крис. — Слушай, Хени е получила инсулт, а в стремежа си да ѝ помогне Пол е получил сърдечен удар! Той има нужда от нас! Цял ден ли смяташ да скърбиш за мъжа, когото отдавна трябваше да напуснеш, като оставиш човека, направил толкова много за нас, да умре?

Баба ми се оказа права за няколко неща. Бях грешна, несъвършена. Вината беше изцяло моя! Докато леех сълзи за Барт, продължавах да си повтарям, че не трябваше да идвам.

ПРИБИРАНЕ НА РЕКОЛТАТА

Отново дойде есен, настъпи страстният месец октомври. Седях на терасата на голямата къща на Пол, белех грах и наблюдавах как малкият син на Барт преследва по-големия си брат Джори. Кръстихме сина на Барт с неговото име, защото решихме, че така е редно, но фамилното му име беше Шефийлд, а не Уинслоу. Сега бях съпруга на Пол.

Джори щеше да навърши седем години след няколко месеца и въпреки че в началото ревнуваше, сега бе очарован от малкия си брат, когото можеше да закриля, да обучава, да направлява.

Но малкият Барт не приемаше лесно чужди заповеди. От самото начало си имаше свое собствено мнение.

— Катрин — повика ме тихо Пол. Оставих купата с грах и забързах към спалнята на първия етаж. Той можеше да седи на стол по няколко часа на ден, въпреки че в деня на сватбата ни все още лежеше. През първата ни брачна нощ заспа в прегръдката ми.

Пол доста беше отслабнал, изглеждаше изтощен. Неговата жизненост и младостта, съхранена до скоро, бяха изчезнали за една нощ. Но никога не ме бе вълнувал повече, отколкото като се усмихна и протегна ръце.

— Извиках, за да видя ще дойдеш ли. Казах ти да излезеш от тази къща, да смениш обстановката.

— Много говориш — предупредих. — Знаеш, че ти е позволено да говориш съвсем малко. — Това бе основен проблем, да слуша разговорите и да не се включва в тях. Последвалите думи ме изненадаха напълно. Можех единствено да го наблюдавам с отворена уста и разширени очи.

— Пол, ти не говориш сериозно.

Той кимна леко, като красивите му очи не се отделяха от моите.

— Катрин, любов моя, повече от три години си като моя робиня и правиш всичко възможно, за да ощастливиш последните ми дни. Но аз няма да се възстановя. Бих могъл да живея така още дълги години,

като дядо ти, а ти да остаряваш и да изпуснеш най-хубавите години от живота си.

— Не пропускам нищо — отвърнах аз, хълцайки.

Той се усмихна нежно, разтвори ръце и аз с удоволствие се свих в скута му, въпреки че ръцете, които ме обгръщаха сега, не бяха силни. Целуна ме и притаих дъх. О, колко исках отново да бъда обичана... но нямаше да му позволя, нямаше!

— Помисли, скъпа. Децата ти се нуждаят от баща, какъвто никога няма да бъда.

— Аз съм виновна — проплаках. — Ако се бях омъжила за теб, а не за Джулиан преди години, можех да се грижа добре за теб и да те накарам да не работиш толкова много денем и нощем. Пол, ако ние тримата не се бяхме появили в живота ти, нямаше да ти се налага да печелиш много пари, за да изпратиш Крис в колеж, а мен на уроци по балет...

Той запуши устата ми и каза, че ако не сме били ние, още преди много години е щял да умре от преумора.

— Три години, Катрин — повтори той. — И като си помислиш, ще осъзнаеш, че си затворена също както някога във Фоксуърт Хол, очаквайки дядо ти да умре. Не искам двамата с Крис да ме намразите... затова помисли, поговори с него и тогава решете.

— Пол, Крис е доктор. Знаеш, че няма да се съгласи.

— Времето тече, Катрин, не само за мен, но и за вас двамата с Крис. Скоро Джори ще навърши седем години. Ще си спомня всичко много ясно. Ще знае, че Крис му е чичо, но ако тръгнете сега и ме оставите, ще смята Крис за свой баща, а не за чичо.

— Не! Крис никога няма да се съгласи — проплаках аз.

— Катрин, чуй ме! Няма да извършите грях! Ти не можеш да имаш повече деца. Въпреки че ужасно съжалявам, че си имала толкова трудно раждане, може да е за добро. Аз съм импотентен. Не съм ти истински съпруг, а скоро отново ще останеш вдовица. А Крис чака доста дълго. Не можеш ли да помислиш за него и да забравиш за греховете?

Така че, също като мама, двамата с Крис бяхме написали нашия сценарий. И вероятно той нямаше да се окаже по-добър от нейния, въпреки че никога не бях планирала да убия някого или да я изпратя в лудница. И по ирония на съдбата цялото наследство на баща й бе

прехвърлено на майка ѝ. След прочитане на завещанието на баба нейното цяло богатство оставаше в ръцете на жената, която щеше да прекара остатъка от живота си в лудница, наблюдавайки четирите стени на стаята си. О, мамо, ако само можеше да погледнеш в бъдещето, когато за първи път реши да заведеш четирите си деца във Фоксуърт Хол. Затрупана с милиони, но неспособна да изхарчиш нито цент. Когато майка ни починаше, парите щяха да отидат в различни благотворителни организации.

На следващата пролет седяхме близо до реката, където Джулия беше удавила Скоти. Малките ми синове управляваха лодките си и газеха във вода до колене.

— Крис — заговорих притеснено, но бях щастлива, — двамата с Пол снощи се любихме за първи път. Бяхме толкова щастливи, че се разплакахме. Безопасно е, нали?

Той наведе глава, за да скрие изражението си, а слънцето проблесна в русата му коса.

— Радвам се за вас. Да, сексът е безопасен, стига да не го възбудиш прекалено много.

— Действахме съвсем бавно. — След четири тежки сърдечни удара сексът трябваше да е спокоен.

— Добре.

Джори хвана още една риба. Малка ли беше? Трябваше ли да върне и нея?

— Да — извика Крис. — Тя е още бебе. Ние не ядем малките риби, а само големите.

— Хайде — провикнах се аз. — Да се връщаме вкъщи за вечеря.

Синовите ми дотичаха весели и щастливи. Приличаха си като истински братя. А ние не им бяхме казали, че бащите им са различни. Джори не питаше, а Барт беше много малък. Но когато искаха да научат, щяхме да им съобщим истината, независимо колко жестока беше тя.

— Имаме си двама татковци — извика Джори и се хвърли в прегръдката на Крис, докато вдигах Барт.

— Никой в училище, освен мен няма двама татковци, а те не разбират, когато им обяснявам... сигурно не им обяснявам правилно.

— Сигурен съм, че не си им обяснил правилно — заяви Крис, леко усмихнат.

Върнахме се вкъщи с новата синя кола на Крис, в огромната бяла къща, която ни беше дала толкова много. Както и първия път, когато пристигнахме, видяхме един мъж на предната тераса, а белите му обувки бяха опрени на балюстрадата. Крис въведе синовете ми в къщата, а аз отидох при задрямалия Пол. Върху лицето му беше изписана щастлива усмивка. Вестникът се бе изплъзнал от ръцете му и бе паднал на терасата.

— Ще изкъпя момчетата — прошепна Крис, — а ти вдигни вестника, преди вятърът да го отнесе на моравата на съседите.

Колкото и да се опитваш да вдигнеш и да сгънеш тихо един вестник, той винаги шуми и пращи, и скоро Пол отвори очи и се усмихна.

— Здравей — поздрави сънливо той. — Добре ли прекарахте? Хванахте ли нещо?

— Джори хвана две малки рибки, но трябваше да ги върне обратно. Какво сънуваше, преди да се събудиш? — попитах аз и се наведох да го целуна. — Изглеждаше толкова щастлив... еротичен сън ли беше?

Той се усмихна, някак си тъжно.

— Сънувах Джулия — отвърна той. — Скоти беше при нея и двамата ми се усмихваха. Знаеш ли, след сватбата тя много рядко се усмихваше.

— Горката Джулия — казах аз и го целунах отново. — Толкова е изпуснала. Обещавам ти, че моите усмивки ще компенсират нейните.

— Вече го направиха. — Той протегна ръка и погали косата ми. — Моят щастлив час дойде, когато онзи неделен ден се качихте по стъпалата към терасата ми...

— Онази проклета неделя — поправих го аз.

Той се усмихна.

— Дай ми десет минути, преди да ме повикаш за вечеря.

Отидох да помогна на Крис да се справи с момчетата.

Докато той закопчаваше пижамата на Джори, аз обличах Барт Скот Уинслоу Шефийлд в неговата. Хранехме се рано, за да можем да вечеряме с децата си.

След десет минути бяхме готови и отидох да събудя Пол. Повторих тихо името му няколко пъти, погалих го нежно по бузата, после духнах в ухото му. Готвех се отново да произнеса името му, по-

високо, когато той издаде някакъв звук, наподобяващ името ми. Погледнах го и се разтреперих от страх. Странният начин, по който го произнесе, ме изпълни с ужасно предчувствие.

— Крис — извиках тихо, — бързо ела и погледни Пол.

Вероятно е бил в хола, изпратен от Ема да провери какво ни е забавило, защото влезе веднага и се затича към Пол. Грабна ръката му и опипа пулса, а в следващата секунда дръпна главата му назад, стисна носа му и започна да диша в устата му. Когато това не даде резултат, го удари няколко пъти силно в гърдите. Втурнах се вкъщи и повиках бърза помощ.

Но, разбира се, нищо не помогна. Нашият благодетел, нашият спасител, съпругът ми беше мъртъв. Крис ме прегърна и ме притисна до гърдите си.

— Той е мъртъв, Кати. Отиде си в съня, така както и аз бих искал да си отида — щастлив и спокоен. Хубава смърт за един добър човек, без страдания и болка... Не гледай така, вината не е твоя.

Аз никога не бях виновна. Оставях зад себе си върволица от мъртви мъже. Но не носех отговорност за тяхната смърт, нали? Не, разбира се. Чудя се, че Крис имаше смелост да се качи до мен в колата си и да се отправим на запад. Зад нас влачехме ремаркетото, изпълнено е ценностите ни. Отправяхме се на запад като пионери, които се стремят към ново бъдеще и различен живот. Пол ми беше завещал всичко, дори и семейната си къща. Въпреки че в завещанието му се казваше, че ако реша да я продавам, Аманда ще има право върху нея.

Така че най-накрая сестрата на Пол получи семейната им къща, която винаги беше искала, но аз се погрижих цената да е добра.

Двамата с Крис наехме малък апартамент в Калифорния, докато можехме да си построим ранчо според нашите изисквания, с четири спални и две бани. Освен това ни трябваше още една стая и баня за икономката ни Ема Линдстром. Синовете ми наричаха брат ми „татко“. И двамата знаеха, че са имали други бащи, които са отишли на небето, преди да се родят. Досега не осъзнавах, че Крис им е вуйчо. Джори отдавна го беше забравил. Може би децата също забравяха, когато пожелаеха, и не задаваха въпроси, на които трудно можеше да се отговори.

Поне веднъж в годината пътувахме на изток, за да посетим приятелите си, включително мадам Мариша и мадам Золта. И двете

възхваляваха таланта на Джори и се опитваха да направят от Барт танцър. Но досега той не показваше никакво друго желание, освен да стане доктор. Посещавахме гробовете на хората, които обичахме, и им поднасяхме цветя. За Кари те винаги бяха червени и виолетови, а на Пол и Хени поднасяхме рози с най-различен цвят. Открихме дори и гроба на баща ни в Гладстоун и му засвидетелствахме уважението си с цветя. Не забравяхме Джулиан и Джордж.

Най-накрая отивахме да посетим мама.

Тя живееше в едно огромно място, което неуспешно се опитваше да изглежда уютно. Обикновено пицеше, когато ме видеше. После скачаше и се опитваше да отскубне косата от главата ми. Когато се успокоеше, насочваше омразата към себе си. Непрекъснато се опитваше да издере лицето си, за да премахне всяка прилика с мен. Сякаш не се поглеждаше в огледала и не знаеше, че вече не си приличаме. А някога беше толкова красива. Докторите позволяваха само Крис да я посещава за час-два, а аз чаках отвън с двамата си сина. Крис й съобщи, че ако се възстанови, няма да я съдят за убийство, защото двамата с него бяхме отрекли съществуването на четвърто дете на име Кори. Тя не се доверяваше напълно на Крис, защото усещаше, че той се намира под пагубното ми влияние, сякаш ако изоставеше позата си на луд човек, щеше да се наложи да изтърпи смъртно наказание. Така че годините минаваха, а тя се придържаше към измислената си лудост, като начин да избегне и бъдещето, в което никой няма да се интересува от нея. Или по-скоро искаше да ме измъчва чрез Крис и съжалението, което той изпитваше към нея. Единствено заради нея нашите отношения не бяха свършени.

Така че изоставих мечтите за съвършенство, за слава и богатство, за безсмъртната любов без никакви недостатъци, като играчки от миналите дни.

Често наблюдавах Крис и се чудех какво толкова открива в мен? Какво го привличаше така постоянно? Чудех се защо не се страхува за бъдещето си и за продължителността на живота си, след като се справях по-добре с опазването на домашните животни, отколкото на съпрузите си. Но той се връщаше вкъщи щастлив, с весела усмивка и ме прегръщаше.

— Ела и ме посрещни с целувка, ако ме обичаш.

Клиентите му бяха много, но не прекалено много, така че му оставаше време да работи в градината от четири акра, изпълнена с мраморните статуи от градината на Пол. Повторихме градината, доколкото успяхме, с изключение на испанския мъх, който се увиваше около растенията, увиваше се и накрая ги убиваше.

Нашата икономка и готвачка Ема Линдстром живееше при нас, както Хени живееше с Пол. Нямаше друго семейство, освен нас, беше ни вярна и не обсъждаше поведението ни.

Прагматичният, жизнерадостен непоправим оптимист Крис си пееше, когато работеше в градината. Когато сутрин се бръснеше, си тананикаше, без да изпитва угризения, съжаления, сякаш много отдавна той беше мъжът, който танцуваше в сенките на тавана и не позволяваше да зърна лицето му. Дали през цялото време е знаел, че ще спечели накрая, също както ме побеждаваше във всички други игри.

Защо аз не знаех?

Кой бе затворил очите ми?

Вероятно мама ми е казвала навремето:

— Омъжи се за мъж с тъмни очи, Кати. Тези очи са много дълбоки във всяко отношение!

Каква шега! Сякаш на сините очи им липсваше дълбокото постоянство! Би трябвало да знае по-добре!

Аз също би трябвало да зная. Притеснявам се, защото вчера се качих на нашия таван. В малкия ъгъл от едната страна открих две единични легла, достатъчно големи за две малки момчета да се превърнат в мъже.

О, Господи! Помислих си, кой ли го е направил? Никога не бих затворила двамата си сина, дори ако Джори някой ден си спомни, че Крис му е вуйчо, а не втори баща. Не бих го направила, дори и да каже на Барт. Щях да посрещна срама, неудобството и слуховете, които щяха да съсипят професионалната кариера на Крис. Но... днес си купих една кошница за излети, подобна на онази, с която баба ни носеше храна.

Така че си лягам притеснена и не мога да заспя, боря се със злото в себе си и се опитвам да задържа доброто. Когато се обръщам и се сгушвам до мъжа, когото обичам, сякаш чувам свистенето на студения вятър от далечните сини планини.

Никога не мога да забравя миналото, което помрачава дните ми и се Крис по ъглите, когато Крис не е у дома. Полагам усилия да се държа като него, да съм настроена винаги оптимистично, но не съм от този тип хора, които могат да забравят ръждата от обратната страна на монетата.

Но... аз не съм като нея! Може да си приличаме, но вътрешно съм почтена! Аз съм по-силна, по-решителна! Доброто у мен ще победи най-накрая. Убедена съм, че ще победи! Би трябвало... нали?

Издание:

В. С. Ендрюс. Разпилени от вятъра

Американска. Първо издание

ИК „Златорогъ“, София, 1995

Редактор: Розия Самуилова

ISBN: 954-437-035-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.